MARGINEA CURCUBEULUI

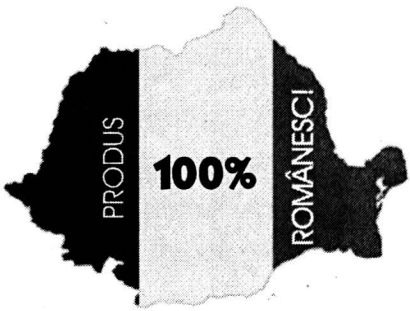

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

 # 13

Aurel Cărășel
MARGINEA CURCUBEULUI

© 2017, Editura PAVCON
© 2017, Aurel Cărășel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRĂȘEL, AUREL
Marginea curcubeului / Aurel Cărășel - Bucureşti: Pavcon, 2017
ISBN 978-606-8879-02-4

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-02-4

AUREL CĂRĂȘEL

Marginea curcubeului

Editura **PAVCON**
București, România, 2017

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de O. Vitan
#4 – **Scorniturі spăimântătoare**, de Cătălin Pavel
#5 – **Rangkook** *(seria deCase – 1)*, de Constantin D. Pavel
#6 – **Vendetta lui Ucigă-l Toaca**, de Ovidiu Vitan
#7 – **În anul 4000 sau O călătorie la Venus**, de Victor Anestin
#8 – **Erezia egumenului Glicherie**, de Dan Ninoiu
#9 – **Scurtă istorie a viitorului aristotelic**, de Aurel Cărășel
#10 – **Forțe ale Naturii – Moartea Vie**, de Daniela Faur
#11 – **O tragedie cerească**, de Victor Anestin
#12 – **Cetiți-le noaptea**, de Ion Minulescu
#13 – **Marginea curcubeului**, de Aurel Cărășel
#14 – **Incredibila aventură a cuviosului Achim**, de Dan Ninoiu
#15 – **Praf**, de Florin Purluca
#16 – **Manuscrisul episcopului Petronius**, de Dan Ninoiu
#17 – **Steaua fulgurantă**, de Aurel Cărășel
#18 – **Un român în Lună**, de Henri Stahl
#19 – **Oameni pe care i-am cunoscut 1**, de Aurel Cărășel
#20 – **Sawtooth**, de Constantin D. Pavel
#21 – **Rău de spațiu Omul fără nume**, de Ovidiu Vitan
#22 – **Progradia**, de Florin Purluca
#23 – **A doua Lună a Pământului**, de Mircea Liviu Goga
#24 – **Dialogul păsărilor**, de Laszlo Tarko
#25 – **Cumulonimbus deasupra Atlantidei**, de Aurel Cărășel
#26 – **Știință, Filosofie și Spiritualitate în Avatar**, de * * *
#27 – **Romanul cerului**, de Victor Anestin
#28 – **1944 Ein Freak**, de Florin Purluca
#29 – **Oameni pe care i-am cunoscut 2**, de Constantin D. Pavel
#30 – **Creație de tranzitare – Bacteria nemuririi**, de Aurel Cărășel
#31 – **Creație de tranzitare – Cârligul spațial**, de Aurel Cărășel
#32 – **Creație de tranzitare – Poarta mânturii**, de Aurel Cărășel
#33 – **RSA – Furia fiarelor**, de Florin Purluca
#34 – **RSA – Marile migrații**, de Aurel Cărășel
#35 – **Olympus Mons**, de Florin Haidamac
#36 – **RSA – Noaptea lemurienilor**, de Florin Giurcă
#37 – **Praf 2 – Atingerea sălbăticiei**, de Florin Purluca
#38 – **RSA – Auro Luck**, de Constantin D. Pavel
#39 – **Războiul Celestinei**, de Sergiu Someșan
#40 – **Aripile Albastre – Dragon**, de Anamaria Borlan
#41 – **Aripile Albastre – Karma**, de Anamaria Borlan
#42 – **Aripile Albastre – Tulburare**, de Anamaria Borlan

PARTEA I

Motto:

„Nu ne mai desparte decât o Poartă
– cea a Iadului din noi."

I.1. Noapte ploioasă în Cartierul Latin

„Asupra ființării umane în istorie, avem această reprezentare banală: omul este o totalitate de predispoziții."
Karl Jaspers

Mike Ostrand era un bețivan.

Numai bunul Dumnezeu ştie cât îşi dorise să reuşească să scape cumva de invitația aceea păcătoasă şi să-şi petreacă seara în sânul familiei! Asta nu neapărat pentru că ar fi fost cumva un tip dus mai des pe la biserică. În ciuda contului de la „Muno-Atlantic Banc" şi a respectabilității de care se bucura în anumite cercuri, nu nutrea vreun respect deosebit față de ideea de etică socială şi nu-i prea păsa de anumite etichete. Pur şi simplu, îşi dorise ca în seara zilei de joi să stea răsturnat în fotoliul din birou, cu picioarele pe masă, şi să asculte cum, din camera cealaltă, Silvia Quintodo Ostrand vorbeşte despre toate fleacurile din lume, cu vocea ei puțin răguşită. Să stea răsturnat şi să nu mai existe nimic în jurul lui care să-l împingă să pună mâna pe sticlă.

Nu putuse însă să refuze invitația, deoarece Garsan Roswell nu l-ar fi iertat niciodată. Şi tot niciodată nu ar mai fi reuşit să încheie cu el afacerea cu cheresteaua de pin. Aşa că-şi petrecuse după-amiaza în sufrageria mare şi demodată a casei de pe strada Falls Hand, alături de alți 26 de invitați, bând coniac de culoarea ciocolatei şi ascultând muzica siropoasă a unei orchestre de negri.

Doamne, cât mai băuse! De-abia mai reuşea să vadă tabloul de bord, darămite panglica îngustă a şoselei. Capul încă nu-l durea, dar era ceva în neregulă cu urechea sa dreaptă, în care auzea de mult timp un țistuit. Din când în când, îşi lua mâna de pe volan şi se scărpina în pavilionul dureros cu unghia degetului mic. Nu, nu era ameţit, doar că se simțea mai uşor şi nu înțelegea de ce îi fugeau în permanență privirile de la ştergătoare la vitezometru.

Luă în viteză o curbă la dreapta, gata-gata să intre într-o tonetă cu ziare. Strada era îngustă şi neluminată. Habar n-avea pe unde se afla, aşa că hotărî să oprească şi să coboare puțin. Poate dacă va face câțiva paşi în jurul maşinii, îi va trece şi afurisita asta de instabilitate a ochilor.

Frână lângă bordură şi maşina derapă uşor spre stânga, înaintând cu botul spre mijlocul străzii. Nu era nicio problemă, oricum circulația la ora aceea târzie era ca şi inexistentă. Deschise portiera şi se pregăti să coboare. Ropotul rece de afară îi udă imediat mâneca hainei şi umărul, determinându-l să renunțe şi să trântească uşa la loc. Ce-ar fi dacă s-ar hotărî să mai stea puțin? Poate că ploaia avea să se potolească, în cele din urmă. Iar Silvia nu-l aştepta niciodată, deoarece se culca imediat după serialul de la orele 20:15.

Dădu din cap, în semn că hotărârea era definitivă şi scotoci în bord, printre acte şi bani. Tocmai în spate, descoperi butelca metalică şi se bucură. Crezuse că o uitase acasă de dimineață, înainte de a pleca la birou. O scutură, apoi ascultă clipocitul lichidului cu urechea stângă. Deşurubă dopul şi trase un gât zdravăn. Arsura din gură se strecură de-a lungul traheei şi porni în viteză către stomac. Scutură din cap. Aşa da, acum avea curaj să înfrunte ploaia şi să se lămurească în ce parte a oraşului se găsea.

Își aminti, fără nicio legătură, de Leon Ciola și de amenințările proferate în urmă cu două zile. Ciola era un nenorocit de metis, numai piele și os, care lucrase ca paznic la unul din antrepozitele sale și pe care-l dăduse afară când descoperise că vindea scânduri de arțar, la bucată, în timpul serviciului. De față cu zilierii ce-și ridicau salariul, Ciola urlase la el și-i promisese c-o să-i taie gâtul, dacă nu revenea asupra hotărârii. Supraveghetorii îl aruncaseră în stradă, fără prea multe menajamente, iar bătrânul Stan Bournell, șeful pazei, îl asigurase că o să-l dea pe mâna șerifului, de cum o să-l mai prindă prin zonă. Și, cu toate că nu lua în serios amenințări de felul acesta, dăduse din cap și îi lăsase mână liberă. De ce naiba îi venise tocmai acum în minte numele lui?

Mai luă o gură de alcool, înșurubă capacul, după care puse recipientul lucios în buzunarul din dos al hainei. Deschise iar portiera și coborî. Stropii reci îl izbiră cu violență și-l făcură să închidă ochii. Când îi redeschise, farurile unei mașini tocmai se pierdeau în depărtare, cotind pe o altă stradă.

Mai sunt și alți nebuni cărora le place ploaia! râse Mike Ostrand, încercând să meargă drept. Nu reuși, însă. Renunță și, ținându-se cu o mână de mașină, reuși să ajungă pe trotuar. Șfichiurile reci ale ploii îi lipiră șuvițele de păr pe frunte, strecurându-i-se în ochi. Se apropie de zidul clădirii, dar nu o recunoscu.

E prea întuneric, încercă o justificare, care i se păru suficient de solidă pentru a ține cont de ea. Era, într-adevăr, întuneric, dar nu ***prea întuneric.*** Undeva, către mijlocul străzii, un bec anemic se bălăngănea în bătaia vântului, alungind și turtind umbrele clădirilor și ale copacilor pe asfaltul lucios.

Nu, nu e prea întuneric, se contrazise, luându-şi seama. *Nenorocirea e că sunt eu prea beat. Aş vrea să mă vadă Silvia Quintodo acum. Să-şi pună mâna la gură şi să bolborosească ceva despre... asta, cum îi zice... la dracu'... despre blestemele părinteşti.*

Ba nu, în mod sigur n-ar fi vrut să-l vadă Silvia. Îşi făcea numai curaj, aşa, ca şi cum ar fi avut de înfruntat un auditoriu necunoscut şi se folosea de imaginea soției ca de o efigie-simbol, ca de o iconiță ascunsă sub cămaşă, pe care o strângi între degete în caz de pericol, dar îți e ruşine s-o scoți ca să fie văzută şi de ceilalți. În mod paradoxal, deşi Mike Ostrand nu avea niciun Dumnezeu, îi era ruşine de Silvia Quintodo Ostrand. Suficient de ruşine pentru ca gândul la ea să-l determine să se dezlipească din umbra zidului şi să caute plăcuța cu numele străzii.

O cunoscuse pe Silvia în urmă cu 23... ba nu, cu 24 de ani... Sau cu 25? Oricum, nu părea să mai aibă importanță, deoarece tot ce se raporta la un sfert de secol devenea dintr-odată eternitate. O iubise vreodată? Măcar la început? Habar nu mai avea. De fapt, dacă se gândea bine, nici măcar nu era sigur că ştia ce înseamnă, în realitate, cuvântul dragoste. El, Mike Ostrand, *milionarul de lemn,* iubise în vreo zi a vieții lui pe cineva? Poate pe maică-sa, dar aceasta murise când era foarte mic şi nu-şi mai aducea aminte decât vag de ea. Maică-sa fusese o femeie de treabă. Da, foarte de treabă, aşa îi spuneau mereu cei ce o cunoscuseră, când, din întâmplare, venea vorba despre familie.

Se rezemă din nou de zid şi vărsă câteva lacrimi. Pentru femeia aceea aproape necunoscută sau pentru faptul că se rătăcise, că era singur în ploaie şi că îi era frică de întuneric?

Scutură capul: nu-i era frică de întuneric. Se găsea în Atlantic River şi-i cunoştea fiecare ungher, fiecare stradă. La naiba, pe ce stradă se afla oare acum?

Prinse să alerge cu paşi mari către stâlpul de iluminat. Poate că acolo era plăcuța de identificare a străzii. O puseseră la lumină, pentru a fi mai uşor de descifrat de către trecători. O să vorbească mâine cu consilierul primarului pe probleme edilitare să procedeze la fel, în viitor, cu plăcuțele de pe toate străzile. O măsură bună, care va fi apreciată de toți trecătorii. Mai ales de cei care călătoresc în maşini şi nu găsesc, după miezul nopții, unde se află bucata aia afurisită de metal.

Pentru că, bineînțeles, nu se găsea nici în apropierea stâlpului. Îi dădu ocol încet, studiind pereții cu atenție. Nici vorbă de plăcuță. Se rezemă de stâlp, simțind cum se învârteşte strada cu el. Îşi duse unghia degetului mic pe obraz şi trase în jos cu violență, brăzdând o dâră adâncă, roşie, în carnea obrazului. Imediat, picurii întinseră dâra către bărbie, apoi o strecurară pe sub gulerul cămăşii spre maiou.

La naiba, se întâmplă ceva cu mine, mormăi neliniştit. *E trecut de unu dimineața şi mă aflu pe o stradă necunoscută, dintr-un oraş pe care... Oh, Iisuse, pe care aş fi jurat că-l cunosc ca pe... ăsta... ca pe propriu-mi buzunar. Şi întâmplarea face să fiu enervant de beat. Atât de beat încât... încât să nu ştiu ce să fac. Silvia Quintodo, mă auzi? Dacă da, atunci... opreşte jocul ăsta afurisit. Nu mai am chef de el, aşa cum nu am chef nici de Leon Ciola şi de amenințările lui nenorocite.*

În mod clar, nu cunoştea strada. I se făcu, brusc, frică. Deşi rațiunea îi spunea că nu are dreptate, că este suficient să se urce în blestemata de maşină, să meargă până la primul

colț, să coboare din nou şi să caute plăcuța. Poate că aici căzuse, din lipsă de interes edilitar. Poate că Ahmad Lawton, consilierul, era de vină pentru spaimele lui de beţiv amărât. O să-l cheme mâine pe Lawton la birou şi o să-i spună că primarul s-a lins pe bot de subvenția pentru orfelinat. Sau poate că era bine să dea, în continuare, suma alocată funcționării acestuia. O să-i poprească din altă parte...

Dar poate că nu mă găsesc în oraşul care trebuie, sughiță speriat de idee. ***Poate că nu în Universul care trebuie!***

Asta era. Se afla, pur şi simplu, în alt oraş. Greşise drumul, de la casa lui Roswell, şi ieşise pe şoseaua dinspre nord. Condusese neatent, era şi ploaia asta blestem... Nu, nu era posibil. Care alt oraş? El, Mike Ostrand, nu ieşise niciodată mai mult de 10 km din perimetrul Atlanticului, iar cea mai apropiată localitate era... stai... era la... 100 km? 1000 km? Sau poate la fel de departe ca Luna?

Iar aiura. Scoase recipientul din buzunar, deşurubă capacul şi înghiți repede, de mai multe ori, gata-gata să se înece. Tuşi şi-şi ridică involuntar ochii spre cer, căutând luna. Apa se grăbi să-i pătrundă printre gene şi se văzu nevoit să-şi lase capul în jos. Aiura, în mod limpede. Pe cer nu era nicio lună. Atunci, în mod clar, Leon Ciola era de vină. Şi Garson Roswell, cu coniacul lui nenorocit.

Se întoarse, bălăbănindu-se, în direcția maşinii. Prima reacție, când descoperi că nu mai era acolo unde o lăsase, cu botul către mijlocul străzii, fu să se frece la ochi cu dosul umed al palmei. Nu, nu se înşela: strada era absolut goală, de parcă venise pe jos.

Hei, voi, ăia de acolo, lăsați-vă... ăsta... auzi, lăsați-vă de şmecherii! râse, dar glasul de beţiv răsună neconvingător, acoperit de darabana ploii. Scoateți maşina şi nu vă mai jucați!

Nu apăru însă nimeni. Întinse mâna către zidul cel mai apropiat şi se sprijini de el. Îşi linse buzele. El era Mike Ostrand, negustorul de cherestea din Atlantic River şi se întorcea acasă de la serata lui Roswell. Băuse, dar nu mai mult decât altădată, aşa că nu-i venea să creadă că îşi pierduse minţile. Deşi se părea că nici mult nu mai era până acolo...

Clipi de mai multe ori şi-şi luă seama cu atenţie: nu visa sau, dacă exact asta se întâmpla, trebuie că o făcea sub duş ori răsturnat undeva, într-un şanţ. Pentru că treaba era al dracului de umedă. Dar nici pe jos nu ajunsese până aici, pentru că hainele îi erau numai umede şi nu ude leoarcă, aşa cum ar fi trebuit să fie dacă ar fi străbătut, împreună cu bietul său trup, reţeaua infectă de străzi până aici.

Mike Ostrand, eşti un beţiv nenorocit! bălmăji, dar asta nu-l ajută cu nimic.

Pur şi simplu, maşina refuza să apară. Oftă şi clătină amărât din cap. Cineva îşi bătea joc de el ca de ultimul negru nenorocit din mahalale şi lui nu-i venea niciun gând mai acătării. Doamne, cine-l împinsese să iasă din casă şi să se ostenească până la umflatul de Roswell, pentru coniacul lui de trei parale?

Unde eşti, Silvia, să mă vezi... Curcă plouată, nu alta... Buştean putrezit pe apele Lacului Smartie... Silvia, mă auzi? Scoate capul, fir-ai tu să fii de cătea afurisită! De ce nu răspunzi? Sau ţi-e greu să... să-ţi tragi fundul mare din culcuşul tău cald, dintre pledurile alea în carouri...

De fapt, nu striga, aşa cum îşi dorea, ci mormăia pe un ton coborât, aproape un fel de litanie, în timp ce avansa către locul unde ar fi trebuit să se găsească maşina. Ca şi altădată, când avea vreun necaz în stare de beţie, îşi vărsa focul pe o

Silvie imaginară, care arăta cu totul altfel decât cea din realitate: avea fundul şi sânii mari, picioare groase şi un fel de mustață neagră deasupra buzei de sus. Şi, tot spre deosebire de cea de acasă, răbda totul cu o nesfârşită supunere: nu scotea o vorbă, ci numai lăsa capul în jos şi-i dădea lui voie să-şi descarce nervii, după care dispărea pe nesimțite.

Ajunse în locul unde îi venea să jure că-şi părăsise maşina, cu cheile în contact. Se aplecă deasupra asfaltului şi-l cercetă cu privirea. Apa băltea în mai multe locuri, deoarece rigola din apropiere era înfundată cu noroi şi frunze uscate. Se strâmbă nemulțumit. Nu se simțea în stare să descopere nicio urmă. Singurul lucru pe care şi-l dorea era să se întindă pe un cearşaf curat, să se acopere cu un pled şi să doarmă.

Chiar în clipa în care-şi dezdoia spatele ca să se ridice, farurile unei maşini îndepărtate fulgerară iarăşi la colțul străzii şi dispărură. Mike Ostrand închise ochii, orbit, apoi îi redeschise. Un fior slab îl scutură, dar ştiu sigur că nu ploaia era de vină. Stătea chiar în mijlocul unui cerc, trasat pe asfalt cu vopsea uşor fosforescentă. Aşezate într-un triunghi perfect pe circumferința licăritoare, trei siluete negre îl fixau nemişcate.

Exact ca într-un vis rău, înghiți el în sec şi-şi îndreptă spinarea. *Dar poate că sunt într-un asemenea coşmar. Poate că dorm pe o canapea, pe holul casei lui Roswell, cu sticla de coniac alături. Şi visez că m-am rătăcit în propriul meu oraş, că mi-a dispărut maşina, că am rămas singur şi speriat noaptea în ploaie, că am nimerit într-un cerc vrăjit şi că tocmai a apărut Omul Negru, să mă ia cu el...*

Una dintre siluete întinse brațul în direcția sa, apoi, aproape imediat, celelalte două o imitară. Mike Ostrand

dădu să fugă înspre trotuar, dar picioarele refuzară să îl asculte. Nu era un vis, fir-ar să fie! înjură în gând. Nu, pentru că în niciun vis nu se imaginase pe sine însuşi beat şi, mai ales, pentru că ştia, asemenea tuturor copiilor din Atlantic River, că nu există nici măcar un Om Negru. Iar acum, în fața lui, stăteau trei.

2. Port May

„Cutia Pandorei, socoti Floyd, cu un brusc sentiment de neliniște, așteptând să fie deschisă de Omul curios. Ce va găsi el înăuntru?"
Arthur C. Clarke

Replică sonoră live Radio 3 M: Oameni buni, deja ornicul Primăriei a bătut de câteva minute bune ora şapte-zero-zero a.m. N-ați plecat încă la slujbele voastre nenorocite, care v-au adus întotdeauna câteva zeci de dolari soioşi în buzunare şi multă durere de cap? Hai, mişcați-vă fundurile mai cu vlagă, altfel veți avea neplăcuta surpriză să descoperiți că nu mai aveți acces în clădirea birourilor unde vă chinuiți existența pentru a produce bunuri aproximativ necesare societății. Iar dacă, din întâmplare, vă mai aflați încă acasă, stând comod sub cearşaf, cu şuierul ventilatorului în ochi şi cu difuzorul la minim, e cazul să căscați bine de tot urechile: **azi, Coasta Pacificului rămâne improprie pentru baie.** Mareea neagră, deversată în urmă cu o săptămână de petrolierele chinezeşti, în apropiere de Golful Hajo, a continuat să se întindă şi peste noapte, în ciuda eforturilor organizațiilor ecologice şi ale specialiştilor Armatei. Departamentul Sănătății Publice face cunoscut că...

Replică sonoră stokaj Radio 3 M: Vreme caniculară din nou peste toată Zona de Vest, un mic început de uragan în dreptul plajelor de pe Coastă, rugăm posesorii de animale domestice să nu le scoată astăzi din casă, grindină cât oul de țestoasă deasupra regiunilor Mount Bike, averse diluviene în rest. Sfatul meteorologului de serviciu: nu părăsiți adăpostul dulce al casei, sub niciun motiv. Chiar dacă șeful vă amenință la telefon cu desfacerea contractului. Locuri de muncă se mai găsesc, o piele nouă mai greu. În rest, lumea e din nou liniştită după capturarea bandei de traficanți de organe a lui George Cane, iar Municipalitatea s-a hotărât să dea un mare bal în cinstea bravilor polițişti care şi-au jertfit timpul liber, liniştea pokeraşului de după-amiază, ba chiar şi bericile din frigider, pentru a participa la distracția anului în Port Mey. George Cane a fost prins în timp ce încerca să spele putina, la bordul vasului său de croazieră, după o urmărire ca-n filme, ce a durat aproape două ore şi la care au fost invitați de onoare membrii Pazei de Coastă, precum şi agenți sub acoperire ai FBI-ului.

Replica prizei I: Prezentul e cel mai bun timp pentru lucrurile ce au viitor. Veniți cu toții în Port May pentru a vă asigura un loc pe scaun la cel mai mare *Festival al Sonorizării Finalului de Mileniu!* Reprezentanți de la 68 de posturi de radio locale şi de la 4 posturi districtuale vor concura în a vă capta atenția, suficient de mult timp pentru a vă determina să-i votați CÂŞTIGĂTORI. Anul acesta, **Marele Premiu** pentru cel mai fidel ascultător constă într-o croazieră de 30 zile în Bahamas, pe cheltuiala completă a sponsorilor noştri. Şi, pentru că tot am amintit de acest cuvânt magic, a sosit

timpul să enumerăm aceste firme minunate şi aceşti oameni de bine, care ne ajută să vă facem fericiți...

Replică sonoră live Radio 3 M: Ultimele ştiri pe care antena noastră le trimite către creierele voastre sunt fierbinți de tot, prevestind temperaturile din vremea prânzului. Iubiți leneşi, pierde-vară, şomeri, concediați (nu vă alarmați, acesta este termenul folosit de postul nostru pentru a-i nominaliza pe cei aflați... în concediu!), gospodine, elevi chiulangii, deținuți plictisiți din splendidele noastre penitenciare... Să mai continui? Nu văd ce rost ar avea, paleta publicului nostru ascultător este atât de întinsă încât ne-ar trebui câteva ore bune numai pentru a enumera toate categoriile ce-şi petrec în mod fericit viața cu urechea pe difuzorul pe care stă scris cu litere negre-roşii – **3 M**. Pentru toți aceştia şi mulți alții pe lângă ei, începând din acest moment, urmează ACTUALITĂȚILE de dimineață. Saul, ai cuvântul.

Saul ACTUALITĂȚI Radio 3 M: Lume-lume, Saul-Nebunul vă spune bun-găsit pe undele furtunoase şi fierbinți ale celui mai ascultat post de radio din Port May şi din împrejurimi! Am pregătit pentru urechile voastre, plictisite de bazaconiile posturilor vecine, un set de informații cum nu s-a mai pomenit de la izgonirea lui Adam din Rai. Fiți pe recepție: trei-doi-unu... START!

Londra – Răpirea frumoasei actrițe Mia Miller Farlow, în cursul serii de sâmbătă, a declanşat în capitala Regatului Unit una dintre cele mai puternice acțiuni polițieneşti din ultimii zece ani. Un purtător de cuvânt al Comisarului-Şef a precizat că Scotland-Yard-ul a solicitat sprijinul unei uni-

tăți antiteroriste a Armatei a II-a. Conform zvonurilor lansate de presă, actrița a fost văzută pentru ultima oară în apropiere de conacul lui Ed Lou Harding, cunoscutul om de afaceri de pe piața bussiness-show-ului. Deşi operațiunile de căutare se desfăşoară în cel mai mare secret, surse oficiale ale InterPol-ului au anunțat că dețin o serie de informații importante cu privire la identitatea răpitorilor şi că speră ca nefericita istorie să se încheie cu bine în cel mult 48 de ore.

Paris – „Musee de l'Homme" a făcut cunoscut, în cursul după-amiezii de ieri, într-o conferință de presă, că unul sau mai mulți atentatori necunoscuți i-au sustras din colecțiile nevizitabile singurul craniu de neandherthalian pe care-l avea în posesie, provenit dintr-o donație particulară. Pierderea este însoțită de o umbră de mister, după cum afirmă o persoană ce lucrează în cadrul departamentului de publicitate al Muzeului şi care a insistat să rămână anonimă. Zona depozitării fosilei este considerată imposibil de accesat, altfel decât pe traseul oficial, datorită faptului că se găseşte la 25 m adâncime, într-un buncăr de oțel, singura legătură cu exteriorul fiind tunelul liftului, aflat sub paza a 5 gardieni. Surse apropiate conducerii muzeului au precizat faptul că, în chiar ziua constatării insolitei dispariții, a fost pierdută legătura prin satelit cu echipa cunoscutului antropolog Lawrence Olivier Hall. Echipa a fost trimisă de către „Musee de l'Homme", în cadrul unui program UNESCO, în Tanzania, pe malurile lacului Aakrau, presupusa patrie a fosilei furate, pentru a verifica din nou straturile cuaternare unde aceasta a fost găsită de un păstor, în urmă cu 38 de ani, ca urmare a unei masive alunecări de teren.

Teheran – O puternică explozie, a zecea din şirul celor declanşate începând cu mijlocul lunii trecute, a distrus un magazin de bijuterii din centrul comercial al oraşului, făcând 3 victime şi cinci răniți. Pagubele materiale sunt estimate la circa 40.000 de dolari americani. Asociația iraniană al-Fallah şi-a revendicat telefonic atentatul, însă poliția manifestă serioase dubii cu privire la autenticitatea mesajului, primit imediat după declanşarea exploziei. Atentatul cu bombă s-a produs pe fondul unui calm relativ, membrii din conducerea respectivei organizații anunțând, cu două săptămâni în urmă, că vor înceta atacurile cu explozibile pentru o perioadă de 30 de zile, dând astfel posibilitatea începerii tratativelor de pace cu actualul guvern de coaliție, impus cu sprijinul armatei israeliene.

New York – La reuniunea G8, care a avut loc ieri în oraşul american, consacrată „dosarului Kosovo", ar fi trebuit să participe şi China, au apreciat oficialități ale Organizației Națiunilor Unite. Faptul că delegația acestei țări nu a fost invitată se datorează vetoului Statelor Unite şi Canadei, care au solicitat guvernului chinez explicații în legătură cu mareea neagră produsă în largul Mării Caraibelor de către două supertancuri petroliere aflate sub pavilionul Țării Soarelui-Răsare. Organizația guvernamentală ecologistă „Pacea verde" a apreciat drept sabotaj actul celor doi comandanți de vas, al doisprezecelea petrecut în decursul acestui an, în apele internaționale din apropierea coastelor americane, afirmând că, în felul acesta, China doreşte să provoace pagube de miliarde de dolari SUA, prin închiderea a aproape 2200 km de plajă turistică.

Replică sonoră live Radio 3 M: Acestea sunt aproape cele de pe urmă ştiri pe care antena noastră le trimite către creierele voastre, înfierbântate de canicula acestei zile insuportabile. Iubiți leneşi, pierde-vară, şomeri... Nu, nu vă speriați, am renunțat să mai enumăr toate categoriile de indivizi transformați de vremea de afară în supuşi ascultători ce-şi petrec în mod fericit restul de zi cu urechea pe difuzorul pe care stă scris cu litere negre-roşii – **3 M**. Pentru toți aceştia, şi mulți alții pe lângă ei, începând din acest moment, urmează DUPĂ-AMIAZA FIERBINTE, singura emisiune care arde pentru voi în jarul străzii din Port May. Pentru ca să ştii, cu adevărat, ce se petrece afară, acolo unde tu nu ai acces acum, din cauza uraganului de foc, rămâi conectat pe lungimea noastră de undă şi ascultă-l pe Gray Peterson, reporterul cu plămâni de furnalist. Gray, eşti în direct...

Replica prizei II: Oameni buni, dacă nu ați leşinat încă şi dacă mai sunteți capabili să stați cu urechile ciulite la cel mai bun post de radio din Port May, vă atrag atenția că puteți încă să vă înscrieți în cel mai tare concurs al verii, lansat de *Festivalul Sonorizării Finalului de Mileniu,* care se desfăşoară, începând de ieri, în Sala de Marmură a Palatului Artelor. Cele 68 de posturi de radio locale şi alte 4 posturi districtuale susțin, în premieră absolută pentru continentul american, un simpozion despre „Emisiunile Informative ale Mileniului III". Cel mai şocant punct al simpozionului îl constituie realizarea unui buletin de ştiri venind direct din Lumea de Mâine. Nu, nu închideți difuzorul, ceea ce ați auzit nu constituie o fabulație, ci *o încercare în premieră mondială de a culege informații din viitorul apropiat,* pe baza

rearanjării configurației informațiilor deja existente, într-un sistem de logică nearistotelică. Reamintim că **Marele Premiu** al *Festivalului* constă într-o croazieră de 30 zile în Bahamas, într-o perioadă de timp aflată la alegerea fericitului câştigător. Tot ceea ce aveți de făcut e să ne dați un telefon pentru a răspunde la următoarea întrebare: „Unde a dispărut craniul Omului din Neanderthal, aflat în custodia unui mare muzeu parizian?". Dacă răspunsul dumneavoastră va coincide cu ştirea inserată în Buletinul Informativ 2000, realizat de redactorii participanți la *Festival*, vă puteți prezenta imediat la sediul **3 M**, din strada...

3. a. Furtuna magnetică

„Ivirea mea n-aduse niciun adaos lumii,
Iar moartea n-o să-i scadă rotundul şi splendoarea."
Omar Khayyam

Charles Sebastian Percier se scărpină după gât cu ziarul făcut sul şi se strâmbă cu acreală: evident că Administratorul îl trimisese tot pe el în misiune, deşi pe afişajul de la intrare îşi aşteptau rândul încă trei **misionari**. Nu, în mod sigur nu se putea spune că îi făcuse vreun serviciu. Deşi, la o privire superficială, aşa ar fi părut: a patra activitate de inițiere în decurs de o lună presupunea o creştere substanțială a contului din bancă.

A patra misiune...! scrâşni bărbatul înalt, cu părul cânepiu buclat şi o cicatrice subțire pe obrazul drept. A patra misiune însemna, de fapt, un concediu obligatoriu de două săptămâni, exact în perioada în care „Observatorul" prog-

noza un Interval de Invazie. Ăsta era planul! Percier la Sanatoriu şi blestemații de protejați ai Principalului în prim-plan...

A patra misiune, într-o zi afurisit de caldă şi de fadă! Izbi cu ziarul în banchetă, se ridică şi păşi pe pavajul de sticlă. Extrase cartela din fanta subțire a aparatului şi porni către clădirea de sticlă şi metal a aeroportului ce se zărea la aproape o sută de metri în față. În spatele său, aerojetul îşi comprimă forma până la dimensiunile unei mingi de cauciuc şi porni, de-a lungul ghidajului magnetic, înapoi către centrul oraşului.

Îmi fac figuri din astea numai atunci când este extrem de cald şi transpirația îți umezeşte cămaşa la subraț. Niciodată nu s-a întâmplat să primesc o misiune care să înceapă dimineața, aşa cum se întâmplă aproape mereu în cazul Sorei Serena Conti del Megaro sau a Fratelui Gianpaulo Luca. Poate că ar trebui să fac un raport Principalului, aşa cum mi-a sugerat Alonso. Sau poate că ar trebui să las lucrurile în voia lor. Orice val se stinge de la sine, dacă nu suflă nicio geană de vânt. Dacă e numai o simplă părere, atunci data viitoare...

Ridică din umeri şi încetini paşii.

Or, este la fel de posibil să nu mai existe o astfel de dată viitoare. Blestemata asta de Relativitate!

Percier se opri la picioarele postamentului din marmură neagră şi îşi şterse fruntea şi obrajii cu o batistă albă, cu monogramă. Parcă nicicând în ultimele patru Decade nu fusese atât de cald în Corassan. Aruncă pătratul de pânză transparentă în direcția unei aspirante, a cărei gură se întrezărea în unghiul făcut de postament cu dalele de sticlă, şi porni mai departe în direcția uşilor rotative ale clădirii aeroportului.

Urcă treptele, cu paşi mărunţi, şi meditä o clipă înainte să fixeze degetul arătător pe receptaculul de recunoaştere. Dacă era supărat pe Administrator că îl scotea mereu la rampă atunci când trebuia sacrificat cineva, în privinţa noilor sosiţi nu avea nimic de comentat: soarta îi hărăzise numai oameni liniştiţi, care se adaptaseră cu relativă uşurinţă rigorilor vieţii în marele oraş. Oare ce-i rezerva viitorul apropiat? Clătină din cap şi-şi fixă amprenta pe aparatul de identificare.

Uşa începu să culiseze cu încetineală în jurul axei şi Charles Sebastian Percier se strecură înăuntru, căutând din priviri vreo persoană cunoscută. De regulă, aeroportul era aproape pustiu, zonele de trafic aglomerat fiind programate către miezul nopţii. Nici acum nu exista prea multă mişcare de-a lungul benzilor de orientare către peroanele de ieşire spre pistă. Două persoane stăteau pe fotoliile din sala de aşteptare, vânturând ziarele ca pe nişte evantaie. Nu recunoscu figura nici unuia, aşa că făcu numai un semn politicos din cap în direcţia lor şi se îndreptă către ghişeul de informaţii. Funcţionarul cu chelie şi barbişon tuns scurt, din spatele geamului, îl informă că traficul deasupra zonei era perturbat de o puternică turbulenţă magnetică şi, în consecinţă, primele trei curse fuseseră amânate, cu intervale de timp variind de la câteva minute până la o jumătate de oră.

Specialiştii noştri în perturbaţii magnetice caută cu sârguinţă orice discontinuitate, cât de mică, în umbrela furtunii care bântuie la 22.000 metri deasupra aeroportului, domnule. Nu trebuie decât să aveţi puţină răbdare. Luaţi loc într-un fotoliu sau, dacă doriţi, barul e deschis până la orele 20:00. Au o cafea excelentă şi un sintetizator organic care poate

produce, în numai câteva minute, orice produs culinar vă trece prin minte.

Se strâmbă semnificativ; pe căldura aceea uscată nu dorea niciun fel de produs culinar. O cafea, poate. Dar mai târziu, după ce vipia avea să se mai potolească. Mulțumi și ridică ziarul de pe marginea lucioasă de marmură. Funcționarul îl privi o clipă interogativ, apoi se aplecă în direcția geamului, de parcă ar fi vrut să-i șoptească direct în ureche. Îi spuse, însă, cu voce normală, că pentru **misionari** direcția aeroportului deschisese, de curând, un Club la subsol. Dacă dorea, putea să beneficieze de o mulțime de servicii, în regim de gratuitate. Contractul cu Administratorul prevedea o serie de avantaje, de care ar fi fost păcat să nu profite...

Clătină din cap și se îndreptă către un șir de fotolii goale. Contractul aeroportului cu Administratorul nu-i spunea nimic bun. Nicăieri în Corassan nu exista vreun sistem de servicii gratuite. Nu vedea de ce ar fi apărut tocmai aici unul.

Se lăsă să alunece în scoica voluminoasă, din piele neagră, mirosind vag a vopsea, și desfăcu paginile ziarului. Sări peste primele pagini și se opri la pagina a șasea, la „Prognoze". Programul WARP, cel mai bun al Institutului de Predicție Cronologică, preconiza apariția unui fenomen de perturbare majoră a Continuității Istoriei, într-un interval de prognoză cuprins între 24 și 48 de ore.

Percier își scoase lornionul și frecă sticla subțire cu un șervețel de hârtie. Ultima **invazie** fusese precedată de o furtună magnetică extrem de violentă, care, ca și în cazul de față, făcuse imposibilă orice materializare. Ucenicii aceia... Ei bine, se știa foarte bine că Istoria cunoștea o mulțime de accidente și că suprafața ei prezenta continue elemente de

modificare. Ridică din umeri şi apucă iar foile foşnitoare în mâini. Era posibil să existe o legătură directă între perturbațiile din sistemul cronologic şi furtunile magnetice. Nimeni nu remarcase încă fenomenul, dar asta nu însemna, automat, că el nu era posibil. O furtună magnetică şi o furtună temporală... Ultima perturbație cronologică nu fusese tocmai departe de prognoza celor de la WARP: 360 de vikingi danezi şi aproape 1000 de țărani franci. Administratorul se văzuse pus în dificultate, din cauza spațiilor prea restrânse rezervate pentru supraveghere. Problema se rezolvase, ca de obicei, în dauna intereselor Muzeului, care mai trebuise să cedeze trei clădiri anexe.

Privi afară prin geamurile uriaşe: cerul era albastru spălăcit, cu nori cirrus undeva foarte sus, aproape de limita troposferei. Nu adia încă niciun pic de vânt. Practic, era aproape imposibil să realizezi că oraşul era învăluit într-o pâlnie absorbantă magnetică, care sugea avidă orice radiație mai mare de 0,5 mega, tăind orice legătură cu Exteriorul. Avea suficient timp să se plictisească. Împături ziarul, apoi îl puse pe fotoliul alăturat. Oftă adânc, îşi încrucişă picioarele şi se pregăti să aştepte. Îi părea rău că era nevoit să-şi risipească în felul acesta...

Exact în clipa când gândurile îi ajunseră în acest punct, cei doi bărbați aşezați dincolo de banda rulantă pentru bagaje se ridicară brusc în picioare, cel din stânga, un blond înalt, îmbrăcat într-un fulgarin cenuşiu, strigă ceva ininteligibil şi ridică brațele, ca pentru a se feri de o lovitură, un hanger sclipi săgetând aerul de sus în jos şi capul blond se rostogoli de pe umeri, se izbi de spătar şi dispăru în spatele şirului de fotolii. Apoi mâna cu hangerul se lăsă în jos şi

domnul cu gambetă neagră şi cicatrice subțire ca o lamă de cuțit, între nas şi buza superioară, se înclină vag în direcția sa, după care porni cu paşi mari spre ieşire. O sirenă prinse să țiuie în difuzoarele de sub plafon, semn că fereastra magnetică fusese localizată şi activitatea aeroportului putea fi reluată.

b. Dictatorul

Percier sări din fotoliu şi străbătu în fugă distanța până la banda rulantă. Când încercă s-o escaladeze, îl văzu pe gardianul îmbrăcat în costum culant, cu paralizorul la brâu, ieşind din spatele unui perete din sticlă. Se opri, îşi aranjă ținuta şi îşi îndreptă spatele. Străbătu restul drumului cu un mers rigid, străduindu-se să nu se uite prea mult în direcția petelor mari de sânge, împroşcate pretutindeni în jurul cadavrului.

Gardianul aruncă deasupra corpului o folie cenuşie din material plastic şi începu să împingă fotoliile în jurul lui, pentru a-l proteja de priviri indiscrete.

— Este un... un **colonist**?

— Un **colonist**, confirmă celălalt şi apucă țeasta de păr. Ia uitați-vă la el, s-ar putea crede că doarme şi visează. Împinse căpățâna, de care atârnau încă firişoare de sânge, sub folie. O porcărie, bineînțeles! Mereu avem parte de incidente de felul acesta: cadavre, membre separate de corp, creieri împrăştiați pretutindeni, în fine, o porcărie, cum spuneam. Nu trece o Decadă fără să intrăm în carantină.

— Carantină?! se miră Percier. Nu credeam că un banal act de lichidare declanşează Procedura. Şi apoi, cine naiba erau ăştia doi? Bănuiesc că a fost o crimă anunțată, nu?

— În altă parte a Corassanului poate că nu, ridică din umeri gardianul. Aici este, însă, aeroportul. Un posibil punct de contaminare al acestei lumi. Așa că, după orice moarte suntem obligați să aplicăm Directiva. Îmi pare rău, domnule... nici nu știu cum vă numiți...

— Charles Sebastian Percier. **Misionar**.

— Domnule Percier. Mă tem că va trebui să urmați procedurile de decontaminare, împreună cu clientul dumneavoastră, oricine va fi fiind el. Iar la sfârșit, să treceți prin cabinetul Guvernatorului pentru a semna fila de eliberare a clientului. Într-o procedură de rutină nu ar fi fost nevoie de atâtea formalități. Așa, însă... Ați mai avut de-a face cu vreo decontaminare?

— Nu. Adică nu cu una de o asemenea factură.

— Nu este ceva tocmai plăcut, aprecie gardianul, apoi făcu semn unui funcționar aflat în celălalt capăt al sălii. Vă rog să mă scuzați... Serviciul...

Se răsuci, gata să plece către cabina sa.

— Ah, da, m-ați întrebat, parcă, despre legalitatea crimei. Da, a fost o lichidare anunțată încă de acum 24 de ore. O afacere neterminată în Cronologic: victima poartă numele de cod de Abul-Fath-Omar-Ibn-Ibrahim Khaym, iar **lichidatorul** este Hassan ibn as-Sabbaht. Prognoza locală a apreciat că cea mai bună perioadă pentru realizarea ei ar fi aceasta, între două cicluri de materializări, deoarece numărul de persoane din incintă ar fi foarte mic și riscul unor perturbări ale activității din cauza decontaminării aproape nul.

Zi cu ghinion.

Bărbatul își fixă mai bine lornionul cu degetul arătător și se îndreptă gânditor către peretele exterior, care dădea spre

sala de materializare. Un difuzor sâsâi timp de câteva secunde deasupra grinzilor aparente şi o voce asexuată anunță sistemul de distribuție al materializărilor. Clientul său urma să sosească la terminalul 7, în capsula vişinie, peste 3 minute şi jumătate.

Zi cu ghinion, repetă Percier şi îşi aprinse o țigară. Strecură tabachera de argint în buzunarul interior al sacoului şi trase cu sete în piept fumul aromat. Dacă materializarea urma să se încheie fără niciun incident, avea un sfert de oră la dispoziție să-şi convingă clientul că se afla într-un loc în care mai fusese, deşi nu-şi mai aducea aminte, şi că nu îl pândea niciun pericol. Pasul al doilea era ceva mai greu. Trebuia să-l determine să aibă încredere în el şi să-l facă să-l accepte în ipostază de **misionar**.

— Culoarele de acces către terminalele 3 – 5 – 7 devin accesibile peste 30 de secunde. Personalul interesat de noii sosiți este rugat să se îndrepte către...

Nu mai aşteptă restul invitației. Strivi țigara de peretele din sticlă şi o aruncă în direcția unei aspirante. Din câțiva paşi, ajunse în dreptul săgeților de ghidaj către terminalul numărul 7. Privi în jur: pe benzile caroiate nu mai era nimeni. Cu toate acestea, automatul anunțase trei sosiri. Ridică din umeri: nu era treaba sa. Poate că celelalte două erau formate din stocuri de informații istorice reziduale; sau poate că era vorba despre corpuri de rezervă rămase neutilizate. Oricum, altceva decât entități retrase din Cronologic pentru materializare.

Coborî de pe bandă şi se opri în spatele cordonului de baraj. ***Materializatorul Cronologic*** era un tub transparent înalt de 4 metri şi având diametrul de peste 2 metri. Părea

gol, dar în partea superioară exista un gaz verzui, care se învârtejea asemenea unui ciclon minuscul, trimițând spre podea trompe subțiri de scântei. Pentru o clipă, lumina clară, tăioasă aproape, din incinta aeroportului, pâlpâi distinct, apoi scăzu în intensitate. Regulamentul cerea să nu priveşti niciodată fix spre tubul de materializare. Aparent, nu exista niciun pericol, funcționarea câmpurilor electrostatice fiind foarte strict controlată. Specialiştii insistau însă asupra interdicției, lăsând să se înțeleagă faptul că indeterminantul cuantum Spațiu/Timp nu va putea fi niciodată pe deplin controlabil.

Charles Sebastian Percier îşi umezi buzele cu vârful limbii şi făcu exact ce îi recomanda Regulamentul: se răsuci cu 180 de grade şi aşteptă. Urmă sunetul ascuțit, un fel de țipăt al materiei schingiuite, cum spusese cândva Sora Serena, aerul se transformă în paiete sclipitoare, reverberând în adâncimea incomensurabilă a pereților-oglindă din jur şi, în fine, țârâitul modemului puse capăt jocului de lumini, aducând după-amiaza la dimensiunea ei normală.

Percier îşi scoase lornionul şi îşi frecă ochii, apoi se întoarse către tub. Spațiul cilindric interior era plin acum cu o pulbere întunecată, care se depunea în straturi aproape paralele în direcția podelei. Deja în partea dreaptă a direcției sale de privire începea să prindă contur o mână şi un umăr. Făcu un pas şi se sprijini cu genunchiul de cordon. Pulberea se depunea din ce în ce mai rapid, conturând bustul unui bărbat scund, îmbrăcat într-o haină din material organic închis la culoare, cu fireturi galbene pe umărul stâng.

Vreun grad în ierarhia socială sau militară a epocii respective, gândi Percier, simțind nevoia să mai aprindă o ți-

gară, deşi ştia că Regulamentul interzicea fumatul în timpul perioadei de dinaintea Preluării. Întoarse capul către stânga şi aruncă o privire scurtă către ceilalți doi cilindri: aşa cum bănuise, în cel mai apropiat se distingeau contururile regulate ale stocajelor informaționale. În celălalt, materializarea se încheiase deja. Şase trupuri, încovrigate în poziție de foetus, aşteptau neclintite ca energia reziduală să fie absorbită şi tubul să poată fi deschis fără pericolul unei explozii. Şase carcase ai căror posesori nu se mai întorseseră din Cronologic. Urma să fie transportate la Crematoriu şi incinerate.

În fine, straturile de pulbere se subțiară din ce în ce mai mult, transformându-se într-un voal cvasitransparent, apoi dispărură cu totul. Bărbatul din interiorul tubului stătea puțin cocârjat, ca şi cum ar fi cărat o povară în mâna dreaptă. Avea părul rar, de culoare cânepie, ochii mari, albastru-deschis, înfundați în orbite şi un lornion din oțel deasupra ochiului stâng. Nasul cu nări subțiri se coroia uşor deasupra unor buze pline, aproape senzuale, deasupra cărora se contura o mustăcioară minusculă, neagră. Costumul de croială cvasimilitară sugera faptul că respectivul provenea dintr-o Perioadă bântuită de războaie.

Percier întinse cartela de identificare în direcția aparatului ce păzea zona din spatele cordonului, aşteptă până ce auzi răspunsul sec de mulțumire şi păşi către terminal chiar în clipa în care carcasa tubului se desfăcu în două şi glisă în ambele părți, eliberând un şuvoi de particule fine de ace de gheață. Străinul se cutremură, scuturat parcă de un impuls energetic interior. Clipi şi întinse mâna, căutând un punct de sprijin, dar şi-o retrase imediat, simțind răceala pereților transparenți.

Ieşi clătinându-se şi se holbă uluit în jur. Îl zări pe Percier şi se opri brusc. Îşi scutură capul, făcând ca şuviţele de pe frunte să îi cadă către vârful nasului, apoi îşi roti privirile în toate direcţiile.

— Ce e aici, Purgatoriul? întrebă cu voce răguşită, dar deloc speriată, după cum remarcă Percier. Va să zică avea dreptate afurisitul de popă! Sau n-avea... Dacă mi-aduc bine aminte, ultimul gest a fost să beau fiola cu cianură. Asta înseamnă sinucidere. Eşti vreun arhanghel? Ai misiunea să mă trimiţi spre Iad?

Ciudat de tot, aprecie **misionarul**, dar nu făcu niciun gest care să-l sperie pe bărbatul cu ochi spălăciţi.

— Am putea zice că e un fel de Purgatoriu, dacă asta te linişteşte puţin. Mai degrabă un loc în care spiritul are parte de odihna necesară după atâta zbatere din Cronologic. Vrei să-mi spui cine eşti?

— Ah, nu e Purgatoriul?! Înseamnă că porcul ăla de popă m-a mințit vreme de 8 ani. Domnule, sau ce dracu' eşti, îţi ordon să-mi spui, cu cea mai mare exactitate, unde mă aflu! Nu pot să fiu liniştit nici cât negru sub unghie, dacă nu aflu că Aliaţii se află măcar la 500 de kilometri de acest loc.

În mod normal, n-ar fi trebuit să existe niciun fel de amintiri. Aruncă o privire în direcţia afişajelor de pe manşeta carcasei tubului materializator, dar simbolurile se înscriau în limitele normalităţii.

— În regulă. În acest loc, cum spui dumneata, nu există nici Aliaţi şi nici altfel de duşmani, dacă de asta te temi. Acum, vrei să-mi spui cine eşti?

Ochii albaştri sclipiră puternic, apoi capul străinului se lăsă în jos.

— Mă numesc... În fine, mă numeam Adolfo Hilterus. Dictator şi preşedintele Partidului Nazit. Cred, totuşi, că am murit, aşa că ar fi bine să-mi spui ce trebuie să fac în continuare.

Charles Sebastian Percier tresări violent şi se dădu înapoi, gata să se împiedice în frânghia cordonului. Nici că se putea un **ucenic** mai problematic decât cel care tocmai trecea pe sub pragul de titan al punctul de tranzit numărul 7. Îşi aminti de experienţa nefericită a lui Couperin şi de felul în care se încheiase, în urmă cu 30 de Decade, încercarea de integrare a personajului cu monoclu din oţel.

Ghinionistă zi, într-adevăr! Îi făcu semn să ocolească aparatul de identificare şi porni către cabinetul Directorului.

II. 4. La capătul dimineţii

„Nu a fost atins încă niciun ţel unic, total, al istoriei.
Mai curând de la ţelul imaginar, proiectat în viitor,
suntem reconduşi către prezentul care nu trebuie neglijat."
Karl Jaspers

Ceasul sună, ca de obicei, exact atunci când nu trebuia. Chuk Sparrow tresări din somn şi întinse braţul, bâjbâind, către noptieră. În drum, degetele i se opriră pe mătasea foşnitoare a unui furou. Tresări din nou şi deschise ochii larg.

Era o dimineaţă senină, cu cer albastru decolorat şi un soare asemănător unei pete galbene, aruncată în grabă de un copil pe un colţ de planşă. O dimineaţă absolut banală! se strâmbă Chuk şi reveni către problema care se găsea la o jumătate de metru alături de el, sub cearşaf. O dimineaţă

secetoasă şi deja fierbinte, care anunța o după-amiază toridă şi infectă. Oare cine dracu' era femeia de lângă el? Îşi stoarse creierii câteva secunde, străduindu-se să prindă vreun fir de care să se agațe. Imposibil, stabili, şi chiar atunci, de parcă numai constatarea aceasta ar fi aşteptat-o, soneria ceasului se opri. Liniştea se instaură, indecent, în încăpere.

Mirosea a alcool, a fum de trabuc şi a trupuri transpirate. Îşi spuse că cerneala nopții şi inconştiența provocată de whisky-ul prost din sticla de la picioarele patului ascunseseră multe porcării, de care prefera să nu aibă cunoştință. Îşi linse buzele şi constată că erau amărui şi crăpate.

— La dracu'! bombăni încet. Doamne, zău că ar trebui să mai şi plouă peste oraşul ăsta nefericit.

Sări din aşternuturi direct în papuci. Îşi luă halatul de pe scaun şi, înainte de a intra în baie, se mai uită o dată în direcția femeii străine: era blondă, cu o față uşor trecută, aproape mignonă şi, lucru remarcabil, destul de bronzată. Oftă resemnat şi închise uşa uşor. Jetul rece al duşului reuşi să-l dezmeticească puțin. Telefonul sună, tocmai când luase hotărârea eroică de a-şi bărbieri perii suri ai bărbii aspre ce-i împodobea maxilarul, gâtul şi pometii, de aproape trei zile. Ieşi cu spuma pe unul din obraji şi înhăță receptorul.

— Alo, şefu', sper că nu v-am trezit.

— Tocmai ai făcut-o, nătărăule! se răsti şi vru să închidă.

— Şerifule, un mort! strigă vocea, încercând să-l rețină la capătul firului. Tocmai mi s-a raportat existența unui cadavru pe strada Hostia. Un bărbat neidentificat... Alo, şefu', mai sunteți acolo?

Femeia deschisese pleoapele şi-l privea cu o figură adormită.

— Nu mai țipa, dobitocule! De 15 ani lucrezi la poliție și încă n-ai învățat să vorbești la telefon. Cine a telefonat?

— Unul, Nick Lanaig. Un mulatru, trebuie să-l știți, șefu', a stat la noi fără chirie acum vreun an și ceva, pentru că l-a bătut pe Freddye Barosanul, ăla cu băcănia de la marginea de Vest. I-a rupt mâna și i-a spart nasul. I-am spus să vină la noi să dea o declarație.

Probabil că Matthew își închipuia că l-a făcut să râdă cu spiritul lui răsuflat și își freca mâinile de fericire că l-a scos din starea de morocăneală. Femeia începu să se miște sub cearșaf, pregătindu-se să se ridice. Îi făcu semn să stea nemișcată. Nu avea chef ca ajutorul său să audă că nu e singur.

— Ajung într-un sfert de oră, oftă după câteva clipe. Ia-o înainte și îndepărtează curioșii. Vezi să nu dispară vreo urmă materială mai importantă. Trasează un perimetru și îngrădește-l cu cordon. Când dai peste Lanaig, îl trimiți la Secție, să ne aștepte acolo. Îi spui să nu bată toba pe drum, că a dat de dracu', clar?

— Am înțeles, șefu', îl...

Puse receptorul în furcă înainte ca adjunctul său să termine ce avea de spus. Se întoarse în baie și continuă să se frece cu spuma de ras. Se gândea la femeia de alături și freca obrajii cu nădejde. Cum să scape de ea fără ca acesteia să-i treacă prin cap să facă scandal? Nu părea să fie de prin partea locului, iar pe târfele de la bordelul Donnei le cunoștea pe toate. Și, pentru că timpul îl presa, se hotărî să taie nodul gordian fără să mai încerce să-l descâlcească.

— Dacă nu te superi, tu cine naiba mai ești? Și cum ai ajuns aici?

— Nu mă supăr, râse femeia. Numai că sunt puţin contrariată: aseară, când mă serveai cu „Linitta", ştiai prea bine cu cine vorbeai; acum, constat că suntem iar doi străini.

Ieşi în pragul uşii, cu pămătuful lipit de obraz. Cunoştea de undeva vocea asta? Femeia se ridicase în fund şi se rezemase de perne. Nu, nu era ceea ce s-ar chema o tipă frumoasă, dar trebuia să recunoască faptul că avea un farmec numai al ei, care o făcea să fie total diferită de fetele Donnei.

— Pe bune, se strâmbă. Chiar ar trebui să te cunosc?

— Poate, zâmbi enigmatic femeia şi se întinse după pachetul de ţigări de pe noptieră.

Se întoarse în faţa oglinzii, ridicând din umeri. Nu-şi amintea şi pace. Se bărbieri rapid, tăindu-se de două ori cu briciul pe pielea gâtului, se dădu din belşug cu apă de colonie şi trecu în living, unde se îmbrăcă expeditiv. Îşi aruncă pe umăr centura de care atârna „Coltul" greu şi reveni în dormitor, cu pălăria în mână. Nu-i surâdea prea mult să lase pe cineva străin în casă după plecare, dar consideră că putea încerca o excepţie. Întinse mâna cu pălăria către ea. Femeia stătea, în continuare, rezemată de perne, şi fuma calm, urmărind cu privirea colacii albi de fum.

— Ce-ar fi ca, până mă întorc, să faci nişte ouă jumări şi o cafea? Dacă nu-ţi place, iei ce consideri că merită din frigider. În bufet, pe rafturile de sus, cred că au mai rămas nişte pungi cu ceaiuri medicinale... Apropos, cum spuneai că te cheamă?

Râse şi se uită la el ca la un câine de circ care face giumbuşlucuri.

— E-n regulă, şi eu beau cafea dimineaţa. Dacă te întorci repede...

— Cam peste o oră. Asta dacă nu se întâmplă ceva neprevăzut. Iar dacă se întâmplă, îți dau un telefon şi-ți recomand să mănânci singură. Eu o să iau ceva de la Hatch.

— De la Hatch...

— E o tipă... Mă rog, cred că îți explic degeaba. E un birt, în apropierea Secției. Au hamburgheri buni. Şi bere nealcoolică. Annie Hatch spune că o aduce special pentru polițişti. Ca să nu se urce beți la volan şi să încalce legea. Grozavi cetățeni avem în Atlantic, nu?

Se răsuci în prag, pe punctul de a ieşi.

— Dacă vrei să pleci... închizi uşa după tine, în regulă?

Ieşi fără să mai aştepte răspunsul. Maşina era parcată în fața gazonului vestejit, cu botul suit pe trotuar. Motorul porni greu, după ce tuşi de câteva ori şi protestă împotriva tratamentului dur la care supuse accelerația. Dădu înapoi, până în apropiere de peluza doamnei Hakinen, apoi se angajă pe strada din dreapta. Conduse cu atenție, deoarece îşi simțea capul cam greu şi nu era prea sigur pe mişcările reflexe ale picioarelor. Pe străzi, la ora aceea matinală, nu erau decât cei de la Serviciul de Salubritate, câțiva funcționari ai Primăriei, care verificau repartizarea oamenilor pe sectoare şi o maşină de pompieri, care se întorcea de la încărcat.

Strada Hostia se afla către marginea de Est a oraşului, în apropiere de cartierul negrilor şi al celor fără căpătâi, care îşi petreceau nopțile în cutii de carton sau pe sub podurile de lemn de peste râu. Chuck Sparrow evita, de regulă, să pătrundă în astfel de zone. Îşi trimitea subalternii, iar el se mulțumea să citească rapoartele la birou şi să tragă concluziile. Acum, însă, era vorba despre un caz special: un deces suspect într-un cartier suspect. Nu-i făcea nicio plăcere gân-

dul că va trebui să coboare din maşină în duhoarea emanată de casele pe jumătate în paragină şi de grămezile de gunoaie ce înfundau canalizările. Dar se întâmpla ca moartea necunoscutului să pice într-un moment foarte prost: cu doar trei zile înainte de alegerile pentru funcția de Primar al urbei. Trebuia ca, în cel mai scurt timp, să închidă cazul şi să îngroape cadavrul, mai înainte ca presa să apuce să afle despre ce este vorba şi să-şi bage nasul, răscolind ca de obicei praful de pe lucruri demult uitate.

Opri imediat după colț, sub un copac. Rămase câteva clipe în maşină, examinând situația. Cadavrul se afla în apropiere de stâlpul de iluminat, din mijlocul străzii. Zăcea contorsionat, cu fața îngropată sub un braț şi cu unul din picioare într-o poziție stranie, de parcă ar fi fost deşurubat din genunchi şi răsucit invers. Goldshield marcase perimetrul cu cordonul colorat cu care împodobeau sala comună a Secției, cu ocazia festivităților. Lucru ciudat, pe stradă nu se zărea niciun curios. Şeriful se întrebă cât timp va mai dura până ce locul va roi de figuri ciocolatii şi negre şi de copii.

Lucru ciudat, îşi zise, în timp ce cobora în stradă, copiilor nu li se păreau înspăimântători morții. Ca şi cum moartea în sine nu ar fi fost altceva decât o altă latură a vieții. Una la care nu avem acces decât o singură dată, oftă Chuck şi se apropie de ajutorul său, cu mâinile înfipte în buzunare.

— Ce avem aici, Matthew? întrebă, aplecându-se deasupra cadavrului.

Goldshield sprijini aparatul de fotografiat de piept şi-şi frecă o sprânceană cu degetul. Ştia că şefului său nu-i place genul ăsta de încurcături şi, mai ales, nu-i plac deloc persoanele care i le anunță. Ghinionul făcuse ca totul să se întâm-

ple pe serviciul lui. Ticălosul de Lanaig nu mai putea să întârzie cu telefonul o jumătate de oră, până ce ieşea din schimb... Acum s-ar fi aflat în pat, sforăind, sau ar fi supt o berică, cu ochii la serialul în reluare de pe RANTV.

— Pare un accident de maşină, şefu', răspunse cu precauţie, după ce-şi scoase din buzunarul de la spate carneţelul şi studie în fugă notiţele. Cadavrul a fost proiectat în zid cu atâta forţă, că i s-au rupt oasele de la ambele mâini şi de la genunchiul drept. Nu vedeţi cum îi stă piciorul? Parcă ar vrea s-o ia pe stâlp în sus.

Chuck Sparrow ocoli stâlpul şi se aplecă iar. Mesteca o bucăţică de tutun pentru a-şi ascunde nervozitatea, dar se vedea clar că nu e interesat dacă va reuşi sau nu.

— De unde ştii că a fost lovit de zid?

— Chiar în spatele dumneavoastră, la nivelul pieptului, se văd pe tencuială pete de sânge închegat. Dar nu sunt foarte accentuate. De parcă cineva ar fi spălat locul cu furtunul. Iar cadavrul are tencuială sub unghii şi haina e murdară de var.

— Mda.

Părea un accident în toată regula. Un accident curat, fără niciun fel de complicaţii. Chuck îşi îndreptă spatele. La capătul străzii îşi făcuseră apariţia doi negri, care discutau aprins între ei, uitându-se în direcţia lor pe sub sprâncene. Scuipă bucata de tutun gălbui chiar alături de braţul mortului. Ştia ce voiau cei doi şi se felicita că-l expediase atât de rapid pe Goldshield la faţa locului. Dacă Lanaig ar fi întârziat puţin cu telefonul, ar fi examinat acum un cadavru gol. Şi nu numai că ar fi fost o chestie indecentă, dar gândul la roiul de muşte care ar fi invadat locul peste cel mult un ceas îi dădea frisoane pe şira spinării. Nu suporta muştele şi ţânţarii.

Adjunctul îi raportă că realizase deja măsurătorile, făcuse fotografiile şi sunase după doctor. Adică făcuse totul ca în Manual. Asta nu îi risipea, însă, cu nimic indispoziția lui Sparrow, care realiza că, pentru prima oară, se simțea un străin în propria-i viață: dimineața se trezise alături de o femeie despre care nu-şi amintea nimic, nici măcar numele (deşi ea pretindea că ar trebui s-o cunoască), iar telefonul matinal îi introdusese în meniu un mort la fel de necunoscut, de al cărui cadavru trebuia să se îngrijească, să-i descifreze identitatea şi să-l îngroape. Apoi să-l prindă pe făptaş. Sau pe făptaşi, se corectă.

— Cine era de gardă la Spital?

— Doctorul Cortland, domnule. E vreo problemă?

Idiot! constată şeriful, dar nu se mai osteni să-i comunice. Auzi-vorbă, dacă era vreo problemă... nicio problemă, doar un cadavru. Se întoarse la maşină.

— Cheamă-l şi pe Dugan, strigă, în timp ce intra înăuntru. După ce doctorul îşi face meseria, luați cadavrul şi-l duceți la Morgă. Apoi veniți în trap la Secție, clar?

Iar el mergea în trap acasă, să mănânce ouăle jumări, să bea cafeaua şi să afle cine era... Sandra Snell? Sandra Snell?! Maşina se înecă şi motorul dădu un rateu. Răsuci iar cheia în contact, cu sprâncenele unite într-o singură linie, din cauza concentrării. Până ce dădu colțul, nici măcar nu îndrăzni să ridice ochii de pe firul drumului, de teamă că gândurile i-o vor lua razna. Îşi propuse, cu aerul solemn pe care-l scotea de la naftalină cu ocazia interogatoriilor, a primirii inspectorilor de la Centru şi a festivităților (unde era obligat să participe îmbrăcat în costumul cel strâmt şi plin de zorzoane nesuferite), să nu se mai gândească deloc la numele

care tocmai îi răsărise în minte de nicăieri şi nici la străina cu care îl asociase.

Până acasă fluieră în surdină „Pleacă la oaste băieții buni", o melodie la modă pe vremea când mai umbla încă în pantaloni scurți. Trase Chevroletul chiar în fața intrării şi-l lăsă în stradă, pentru a fi gata de plecare în orice moment. Înainte de a intra în casă, bătu la uşă, dar oricât ciuli urechile, nu auzi niciun răspuns.

— M-am prostit la bătrânețe... mormăi indispus şi deschise uşa fără menajamente.

Chuck Sparow era şerif în Atlantic River de peste 20 de ani. Cazul tipic de polițist holtei, fără multă educație, dar cu o istețime de sălbăticiune, care poate să simtă necazurile cu mult înainte ca rațiunea să constate că s-au produs. Omul care salută atunci când e salutat, dar nu obişnuieşte să bată la uşi când se află în misiune. Cu atât mai mult la propria-i uşă.

— Sparrow, pe zi ce trece devii tot mai mult o buleandră, îşi continuă monologul, în timp ce străbătea holul în direcția bucătăriei. Hei, pe unde naiba te-ai băgat? M-am întors să luăm micul dejun!

În bucătărie nu era nimeni. Doar ouăle prăjite aşteptau cuminți pe farfurie, alături de două ceşti de cafea. Una dintre ele era goală, cu zațul acoperind toți pereții, de parcă ar fi fost răsturnată ca să se poată citi în ea viitorul.

— Unde naiba te-ai băgat? repetă, deschizând celelalte uşi.

Casa era pustie. În baie, pe etajeră, descoperi o clamă de păr din os, cu o insectă ciudată, cu patru picioare, în semirelief. Ultimul semn al ciudatei sale prezențe. Reveni în bucătărie. Plecase. La urma-urmei, nu avea obligația să-l aştepte, deşi aşa ar fi fost frumos. În toate filmele pe care le văzuse

la televizor, femeia cu care-ți petreceai noaptea rămânea să ia micul dejun cu tine. De-abia la cana cu cafea se deschideau inimile şi spectatorul putea să se lase pătruns de măruntele tragedii intime ale fiecărui protagonist.

Ridică din umeri: în viață nu era ca pe micul ecran. Se aşeză la masă şi înfulecă repede ouăle aproape reci, muşcând dintr-un colț de pâine cât toate zilele. Apoi se lăsă pe spate şi luă cana între palme. Îi plăcea să simtă căldura lichidului negru şi să se lase în voia gândurilor.

Sandra Snell fusese soția celui mai bun prieten al său din adolescență, Jack Barros, poreclit „Limbă Dulce", din cauza farmecului deosebit pe care-l căpăta imediat ce deschidea gura, indiferent de subiectul abordat. Fusese... pentru că, ei bine, Jack Barros şi Sandra...

Chiar în momentul în care amintirile sale atinseră acest punct, țârâitul strident al telefonului îl făcu să tresară violent şi să verse din lichidul negru pe fața de masă. Poate că era ea, îşi spuse, ridicându-se în grabă. Din două salturi ajunse la aparat şi smulse receptorul din furcă. Nu era ea.

— Alo, şefu'? Cred că ar fi cazul să veniți urgent la Secție. Avem o țicnită care spune că are declarații importante de făcut în legătură cu mortul. Alo, şefu', mai sunteți la telefon?

Mormăi indispus un „Sigur că da, dobitocule", apoi întrebă de ce credea că era vorba despre o țicnită. Dacă răspunsul lui Goldshield ar fi fost cel pe care-l bănuia, însemna că mai avea răgazul să-şi bea cafeaua, să rumege câte ceva despre visurile adolescenței şi... să aştepte un telefon de la presupusa Sandra.

— Pentru că zice că azi-noapte a plouat cu găleata pe strada Hostia. Şi nu oricum, ci numai de la jumătate şi până

la intersecția cu strada Penepoles. Șefu', chestia asta ar trebui dată la „Actualități", poate mai învață ceva și meteorologii ăia care ne tot pisează cu trecerea de la clima temperată la cea subtropicală.

— Reține-o până ajung, spuse laconic și închise.

Reveni în bucătărie, dar cana de cafea i se păru un lucru complet lipsit de importanță. La fel ca și adolescența atât de îndepărtată, cu visurile și iubirile ei romanțioase, fără sens și fără finalitate. Clătină din cap și ieși din casă, trântind ușa. Până la mașină, se gândi numai la pata de sânge de pe zid, ștearsă *de parcă ar fi spălat-o cineva cu furtunul.* Goldshield era un dobitoc, și asta putea fi considerată de-a dreptul o laudă, în situația nou apărută.

5. Don Miguel

„Ei arătau că trupul omenesc constituie rezultatul a milioane de alternative evoluționiste, alese de șansă de-a lungul timpului. În oricare din aceste nenumărate momente decisive, zarurile genetice ar fi putut cădea pe alte numere, poate cu rezultate chiar mai fericite."
Arthur C. Clarke

Întunericul din interior era absolut, asemenea vidului intergalactic, însă ceva mai zgomotos. Un obiect gol, confecționat din tablă, zdrăngănea îngrozitor, străduindu-se să acopere zumzetul gros al unui motor în patru timpi, al cărui injector se bloca din când în când, împușcând în stânga și-n dreapta pe oricine ar fi fost suficient de neinspirat să stea cu urechile prin apropiere.

— Nenorociților, fii avortați de cățea mâncată de viermi! Capete de maimuță cu creierul servit pe tavă albilor din ex-

pediţiile centrafricane! Mormoloci scârboşi, plini de bale lipicioase! Nu v-a învăţat nimeni cum ar trebui să vă purtaţi cu o fiinţă sensibilă şi cu câteva milioane de ani mai evoluată decât carapacele voastre primitive? V-aţi uitat, măcar, la subsemnatul, înainte de a-l fi înghesuit în sicriul ăsta ambulant? Pesemne că nu, deoarece mama natură v-a făcut la fel de capsomani ca pe orice alt gândac de hazna, căruia nu-i este dat niciun alt simţ, cu excepţia celui al mirosului. Şi nici aşa n-aţi reuşit să mirosiţi că subsemnatul reprezintă una dintre cele mai importante fiinţe care a străbătut teritoriul ţării ăsteia, din clipa în care primul colonist de pe „My Flower" a pus piciorul pe ţărm. Nenorociţilor, eu purtam ac cu diamant la cravată şi butoni din aur de 24 de karate la cămaşa de olandă, pe vremea când patronii voştri se mai jucau cu chestia aia, utilizată în procesul de reproducere, prin ţărâna scumpă a patriei... V-am atras atenţia încă de la început că nu suport să fiu zguduit, am şi eu fineţurile mele, insist să fiu tratat ca un gentleman, pentru că, la urma-urmei, în ciuda părerii unora şi altora, sunt chiar un gentleman prin ceea ce spun şi, mai ales, prin ceea ce fac. Hei, la toţi dracii, chiar nu mă aude nimeni în lada asta?! INSIST SĂ FIU SCOS DE AICI!

Dar întunericul nu reacţiona în niciun fel.

Se numea Miguel Antonio Saavedra de Pottoral şi avea ordinul „Crucea de argint" cu eşarfă prins cu ac de aur pe reverul stâng al fracului. Dacă, brusc, întunericul s-ar fi retras, ruşinat de atâtea provocări, în vreo nişă tăinuită, lăsând locul luminii, un spectator imparţial de pe margine ar fi putut să observe că guralivul personaj era exact atât de elegant pe cât se pretindea. Nici părul grizonat, tuns scurt, nici

pomeții perfect întinși, mărginiți de un barbișon alb, nici umbrele ușor vineții de sub ochi nu-i trădau cei 63 de ani bătuți pe muchie, din care mai bine de 45 îi petrecuse specializându-se în nobila artă patronată de zeul Mercur. Adică în aceea a completării, prin îndemânare ideală și iuțeală absolută de mână, a tuturor obiectelor la care domnia-sa râvnise într-un moment sau altul al vieții și nu-și permisese luxul să le achiziționeze, ca orice muritor de rând. Adică scoțând banii din buzunar și cumpărându-le.

Patruzeci și cinci de ani de activitate fructuoasă și de delicte înregistrate în dosarele polițiilor din majoritatea statelor de pe gogoloiul ăsta terestru. Dacă Agenția Spațială Americană ar fi reușit să-și ducă la îndeplinire planul de colonizare selenară, preconizat pentru anul anterior, don Miguel ar fi fost, probabil, primul delicvent ce ar fi acționat în afara spațiului terestru.

— Hei, tot nu vrea nimeni să-și deschidă urechile în fața unor plângeri bine fondate? Chiar nu există niciun fel de dreptate pe lumea asta? Nevropaților, am să vă reclam tuturor forurilor în drept pentru tratamentul inuman la care am fost supus, eu și mâinile mele, mai ales *mâinile mele*, pentru care o mulțime de creiere inteligente de pe teritoriul țării acestea ar fi dat o grămadă de aur numai să le poată utiliza, fie și numai pentru o jumătate de oră, în știu eu exact ce fel de scopuri. Mâinile mele, adevărate opere de artă, pe care le-ați strivit cu bâtele voastre criminale! Dacă am să scap vreodată de aici, și o să scap, nimeni nu-l închide pe Miguel Antonio Saavedra de Pottoral fără să aibă o anumită intenție în privința mâinilor și a creierului său, când o să scap, deci, o să am grijă să-l pun pe patronul vostru să vă strivească

degetele oscior cu oscior în menghină. Şi puteți să mă credeți că exact aşa o să fac. Dumnezeule, nu e nimeni pe-aici, să-mi dea o cană cu apă?

Numele şi faima nu reuşiseră însă să-l apere în fața brutalității neciopliților cu chip de maimuță şi mers cocârjat, care-l scoseseră printr-un tertip oarecare din sala de recepție unde Guvernatorul îşi dădea balul de adio, îl amețiseră cu un spray paralizant şi îl aruncaseră legat fedeleş în portbagajul unei maşini de teren.

Întunericul continua să rămână impenetrabil privirilor sale oarbe, dar obiectul gălăgios din tablă renunțase la aura de mister în care se învăluise până atunci, transformându-se într-o canistră ordinară, şi-şi găsise loc de garare exact între omoplații săi. În plus, în ultimele minute, spațiul strâmt din jurul său se umpluse cu un miros puternic de gaze de eşapament pe jumătate nearse. Pesemne că primiseră ordin să-l asasineze fără să lase urme, se gândi, mai înainte ca maşina să intre cu roțile din dreapta într-o gaură şi să-l trimită cu capul în cauciucul de rezervă.

— Hei! strigă, pe jumătate îngrozit. Mă aude cineva de pe Pământul ăsta? Canaliilor, protestez împotriva unui asemenea tratament infam, eu sunt marele don Miguel, nu se poate să nu fi auzit de persoana mea! Opriți vehiculul ăsta afurisit şi permiteți-mi să-mi dezmorțesc încheieturile mâinilor. Habar n-aveți, brute infecte ce sunteți, cât de greu se întreține aceste bijuterii de carne vie. Hei, de ce naiba nu răspunde nimeni?

Camioneta continua să gonească pe drumul nopții, fără să-i ia în seamă protestele. Drumul devenea din ce în ce mai plin de gropi şi, tot mai des, pietre apucate de roți izbeau podeaua pe dedesubt, scoțând sunete înfundate.

Într-un târziu, vădit impresionat de lipsa de reacție a „brutelor", don Miguel renunță să se mai lamenteze și se strădui să ghicească vreun element al tainei absurde în care fusese cufundat fără permisiunea sa. Dacă-și amintea bine de momentul acela îngrozitor, în care una din cele două brute cu șepci de piele neagră și sacouri în carouri albastre îi dăduse scrisoarea falsă, iar cealaltă se strecurase în spatele său cu tubul de spray ascuns pe mânecă, botul mașinii oprite aproape de ieșirea din parcul locuinței guvernatorului era îndreptat spre vest.

Spre vest, repetă în gând bărbatul, străduindu-se să stea cât mai departe de canistră. *Mergem în direcția opusă Oceanului, cel mai probabil spre Orosanno. Oare mai există tâmpenia aia de orășel? În fine... Cât să fi înaintat pe șosea? O oră, poate o oră și un sfert. La dracu' cu canistra asta blestemată! Nu se putea să stau leșinat mai mult de atât în locuința de aici. Înseamnă că am depășit Orosanno și am ieșit pe un drum lateral de pământ. Sau ne aflăm pe un drum privat, cel mai probabil înaintând spre locuința tartorului ce comandă aceste scorpii sau... ne cărăbănim direct în Iad, fără pașaport și împărtășanie!*

De parcă răpitorii i-ar fi citit gândurile, chinurile multiple pe care le îndura fără rost (*fără rost!* sublinie), luară sfârșit mult mai repede decât s-ar fi așteptat. După o curbă foarte strânsă, pe care o resimți pe toată partea dreaptă a sternului și în moalele capului, mașina înțepeni brusc și opri motorul. Bâzâitului surd și pocniturilor aleatorii de până atunci le luă locul, pentru o clipă, o liniște groasă, care-i sparse timpanele. Apoi, urechile își reveniră la normal: din depărtare, percepură un uruit greu, asemănător unui butoi de tablă plin cu lichid rostogolit pe o pantă.

Începe să-mi placă, se hotărî bărbatul, în timp ce se străduia să se răsucească într-o parte, sperând să ajungă cu fruntea la nivelul crăpăturii dintre pânza gudronată şi tabla de metal care formau peretele ultim al închisorii sale pe roţi.

Nu apucă însă să-şi ducă gestul până la capăt. Prelata se smuci violent într-o parte şi lumina unei lanterne îi explodă în pupile, obligându-l să închidă pleoapele. Se simţi apucat cu brutalitate de mâini şi de picioare şi transportat până în apropierea unei forme întunecate, peste care fu aruncat fără niciun pic de respect pentru vârsta sa respectabilă şi pentru părul său grizonat.

— Mă bucur că nu v-am fost eu tată, gibonilor! şuieră, însă se văzu nevoit să tacă şi să scuipe sângele ce-i inundase, brusc, gura. Îşi supse buzele strivite de pumnul înmănuşat şi bombăni înfundat o înjurătură despre originile simiene ale însoţitorilor săi.

Cele două umbre îl întinseră pe platforma căruciorului electric, fără să ia în seamă zvârcolirile lui, şi trântiră deasupra mai mulţi saci uşori şi câteva cutii de carton goale. Noua călătorie se dovedi a fi mult mai scurtă. Nici nu avu timp să se dezmeticească şi electrocarul se opri în faţa unor porţi puternic iluminate, pe care don Miguel le zări prin gaura rămasă între fundurile a doi saci. Un reflector bătea chiar pe casca lucioasă a unui militar cu ochelari.

Poate că acesta era momentul cel mult aşteptat! Îşi linse buzele, sărate încă de pelicula zvântată a sângelui.

Ce-ar fi să dau un chiot? Dobitocii ăştia au uitat să-mi pună căluş, aşa că ar fi bine să profit de şansă. A doua oară, cine ştie când...

Nu apucă să-şi ducă gândul până la capăt. Pesemne că dobitocii intuiseră şi ei ceva: undeva, între a patra şi a cincea

coastă, exact deasupra locului unde se zbătea speriată afurisita de inimă, simți presiunea neplăcută a unui vârf de cuțit. Renunță, înghițind în sec.

Poarta rămase în urmă, asemenea unei păreri de rău. După câteva curbe, maşina se opri scârțâind, de astă-dată în dreptul unei clădiri slab luminate. Sacii zburară de deasupra sa, brutele îl înhățară din nou de mâini şi de picioare şi îl transportară câteva zeci de metri, până ce ajunseră în fața unei uşi metalice. Îl aruncară fără menajamente pe podeaua de piatră şi se răsuciră să caute ceva în portharturile agățate de centuri.

Acum ori niciodată! strânse din fălci.

— Heeei! urlă cât îl ținură bojocii. Nu m-aude nimeni? Ajutoooor!! Sunt răpit! La dracu', să vină odată cineva şi să...

Nici măcar n-a realizat când anume l-a pocnit chestia aia în creştet. Sau poate că nici măcar nu-l loviseră în cap, poate că-i puseseră peste nas o batistă cu cloroform sau cu altă porcărie. Oricum ar fi fost, leşinul care-l înțepeni dintr-o dată nu avea nimic asemănător cu primul.

6. a. Tabula rasa

„N-aş fi venit aicea de-aş fi putut alege.
Şi chiar dac-aş fi liber, spuneți-mi, unde-aş merge?"
Omar Khayyam

Padre Cristobal Acuna guverna peste aeroport de aproape 88 de Decade. Reuşise să supraviețuiască sub cinci guvernări şi să reziste tuturor celor 12 Mişcări Tranzitorii care zguduiseră Corassanul cu regularitatea unui fenomen na-

tural. Era un bărbat scund şi gras, cu un pântec enorm, de-abia ascuns sub sutana largă, cenuşie, încheiată în faţă cu un şir dublu de nasturi aurii. Fruntea lată şi complet pleşuvă, acoperită cu tichia neagră cu tiv verde, îi dădea un aer bonom şi puţin stupid. Dar Charles Sebastian Percier ştia că nu este aşa şi că, dincolo de privirile vag aburite ale ochilor negri, ascunşi în spatele unor pungi vinete, se găsea o minte ascuţită ca un brici, ce pândea mişcările şi schimele fiecărui conlocutor, ca pe acelea ale unui duşman declarat.

— Nu pot decât să regret, domnilor, faptul că sosirea domniilor-voastre are loc în condiţiile acestea, în care trebuie să aplicăm procedurile de decontaminare întregului personal prezent în aeroport la ora producerii evenimentului. Să sperăm însă că acesta a fost singurul eveniment neplăcut pe ziua în curs şi că, în continuare, o să vă bucuraţi de toate facilităţile şi plăcerile pe care le poate oferi un oraş precum minunatul Corassan.

Neplăcut, într-adevăr, se înfioră Percier, nereuşind să-şi reţină o strâmbătură. Mai trecuse şi până atunci prin proceduri de decontaminare, ba chiar şi prin două scanări cerebrale complete, cu ştergeri parţiale ale zonelor subcorticale atinse de diverşi viruşi, dar cele practicate pe aeroport erau, de departe, cele mai neplăcute din câte se puteau imagina. Avusese dreptate paznicul să-l privească cu milă. Îşi scutură fruntea, străduindu-se să reziste tentaţiei de a emite o înjurătură. Chiar presupunând numai că funcţia de guvernator nu i-ar fi impus cine ştie ce atitudine deosebită de respect, Cristobal Acuna era, totuşi, un **padre**, înaintea căruia **misionarii** ca el nu prezentau mai multă importanţă decât un cocoloş de hârtie în faţa măturii.

Așa că se înclină, conform etichetei, şi rosti formula de respect cuvenită:

— Cu toți suntem simple fire de praf în Vârtejul Cronologiei Relative, Prea Sfinția Ta. Ne bucurăm că am avut privilegiul să vă vedem, mai înainte să fi fost nevoiți să părăsim incinta aeroportului.

Directorul dădu din cap, continuând să-i examineze pe sub sprâncene. Le făcu semn să se aşeze în cele două fotolii tip scoică şi porni ventilatorul din tavan.

— Vă rog să vă simțiți cât mai relaxați. Dacă doriți, puteți să fumați. Alături de dumneavoastră, pe măsuțe, există câte un formular tipizat, pe care va trebui să-l completați. Domnule Percier, eşti amabil să-mi spui de ce Administratorul te-a selectat din nou pentru ceea ce tocmai te pregăteşti să faci? Dacă-mi aduc bine aminte, ai semnat o dispoziție de livrare şi în urmă cu 10 zile.

Percier aprecie tactul celuilalt față de sensibilitatea **ucenicului**.

— Aveți o memorie excelentă, domnule Acuna.

— Meseria mă obligă. Dar aş putea spune că este vorba şi de o înzestrare naturală. Zâmbi larg, însă ochii continuau să fie primejdios de negri: Nu mi-ai răspuns, domnule Percier. Dacă nu mă înşel, Regulamentul nu recomandă mai mult de trei misiuni succesive. Nu cumva...

— Eu unul m-am săturat de mascarada asta! țipă Hilterus şi se aplecă înainte în fotoliu. Nimeni nu vrea să-mi dea nicio explicație. Unde mama dracu' mă aflu? Şi voi... Voi cine sunteți, la urma-urmei?

Percier îi aruncă o privire scurtă şi se rezemă de spătar, înălțând uşor din umeri. Guvernatorul apăsă o tastă de pe

uriașa claviatură ce dădea ocol marginii biroului. Aproape instantaneu se auzi un fluierat modulat și Percier își imagină că unul din multele ecrane mascate în pereții din imitație de lemn prinsese viață și înșiruia denumiri sau cifre, ca răspuns la solicitarea acestuia.

— Nu i-ai comunicat nimic despre Corassan...

— Nici măcar un singur cuvânt, Prea Sfinția-Ta. De altfel, Regulamentul prevede ca **orice entitate cronologică** nou-sosită să treacă, mai întâi, printr-o procedură de Stabilizare Psihologică, abia ulterior primind statutul de **ucenic**. În mod obișnuit, drumul de la aeroport până la Stabilimente nu durează mai mult de zece minute și nimeni nu are timp să solicite informații ce se pot dovedi primejdioase, în anumite situații.

— Înțeleg, spuse pe un ton neutru padre Cristobal Acuna și-și încrucișă mâinile deasupra biroului.

Percier era sigur de asta: nimic din ceea ce-i spusese nu făcea parte din vreun ritual de inițiere secret și era, practic, imposibil să nu-i fi ajuns la urechi în lungul răstimp în care dirijase peste teritoriul aeroportului. Ceea ce nu pricepea era de unde apăruse acest interes deosebit față de un viitor **ucenic** al Breslei. În mod normal, chiar și o procedură standard de decontaminare nu solicita prezența Guvernatorului pentru încheierea unor banale procese-verbale de predare.

— Există o explicație la toate nedumeririle dumitale, domnule Hilterus, zâmbi Acuna. Dar nu e momentul potrivit să o cunoști. Ca să poți afla o informație privitoare la o situație sau la un lucru, trebuie, mai întâi, să ai posibilitatea să depozitezi undeva acea informație, apoi să o interconectezi la ansamblul celorlalte informații anterioare pe care pre-

supunem că le deții. Deții vreo informație despre trecutul din care ai sosit aici, Hilterus? Despre persoana dumitale?

Fruntea celui întrebat se încruntă, conturând o rețea deasă de riduri. Percier înghiți în sec, neștiind cum să reacționeze. Nu era ceva neobișnuit ca Guvernatorul să solicite date despre **entitățile cronologice** proaspăt materializate în tuburile terminale, dar nu-și amintea ca vreun document să consemneze o discuție personală cu vreuna dintre ele. Își umezi buza de sus cu vârful limbii și se așeză mai bine în fotoliu, hotărând să nu intervină încă.

Hilterus își frecă mustăcioara cu degetul arătător și lăsă lornionul să-i alunece din orbită.

— Sunt Adolfo Hilterus, dictator! articulă plin de emfază și-i privi sfidător. Pe Pământ, sau cum naiba se numea acel loc, am condus destinele unei lumi. Ca președinte al Partidului Nazit, am formulat o nouă ideologie a raselor. Sunt un filosof, dacă acest titlu vă spune ceva, străinilor. Și un mare conducător militar. În mai puțin de un an, am călcat în picioare un întreg continent, stabilind granițele unui nou Imperiu.

Clipa de liniște care urmă avea ceva din imensitatea unei câmpii de gheață.

— Cred că n-ar fi trebuit să știe nimic din toate astea, nu?

— Nnu... se bâlbâi **misionarul**, alb la față. Sigur că nu! E o eroare grosolană. Poate că vreo contaminare matriceală din momentul materializării a făcut să... Domnule Guvernator, vă asigur că nimeni nu a acționat în niciun fel asupra suprafeței memoriei sale, în răstimpul scurs dintre clipa ieșirii pe poarta terminalului și cea a intrării în acest cabinet!

Se întâmplase, fir-ar să fie!

Brusc, un văl de ceață se pulverizează şi scopul acestei convocări îi deveni limpede. Îşi înfipse unghiile în brațele fotoliului şi se străduia să-şi stăpânească rictusul feței. Trebuia, cu orice preț, să-şi pună ordine în gânduri, mai înainte ca blestematul de **padre** să aibă răgaz să formuleze o acuză. O acuză care l-ar fi putut degrada sau chiar i-ar fi putut aneantiza actuala **matrice structurală**.

— Nu ți se pare suspect, totuşi, faptul că o **entitate cronologică**, aşa cum i-ai spus dumneata, are încă din momentul întrupării informații despre trecutul său personal cronologic relativ? Or, Teoria Fundamentalismului Creştin susține, domnule Charles Sebastian Percier, că în cadrul procesului de rematerializare dirijată sunt dizolvate toate informațiile care nu sunt programate matriceal să persiste, singurul element transportabil fiind carcasa spiritului. Este doar una din legile de bază ale procesului ce permite, ulterior, existența fenomenului **uceniciei**.

— Poate că e un simplu accident matriceal... bâigui, revenind înspăimântat la ideea anterioară.

Şi chiar credea în ideea unui accident. Deşi nu avusese loc niciunul în decursul existenței sale în Corassan, Teoria nu excludea posibilitatea existenței lor. În fiecare interval de cotidian se realizau câteva sute de materializări. Câmpurile bioenergetice intrau frecvent în interferență şi, deşi specialiştii dădeau asigurări despre neutralitatea lor perfectă, era posibil ca dâre de informație reziduală să circule între matrice şi să le impregneze. Oricum, o **entitate cronologică** trebuia să se materializeze cu creierul asemenea unei table goale.

— Tabula rasa... şopti. Creierul unei entităţi trebuie să fie o tabula rasa, domnule Guvernator, aşa afirmă Teoria. Numai apariţia unui accident matriceal ar explica de ce...

Padre Cristobal Acuna se uita la el cu capul aplecat uşor într-o parte. Înghiţi în sec. Nu numai un improbabil accident matriceal ar fi putut explica inexplicabilul, realiză dintr-o dată şi îngheţă de frică. Scrâşni din dinţi, dar nu reuşi să-şi descleşteze fălcile. Execuţia preanunţată... Decontaminarea putea fi un fenomen întâmplător sau unul planificat cu grijă. Al cărui unic scop fusese să-l aducă în acest birou, *cu o **entitate cronologică** falsificată.* Cineva... cineva îşi propusese să îl distrugă.

Îşi învinse spaima şi îşi ridică, la rându-i, privirile spre Acuna. Guvernatorul îl fixa asemenea unui şarpe, încercând să-l hipnotizeze.

b. Cum poţi să ucizi un Guvernator

— Ai încălcat principiile Teoriei Fundamentalismului, domnule Percier! rânji Guvernatorul şi ochii săi negri deveniră două bucăţi îngheţate de mineral. Ai furnizat informaţii **entităţilor**, favorizând inducerea în Corassan a unor **pseudo-ucenici**, în scopul probabil de a determina crearea unei situaţii de instabilitate şi de a conduce, astfel, la destrămarea ordinii metatemporale. Vei fi deferit Justiţiei Sfintei Inchiziţii, iar **pseudo-ucenicul** va urma o procedură de dematerializare.

Padrele se răsuci puţin în fotoliul rotativ şi izbi cu vârful degetelor mâinii stângi peste colţul biroului. O alarmă prinse să sune îndepărtat, ajungând ca prin vată la urechile lui.

Percier se simțea scufundat parcă într-un strop uriaş de smoală, care-i încleia membrele şi gândurile. Un firicel de sudoare înghețată i se prelingea de la rădăcina părului către vârful nasului, dar nu reuşea să se dezmeticească şi să întindă degetul să-l culeagă. Justiția Sfintei Inchiziții...

Răsuflă greu şi se uită pe furiş în direcția celuilalt fotoliu. Hilterus rânjea, la rândul său, răsturnat pe spătar, şi privea spectacolul cu interes. Era clar că nu pricepuse mare lucru, iar amenințarea cu dematerializarea nu avea nicio valoare pentru el.

— Cred că... este vorba despre o confuzie, articulă într-un târziu, cu gura pungă. O... o porcărie! Cineva... care îmi vrea capul, nu? De 48 de Decade lucrez aici şi... **Padre** Acuna, nu poate exista un păcat mai mare decât acela al râvnei nemeritate la realizările altuia. Spune-ți-mi, vă rog, dacă am citat corect... paragraful 18 din Decalog.

Pe măsură ce vorbea, simțea că starea de paralizie şi de disconfort începea să-l părăsească. Dar ştia că vorbele nu constituiau decât propriul său refuz de a ceda în fața situației şi nu o modalitate practică de a o depăşi. Cristobal Acuna continua să-l fixeze tăcut, cu hotărârea aceea imposibil de pătruns a tigrului ce-şi încremeneşte victima, aflată la celălalt capăt al spațiului său vital, înainte de salt.

— Cine-mi doreşte capul, **padre** Acuna? Cine vrea să-şi însuşească, nemeritat, meritele obținute de mine în tot acest lung interval de timp de când slujesc, loial, interesele Corassanului?

Ochii negri din fața sa îi spuneau că nu exista scăpare. Că, odată luată hotărârea, cuvintele lui nu produceau nici cel mai neînsemnat efect asupra sistemului, care funcționa

acum în virtutea inerției. Înghiți în sec și își linse buzele uscate. Alarma pusă în funcțiune în urmă cu câteva secunde avea să-i aducă pe gardienii aeroportului în antecamera secretarei în cel mult un minut. Dacă nu cumva ciocăneau cu inelul de aramă chiar în momentul acela în tăblia groasă din mase plastice imitând lemnul.

— N-am furnizat nimănui nicio informație și... Nu am dorit destabilizarea ordinii în Corassan, iar dumneavoastră, domnule Guvernator, știți aceste lucruri la fel de bine ca și mine.

Era inutil, dar nu avea altă posibilitate decât a protestului verbal. Măcar acum, cât timp mai putea să-l facă. Cât timp Soldații Credinței nu...

Pocnetul îl asurzi și fumul înecăcios, cu iz de acru, îl făcu să tușească violent. Se aplecă înainte în fotoliu, strângând pleoapele și înecându-se cu salivă. Își reveni după câteva clipe și reuși să privească în jur. Trupul Guvernatorului zăcea răsturnat peste claviaturile mânjite cu sânge. Tichia neagră zburase într-o parte, dezvăluindu-i țeasta lucioasă. Un semnal luminos începuse să-și pâlpâie nedumerirea pe unul din micile ecrane extraplate, incorporate în textura tăbliei.

Întoarse capul. Adolfo Hilterus coborâse brațul cu arma spre podea și privea nemișcat scena. Continua să rânjească, dar Percier realiză că, acum, nu mai era vorba decât despre un rictus al mușchilor faciali.

— Când l-am găsit în buzunarul din interior, nu bănuiam că poate să aibă un asemenea efect. Nu văzusem niciodată o armă atât de primitivă, înțelegi, Percier?

O azvârli în direcția biroului și-și vârî mâinile în buzunare.

— Cred că aparține unei epoci anterioare, nu? La dracu', bine c-a funcționat! Și acum, pe unde-o ștergem? Sper că nu ai de gând să-i aștepți aici pe Soldații Credinței!

Charles Sebastian Percier se ridică încet din fotoliu, străduindu-se din răsputeri să se concentreze. Nimeni nu pomenise cu voce tare, în cabinet, despre Soldații Credinței.

— S-o ștergem? repetă mecanic. Cine naiba ești tu, Hilterus?

— O **entitate cronologică**! rânji celălalt și merse până la ușă. O întredeschise, aruncă o privire prin crăpătură, apoi reveni. O **entitate** care a fost materializată de patru ori până acum, pentru a învăța perfect toată mascarada asta, pricepi? După fiecare repetiție, mi-au lăsat în matrice acele informații comportamentale considerate cele mai reușite. Treaba asta cu *dematerializarea*, se vede că au uitat s-o șteargă. Haihai, nu te uita așa la mine, știu că, în realitate, nu reprezint decât o sticlă goală care n-are nicio importanță fără conținut. O sticlă ce urma, oricum, să fie spartă după utilizare.

Se duse spre birou și împinse cu pumnul în umărul cadavrului. Acesta se răsturnă înapoi spre spătar, cu fața căzută în piept. Undeva, în dreptul inimii, pânza cenușie a sutanei era arsă de răsuflarea armei de foc, dezvelind pielea înnegrită și o coastă sfărâmată.

— Porcul ăsta mi-a promis că, dacă îmi învăț bine rolul și cazi în cursă, n-o să mă mai dematerializeze. Că o să mă lase să plec liber oriunde voi dori. Un popă afurisit, ca toți popii! Credea că nu pricep ce vrea să spună, când ți-a comunicat ce soartă ne așteaptă. Și acum ce facem? Hotărăște

unde să ne mișcăm fundurile, până ce nu pică peste noi soldățoii ăia lipsiți de scrupule.

Dintr-odată, cleiul care-i îmbâcsise mintea şi trupul dispăru ca luat de vânt. De patru ori, parcă aşa spusese...

— Pistolul! strigă, apoi îşi luă seama şi coborî vocea. Pentru ce ți-au dat pistolul ăsta nenorocit?

— Pentru ce-ți închipui?! Doar nu să dau găuri în geam. Să te ucid, fireşte. Dacă ai fi făcut vreun gest nechibzuit.

— Nenorocitule! gemu Percier şi se rezemă cu mâna de spătarul fotoliului, simțind că-l părăsesc puterile. N-ai priceput nici până acum? Nu pe mine trebuia să mă omori.

— Cum adică?! căscă gura bărbatul cu monoclu şi o şuviță de păr îi alunecă din nou către ochi. Cum adică, nu pe tine? Instrucțiunile au fost clare...

— Eşti o **pseudo-entitate**, Hilterus. Dacă matricea ta ar fi fost programată să mă ucidă pe mine, atunci eu eram cel răsturnat acum în fotoliu, cu o gaură în piept, nu el. **Ai omorât exact pe cine trebuia să omori.**

— Chiar că nu mai înțeleg nimic, clătină din cap celălalt. Mi-au subliniat de fiecare dată că tu eşti cel vizat: „Îl împuşti pe cel care te conduce la Guvernator. Apoi vei fi liber."

— Nu!

Amărăciunea îi umplu gura ca o salivă.

— Nu. Cred că aici stă cheia întregii afaceri. Tu l-ai fi ucis pe **padre** Acuna, dar în fața Justiției Sfintei Inchiziții vinovatul aş fi fost eu. Deoarece nu te-am împiedicat să-l ucizi. Ca şi cum ți-aş fi fost complice sau te-aş fi îndemnat chiar eu la aşa ceva. Priveşte în jurul tău, Hilterus...

Îşi roti brațul, arătând la întâmplare amestecul de obiecte banale cu elemente ale unei tehnologii sofisticate, a cărei utilitate absolută era imposibil de înțeles chiar şi de către el.

— E o lume stranie, înțelegi? O lume complicată, care produce fețele Cronologiei Relative. Prea complicată pentru ca vreuna din rotițele ce-o compun să poată fi înlăturată, pur și simplu, din mecanismul ei. Un cub într-un cub într-un cub, asta suntem. Inchiziția nu putea să fundamenteze o acuzație solidă împotriva mea, pe baza declarațiilor anterioare ale Guvernatorului. Un control de rutină, mi-ar fi dat dreptate. Eu nu am acces la stațiile de programare matriceală. Dar o crimă...

— O lume stranie, **misionarule**?! Cât de stranie, ca cineva să accepte să moară pentru a-și atinge țelurile? Nu e moartea ultimul prag, dincolo de care nimic nu mai prezintă importanță?

— Nu și *în lumea asta!* se strâmbă Percier, simțind cum linia subțire a cicatricei de pe obraz i se înroșește, stârnind dureri intrate demult în uitare. *În lumea asta, unde trupurile materiale reprezintă simple recipiente,* Hilterus. Matricea lui Cristobal Acuna a fost imediat și integral recuperată, **re-naș-terea** sa urmând să fie programată de viitoarea ședință a Administrației, la solicitarea Principalului. *În lumea asta* nu există scăpare pentru nimeni.

Merse spre ușă, la rândul său, și privi pe furiș în antecameră. Aici, țistuitul alarmei se auzea mai distinct, dar nimeni nu-și făcuse încă apariția.

— Ajută-mă să-l luăm de aici! îi făcu semn către cadavru. Nu trebuie să-l găsească imediat. Asta îi va face să mai piardă ceva timp.

Îl apucară de mâini și de picioare și ieșiră în încăperea vecină, apoi pe hol. În capătul îndepărtat, lucea stins o lumină galbenă. Se rezemă o clipă de zid, gâfâind.

— Într-acolo! E toaleta. Ultimul loc unde le va trece prin minte să-l caute.

Alergară, izbindu-se de fişetele metalice aşezate în dreptul fiecărei uşi de birou. Intrară în W.C. şi înghesuiră corpul în separeul din dreapta. Închiseră uşa şi Percier apăsă pe butonul din dreptul mânerului. Cuvântul „OCUPAT" apăru pe plăcuța situată la nivelul ochilor.

— Şi acum?

— Habar n-am! ridică din umeri. N-am mai fost niciodată pus în situația de a fugi din calea autorităților prin Corassan. Cred...

Piuitul alarmei încetă brusc. Liniştea care se instală nu dură decât câteva secunde, fiind sfărâmată în cioburi de tropăitul unor picioare încălțate în bocanci cu ținte.

— Soldații Credinței, şopti Hilterus şi îşi înfipse mai bine monoclul în orbită. Ajută la ceva dacă ne rugăm? Am înțeles că pe aici sunt cu toții creştini...

7. Soarele blestemat al verii

Țicnita se numea Mary Deven, avea 52 de ani, era albă, şatenă, scundă şi ocupa aproape două scaune, în spatele biroului lui Dugan, încercând să completeze o declarație tipizată. Mai mult, chiar părea puțin țicnită, după felul în care se oprea, după fiecare două-trei cuvinte, ca să dea detalii aproape lipsite de sens şi, oricum, fără niciun fel de importanță.

Chuck Sparrow pătrunse cu paşi mari în sala comună a Secției, trase de şnurul ventilatorului din tavan şi le făcu semn celor doi subalterni să părăsească încăperea. Aşteptă

până cei doi executară ordinul, apoi se instală pe colțul unui birou şi privi câteva clipe cum palele mari măturăşuviţele albastre de fum, trimiţându-le în direcţia ferestrei. Afară se făcuse afurisit de cald şi transpirase din belşug pe drum, chiar dacă mersese cu geamurile deschise. N-o cunoştea pe Mary Deven, dar aflase de la unul din informatorii săi personali că era o nebună rea de gură, numai bună să te apuci la ceartă cu ea. Exact ce îi trebuia în dimineaţa aceasta fără niciun Dumnezeu.

— Scumpă doamnă, sper că băieţii mei nu v-au făcut necazuri prea mari până am venit eu... Dacă da, atunci îmi cer scuze în nu...

— Domnule, dar au fost nişte dulcețuri... Nişte jeleuri, nu alta! S-au purtat cu mine ca şi cu propria lor mamă. Eu, care în viaţa mea n-am călcat într-o secţie de poliţie, m-am simţit atât de bine, încât... încât nu ştiu cum...

Şeriful dădu din cap, simţind că începe să-şi piardă răbdarea. Turbata asta avea să-l reţină cu vorbăria ei necontrolată până după prânz.

— Dacă nu vă deranjează, aş dori să-mi povestiţi, dar ştiţi – pe scurt, cât mai pe scurt –, ceea ce vă străduiaţi să scrieţi în formularul acela.

În fond, nu era vorba decât despre cinci-şase propoziţii, care rezumau perfect toată situaţia. Pentru a le afla, însă, Chuck Sparrow a fost nevoit să piardă o jumătate de oră, să-şi muşte buzele şi să-şi liniştească instinctele de vânător ce zac ascunse în fiecare bărbat de pe Pământ, în unii mai adânc, în alţii mai la suprafaţă, plimbându-se în lung şi-n lat prin încăpere, cu paşi rari şi măsuraţi. Răstimp în care Mary Deven povestea. Dădea din mâini, cu gesturi ample

şi leneşe. Făcea infinite paranteze, introducând în narațiune tot soiul de rude, de cunoştințe şi de necunoscuți, trecători zăriți ocazional pe stradă sau numai pomeniți prin bârfele vecinelor. Emitea judecăți de valoare şi, mai ales, îi cerea lui părerea, în legătură cu cine ştie ce bătătură de la piciorul drept sau cu vreo boală imaginară.

Ei da, plouase. Pe strada Hostia, între numerele 36 şi 32, la intersecția cu Pelopones, plouase cu găleata, timp de aproape o oră. Mai precis, între 23:30 şi 0:20 dimineața. Ore între care ea, Mary Deven, stătea trează în fiecare noapte, din cauza unei nenorocite de nevralgii care-i făcea probleme exact când somnul era mai dulce. Habar n-avea cum se putea explica fenomenul. Ieşise din casă, numai în halat şi în papuci, şi mersese până dincolo de numărul 32, ca să se convingă. Chiar acolo unde se termina gardul de metal al familiei Harper (negresa aia nespălată, cu 12 puradei, despre care se zvonea că se culcă cu jumătate din negrii din West Ham), ploaia înceta brusc, ca tăiată cu cuțitul. Nu, nu văzuse pe nimeni altcineva în afara ei pe stradă şi nici nu remarcase vreun zgomot de maşină accidentată. Nici când ieşise şi nici mai târziu. Deoarece se trezise după ora 10, auzise despre cadavrul din dreptul stâlpului de iluminat, de la vecini.

— Asta era declarația importantă despre care îi spuneați adjunctului meu că trebuie să o faceți?

Femeia rămase cu gura căscată.

— Nnu... nu credeți că e ceva important? Păi numai bunul Dumnezeu sau Diavolul, şerifule, se puteau amesteca în moartea omului ăla. Altminteri, cine credeți că era suficient de puternic să facă ploaia să cadă la comandă şi numai într-un loc atât de mic?

— Admiţând că este aşa cum spuneţi, scumpă doamnă, de unde să ştim noi, cu anticipaţie, dacă există sau nu vreo legătură între ploaia de azi-noapte şi moartea necunoscutului?

Mary Deven se făcu vânătă la faţă şi ridică braţele în sus.

— Doamne-Dumnezeule, cum pot să fie unii oameni aşa de încuiaţi şi să nu vadă ceea ce ar trebui imediat văzut? Păi cum altfel, şerifule? Nu plouă în fiecare noapte la comandă, nici dacă l-ai plăti pe Dumnezeu pentru asta. E clar că se întâmplă ceva necurat, care...

Sparow o lăsă să argumenteze şi părăsi sala, fără ca măcar să-şi ia rămas bun. Se opri în dreptul uşii deschise a biroului lui Goldshield şi-i făcu semn acestuia să lase sandvişul şi să se tragă mai aproape.

— Matthew, aţi aflat cine este persoana decedată?

— Mortul, şefu'? Nu încă. Dugan se ocupă chiar acum de asta. A vorbit la telefon cu jumătate din oraş. Dacă e de la noi, îl dibuieşte el până la prânz.

— Bine, lasă asta. Ai verificat papucii şi halatul cucoanei?

Adjunctul se sprijini de toc şi căscă ochii mari. I se păru că nu auzise bine şi, ca să fie sigur, repetă aiurit:

— Dacă am verificat papucii şi halatul baborniţei? Păi altceva mai bun credeţi că n-am avut de făcut, şefu'? Chiar credeţi prostiile pe care vi le-a îndrugat? Nu vedeţi că e oleacă atinsă?

Chuck oftă, întinse mâna şi-l ciocăni cu arătătorul în frunte. Îi părea sincer rău că Atlantic River este un orăşel pricăjit şi că nu există prea multe căpăţâni deştepte, de unde să-şi recruteze ajutoarele.

— Diferența între o minte de polițist care gândește la orice oră din zi și din noapte, într-un mod inteligent, despre problema pe care o are de rezolvat, și creierul tău de bibilică, Matthew, este aceea că respectivul s-ar fi dus imediat să vadă ce legătură există între declarația ciudată a *baborniței* și pata de umezeală de pe zidul în care a fost proiectată victima. În al doilea rând, mintea de polițist inteligent ar fi hotărât să verifice dacă pe hainele decedatului există aceeași compoziție a umezelii întâlnită pe zid și (eventual) pe hainele și încălțările martorei voluntare. Am vorbit limpede?

Goldshield înghiți în sec și dădu din cap, neconvins. Șeriful îl lăsă în plata Domnului și se îndreptă spre ieșire.

— Șefu'... A telefonat domnu' Primar. A ordonat să luați legătura cu dumnealui imediat ce ieșiți de la audiere. Părea destul de nervos.

Trebuie că și existau suficient de multe motive pentru a fi nervos, ridică din umeri Sparrow. Înainte cu câteva zile de alegeri, se trezește cu un mort în oraș și cu presa pe cap. O situație destul de distractivă, de altfel. Asta era însă viața oricărui primar, iar Skinner se pregătea pentru un nou mandat. Altfel spus, nu ar fi trebuit să constituie o noutate faptul că oricând puteau să apară neplăceri. Se întoarse din drum și intră în propriul birou. Închise ușa cu grijă: nu-i plăcea ca subalternii să afle cum decurg ostilitățile cu șeful său direct.

Primarul nu era în birou și trebui să aștepte destul de mult până ca secretara să-l găsească și să-l aducă la aparat. Încă de la primele cuvinte, Sparrow realiză că era nu nervos, ci de-a dreptul înfuriat și se feri să-l contrazică în vreun fel. Turnatul gazului pe foc în aceste momente nu i se părea chiar cea mai indicată metodă de acțiune.

— ... pricepi, şerifule? Au spart, au devastat şi au incendiat patru magazii, o înfundătură întreagă cu maghernițe şi au prăjit, în mod demonstrativ, toate placardele cu afişele subsemnatului. Treaba asta miroase de departe a obstrucție electorală organizată şi nu cred că există dubii cu privire la cei ce au pus-o la cale. Sunt în picioare încă de azi-dimineață de la ora 4:30 şi de-abia am reuşit să izolez cartierul cu două plutoane ale armatei şi să interzic complet accesul în zonă. Nici nu vreau să ştiu cum de presa n-a aflat încă nicio boabă despre trebuşoara asta şi nici cât timp o să se mai țină departe. Destul că trebuie să rezolv plângerile tuturor cioroilor ăştia afurisiți. Şi, acum, colac peste pupăză, vii şi tu cu mortul ăla!

Chuck înghiți în sec, dar nu spuse niciun cuvințel. Deşi ar fi avut dreptul. Pentru că *nu venise el cu mortul*. Dracu' ştie cine venise, la urma-urmei! Şi, chiar dacă ar fi aflat, informația asta tot nu rezolva mare lucru. Îşi linse buzele şi se concentră din nou asupra receptorului. Dar primarul se părea că îşi epuizase repertoriul sau că, brusc, devenise atent la cu totul altceva, care se petrecea în sfera lui vizuală. Şi, când auzi explozia de mânie de la celălalt capăt al firului, ştiu că intuise corect.

— Nenorociții dracului! Canaliile..! se înecă de furie vocea răguşită. Canaliile... Mulder, iei paznicii de la birourile...

În receptor se auzi un fâşâit şi şeriful îşi imagină palma grea a primarului lipindu-se de microfon. Apoi tresări, luat prin surprindere:

— Sparrow, îmi trebuie un agent de încredere, care să comande o acțiune specială. Îl trimiți urgent de tot în fața magazinului de arme al doamnei Holhein. **Urgent!** sublinie vocea. Şi, în privința nenorocitului ăla... vezi, rezolvă lucrurile cât

mai repede. Mâine să nu mai aud nimic despre treaba asta. Ai înțeles?

Confirmă şi lăsă receptorul în furcă. Chiar şi fără acest telefon, ştiuse că termenul maxim la care trebuia s-o scoată la capăt, într-un fel sau altul, era a doua zi. Altminteri, s-ar fi apropiat periculos de mult de ziua alegerilor, iar opoziția atât ar fi aşteptat.

Se întoarse la biroul lui Goldshield şi deschise uşa cu geam opacizat. Adjunctul scria ceva într-un dosar albastru şi arăta extrem de concentrat.

— Şefu'...?

— Te dai peste cap şi-l găseşti pe Dugan în cel mult un sfert de oră. Lasă totul baltă şi se prezintă în fața magazinului de arme al doamnei Holhein. Ordinul Primarului. Celelalte atribuții le preiei tu. Ai vreo întrebare?

Nu avea. Îl asculta cu gura căscată şi dădea din cap.

— Începi cu depistarea identității cadavrului. Asta dacă n-a făcut-o deja Dugan. Cum dai de un fir, mă cauți şi-mi raportezi. În următoarele două ore voi fi la Morgă, ca să dau ochi cu Cortland, şi apoi la Cazinou. Sunt aproape sigur că, dacă individul era străin, şi-a petrecut noaptea la o masă de joc. După ce termini cu identificarea, te repezi şi execuți controlul chimic al țoalelor cucoanei de dincolo. Sper să nu te prindă noaptea alergând de colo-colo...

Lăsă uşa întredeschisă şi porni cu paşi mari către ieşire. Nu-şi dorea să fie oprit de vreo întrebare idioată a ajutorului său. Afară, respiră uşurat şi porni motorul, încercând să nu ia în seamă căldura sufocantă din jur. În timp ce se înscria în circulație, îşi aminti că nu reuşise niciodată să ajungă la Cimitirul Violetelor şi să pună o coroană de flori şi lumânări

pe piatra neagră, simplă, pe care scria cu litere aurii: „Jack Barros – Stins în vârstă de 27 de ani într-un tragic accident rutier/ Sandra Snell – Decedată în vârstă de 25 de ani, în același accident".

Dumnezeule, dacă nu aiurase sau dacă nu visase, însemna că-şi petrecuse noaptea cu o moartă! Cu o fantomă!

Strânse volanul între degete până i se albiră unghiile. Partea proastă era că nu credea în fantome. Dar credea în evidența cafelei din bucătărie şi a ouălor prăjite. Trebuia neapărat s-o găsească pe femeia care se dădea drept Sandra Snell şi s-o ia la întrebări.

Se dădea drept Sandra...?

Viră brusc, gata-gata să intre într-un biciclist, şi opri la două palme de o tonetă cu specialități de panificație. Femeia nu-şi spusese numele, realiză Chuck, în vreme ce oprea motorul. Numele îi venise lui în minte, fără nicio provocare.

8. Profesorul Lawrence Olivier Hall

„Acum, gândi Heywood Floyd, ne bazăm doar pe propriile mijloace."
Arthur C. Clarke

Noaptea putea fi uneori neagră ca un leşin, hotărî don Miguel, înainte de a întredeschide pleoapele. Nu-şi simțea niciun organ dureros, cu excepția încheieturilor mâinilor. Care, precis erau legate. Încercă să le mişte puțin, dar nu simți nimic. Oare le mai avea? se întrebă cu îngrijorare. Mai bine şi-ar fi pierdut limba, decât mâinile! O furnicătură îi stârni o mâncărime insuportabilă în apropiere de cot şi, dacă nu reuşi să se scarpine şi trebui s-o îndure, până ce-i

țâșniră lacrimi la colțurile ochilor, obținu măcar o certitudine optimistă – mâinile se aflau la locul lor.

Crăpă pleoapele cât să poată percepe lumea din jur într-o ceață difuză. N-o percepu deloc și, pentru o clipă, fu convins că leșinul nu se terminase. Apoi își luă inima-n dinți și căscă larg ochii. Nimic. Dumnezeule, acesta putea să fie Iadul! Sau nu, se corectă, în Iad n-ar fi avut nevoie să-i lege mâinile la spate și nici să-i pună căluș.

Căluș, spusese? Plimbă limba de-a lungul cerului gurii, apoi împinse buzele. Nu exista nimic care să-i blocheze orificiul vocal.

— Cretinii! mormăi cu precauție.

Ca și până atunci, nu se întâmplă nimic. Doar întunericul continuă să plutească la fel de dens în jurul său. Iar el continua să fie la fel de bine legat. Oftă, clătină din cap și fluieră ușor. Din nou, nimic.

— Dobitocilor! țipă brusc. Când am să scap de aici, voi mobiliza toată poliția din Port May pe urmele voastre!

Încremeni, izbit de enormitatea pe care tocmai o enunțase – don Miguel da Saavedra să apeleze la serviciile poliției! Izbucni într-un râs gros și aruncă o flegmă groasă în întunericul din față.

— Auzi, amice, ce-ar fi ca, începând din această clipă, să-ți ții saliva acolo unde îi e locul de la natură? Nu scrie nicăieri că scuipatul este permis în mod spontan. De înjurat, poți să înjuri cât pofteşti, nu mă interesează câți nervi ai de descărcat. Cu salvele salivare, te rog, însă, să fii ceva mai rezonabil. Am impresia că ne mai găsim pe teritoriul unei țări civilizate, care n-a abrogat încă niciunul din preceptele codului bunelor maniere, care ne permite să supraviețuim în înghesuială socială.

Miguel Antonio Saavedra de Pottoral înghiți în sec. Cumva, totuşi, Iadul să... De un Skaraotski stilat nu auzise însă nicăieri, aşa că i se păru caraghios. Îşi muşcă buza de jos, neducându-şi gândul până la capăt. La orice s-ar fi aşteptat, numai la o companie manierată, în fundul acela de catran, nu! Mai rămânea numai să se aprindă o lumânare într-un sfeşnic de argint, şi un chelner în livrea de mătase să intre din spatele unei uşi secrete şi să-l anunțe că gluma s-a sfârşit, că Guvernatorul îşi cere scuze pentru tot şi că distracția colectivă putea continua.

Flăcăruia lumânării refuză însă să se aprindă, iar chelnerul continuă să rămână numai o elucubrație a creierului său extenuat.

— Stimate domn...

Constată cu plăcere că vocea îi funcționa normal. Oare care ar fi fost cea mai bună introducere?

— ...ăă, stimate domn, te rog să primeşti toate scuzele pe care le mai pot găsi... ăă... asupra mea, la ora asta, după ce am fost scuturat în toate felurile de urangutanii ăia blestemați.

Suna bine, constată, şi continuă pe acelaşi ton, cu mai mult curaj.

— Încă o dată, scuzele mele. Nu credeam că, în borta asta plină de întuneric precum Iadul de catran, voi avea plăcerea să întâlnesc vreo ființă vie, necum una politicoasă, aşa încât mi-am permis să dau posibilitatea nervilor să se destindă... ăă... pe şleau, stimate domn, recunosc că am fost puțin mitocan.

— Mda.

Şi cam atât. Don Miguel schiță ceea ce ar fi putut reprezenta o ridicare din umeri, în condiții normale. Pornea de la presupunerea că scuzele îi fuseseră acceptate. La urma-

urmei, nici el nu ar fi jucat într-un picior de bucurie dacă s-ar fi trezit, din senin, scuipat în plină față, fără să cunoască motivul şi nici măcar făptaşul. Asta era, în focul scuzelor uitase să se prezinte, ca un adevărat gentleman ce era.

— Stimate domn... ăă... presupun că, din cauza condițiilor improprii, am uitat să mă prezint. Alătur scuzelor deja prezentate şi cartea mea de vizită. Mă numesc Miguel Antonio Saavedra da Pottoral şi dețin rangul de viconte brazilian. Cunoscuții îmi spun cu toți don Miguel. Cu cine am onoarea?

Pesemne că jignirea involuntară nu trecuse de tot. Interlocutorul nevăzut bombăni ceva ininteligibil, pesemne vreo înjurătură în argou, apoi consimți să se recomande la rându-i:

— Hall. Lawrence Olivier Hall, profesor doctor la Universitatea din Yale, specialist în antropologie structurală ş.a.m.d. Păcat că nu pot să-ți arăt diploma, dar sufăr încă de o funie strâns împletită peste încheieturi.

Profesorul părea un om de tot hazul, remarcă don Miguel, străduindu-se să se aşeze mai comod, dar fără să reuşească. Povestea lui era la fel de simplă ca şi a sa: Lawrence Olivier Hall păţise exact acelaşi lucru ca şi el. Altfel spus, fusese răpit într-o noapte din cortul personal, chiar din mijlocul echipei de arheologi pe care o dirija în şantierul de pe malul vestic al lacului Aakrau. Suportase tratamentul aplicat, fără excepție, tuturor pasagerilor ineditei firme de transport, adică se lăsase legat fedeleş, azvârlit în portbagajul unei maşini de teren, hurducat cale de câteva sute de kilometri, suit în cala unui avion utilitar, deasupra unor bagaje colțuroase şi transportat pe calea aerului până la un aeroport important, dar necunoscut, transbordat dintr-o cală în alta şi

supus unui zbor absolut congelator, care durase timp de aproape 10 ore, din câte-şi putuse da singur seama, luând aminte la cererile absolut motivate ale stomacului său. În fine, fusese debarcat aici, fără niciun fel de menajamente.

— Aici, unde?

— Ținând cont de faptul că am stat absolut tot timpul fie într-un întuneric de catran, fie cu ochii bandajați cu leucoplast, mi se pare corect să afirm că habar nu am. Dacă ar fi să mă iau după informațiile lacunare pe care mi le oferă auzul, aş îndrăzni să presupun că ne găsim pe un aeroport internațional. E rândul dumitale să-mi spui în ce țară...

— La dracu'! fluieră don Miguel. Dacă n-am zburat cumva în timpul celor două leşinuri, bănuiesc că tot în State, undeva nu foarte departe de Port May. La dracu', e o situație absolut incredibilă! Am de gând să mă plâng la toate autoritățile care... Mă rog, e un fel de a spune, ținând cont de faptul că din poziția asta nu mă pot plânge decât persoanei de vis-a-vis. Domnule profesor (am înțeles bine, eşti profesor, nu?), aveau maimuțele astea ticăloase vreun motiv deosebit ca să procedeze în felul acesta cu domnia-ta?

Vocea din celălalt capăt al incintei păru să şovăie o clipă.

— De unde vrei să ştiu? Bogat nu sunt, aşa că, în mod clar, nu după răscumpărare aleargă.

— Poate că-i vorba de vreo răzbunare. Una colegială. De regulă, se cam practică în breslele vechi şi cu greutate.

— Nu... în fine, nu prea-mi vine să cred. Nu-mi dau seama cui i-ar sta în caracter să... să regleze conturile academice în felul acesta. Dar în cazul dumitale?

— La mine, rânji nevăzut don Miguel, poate să fie orice. O mulțime de specialişti mă invidiază pentru mâinile astea două. Dacă erau din aur şi tot nu prețuiau atât.

— Pianist?

— Oho-ho-ho! râse încântat celălalt. Se poate spune şi aşa. În două rânduri, am fost angajat pentru a recupera piane de marcă. Ţin minte că, la un loc, valorau vreo două milioane de mardei. Hai, însă, să nu mai vorbim pe ocolite: meseria mea, profesore, are un patron extrem de cunoscut, mai ales în antichitatea clasică – zeul Mercur. Nu se poate să nu fi auzit de el. În urmă cu vreo 20 de ani, i-am ridicat, pe insula Capri, după o reuşită de excepţie, un mic templu din lemn de stejar, pardosit cu marmură de Cararra.

— Hoţ, carevasăzică! păru să se minuneze vocea voalată de întuneric.

— S-ar putea interpreta şi aşa, deşi, sincer să fiu, eticheta mi se pare puţin cam populistă. Eu i-aş spune, mai degrabă, mercurian. Nu sunt un găinar, stimate domn, practic o meserie frumoasă, care se bazează pe principii etice clare şi sănătoase. Nu întind mâna să iau decât de acolo de unde se găseşte prea mult, pentru ca să duc acolo unde se află prea puţin. Ajut la aplicarea în praxisul social a legii compensaţiei naturale. Un fel de reechilibrare financiară a lumii. Modesta mea contribuţie...

Nu reuşi însă să termine fraza. Spaţiul închis unde tăifăsuiau în liniştе tălăzui neaşteptat în faţă şi-l făcu să se izbească cu tâmpla dreaptă de ceva metalic. Durerea violentă din gură îl determină aproape să nu ia în seamă noua contuzie şi, fără să ţină seamă de atenţionarea anterioară a camaradului de alături, scuipă o gură plină de lichid călduţ şi sărat, pe care-l bănui a fi fiind o cantitate oarecare din sângele personal.

7. a. Fapt de seară în Corassan

„Sărmane om, nimica tu n-ai să știi vreodată.
Nimic din ce-nconjoară această oră tristă."
Omar Khayyam

În cele din urmă, reușiră să părăsească incinta clădirii aeroportului mai ușor decât se așteptaseră. După ce patrula depăși ușa toaletei și năvăli în antecamera biroului Guvernatorului, ieșiră pe coridor și o apucară în sens invers, către scara de serviciu. Pe tot parcursul coborârii celor două etaje nu întâlniră pe nimeni, alarma rămase oprită, iar soldații nu apărură în spatele sau în fața lor, semn că supoziția lui Percier fusese întemeiată: îl căutau pe Guvernator.

Trecură prin dreptul gardianului de serviciu fără să se grăbească. **Misionarul** îl salută degajat, iar Hilterus îl privi cu un aer superior, din spatele lentilei de sticlă groasă. Acesta aproape că nu-i luă în seamă, preocupat să bifeze căsuțele goale ale unei rubricații. *Formularul de predare al cadavrului bărbatului decapitat*, bănui Charles Sebastian Percier și îl apucă de cot pe **ucenic**, îndemnându-l, discret, să se grăbească.

Afară, cerul părea să se fi decolorat și mai mult. Spre apus, acolo unde se înălțau fleșele zvelte ale turnurilor Evului Mediu, fâșii zdrențuite de nori roz se târau încet către o țintă invizibilă. În aer se simțea un miros slab de salvie uscată și de... Crezu că se înșală și aspiră din nou, adânc. Nu, mirosul de salvie era încărcat de...

— Simți ceva în aer? îl întrebă pe celălalt, strângându-l de braț.

Hilterus se opri brusc, făcându-l să se dezechilibreze. Strâmbă din nări de câteva ori, apoi îl privi suspicios.

— Ar trebui?

— Habar n-am. E adevărat că tu nu eşti obişnuit cu mirosurile din Corassan. Parcă să zic că mi-a mirosit a valuri şi a spumă sărată.

— Şi? E ceva neobişnuit? E mirosul vreunei primejdii apropiate?

— Habar n-am, repetă Percier şi-l trase spre trepte. Atâta doar că nu ne aflăm în apropierea niciunei mări. Nici măcar în apropierea vreunui lac, înțelegi? Hai să mergem!

Porniră cu paşi liniştiți, asemeni unor plimbăreți oarecare, spre stația semnalată prin prezența unui balon de culoare violetă, umplut cu heliu, care se zbătea uşor în bătaia vântului, la capătul unei lese subțiri. De parcă n-ar fi fost urmăriți de o patrulă de Soldați ai Credinței, cele mai feroce entități din Corassan! Percier îşi umezi buzele şi aruncă o privire furişă în direcția celui de alături. Adolfo Hilterus păşea fără niciun fel de griji, uitându-se atent în direcția monumentului aerian. Chiar se opri lângă postamentul negru şi îşi dădu capul pe spate pentru a-l examina mai bine.

— Ce naiba e chestia asta? Un monument? Trebuie să admit că, în acest caz, este cel mai ciudat monument pe care l-am văzut până acum.

— Dacă mai pierdem fie şi numai un minut, nu mai există scăpare, pricepi?!

— Ei şi? Este, de fapt, problema ta, nu a mea. Mai mult decât o simplă dematerializare nu am ce să pățesc. Şi, imaginează-ți, am avut deja parte de patru bucăți! Dacă s-ar putea spune aşa, aş îndrăzni să afirm că sunt de-a dreptul imun.

Râse scurt, ca un nechezat nervos, şi se scutură de mâna celuilalt. Făcu trei paşi în dreapta postamentului. Soarele părea o bucată de ceară albă. În lumina lipicioasă, săgeata azurie sclipea mat, indicând o direcție oarecare spre nord-vest.

— Ascultă, dă-i dracului pe soldații ăia neghiobi! Chiar nu poți să faci abstracție de ei? Indicatorul ăsta a arătat dintotdeauna în direcția de acum?

Percier şovăi preț de o clipă, dacă să-l lase în plata Domnului pe nebun şi s-o ia la fugă către stație sau să încerce să-l ia cu el. Dacă l-ar fi abandonat, ar fi putut să se mişte mai repede şi mai neobservat, dar nebunul ar fi căzut în mâinile Inchiziției şi seturile de informații subconştiente pe care le-ar fi smuls de la el le-ar fi permis să-l localizeze în mai puțin de 24 de ore. Avea unde să evadeze din preafericitul Corassan în numai o zi şi o noapte?

— Nu, răspunse cu voce tare şi la întrebările lui şi la ale celuilalt. Ridică din umeri. Există Decade întregi în care indică în mod constant într-o unică direcție, pentru ca, altădată, în cursul unei singure Decade, să arate în zeci de direcții, fără să poți depista vreo cauză anume. Majoritatea dintre cei ce îi acordă cât de cât atenție sunt de acord cu ideea că funcționează pe baza unui mecanism aleatoriu. Acum, putem s-o ştergem de aici?

— Dacă insişti...

Ajunseră în stație în mai puțin de un minut. Percier se apropie de stâlpul de sticlă şi introduse cartela de cont în fanta aproape invizibilă. Spre uşurarea lui, automatul nu-i dădu mesajul de eroare sau de refuz. **Ghilda misionarilor** nu-l radiase până la acea oră din scriptele sale. Se auzi un

declic şi banda îngustă de titan, înaltă de numai trei centimetri, care pornea din dreptul stâlpului către inima îndepărtată a oraşului, prinse să vibreze. Hilterus îşi trecu degetele printre şuviţele de păr de pe frunte, dându-le pe spate. *Prea calm, ca să fie real,* aprecie Percier şi se sprijini cu mâna dreaptă de stâlp.

— Ce facem aici? catadicsi, în fine, să-şi arate curiozitatea.

— Aşteptăm un aerojet. Un vehicul pentru deplasare rapidă, completă, văzându-i aerul neînţelegător.

— Aha! rânji celălalt. Un fel de taximetru. Aşa se numea în lumea pentru care fusesem programat să exist. Ascultă, **misionarule**, sau ce dracu' vei fi fiind în realitate, cred că am să-ţi pun vreo două mii de întrebări despre chestia asta pe care tu o numeşti Corassan. N-ar fi cazul să începem de pe acum? Am câştiga timp.

— Am pierde timp! se răsti Percier, privindu-l uluit. Eşti nebun? Doamne-Dumnezeule, nu pricepi că suntem urmăriţi? Că dacă vom fi prinşi o să ne pară rău că avem pe undeva o matrice spirituală nemuritoare?

Vibraţia şinei se transformă brusc într-un ţiuit şi un punct strălucitor se materializă la jumătatea distanţei dintre ei şi banda clădirilor exterioare ale oraşului. Când ajunse la zece metri de stâlpul terminal, îşi dezvoltă brusc volumul, transformându-se într-o carcasă lucioasă, semitransparentă, care încetini treptat şi se opri lin chiar în faţa lor. Uşile glisară mute în ambele părţi ale stâlpului de susţinere de pe mijloc.

Percier îl împinse spre interior şi se grăbi să treacă peste pragul uşor înălţat. Se aşezară pe fotolii şi trebui să se aplece peste trupul slăbănog al **ucenicului** pentru a-i arăta cum trebuie prinsă centura de siguranţă. Se auzi declicul capse-

lor magnetice, aerojetul tresări, zumzetul se metamorfoză în vibrație, uşile se închiseră şi aparatul zvâcni în direcția opusă sosirii.

Percier privi în direcția tronsonului din dreapta. Două monoraiuri de marfă compresată îi depăşiră, topindu-se într-o pulbere electrostatică strălucitoare. Câteva scântei portocalii se lipiră de carcasa aerojetului, îşi modificară culoarea în verde, apoi în albastru deschis, după care se stinseră încet, zvâcnind de câteva ori.

Până în clipa în care pătrunseră printre paralelipipedele de sticlă, metal şi plastic, **ucenicul** nu făcu altceva decât să privească dincolo de hublouri, în direcția unui punct ştiut numai de el. Percier se întrebă dacă, într-adevăr, se gândea la ceva, dacă reuşise să se adune suficient pentru a analiza evenimentele ce îi marcaseră din plin scurta şi efemera existență, sau dacă se holba, pur şi simplu, orb şi surd, spre linia orizontului, incapabil să pătrundă dincolo de suprafața lucrurilor.

Îşi trecu mâna peste frunte şi îşi propuse să nu se mai gândească la soarta altuia, atâta vreme cât propria-i soartă nu dădea semne că stă prea bine. Se străduí să înțeleagă cine ar fi fost acela care îl „lucrase" atât de bine, până în acea clipă. Care-l făcuse să treacă, în mai puțin de o oră, de la statutul de **misionar** la acela de criminal evadat. Poate că era blestematul de Edwin Link, cel care-i promisese în mai multe rânduri că o să-i facă referat pentru tratarea necorespunzătoare a **ucenicilor**; sau poate că însăşi Sora Serena... *Ce tâmpenie!* murmură în sinea sa, fără să descleştеze buzele. Dacă pornea pe panta acuzațiilor fără suport, atunci de ce nu îl includea pe listă şi pe Administrator, ori pe Principalul însuşi...

— Unde mergem? se răsuci brusc Hilterus în direcția lui. Cred că îți dai seama și singur că vom fi urmăriți pretutindeni în afurisitul ăsta de Corassan. Așa că, să faci bine să mă duci într-un loc unde nu trebuie să mă uit în fiecare minut peste umăr, să văd dacă n-au apărut Soldații Credinței.

— Ne vom opri într-o stație foarte animată, se strâmbă, nemulțumit că fusese întrerupt din meditație. Suntem foarte aproape de momentul în care trebuie să înceapă Slujba de După-Amiază. Nimeni nu va avea ochi pentru noi, timp de aproape o oră.

— Slujba de După-Amiază... Ascultă, lumea asta în care am nimerit din greșeală, trebuie că e una foarte religioasă, nu?

— Foarte religioasă, exact.

— M-am pricopsit! gemu bărbatul cu monoclu și își lipi nasul de geam, refuzând să mai adauge vreun cuvânt.

În fine, aerojetul prinse să încetinească, se înscrise pe o buclă largă, făcând să se perinde prin fața ochilor celor doi pasageri trefla uriașă a birourilor Abației, precum și sutele de baloane captive, cu reclame aeriene la produsele religioase ale firmelor patronate de Administrator, își opaciză geamurile și aprinse lumina de interior, după care păru să se încline cu botul în jos, într-un unghi de 45 de grade și-și continuă drumul din ce în ce mai lent.

— Ce naiba face?!

— Este în regulă, i-am cerut să parcheze în subteran, ca să nu dăm ochii cu prea multă lume chiar de la coborâre. O să folosim elevatorul ca să revenim la suprafață. Te rog să-ți desprinzi centura.

Se eliberară de elementele de protecție. Aerojetul mai înaintă câțiva metri și se opri, în cele din urmă, în dreptul

unei scări metalice cu bare de susţinere dintr-un metal sclipitor. Uşile alunecară în lături şi Percier ieşi primul pe pasarelă. Îi făcu semn să-l urmeze. Hilterus se strecură, neîndemânatec, pe lângă fotoliul de alături şi i se alătură pe pasarelă, privind uluit în direcţia tavanului, aflat la aproape 50 de metri deasupra.

— La dracu', colosală hrubă, **misionarule**! Ce e aici, depozitul de vinuri al Papei?

— Ai răbdare o clipă... îi spuse şi introduse cartela în fanta automatului de pe stâlp.

— Ce naiba mai vrei să faci?

Îşi duse degetul la buze, fără să-l ia în seamă. Din nou, niciun mesaj de eroare sau de nonidentificare. Asta însemna că mai aveau ceva timp la dispoziţie. Tastă câteva comenzi pe butoanele bordului minuscul, apoi se răsuci către celălalt.

— Va trebui să te obişnuieşti cu ideea că ne găsim în Corassan, un oraş uluitor de întins în toate direcţiile de Spaţiu-Timp. Nu! întinse un deget în direcţia celuilalt. Nu e timp nici măcar pentru o singură întrebare. Nici măcar pentru un singur răspuns. Tocmai am programat aerojetul să uite de ultimul drum făcut. Dacă le va trece prin minte să cerceteze memoria sistemului de transport, nu vor şti cum am pătruns în oraş şi nici unde ne-am oprit. Să ne grăbim, avem, probabil, un sfert de oră în faţa lor.

Deşi tot nu înţeleg de unde această lipsă de eficienţă, mormăi indescifrabil, în timp ce-l trăgea pe Hilterus după el pe scările foarte abrupte.

De jos, schelăria imensă a standului de parcare părea şi mai impresionantă, deşi era complet goală, cu excepţia aparatului lor. Se zăreau mii de alveole de parcare, dispuse sub

formă de fagure. Alergară spre peretele din dreapta, unde se zăreau marcajele luminoase ale elevatorului. Se opriră gâfâind chiar la ultimul colț al schelei şi Percier privi cu atenție de-a lungul sălii, străduindu-se să observe vreo mişcare. În cele din urmă, îl trase de cot pe **ucenic** şi se apropiară, cu paşi normali, de uşile înalte de culoare aurie. Ridică mâna spre butonul verde de apel, dar nu avu timp să-l apese. Uşile glisară în părți şi o femeie îmbrăcată în rochie de crinolină, cu un evantai uriaş în dreptul feței, le făcu semn să rămână pe loc, după care ieşi din elevator şi strânse evantaiul.

— Nathalia! înghiți în sec Percier, simțind cum i se face stomacul ghem. Ce naiba cauți aici?

— Ce naiba cauți **tu** aici? se strâmbă femeia şi-i aruncă o privire cercetătore bărbatului necunoscut. El cine este?

— **Ucenicul** pe care trebuia să-l aduc de la aeroport.

— Aha! Ei bine, Sebastian, va trebui să dispari. De urgență. M-a chemat Administratorul. Ghici cine se afla în biroul său?

— Nu vreau să ghicesc. Mai bine nu-mi spune, Nathalia. Am intrat într-un rahat uriaş şi va trebui să mă descurc de unul singur.

— Nu chiar de unul singur. Jonathan şi cu mine am hotărât să te ajutăm. Ştii bine că nici noi nu-i înghițim pe afurisiții ăia de soldați. Urmează-mă.

Percier se aplecă uşor în față, îi apucă mâna şi i-o sărută.

— Mulțumesc. Dar deja mă văd nevoit să vă încurc planurile. Suntem doi. Hilterus este prea strâns legat de destinul meu actual pentru ca să pot să-l abandonez.

— Nu înțeleg.

Se aplecă spre ureche şi îi şopti câteva fraze. Evantaiul se zbătu de mai multe ori în stânga şi-n dreapta, apoi femeia înclină din cap.

— În regulă. Să încercăm şi aşa. Urmați-mă!

b. Cabrioleta

Sora Nathalia McConnaghie nu era ceea ce s-ar putea numi o femeie frumoasă. Avea nasul drept şi puțin cam mare, ochi miopi, pe care lentilele de contact îi făceau mai mari decât erau în realitate, pometii obrajilor săltați şi uşor pistruiați şi bărbia ascuțită. Doar buzele, extrem de senzuale, şi părul negru, căzându-i în şuvițe drepte în jurul umerilor salvau aparențele, creându-i un aer de feminitate care, de altfel, nu se potrivea cu restul înfățişării. Pentru că, deşi îmbrăcată în rochie de crinolină grena şi cu un evantai permanent deschis între degete, sora Nathalia nu avea deloc un aer feminin şi nici nu dădea impresia de fragilitate.

Nu, nu era nici măcar un pic feminină, dădu din cap Charles Sebastian Percier, urcând treptele grăbit în urmă-i şi încercând să nu se uite la ea. N-o privise niciodată altfel decât ca pe un coechipier căruia îi acorzi încrederea, dar nu şi atenția.

S-o fi culcat cu vreun bărbat până acum? continuă să gândească aiurea, punând picior după picior pe treptele puțin înalte care ocoleau în spirală spre lumina strălucitoare de deasupra capului. Nu-l vedea pe Hilterus, dar îi auzea paşii în spatele său şi asta îl liniştea cât de cât. *Doamne,* se sperie, *astea sunt gânduri nefireşti şi trebuie că mă încearcă Diavolul sau vreunul din aghiotanții săi!* Ajută-l pe robul tău preasupus să iasă din nenorocirea asta!

Dar nici măcar el n-ar fi putut să jure că imaginile ce i se înfiripau în minte nu aveau nicio picătură de maliționzitate.

Renunță să mediteze asupra fragilității Binelui şi a atotputerniciei Răului. La urma-urmei, situația lui nici măcar nu se putea spune că se preta la a fi analizată prin prisma acestui binom filosofic. El era un biet slujitor al Programelor din preafericitul Corassan şi atâta tot. Situația lui nu avea niciun fel de tangență cu speculațiile teologice.

Ba nu, acum avea! se contrazise gâfâind, gata-gata să se izbească de cercurile învoalte, ascunse sub rochia Nathaliei. Toată starea sa actuală era asemenea unei speculații teologice, pe care înaltele fețe bisericeşti ale Ordinului Francis le analizau în zilele de duminică la televiziune, pe programul „Legătura ta cu Dumnezeu suntem NOI". Un caz particular, din care părinții cei dolofani, cu degetele precum cârnăciorii pline de inele, trăgeau concluzii pline de învățăminte.

În fața sa, sora Nathalia McConnaghie se opri brusc şi întinse mâna în spate, să-l atenționeze. Percier îşi feri ochii în ultima clipă şi se răsuci să-l oprească pe ucenic. Hilterus se opri, la rându-l său, înjurând în şoptă. Monoclul îi alunecase pe pieptul hainei şi se legăna asemenea unui pendul.

— La dracu', Percier, scara asta urcă până la cer? Şi aici ce facem? Ne tocmim cu Sfântu' Petru?

Sora Nathalia îi chemă cu un semn mic din deget să-şi reia ascensiunea. Continuară să urce încă vreo zece trepte şi ajunseră pe o platformă lată, mărginită de balustrade strălucitoare. Se aflau la mai puțin de cinci metri de tavan şi Percier realiză că nu mai urcase niciodată pe jos la o asemenea înălțime. Junghiurile ce le resimțea în muşchii gambelor erau în perfect acord cu această afirmație mută. La doi paşi în spate, Hilterus continua să bombăne nemulțumit. Îl lăsă să-şi reverse în felul acesta nemulțumirea şi o urmă în-

deaproape pe Nathalia, în direcția uşii al cărei contur era marcat de dunga luminii roşii de avarie. Celula fotoelectrică reacționă imediat la apropierea lor şi placa de metal se trase în nişa din peretele de plastic, lăsând lumina alb-cenuşie a înserării să se amestece cu cea roşcată, a tuburilor de argon din interior.

Ieşiră într-o enclavă, la marginea căreia stăteau parcate mai multe vehicule cu pernă de aer. Percier examină zona cu atenție: se părea că nu-i remarcase nimeni. Fluxul uman de pe benzile cu sensuri multiple era încă destul de subțire. Majoritatea oamenilor nu ieşiseră încă din ture şi, în plus, se apropia Ora de Rugăciune.

— Ce mai e şi spanacul ăsta?

— Prietene, ai grijă cum vorbeşti, râse Nathalia şi-l împunse în umăr cu evantaiul. Dacă ai avea simplul statut de **ucenic**, iar Sebastian ar fi **misionarul** tău, atunci el ar fi cel care ar trebui să dea socoteală pentru afirmații defăimătoare la adresa societății noastre preacreştine. Şi nici atunci n-ai putea fi sigur că ai scăpat cu totul. Aici, orice vorbă ieşită de pe buze ajunge, fără nici urmă de îndoială, în birourile Sfintei Inchiziții. Acum, însă, şi tu, şi îndrumătorul tău sunteți în afara legilor din Corassan pentru o vină pe care nu o cunosc. Şi pe care nici nu doresc să o cunosc, pentru a nu ajunge şi eu prea repede de partea în care vă aflați voi. De pe această poziție...

— Mai mult decât o dematerializare, ce-am putea păți? Hilterus îşi înfipse monoclul în orbită şi îi privi de sus. Scumpilor, vă scăpați pe voi de frică! Dacă vă caut la fund, risc să mă murdăresc pe degete. M-ați alergat de mi-a ieşit sufletul pe scările alea blestemate şi, nici n-apuc bine să casc

ochii prin chestia asta căreia îi spuneți Corassan, că vă și grăbiți să-mi puneți botniță, să nu scap cine știe ce vorbă necuvenită. Rahat! Știți ce? Eu, unul, m-am săturat de compania voastră. La urma-urmei, dacă mă gândesc bine, mai degrabă pe voi vă fugăresc soldățoii ăia veseli, nu pe mine. Cred că ar fi mai bine să ne vedem fiecare de drumul său. *Auf wiedersen!*

Le întoarse spatele și se îndepărtă în direcția primei benzi de circulație, aflată la 20 metri de enclavă. Percier întinse brațul să-l apuce de umăr, dar femeia îl prinse de încheietură.

— Lasă-mă! se zbătu **misionarul**. Ai idee ce se întâmplă dacă îl pierd? Hei, Adolfo! Întoarce-te, nefericitule, n-ai nicio șansă de unul sin...

— Sebastian!

Își muște buza de jos, dar renunță să se mai zbată și se întoarse spre ea. Nathalia clătina din cap și continua să-l țină strâns de mână. Avea ochii foarte negri, constată într-o străfulgerare, iar lentilele păreau suprafața sclipitoare a unei lacrimi.

— Nu avem cum să-l oprim fără să facem zgomot și să atragem atenția. Sebastian, încă nu ne-a remarcat nimeni, de ce să pierdem acest avantaj? Dincolo de colț, alături de „Croix de fer", ne așteaptă o caleașcă. Am împrumutat-o de la serviciul de coletărie, înainte de a porni în căutarea ta. Am stabilit cu Jonathan ca, după încheierea Orei, dacă nu te găsește, să ne întâlnim la „Garibaldi". Putem să așteptăm ca Ora să se scurgă chiar în trăsură. Dacă nu, peste drum, alături de Misiunea Fericită, se află bisericuța „Celor Trei Magi". În timpul slujbei, toate serviciile sunt suspendate, știi asta foarte bine. Chiar și urmăririle încetează.

Știa. Înghiți în sec și privi peste umăr cum Hilterus sărea din mers pe banda de viteză medie, gata-gata să se izbească de un grup de patru călugărițe îmbrăcate în sutane roșii, cu fețele acoperite de glugi. I se păru că, pentru o clipă, acesta răsucește capul în direcția sa și îi face un semn abia vizibil cu degetul arătător. O clipă, deoarece porțiunea de bandă ajunse în dreptul unei vitrine de sticlă mată, apoi dispăru dincolo de bucla treflei prin intermediul căreia sistemul de transport urca la 20 de metri deasupra autostrăzii și se îndrepta spre vest.

O alarmă prinse să țistuie în vârful stâlpilor de mesagerie, care marcau trotuarul din 5 în 5 metri. Luminile intermitente se învârtejiră și strada se umplu de freamăt. Pe deasupra clădirilor se auzi uruitul unui turbojet și aparatul de forma unui trunchi de con retezat în diagonală trecu greoi peste ei, stătu suspendat un moment lung cât o zi de post deasupra uneia dintre benzile mai îndepărtate, aflată în pauza unui terminal de stație, apoi se pierdu în direcția Parcului Central.

— Repede!

Nathalia McConnaghie își săltă poalele lungi cu o mână, cu cealaltă îl apucă de vârfurile degetelor și îl smuci spre celălalt capăt al enclavei. O urmă ca într-un vis, trecând la numai câțiva centimetri de unul din stâlpii mesageriei.

Ce ironie a sorții! gândi, în timp ce încerca să-și potrivească pașii după cei ai femeii, care alerga de-a latul autostrăzii, strecurându-se cu hotărâre printre boturile jeturilor personale, fără să ia în seamă blestemele proprietarilor. *Azi-dimineață eram unul dintre fericiții și nepăsătorii locuitori ai minunatului Corassan. Aveam o slujbă, prieteni, dușmani, poziție socială,*

zile libere, două camere minuscule numai ale mele... Acum... Doamne-Dumnezeule, acum nu mai văd decât duşmani pretutindeni! Cine sunt eu, Charles Sebastian Percier? Şi, mai ales, ce eşti tu, preafericitule Corassan?

Ajunseră pe trotuarul celălalt. „Croix de fer" era un magazin splendid de antichităţi, construit în stil extrem-clasic, din mase plastice speciale, imitând vechile materiale de construcţie – cărămida corodată de ploi, lemnul mâncat de carii, sticla pătată de praf şi oglinzile de altădată, cu suprafaţa vălurită, cu argintul râcâit şi marginile ciobite. Sprijinit de zidul părăginit, un bătrânel de cauciuc îşi întindea pălăria jegoasă, cerşind o nicicând venită pomană. La câţiva metri mai sus, pe bulevard, cu roţile mari, cu spiţe galbene şi roşii, cabrioleta Coletăriei aştepta nemişcată. Cei doi cai stăteau cu capetele în jos, muşcându-şi zăbalele de argint. Vizitiul citea un ziar de după-amiază, cu biciuşca înfiptă, regulamentar, în tocul fixat în partea sa dreaptă, alături de portieră.

Femeia îl trase din nou, făcându-i semn din cap către trăsură. Chiar atunci, de parcă le-ar fi simţit apropierea, vizitiul lăsă ziarul într-o parte şi întoarse capul spre ei. Percier se înţepeni pe vârfuri şi îşi smulse mâna din strânsoare: omul de pe capră nu era Couperin, cocoşatul care, de peste 45 de Decade, conducea cabrioleta Serviciului prin Corassan. Nu recunoştea chipul ascuns pe jumătate de marginea acoperişului curbat, dar îi zări lucirea întunecată a ochilor şi pricepu că nu făcuse altceva decât să se sustragă unei urmăriri pentru a cădea în capcana alteia. Într-o străfulgerare, îşi aminti de semnul făcut de arătătorul lui Hilterus şi fu sigur că nu i se păruse. ***Ucenicul*** *ştiuse ceva şi încercase să-l avertizeze.*

10. O crimă fără criminali

„În viața de toate zilele, violența luptă permanent cu rațiunea liberă."
Karl Jaspers

Van Cortland era un bărbat înalt, subțire, cu părul şi sprâncenele aproape albe. Extrem de irascibil şi de veninos în vorbă, era temut de majoritatea personalului spitalului, inclusiv de director, care se vedea nevoit să-i treacă cu vederea o mulțime de mărunțişuri, tocmai pentru a nu declanşa, de fiecare dată, un scandal. O singură calitate deosebită avea Cortland şi pentru ea toată lumea se înclina în fața autorității sale: era un excelent medic legist şi un autopsier de mâna întâi. Firul logicii sale, care se contura urmărind detalii infime şi invizibile pentru ochii altora, era întotdeauna fără cusur. Dacă Van Cortland afirma ceva privitor la o boală, la un caz sau la un deces, în mod sigur acela era adevărul. Niciodată, nimeni nu reuşise să aducă vreo rectificare spuselor sale, necum să le contrazică.

— Van Cortland...? îl întrebă şeriful pe paznicul aproape adormit din ghereta de la intrare.

Acesta făcu semn către etajul întâi al clădirii şi-şi văzu de moțăială. Chuck Sparrow se uită o clipă în direcția peretelui alb, îmbucățit de sclipirile mate ale celor peste 100 de ferestre, şi ridică din umeri: doctorul putea să fie în cabinetul său de la etajul al doilea, dar dacă se afla în toane rele, urma să aştepte pe coridor o mică veşnicie, până să pătrundă în sanctuarul său.

— Dă, Doamne, să nu fie sictirit pe careva! bombăni el ceva ce semăna a rugă, în timp ce împingea uşile duble de la intrare.

Coridoarele erau aproape pustii la ora aceea neutră a zilei. Ici şi colo, câte un bolnav în halat maroniu deschidea uşa vreunui salon şi se îndrepta spre toaletă sau asistenți tineri, în halate albe, se grăbeau spre laboratoare cu seturi de eprubete în mâini.

Van Cortland era în toane bune, constată şeriful, când asistenta-secretară îi făcu semn să intre. Îi trimise o bezea din vârful degetelor şi păşi dincolo de pragul tocit. Doctorul stătea cu picioarele săltate peste marginea biroului şi examina, fluierând, câteva din filmele ce zăceau risipite pretutindeni în jurul său.

— Ia loc, şerifule, i se adresă, după o tăcere de câteva clipe, făcând câteva însemnări într-un registru. A dracului căldură, nu?

Sparrow dădu din cap şi se aşeză pe marginea unui pat de consultație. Aruncă o privire cercetătoare în jur. Pe ziduri spânzurau strâmb o grămadă de planşe vechi, cu diferite reprezentări ale anatomiei umane, iar pe cele trei dulapuri se înălțau până la tavan vrafuri prăfuite de dosare ale cine ştie căror demult morți pacienți.

— Cam mare înghesuiala pe la mine pe aici, nu, şerifule? îi ghici gândurile celălalt şi rânji cu acreală. Nu ca la voi, la puşcărie, unde cred că aveți spațiu să-i înghesuiți pe toți locuitorii din Atlantic... Mda, primarul ăsta n-a făcut prea mare lucru pentru cei din serviciile sociale, aşa că bine i-au servit-o ăia cu afişele. Sau nu eşti de aceeaşi părere?

A dracului treabă, clătină din cap Chuck şi oftă uşor. În oraşul ăsta blestemat, ultimii care află despre lucrurile murdare sunt polițiştii. Despre mort fuseseră informați de un nenorocit oarecare, doctorul se părea că ştie de existența

unor evenimente despre care primarul însuşi fusese informat în urmă cu un sfert de oră, iar el, şeful poliției, încă nu ştia nimic. Îşi muşcă buza de sus, ferindu-se să-l provoace în vreun fel pe năbădăiosul doctor. Avea nevoie să afle cât mai curând rezultatele autopsiei şi dacă nu reuşea din prima era convins că Van Cortland nu mai putea fi făcut să vorbească nici dacă era băgat după gratii, sub indiferent ce pretext.

— Hai-hai, şerifule, dă-o-n mă-sa de treabă, toată lumea ştie că poliția a fost dintotdeauna de partea primarului, aşa că nu mai face pe oaia nevinovată, că nu ține! Nu o să te acuze nimeni, dacă meseria te pune în ipostaza de a-ți sprijini şeful, doar nu o să-l arestezi, ce dracu'! Dar, cel puțin, nu încerca să mă duci cu preşul şi spune-mi că ai o mică idee despre persoanele implicate în scandalul care l-a întors pe Dinosaur cu burta pe dos. Fii sincer şi-ți promit că o să-ți servesc câteva informații, din cele după care bănuiesc că ai venit până aici, de-o să-ți cadă falca.

Deci, Cortland nu ştia decât câteva chestii mărunte şi neclare în legătură cu scandalul în care era implicat şeful său direct. Şi acum profita de poziția în care se afla, pentru a-l şantaja. Informație contra informație... A dracului situație!

— Doctore, cred că eşti conştient de faptul că nu pot să dau niciun nume, spuse cu prudență, supraveghindu-i mişcările ochilor cu atenție. O anchetă presupune mai întâi o mulțime de ipoteze ce trebuie verificate, dintre care o bună parte se dovedesc nefondate. Adevărul de bază rămâne însă unul singur şi e neschimbabil în decursul actualei anchete. E chiar cel pe care l-ai enunțat: Primarul se află într-un mare rahat.

Cortland aruncă filmul peste cele de pe birou şi pufni ironic.

— Te joci cu mine, şerifule. Cine mama dracului te crezi, de te joci cu mine? Sau poate nu te interesează rezultatele autopsiei?

— Schimb la schimb, răspunse scurt şi se ridică în picioare, prefăcându-se că pleacă.

— Aha! făcu doctorul şi îşi frecă o ureche, în timp ce-l fixa disprețuitor. Şi cum facem, tu îmi spui un nume, eu îți spun un termen ştiințific referitor la starea fizică a pacientului vostru decedat? Sau vorbim amândoi în acelaşi timp? Stai naiba jos şi nu mai fă pe nebunu' cu mine! Bei ceva?

— Am aritmie... încercă s-o scalde.

— Ai pe dracu', bombăni doctorul şi se ridică dintr-un salt, îndreptându-se către unul din dulapuri.

Scoase dintr-un sertar o sticlă prăfuită cu coniac şi două pahare de plastic.

— Dacă mori din chestia asta, îți fac autopsie pe gratis, îl anunță. În sănătatea viitorului primar.

Turnă până la jumătate şi îi întinse unul din pahare. Ciocniră. Bău o gură din lichidul călduț şi se strâmbă: era exagerat de tare şi de amară.

— Numai atât vreau să aflu: cine se ascunde în spatele afacerii. Pentru că găinarii care au lipit afişele nu mă interesează. E vorba de plevuşcă măruntă, care a lucrat pentru bani.

Şeriful se apropie de birou şi puse paharul pe colțul cel mai apropiat. Încerca să tragă de timp, dar ştia că până la urmă tot va trebui să inventeze ceva. O chestie care să pară veridică până după alegeri. Se răsuci încet către bărbatul în halat alb.

— Sasha McLane, spuse laconic şi se rezemă cu o mână de birou.

Degetele i se lipiră de suprafața unui negativ uriaș și le șterse de turul pantalonilor. Deși nu părea, urmărea îndeaproape reacțiile doctorului. Dacă nu se grăbea să muște din momeală, putea să spună că a încurcat-o. Indiferent ce alt nume ar fi rostit, în afară de acela al ticălosului de Sasha, putea s-o încurce urgent cu Primarul.

Cortland își scutură claia albă de păr, care făcea corp comun cu halatul, și-și trecu gânditor limba peste buza de jos. Privea undeva pe fereastră, deși Chuck ar fi putut să jure că nu vedea absolut nimic din imaginea de afară.

— Sasha!? se miră el, sincer, și șeriful pricepu că povestea prinsese și că esențial era acum să dea cât mai puține elemente și să-l determine să fantazeze singur. Pârlitul ăla de Sasha, auzi la el! De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, nu e chiar așa o surpriză. Încă de anul trecut, McLane i-a întors din vot de trei ori pe consilieri împotriva primarului. Ești sigur, șerifule, că despre el e vorba? Să nu carecumva să încerci vreo cacealma!

Parcă mai conta așa ceva, după ce obținea informațiile despre decedat în timp util! zâmbi subțire de tot celălalt. Ca să scape de un răspuns ferm, luă paharul, închină în direcția doctorului, dădu din cap, în semn de afirmație, și bău un gât zdravăn. Imediat îl înecă un val de tuse seacă și nu scăpă de ea până ce nu bău o cană plină cu apă.

— Nu ești obișnuit cu alcoolul! rânji iar doctorul și-i întinse un șervețel de hârtie. Ce dracu', șerifule, îți menajezi ficatul pentru sfârșitul lumii? Oricum, tot într-un borcan de conservare o să ajungă, am eu grijă de asta.

Ca și cum tu ai să trăiești o sută de ani! își spuse amuzat Chuck Sparrow și se întoarse către patul de spital, reluându-și locul pe margine, pregătit să asculte.

— Va să zică, nemernicul ăla de Sasha, reluă Van Cortland obsedat. Ca să vezi de unde sare iepurele. Nici nu s-a lămurit bine cu care facțiune politică votează și trage șuturi pe la spate. În fine... Cred că aștepți, fiert de nerăbdare, contravaloarea informației. Ai luat loc? Pentru că s-ar putea să te lase balamalele. Eva! Eva, ia bagă-ți fundul în cameră!

Asistenta deschise ușa și își introduse înăuntru capul, nu posteriorul.

— Două cafele, te rog. Tari și amare. Și ai grijă să nu ne deranjeze nimeni. Bei o cafea, șerifule, nu? Hai că fac eu cinste, nu te osteni să-mi mulțumești. Până atunci, trage-ți oleacă sufletul.

Până când femeia intră cu tava, se răsuci către negativele părăsite și le adună într-un teanc. De la spate părea un om absolut normal, constată șeriful. Doar claia de păr alb atrăgea un mic semn de întrebare asupra seriozității sale. Luă ceașca și aștepta până ce asistenta binevoi să iasă.

— Ei bine?

— Chestia asta reprezintă o radiografie a oaselor pieptului individului, răspunse doctorul și-i întinse negativul de deasupra. Privește-o cu atenție.

O privi cu atenție. Exact cum îi fusese recomandat. Fără să reușească însă să descifreze nimic altceva decât forma clasică a oaselor unui piept uman. Chiar că-ți trebuia pregătire de doctor, să sesizezi și altceva. I-o întinse, ridicând din umeri.

— Nu văd nimic deosebit.

— Normal, rânji Corland și se lăsă greu pe spătarul scaunului. Dacă ai vedea, mi-ai lua locul, iar eu aș șoma. Uite-te încă o dată la coasta a doua din stânga imaginii.

Ridică negativul în lumina ferestrei. Coasta a treia avea o...

— O fractură. Ba nu, o fractură triplă, văd trei mici protuberanțe calcifiate acolo.

— Exact. A început să-ți funcționeze partea aia din cerebel care produce judecăți de valoare, nu șerifule? O fractură triplă. Individul este Mike Ostrand, negustorul de cherestea. Chiar dacă nu l-ar mai recunoaște nici măcar nevastă-sa, din felul în care arată. Este singurul bărbat din orașul ăsta nenorocit care a suferit o asemenea fractură și a trecut prin spital. În plus, am verificat și la stomatologie. Are o coroană de un anumit tip, cu inserții speciale de argint, în vârfurile molarilor. Fișa de acolo corespunde numelui pe care l-am avansat.

— Mike Ostrand, murmură Chuck Sparrow surprins. Nefericit accident! Nu mă distrează deloc s-o anunț pe nevastă-sa. Chiar dacă se zvonește că, în ultima vreme, ar fi trăit cam separați.

— Ei, tocmai asta e, că nu e vorba de un accident... râse ușor doctorul, fixându-l cu privirile ca pe o insectă rară.

Brusc, aerul din încăpere deveni mai uscat, zgâriindu-l pe gât. Insinuarea asta, fir-ar să fie, putea să însemne cel puțin o săptămână de alergătură infectă, fără pauze și cu zbieretele Primarului pe cap. Își smuci gulerul de la cămașă într-o parte.

— Spune mai departe.

— Nu e treaba mea să emit presupuneri, dădu din umeri Cortland. Dar aș zice că așa-zisul „accident" reprezintă numai o acoperire. Izbitura în zid l-a făcut aproape bucățele, acoperind o bună parte din elementele care i-au cauzat moartea.

Se priviră o clipă în ochi. Şeriful oftă şi ridică mâinile în sus, în semn de renunțare.

— Sincer, nu înțeleg nimic.

— Până nu vezi ce-am văzut eu, nici nu ai vreo şansă. Decât dacă îți furnizez eu pista.

— Doctore, în timp ce noi ne-ntindem la vorbă, criminalul se îndepărtează de noi cu 100 km/h. Ce-ar fi să-mi spui tot, dintr-odată, fără niciun fel de ocolişuri?

Cortland clătină din claia albă şi-şi masă tâmplele.

— Graba, şerifule... dintotdeauna, graba a stricat treaba. N-ai învățat încă să ai răbdare. Lumea asta a fost făcută nu într-un pocnet de degete, nu în trei minute sau trei ore, ci în şapte zile, spune Biblia. O mică eternitate, în care Creatorul a meditat îndelung la fiecare gest pe care urma să-l facă. A meditat cu multă răbdare, auzi, şerifule? O să-ți spun rezultatele, deşi nu o să-ți folosească prea mult. Şi, până la urmă, o să vezi că tot răbdarea o să rezolve irezolvabilul.

— Doctore, uite ce e... nu vreau să te indispun, dar nu crezi că problema cu deducțiile şi cu găsirea criminalului este, totuşi, de competența poliției? La fel ca şi în cazul meu, atunci când mă uitam pe negativul ăla... Eu sunt specialistul în supoziții şi în descoperirea firului logic. Aşa că, ascult cu mare atenție.

— Cum spui tu, şerifule. În afara celor douăzeci şi şapte de fracturi, mai mult sau mai puțin importante, Ostrand avea în organsim mai puțin de doi litri de sânge. Pot să afirm că moartea i s-a tras de la această pierdere şi nu de la multiplele lovituri suferite. De fapt, aşa am şi consemnat în foaia medicală de autopsiere.

— E posibil să-l fi pierdut din cauza fracturilor?

— Au existat şi câteva răni deschise. Dar niciuna atât de importantă încât să cauzeze ceva mai mult de o simplă sângerare. Nu, sângele i s-a scurs prin incizia făcută în vena jugulară cu un obiect extrem de fin şi de ascuțit. O incizie de cel mult trei milimetri, care i-a fost, ulterior, cicatrizată prin ardere cu un metal înroşit în foc. Sau prin cauterizare electrică.

Sparrow se ridică de pe pat şi se apropie de fereastră. Cerul era o vale albăstrie presărată cu praf de argint. Căldura sufocantă făcea să tremure chiar şi imaginile clădirilor cele mai apropiate.

— Nu pricep cum a fost posibil ca printr-o gaură de numai trei milimetri să piardă atât de mult sânge. Practic, ar fi trebuit să se fi coagulat în jurul tăieturii în cel mult câteva minute. Sau era diabetic?

— Nu, nu era diabetic. Ai omis din calcul varianta extracției forțate. Un furtun, o pompă captatoare manuală şi un recipient din plastic cu anticoagulant. Chestia asta o ştie orice asistentă, de îndată ce iese de pe băncile şcolii.

— O pompă captatoare... Îl privi lung şi clătină din cap. La dracu', nu ține, doctore, nu vezi că nu ține? Cine naiba ar fi avut nevoie de sângele amărâtului ăsta? Tocmai de sângele lui?

Cortland se ridică în picioare, semn că reprezentația se încheiase.

— Asta e treaba dumitale, şerifule, să afli. De la mine ai primit ceea ce trebuia să primeşti. Mai este ceva?

Mai erau cel puțin o sută de lucruri, dar Sparrow ştia deja că nu o să mai afle nimic de la individul din fața sa. Cel puțin, nu acum. Ridică din umeri.

— Foaia cu analize...

Doctorul rânji iar, bine dispus.

— Te aşteaptă pe birou încă de azi-dimineață. L-am rugat pe Goldshield să nu-ți comunice nimic până ce nu treci pe aici. Voiam să aflu neapărat ce ştii în legătură cu propaganda împotriva primarului. M-am lămurit deja că nu ştii mai nimic. La revedere, Sparrow. Şi succes la vânătoare. Când vei fi mai bine dispus, mai treci să mai discutăm.

Se lăsă să cadă pe scaun şi se întoarse la filmele developate. Şeriful dădu din cap în semn de salut şi ieşi grăbit. Aproape că nici nu luă în seamă gestul îndatoritor al asistentei, care aşteptase lângă uşă. Străbătu coridoarele în fugă şi lângă ieşire se izbi de un asistent care manevra un căruț pe rotile. Trecu în goană pe lângă portarul adormit şi se azvârli la volan. Smuci de cordonul stației radio şi strigă în ea apelativul Secției. După câteva secunde de aşteptare, îi răspunse vocea lui Dugan.

— Alo, şefu', dumneavoastră sunteți? Nu, nu pot să vi-l dau pe Matthew, s-a dus în locul meu să lămurească treaba cu domnul Primar. Nu ştiu, după ce ați plecat, a sunat din nou dumnealui şi a schimbat dispozițiile. L-a vrut neapărat pe Matthew. Pe biroul dumneavoastră? O clipă, să verific...

Radioul pârâi îndelung, reuşind să-l enerveze de-a binelea. Începu să-şi flexeze degetele, străduindu-se să se calmeze. Vasăzică nu exagerase de dimineață, când observase că ziua începuse prost. Continua foarte prost, hotărî indispus, şi urma să se sfârşească în mod catastrofal. Accidentul se transformase în crimă premeditată, victima căpătase identitatea unui cetățean cunoscut din oraş, doctorul îşi bătuse joc aproape o oră de el, ținându-l în şah, în vreme ce

ar fi trebuit să descâlcească ghemul suspecților și al motivațiilor crimei și, colac peste pupăză, adjunctul său îi dă o mână zdravănă de ajutor la chestia asta, după care îl lasă baltă pe șeful său, spălând putina în tabăra Primarului. Trase un scuipat pe asfalt și învârti cheia în contact. Motorul hârâi puțin și binevoi să pornească.

— E acolo, șefu'. Nu știu cum naiba nu l-am observat până acum, scurtam un drum la spital (Sparrow bombăni ceva, dar renunță să-i spună că el știa exact de ce nu putuse să-l observe). Matthew a lăsat acolo un bilet, în care vă anunța că a verificat pata de pe zid. E apă de ploaie, așa scrie. Apă de ploaie. Și mai adaugă ceva. Alo, șefu', mai sunteți la aparat?

— E-n regulă, Dugan, niște paraziți. Continuă.

— Scrie aici că nu a putut să dea de urma bătrânei, după ce a plecat de la Secție. M-auziți? Așa că nu a putut să verifice la Laborator umiditatea din hainele ei. Să merg s-o caut eu?

Se gândi o clipă, apoi îi spuse să-l aștepte la Secție. Nu se putea dispensa tocmai acum de ajutorul lui. Ambală motorul și o luă din loc. Bătrâna dispăruse, fir-ar să fie! Cineva se mișcase mai repede cu câteva minute ca el. Sau poate că el nu făcea altceva decât să se miște în plasa țesută de altcineva, încă din timpul nopții, în jurul său. Scutură din cap și alungă gândul tenebros, concentrându-se asupra traficului. Căldura prânzului reușise să înmoaie asfaltul și cauciucurile derapau ușor, solicitându-i forțele la curbele mai strânse.

11. Hoțul și vânătorul de șopârle

„Rămase într-o stare de confuzie, complet incapabil să distingă memoriile reale de cele imaginare."
Arthur C. Clarke

Se numea Miguel Antonio Saavedra da Pottoral... Miguel Antonio Saavedra...

Ptiuu! Gura plină de sânge și salivă se deșertă în întuneric, fără a-l elibera însă de durere și, mai ales, de nervi. Nici măcar exercițiul declinării la nesfârșit a propriei identități nu reușise să limpezească în vreun fel mlaștina de incertitudini în care zăcea chiar de la începutul afurisitei acesteia de aventuri.

O nouă smucitură, la fel de violentă ca și cea dintâi, îl făcu să se rostogolească pe partea dreaptă de câteva ori. Primi mai multe izbituri puternice în coaste și în gambele ambelor picioare, dar reuși să se reechilibreze, în cele din urmă, și să se rezeme cu spinarea de un corp moale.

— Dumneata ești, profesore? Încântat de cunoștință! mormăi, deși avea impresia că vorbește foarte clar.

— Mă rog, este un fel de a vedea lucrurile, replică celălalt, după câteva clipe. Personal, nu mă distrează prea tare să îmi fac cunoștințe în medii pe care nu le pot controla în niciun fel. Am senzația că mă las manipulat. În plus, am ciudata impresie că ne găsim într-un container metalic de mari dimensiuni, care se deplasează pe suprafața unei benzi rulante. Din cauza asta se produc șocurile violente pe care tocmai le-am resimțit. Banda înaintează câțiva metri, apoi se oprește pentru ca o macara să deșerte containerele, apoi pornește din nou.

— Oricum, toate lucrurile trebuie să aibă un sfârșit...

— Lucrul acesta, sublinie profesorul din întuneric, se va termina aproape sigur în cala unui avion de mărfuri. Și nu-mi place deloc să mă gândesc unde anume se va îndrepta acesta.

O nouă smucitură, un fâșâit surd și monoton, încercările dezordonate ale lui don Miguel de a nu se dezlipi de spinarea tovarășului său de suferință, apoi oprirea zvâcnită care lăsă să pătrundă din neștiut o rază de lumină verde ce se fixă asupra unui orificiu rotund din podea, acoperit cu o sită.

Don Miguel închise și deschise ochii de mai multe ori, străduindu-se să-i reobișnuiască cu lumina.

— O sită de protecție pentru lichide... în mijlocul unei colivii-container... La naiba, profesore, treaba asta miroase din ce în ce mai tare ca o hazna necurățită la vreme. Ești sigur că nu ai un dușman care să-ți dorească o anume fericire? Că nu ai făcut nicio descoperire care să atingă interesele majore ale unuia sau altuia?

Lawrence Olivier Hall tresări și-și îndreptă spinarea.

— Nu înțeleg.

— Nici eu, se strâmbă nevăzut don Miguel. Atâta numai că ne aflăm în burta unui container cum n-am mai văzut până acum și, pentru că tot am ajuns la capitolul ăsta, trebuie să-ți spun că am văzut o grămadă de chestii la viața mea. Am fost brutalizați, maltratați chiar, de niște primitivi cu frați simieni prin pădurile tropicale, legați ca niște baloți și transportați de colo-colo, aparent fără nicio destinație clară. Totuși, cineva a plătit din greu pentru o asemenea operațiune, pricepi, profesorașule? Cineva care, chiar dacă

ar fi putred de bogat, tot nu s-ar osteni atât să ne plimbe de amorul artei, ci ne-ar scoate mațele cu multă ușurință și prea puțină caznă, la un preț ieftin de tot.

Din spate se auzi un fel de hârâit, de parcă profesorul s-ar fi străduit să tușească fără să reușească. Ezită o clipă, întrebându-se dacă să continue sau nu. Lumina verde de afară pâlpâi și slăbi în intensitate. Lumina verde... Don Miguel își trecu vârful limbii umflate peste buzele strivite. Dacă se mai aflau pe teritoriul Satelor, iar memoria nu-i juca vreo festă, atunci lumina verde provenea de la o cabină telefonică pentru urgențe.

— Treaba stă cam așa, stimate domnule profesor... Cineva s-a sesizat că ai făcut o boroboață care nu a fost pe placul plătitorilor. Dacă eu eram cel luat în vizor, nu ne-am fi aflat aici, ci în dosul unor gratii solide, pricepi cum vine chestia? Eu, domnul meu, sunt hoț adevărat, profesionist cu state solide, nu un umil spărgător. Cred că vreo douăzeci și ceva de state au pus premii substanțiale pe capul meu. Dacă mi-ar trece prin minte să mă predau, probabil că aș încasa mai multe milioane de verzișori. Aici e șpilul – nu o autoritate ne-a vânat, altminteri acum am fi avut gardian la ușă și cătușe de oțel în jurul încheieturilor. Un particular. Un particular care a avut de rezolvat o problemă cu unul din noi. Tocmai ți-am explicat de ce nu cu mine. Am dat câteva găuri respectabile la viața mea. Păgubașii, dacă au descoperit cine i-a văduvit de obiecte, m-ar căuta cel mult pentru a-mi da, la rândul lor, găuri în abdomen. Mortale. Nu, nu, profesorașule, vânatul este domnia-ta, iar eu... în fine, cred că rolul meu este să-i ajut, în vreun fel, să stoarcă ceva de la tine. Poate informații... poate altceva.

Corpul de care se sprijinea se înmuie.

Om slab, profu', aprecie hoțul, căutându-şi o nouă poziție. *Eu, unul, nu m-aş fi pierdut cu firea numai dintr-atâta pălăvrăgeală.*

Cutia de metal înțepenise. De dincolo de pereți răzbătea până la urechile sale un huruit stins. Se aplecă în față, încercând să distingă mai clar.

Motorul benzii... se gândi, mirându-se de integritatea puterii de judecată a creierului, după atâta tracasare şi stress. *Doamne, că mult mai stăm lângă telefonul ăsta!* Fluieră surprins. *Telefonul verde... Oare ce se poate face cu ajutorul unui telefon?*

Alături, profesorul părea să-şi revină.

— S-ar putea... să fie o urmă de adevăr în deducțiile pe care le-ai făcut mai înainte, stimate don Miguel... Îmi dai voie să-ți spun aşa?

— Fie, cedă celălalt, ca şi cum i-ar fi oferit o mare favoare. Condițiile impun scurtarea timpilor de protocol. S-ar putea să devenim buni prieteni, în lipsă de ceva mai bun.

— În regulă. Spuneam, deci, că lucrez la ceva... extraordinar, i-aş putea spune, dar nu-mi place să jonglez cu aprecierile. Asta e treaba ziariştilor şi a specialiştilor în clasificări şi statistici. Dacă se va dovedi real... şi, deocamdată, toate argumentele par să pledeze în favoarea unei asemenea ipoteze de lucru... Nu ştiu dacă te pricepi, cât de cât, la antropologie. Sau la preistorie... Mă rog, măcar la biologia Cuaternarului... Ai idee despre aşa ceva, don Miguel?

Don Miguel oftă. Dintre toate relele, îl alesese pe cel mai plictisitor. Urma să asiste la o prelegere ştiințifică.

— Despre şopârle, dacă la ele te referi, nu. Doar ce-am văzut prin filme. Pentru că am fost şi la cinematograf la viața mea, nu sunt un incult, cum presupun anumite persoane.

— Îmi închipui! Tonul profesorului nu părea să conțină nicio undă de ironie, dar hoțul tresări, neplăcut surprins totuși. Este vorba despre şopârle, cum exact ai apreciat. Şopârle uriaşe. Saurieni, în limbaj ceva mai doct. Cred că echipa cu care lucrez a reuşit să descopere o serie de argumente noi, care m-au determinat să formulez o teorie... hai să-i zicem, inedită, despre cum au dispărut de pe scena istoriei Terrei.

— Zău?! făcu batjocoritor don Miguel. Au dispărut, carevasăzică... Ei, poftim, nu credeam că există şi oameni care să se ocupe de şopârle moarte. Ba încă mai studiază şi prin universități, pentru a fi apți să le dezgroape. Stimate domn, măcar este o profesiune plăcută?

Celălalt tăcu. Don Miguel se foi de câteva ori, încercând să-şi deplaseze fundul în direcția sursei de lumină. Nu reuşi.

— Dom' profesor, uite ce e... N-o lua şi dumneata în tragic, mai glumeşte omul, poate că te-oi fi supărat pe subsemnatul! Dar recunoaşte şi singur, nu e un lucru prea frecvent să te întâlneşti într-o colivie cu un bărbat serios şi apt de muncă, care să-ți declare liniştit că se ocupă de şopârle dispărute de milioane de ani. Eu sunt un tip foarte practic: mă ocup de lucrurile celor în viață. Şi, ca să poți aprecia singur valoarea unei asemenea declarații, pot să-ți spun că un asemenea lucru se găseşte acum la aproape un metru în stânga mea. Nu ştiu dacă poți să-l vezi...

— Nu-l văd. Şi nici nu cred că mă interesează să-l văd. Sau să mai colaborez cu dumneata. Prefer singurătatea de dinainte de prezentări. Noapte bună!

12. a. Ora de rugăciune

„În temple și biserici, moschei și mănăstiri
Se-ascund cei ce au teamă de-a iadului urgie"
Omar Khayyam

Nathalia McConnaghie rămase o clipă descumpănită, privindu-l cu ochi mari. Fără veste, prinse să țipe de parcă ar fi tras-o cineva de păr. Primul imbold al lui Percier se dovedi a fi unul absolut necugetat: își dori să se repeadă la ea și să-i astupe gura cu palma. Apoi realiză faptul că poate femeia sconta tocmai pe acest tip de mișcare pentru a se agăța de el, ca să-l împiedice să se miște vreme de câteva zeci de secunde. Exact atâta timp cât i-ar fi luat bărbatului de pe capră să coboare în stradă și să străbată spațiul care-l despărțea de ei.

Toate acestea îi trecură prin minte mai înainte ca sunetele primului țipăt să fi atins treapta cea mai de sus a gamei, mai înainte chiar ca pleoapele frumoase, cu gene lungi și negre, să aibă răgazul să clipească deasupra lentilelor de contact de forma irișilor.

Se repezi înapoi, tăind în diagonală autostrada aproape prin același loc pe unde o traversase în urmă cu câteva minute. Mai înainte de a se angaja printre boturile aerojeturilor, care înaintau lent, aproape bară la bară, apucă să zărească, cu coada ochiului, saltul precipitat al bărbatului îmbrăcat cu mantaua de piele neagră a Serviciului Mesageriei și gestul sorei Nathalia, care se lupta cu mătasea evantaiului.

Aproape ajunsese în dreptul trotuarului, când auzi un șuierat subțire și geamul lateral al aerojetului de lângă el se transformă într-o plasă de fire subțiri, ca de păianjen. Din

spatele lui, icnetul speriat al pasagerului se pierdu în condensul celui de-al doilea șuierat. Umărul stâng îi zbură către înainte și fu gata-gata să se prăbușească peste un aparat lenticular, care se opri brusc, încercând să evite contactul. Reuși să se târască pe banda de sticlă și să se sprijine de un stâlp de mesagerie.

Își privi umărul: aparent nu părea să aibă nimic. Atâta doar că nervul îi zvâcnea îngrozitor, trimițându-i pulsații dureroase până în globii oculari. Un bici neuronic, își spuse, umezindu-și buzele cu limba. Ar fi putut zice că avusese noroc: dacă fasciculul energetic ar fi nimerit doar cu zece centimetri mai la dreapta, acum ar fi stat întins în mijlocul autostrăzii, complet paralizat, așteptându-și călăii. Își vârî mâna dreaptă sub haină, desfăcu tocul și scoase proiectorul termic.

Se răsuci lent, evitând mișcările bruște, cauzatoare de dureri, în direcția urmăritorilor, ținându-și arma pe jumătate ascunsă: femeia lăsase tubul subțire al biciului să-i alunece pe caldarâmul transparent și privea fix în direcția lui, provocându-l parcă. Ridică patul proiectorului și îl sprijini pe claviculă, străduindu-se să oprească tremurul corpului. Telemetrul se înțepenise pe o gradație inferioară și nu putea să-i corecteze unghiul decât cu mâna înțepenită. Renunță și lăsă, la rându-i, arma pe pavaj. Bărbatul necunoscut se angajase deja în traversarea străzii. Întoarse capul, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, studiind ce posibilități i se ofereau spre a scăpa.

Benzile rulante! tresări. Chiar dacă mișcările mușchilor îi trimiteau valuri de arsură în creier, Percier se simțea în stare să străbată distanța până la prima. Se desprinse de stâlp și

porni în direcția ei. După primii doi pași, crezu că o să leșine. Se aplecă spre înainte, străduindu-se să-și echilibreze starea violentă de greață ce-i urca dinspre stomac către buze cu arsura de foc din umăr. Aproape că reuși. Restul de pași îi făcu aproape ca în vis, de fiecare dată cu încredințarea că nu o să mai poată ridica încă o dată piciorul.

Banda rulantă era pustie. Mai erau doar câteva minute până la sosirea Orei și locuitorii Corassanului se retrăseseră în cele mai apropiate lăcașuri pentru a se ruga. Numai pe el Ora avea să-l prindă afară. *Pe el și pe urmăritorul său!* rânji și se rostogoli pe bandă, răsucindu-se în așa fel încât să cadă pe umărul sănătos. Îl văzu pe bărbatul cu mantie sărind pe bordură. Apoi, banda ajunse în dreptul vitrinei de sticlă mată, deasupra căreia scria cu uriașe litere aurii cuvântul „Babilon", se răsuci în unghi strâns, înscriindu-se pe bucla treflei și tot cartierul londonez dispăru în spatele stâlpilor uriași din metal care susțineau mașinăria. Charles Sebastian Percier se agăță cu mâna sănătoasă de un filament de susținere și reuși să se ridice în picioare.

Câteva zeci de secunde mai târziu, când banda îl scoase deasupra treflei de schimbare a direcției, îl zări pe falsul birjar traversând în fugă autostrada. Percier își desprinse pentru o clipă degetele de pe filament și trase în jos de mâneca hainei mâinii stângi: mai erau trei minute până la ora 16:00! Pe cealaltă parte a străzii, sora Nathalia McConnaghie dispăruse. Cu trăsură cu tot.

Banda ajunse deasupra pasarelei din Babagge Center și începu să-și încetinească mișcarea. *Blestemata, afurisita de Nathalia!* se încrâncenă Percier, pregătindu-se să coboare. Niciodată n-ar fi crezut că tocmai ea ar fi putut să se afle în

slujba Serviciului Informațional. Ştia că printre oamenii din Serviciul Misionarilor se află, cu obligativitate, şi agenți. La fel ca în cadrul oricărui departament, de altfel. Nu era un naiv să-şi închipuie că tocmai departamentul în care lucra el ar fi putut fi scutit de această plagă. Absolut orice tip de contact cu entitățile cronologice trebuia monitorizat în mai multe feluri pentru a avea o rată de siguranță a misiunilor cât mai ridicată. Chiar şi aşa, şi tot se mai semnalau evenimente. Precum cel care tocmai se întâmplase în cazul său.

Coborî chiar în clipa când banda trecu, abia mişcându-se, prin dreptul turlei Catedralei Westbright. Până la stația aeriană mai erau câțiva metri, cei mai dureroşi din viața lui. Acum, umărul îl ardea violent, indiferent dacă se mişca sau nu. Iar durerea părea să se extindă şi asupra mijlocului, amenințând să-i cuprindă coapsa şi să-l paralizeze.

Afurisita de Nathalia! gândi, fără să mai aibă suficientă putere s-o spună cu voce tare. Se puse cu burta, pur şi simplu, pe bara de sprijin din metal a scării în spirală şi se lăsă să alunece la vale, strângând palmele în jurul conductei, ca să încetinească alunecarea înaintea curbelor. Ajunse la nivelul solului cu buzele pline de sânge. Şi le muşcase în mai multe rânduri, încercând să nu leşine de durere.

Strada era goală. Îşi privi din nou ceasul: mai puțin de 40 de secunde. Se răsuci în direcția catedralei şi porni într-acolo cu paşi nefiresc de lungi. Trecu pe lângă lanțul de magazine „Foxtret", specializat în muzică religioasă creştină în ritmuri dinamice, în vitrinele cărora o hologramă în mărime naturală înfățişa un grup de preoți dansând dezlănțuit pe o secvență melodică din „Ave Maria". Pe zidul despărțitor încă se mai distingeau tuşele afişelor cu autoştergere din ziua pre-

cedentă, care făceau reclamă la pasta de dinți „Toți Sfinții", cu extract special din esență de smirnă.

Când ajunse în fața absidei bisericii, un dangăt uriaş zbârnâi pe deasupra clădirilor, reverberând straniu de-a lungul străzilor. Apoi, aproape imediat, ca şi cum ar fi fost un ecou al său, un al doilea dangăt, încă şi mai puternic, îi luă locul, umplând fiecare centimetru de spațiu liber. Percier deschise larg gura, încercând să egalizeze presiunea din interiorul timpanului cu cea din exterior, deşi ştia că nu-i va ajuta la mare lucru. Îşi mişcă picioarele cât putu de repede, gândindu-se mereu la fotografiile din presă ale ghinioniştilor care, într-un fel sau altul, fuseseră surprinşi pe stradă de începerea Orei. Cadavre oribil mutilate din cauza presiunii arteriale a sângelui, care-şi săpase drum direct către suprafață, nemaiținând cont de traseele sale fireşti.

Cel de-al treilea dangăt îl surprinse cu mâna pe clanța masivă, din aramă. Uşa monumentală se deschise incredibil de uşor şi Percier se prăbuşi, cu capul înainte, pe podeaua de marmură. Un firicel de sânge i se prelingea din urechea dreaptă şi continuă să i se prelingă de-a lungul gâtului mult timp după ce mâini grijulii îl ridicară imediat de jos şi îl traseră în obscuritatea liniştitoare a interiorului.

Un metodist tânăr, cu guler înalt şi alb din mătase, îi şterse fața cu o batistă din hârtie şi îi puse în mâini o carte de versete, cu coperți tari şi negre. Corul cânta o versiune prescurtată a imnului despre „Căderea în păcat". Dădu din cap amețit şi se chinui să deschidă volumul la pagina respectivă. Privi pe furiş în jurul lui: capetele tuturor stăteau aplecate deasupra foilor acoperite cu şiruri scurte de litere mărunte, fără să facă nici cea mai mică mişcare. Reveni din

nou către carte. Litania monotonă a corului devenea treptat obsedantă şi ochii i se fixară, involuntar, asupra versurilor. Un efluviu necunoscut urca dinspre conturul rigid al semnelor negre, amestecându-se cu notele în surdină ce-i picurau insesizabil în ureche. Pe retină începu să prindă culoare imaginea unei grădini paradisiace, cu arbori necunoscuți şi flori viu colorate. O pasăre cu penaj auriu bătu din aripi la...

Umărul stâng îl fulgeră violent şi imaginea se sfărâmă în cioburi sclipitoare. Deschise pleoapele. Se afla tot în interiorul catedralei, pe penultimul şir de bănci, alături de un bătrânel cu păr alb, cufundat în propriile-i viziuni.

Viziuni?

Viziuni, da, se văzu nevoit să recunoască. Dacă n-ar fi fost nervul paralizat al umărului, şi-ar fi continuat şi el extazul mistic, apoi s-ar fi trezit în clipa în care corul şi-ar fi încheiat litania, s-ar fi ridicat de pe banchetă şi s-ar fi dus să-şi vadă de treburi, convins că a petrecut o Oră încântătoare, întru extazul mistic al Credinței.

Charles Sebastian Percier îşi îndreptă spatele şi se strădui să observe dacă mai exista vreo persoană asemenea lui, necufundată în halucinație. *Tânărul metodist...* îşi aminti. Nu zări niciun cap ridicat. Umărul îi zvâcni din nou, dându-i senzația că s-a umflat. Se sprijini cu mâna dreaptă de spătarul din față şi se ridică greoi. Paşii răsunară stins sub măreția arcurilor ogivale din piatră, repede acoperiți de litanie. Nu-l opri nimeni. Se împiedică de covorul îngust şi fu gata-gata să cadă. Se redresă, ocoli o coloană, la jumătatea căreia ardea flacăra aurie a unei candele, şi reuşi să nimerească clanța de aramă.

Habar n-avea ce-l aştepta afară. Niciuna dintre cunoştinţele sale nu încercase vreodată să părăsească locul de rugăciune mai înainte de terminarea Orei. Dar dacă exista vreun moment în care reuşea să se îndepărteze de drumurile pe care cei de la Serviciul Informativ bănuiau că le-ar fi putut urma, acesta era singurul. Singurul în care ar fi putut ajunge acasă să-şi ia Modusul pentru a încerca, apoi, să opereze un schimb contra unei rematerializări ilegale.

Deschise uşa şi se strecură afară, cu ochii închişi, gata să se lase strivit de greutatea imperativă a dangătelor. Sau de oricare alt pericol necunoscut. Nu se întâmplă nimic. Desfăcu pleoapele. Strada era la fel de pustie ca şi atunci când se refugiase în biserică. Numai că, mult mai tăcută.

b. Drumul spre Inchiziţie

Când intră pe Half-Moon, gata să traverseze scuarul spre Bulevardul Orfelinelor, aproape că dădu nas în nas cu ele: două **platforme volante** străvechi, cu forme greoaie şi zorzoane inutile pe aripile scurte şi pe profundor. Zburau extrem de încet, aproape la rasul platformelor celor mai înalte clădiri, efectuând o evidentă misiune de supraveghere.

Charles Sebastian Percier se opri din alergare în dreptul unui afişaj publicitar în formă de coloană şi se ascunse în unghiul foarte îngust format de acesta cu vitrina semiopacizată a unui magazin scos din funcţiune. Le privi cu luare-aminte, întrebându-se câte altele asemănătoare brăzdau cerul de seară al Corassanului, asemenea unor păsări de pradă, gata să se repeadă din înalt în direcţia victimelor

neavizate asupra pericolului. Cu toate că se mișcau asemenea unor insecte încleiate în miere, reușeau să-i creeze acel sentiment foarte acut pe care ți-l transmite numai o primejdie iminentă, mortală. Se apropiară bâzâind ușor de zona în care se pitise, descriseră o amplă rotație deasupra capului său și se îndepărtară spre nord.

Spre White Chapel! tresări. Apoi oftă: deocamdată scăpase. Își îndreptă spinarea și, cu infinite precauții, își lipi umărul de piatra rece a coloanei. Durerea se afla la locul ei, asemenea unui vierme-sârmă cu cleşti roşii.

— La naiba! De când sunt n-am mai văzut un **misionar** pe stradă la ora asta! La ora Orei! Domnule, respectele mele pentru curaj. Dacă mai valorează ceva și, mai ales, dacă mai pot folosi cuiva, ha-ha!

Întoarse capul, străduindu-se să execute semicercul din cât mai multe mișcări. În ușa magazinului, acum întredeschisă, stătea un bărbat pitic, cu urechi țuguiate și o pereche de ochelari imenși pe fața rotundă și bucălată, ca cea a unui copil. În mână ținea un fel de toiag strâmb, aproape cu o palmă mai înalt decât el. Îl înclină în direcția sa, făcându-i semn să se apropie. Picioarele refuzară însă să îl asculte și continuă să rămână nemișcat și, foarte probabil, cu ochii holbați. Pur și simplu, nu-și amintea să fi văzut vreodată un pitic în vreunul din nenumăratele cartiere modulare ale Corassanului.

— Hotărăşte-te, odată, neghiobule! icni pocitania, enervată. Profită de faptul că ușa este încă deschisă și nu mai sta să te întrebi, ca un musafir de bordel, unde naiba ai mai văzut-o pe dama de consumație din poză. Arăt a Soldat al Credinței care vrea să te transforme în trofeu, ca să-și ia rația

de laudanum pe săptămâna asta? Bufnițele alea două pot să se întoarcă oricând.

Fie datorită discursului, fie din cauza cine știe cărui resort ascuns care binevoi să se învârtească, în sfârșit, picioarele i se puseră în mișcare și Percier se apropie grăbit de neașteptata salvare.

— Mă numesc...

— Lasă naiba prezentările pe altădată! se răsti celălalt și, deși îi venea abia până în dreptul umărului, i se păru că îl privește de la egal la egal. Sau crezi că e nevoie să știu cum te cheamă, ca să pot coborî mai repede pe scări? Ține-te după mine și ai grijă să nu ridici mâna de pe bara scării, că nici n-apuci să-ți dai seama când ți-ai rupt gâtul.

Îi făcu loc să treacă pe lângă el, mai aruncă o privire cercetătoare în susul și în josul străzii, după care introduse în interior mai întâi misterioasa cârjă, ferind-o cu grijă de pereți, apoi intră și el, închise ușa și declanșă cele două zăvoare magnetice de la partea superioară.

Erau într-un hol mic și foarte îngust, dincolo de peretele căruia ghici că se găsea încăperea cu vitrina. La capătul său aproape întunecat, zări balustrada coborând într-o subterană necunoscută. Își întoarse capul spre necunoscutul de alături, străduindu-se să înțeleagă ce făcea cu inutila cârjă.

— Nu e un baston oarecare, lămuri el văzând privirile nedumerite ale lui Percier. Este o antenă de bruiaj. Am declanșat-o când te-am zărit prin vitrină că te ascunzi. Din cauza ei te-au pierdut bufnițele, deși puseseră ochii pe tine. Acum, bântuie după un semnal-fantomă, identic cu al tău, scotocind prin Piccadilly. Până să se lămurească că au dat chix, se termină Ora și sunt nevoite să revină la bază.

Percier dădu să îl întrebe ceva, dar piticul ridică mâna, oprindu-l.

— Niciun cuvânt, stimabile. Avem destul de mult de mers. Când vom ajunge la destinație, o să poți sporovăi cât vei dori. Dacă o să-ți mai ardă de asta...

Percier sesiză amenințarea voalată din afirmația lăsată în suspensie şi se gândi cum să reacționeze: să-l urmeze, aşa cum îi sugera vocea clară a rațiunii, sau să-l pocnească bine, să-l amețească, după care să se întoarcă în stradă pentru a-şi continua drumul spre casă, cum îi sugera şoapta nedefinită a instinctului. Era un prieten sau un duşman? Pentru o clipă, gândul îi fugi la Nathalia. *La dracu', la urma-urmei ce naiba era un prieten?*

— Lasă prostiile! păru să-i ghicească gândurile celălalt. Nu-ți foloseşte la nimic să scapi de mine. Afară nu poți rezista singur, în timpul Orei, mai mult de cinci-şase minute. Ai avut un noroc chior că m-am nimerit în preajmă. Pesemne că Principalul a scăpat ceva în matricea ta în timpul materializării. Fă-mi loc, s-o iau înainte!

Se trase lângă perete, strâmbându-se din cauza durerii. Piticania trecu pe lângă el, lovind mărunt podeaua plină de praf cu antena de bruiaj. Se îndreptă direct către scară şi prinse să coboare treptele, fără să privească vreodată în urmă ca să vadă dacă-l urmează sau nu. Ridică din umeri: era adult, avea număr de identitate şi serie matriceală în memoria Principalului, se presupunea că ştie să se descurce fără niciun ajutor.

Prinse balustrada cu mâna sănătoasă şi începu să coboare, la rândul său, străduindu-se să nu zdruncine prea tare umărul rănit. Scara mergea drept, într-un unghi destul

de mare față de sol. Deduse că vor avea, într-adevăr, mult de coborât şi se forță să-şi impună un anumit ritm, care să nu-l epuizeze prea repede. După primele 250 de trepte, renunță să mai numere. Bezna devenea tot mai adâncă şi luminița din vârful antenei se făcea din ce în ce mai mică. Punea paşii orbeşte, atent la orice sunet urca din adâncuri. Se împiedică de câteva ori, dar reuşi să se încleştеze de balustradă în ultimul moment, evitând să-şi lovească umărul.

Păşea mecanic, chinuindu-se să-şi adune gândurile. Dacă n-ar fi fost văpaia surdă care-i înțepenise muşchii gâtului pe partea stângă, într-o rigiditate nefirească, ar fi putut crede că visează în dormitorul său minuscul, cu capul cocoțat în vârful pernelor cu apă. Un vis urât, Dumnezeule, doar un vis urât! Mai visase şi altădată idioțenii de-astea cu prăbuşiri în abisuri negre, cu urmăriri stranii şi interminabile, cu ființe fără contur care se aruncau asupra lui să-l sfâşie...

Acum, însă, totul era afurisit de real! se strâmbă, simțind în gură un gust de acreală, ca după vomă. *Mai bine aş fi murit în clipa când Nathalia acționase biciul neuronic! Mai bine aş fi ajuns acasă şi aş fi înghițit toate pilulele de coagulare a sângelui pe care le am în punctul farmaceutic! Mai bine...*

Nu, nimic nu era *mai bine,* oftă şi mări ritmul, deoarece luminița dispăruse, lăsându-l într-un întuneric complet. Cel mai bine ar fi fost dacă ar fi reuşit să iasă din plasa asta afurisită şi să revină la viața normală. Să fie iarăşi unul din miile de **misionari** activând în preafericitul şi blândul Corassan, fără grija zilei de mâine şi fără gânduri sinistre despre durere şi moarte. Tânjea după mecanicitatea existenței, descoperi cu stupefacție. După monotonia tristă şi sigură a zilei fără probleme, în care ştia exact când trebuie să se scoale,

când să mănânce, când să plece la slujbă, când să bea un şnaps cu amicii, când să facă dragoste, când să doarmă, când să gândească... Le avusese pe toate şi nu ştiuse să le prețuiască prea bine. Acum, că le pierduse, lucrurile îşi conturau adevăratele sensuri, ducându-l spre marginea prăpastiei disperării. Pentru că, dacă mai exista vreo certitudine în viața lui, atunci aceasta era că nu va scăpa de Soldații Credinței, de Focul Purificator ce avea să-i distrugă matricea, de uitarea ce avea să depună un strat gros de praf peste fostul său contur.

Brusc, scara se termină şi fu gata-gata să cadă în nas. La câțiva metri în fața sa se zărea aureola pâlpâitoare a vârfului antenei.

— Ai ajuns, în sfârşit? Da' ştiu că greu te mai mişti! E de mirare că n-au reuşit prăpădiții ăia de Soldați să pună mâna pe tine până acum. Se vede treaba că sunt nişte neisprăviți. Sau, mai degrabă, nişte avortoni. Vii odată?

— Vin, gâfâi şi îşi umezi buzele cu limba. Cred că sunt... rănit. Din cauza asta mă mişc mai greu.

Ajunse în dreptul lui şi se opri. Piticul îşi apropie capul, fixându-l cu atenție.

— Crezi?

— Mă rog, e un fel de a spune. Sunt... am umărul stâng atins de un bici neuronic. N-am avut timp să desfac haina, să văd ce ravagii a făcut înăuntru. Dar doare al dracului. Mai avem mult?

— Ştii că eşti deştept?! Piticul clătină din cap. Ai idee ce se întâmplă cu țesutul anatomic atins de raza unui bici? Dacă nervul nu e repus în activitate în următoarea jumătate de oră, partea respectivă începe să putrezească. Putrezeşti de viu, domnule nu-ştiu-cum-te-cheamă, ai prins mişcarea?

Şi tu spui abia acum că te-a atins influxul unui bici neuronic? De ce mama dracului n-ai spus tocmai mâine? Sau săptămâna viitoare? Să nu aud că habar n-aveai de chestia asta, că nu ține! Face parte din Setul de Informații pe care eşti obligat să-l ingurgitezi la fiecare cinci Decade.

Înghiți în sec şi realiză că se făcuse alb la față. Ştiuse, evident că ştiuse ce se întâmplă cu un țesut atins de... Dar tocmai pentru că „țesutul atins" fusese el, nu se mai gândise la consecințe. Durerea absurdă şi tenace îi deviase orice gând de la finalul inexorabil spre care se îndrepta, fără putință de scăpare.

Fără putință de scăpare, repetă. O spusese cu voce tare? Cum arăta, oare, disperarea fără margini?

— N-aveam unde... să mă duc. Îşi trecu mâna dreaptă peste frunte. Cred că nici aici n-am unde, nu-i aşa? Îmi e frică, recunoscu. La naiba, am pierdut bătălia, asta-i tot. Nu ai nişte pastile coagulante la tine?

Piticul îşi privi ceasul. În lumina slabă, verzuie, trăsăturile chipului i se deformau, alungindu-se, devenind tot mai asemănătoare cu o mască. Sau era numai reacția deformantă a creierului său, atins de primele valuri ale apropiatei descompuneri? Îşi scutură capul, stârnind o furtună de suferință în umăr.

— De ce, vrei să le râzi în nas celor ce te caută? Când naiba te-ai pricopsit cu plesneala aia?

— Cu câteva minute înainte de începutul Orei. O... o prietenă, fir-ar să fie! Credeam în ea, înțelegi? Credeam în sinceritatea ei, cum credeam în nemurirea Corassanului.

— O prostie, ridică din umeri piticul şi bățul-antenă se mişcă în direcția sa. Aici suntem cu toții sau spioni sau spio-

nați. Să lăsăm asta. Dacă am calculat bine, ar mai fi circa cinci-șase minute până când procesul de pierdere a elasticității țesuturilor să devină ireversibil. Hai să spunem șapte, cu oarecare bunăvoință. La 50 de metri de aici ne așteaptă o platformă de transport deschisă. Ne poate duce către primul loc de adunare în trei minute. Roagă-te să aibă la ei o trusă sanitară mobilă!

Îl înșfăcă de mâna teafără și îl trase cu forță înainte. Îl urmă, aproape împiedicându-se de antena cu formă curioasă. După câteva gâfâieli zdravene, se opriră din nou și putu să vadă în lumina palidă tunelul metroului, șina strălucitoare de vanadiu din mijlocul șanțului dalat și un stâlp gros, îmbrăcat de sus până jos în solzi de sticlă fumurie. Chiar lângă buza terasei, tremura imperceptibil, trupul oval al platformei.

— Sari! îl îndemnă piticul și își luă avânt pentru a străbate cei 60 de centimetri de gol ce-l despărțeau de planșă.

Se încordă și sări. Când călcâiele i se proptiră în ea, platforma tresări și păru să fugă într-o parte. Se dovedi a fi însă numai o părere, datorată începutului deplasării. Se înțepeni bine pe picioare, ținându-se cu mâna sănătoasă de umărul însoțitorului. Drumul se dovedi extrem de lin și numai trecerea prin dreptul lămpilor de control îi confirma faptul că se aflau în mișcare.

— Mai avem aproape două minute. Ce-ar fi să cobori?

Tresări. Ajunseseră! Platforma oprise, la fel de insesizabil cum pornise. Își făcu balans și sări pe podeaua de marmură. Nici urmă de lumină. Piticul îl prinse din nou de mână și-l trase după el. Se mișcară pe un fel de elipsă alungită, trecură prin cadrele a două uși, coborâră câteva trepte, apoi se opriră.

Însoțitorul său bătu în ceva nevăzut cu vârful luminos al antenei. Ceva-ul se desfăcu şi un curent de aer rece îi izbi în plin.

— Tu eşti, piticule? Iar ai întârziat şi Şeful e sictirit tare!

— Mişcă-ți naiba fundul din uşă, că n-am loc de tine. Ce, ai prins rădăcini?

— Ăsta cine este?

Charles Sebastian Percier avea impresia că asistă la un dialog aiuritor cu... întunericul. În cadrul abia schițat de luminița antenei nu se zărea nimeni. Dar auzea clar vocea cuiva şi piticul nu avea loc să treacă de acea persoană.

— Cu cine vorbeşti? nu se putu stăpâni.

— Cu Hughues. Un **nematerializat**, dacă ai auzit de aşa ceva. Te dai la o parte? Individul de lângă mine nu mai are decât un minut de trăit. Sunt sigur că Şeful o să se supere teribil dacă o să se întâmple aşa ceva.

Continuă să nu se vadă nimic, dar piticul înaintă şi-l trase după el. Mai coborâră trei trepte şi dădură un colț. O lumină galbenă, lămâioasă, îl făcu să clipească des şi făcu ultimii paşi împinşi de la spate de bățul-antenă. Îşi frecă pleoapele cu degetele mâinii tefere.

Se afla într-o sală imensă, cu tavanul ridicat atât de sus încât nu se vedea. În apropierea sa se găsea un *centru de comunicare* extrem de sofisticat, prin fața bordului căruia se mişcau mai mulți **coordonatori**, extrem de concentrați asupra aparatelor, părând că nu l-au remarcat. La câțiva metri de ei, pe un tron de sticlă albă, cu o pelerină albă pe umeri, îi privea țintă un bărbat între două vârste, cu ochi albaştri, frunte îngustă şi părul rar, lipit în meşe de țeastă. O cicatrice subțire îi brăzda întreg obrazul drept, de la colțul ochiului, până la colțul buzei.

— L-am adus, Înălțimea-Ta! se înclină piticul. Era exact acolo unde ai prevăzut că o să fie. Atâta doar că mai are circa 40 de secunde de trăit şi dacă nu găsim un TSM, tot bâlciul a fost degeaba.

Percier înghiți în sec: figura bărbatului din fața sa, cu ochii încastrați în fundul orbitelor asemenea unor diamante tăioase, cristale halucinante de năpârcă hipnotizându-şi prada, apărea în fiecare înserare pe posturile de holoviziune, după Oră, şi citea Corassanului darea de seamă cu privire la Securitate.

Era Înalt Prea Sfinția Sa Diego Almagro de Valverde, şeful **Inchiziției**. Simți cum îl lasă puterile şi îşi dori din toată inima ca leşinul ce îl învăluia din toate părțile să nu fie decât preludiul morții. Oricum, îi mai rămâneau două rematerializări de care putea să profite în Realitatea Virtuală.

13. Un hot-dog cu gust îndoielnic

„Antinomiile indisolubile ale ființării umane factice duc undeva, într-o înfundătură."
Karl Jaspers

De la Piața Arbaletierilor până la Hotel de Ville puteai să ajungi pe jos în cinci minute, dacă te grăbeai puțin. De la muchia postamentului statuii Necunoscutului Misterios, din marginea pieței, privirea curiosului ajungea drept pe acoperişul hotelului, care arunca văpăi albe în soarele lipicios al amiezii. Numai că Chuck Sparrow nu avea nici cel mai mic motiv să se grăbească. Ba dimpotrivă, de ce se gândea mai mult la ceea ce urma să facă, de aceea găsea din ce

în ce mai multe ca să se oprească, să sucească de volan şi să se îndrepte în direcție complet opusă.

Chevrolet-ul negru abia se târa pe lângă bordură, cu rezervorul de apă transformat într-o turbină cu aburi. În cele din urmă se opri fără chef la marginea trotuarului, la doi paşi de brutăria „Spicul de aur", în vitrina căreia se lăfăia un uriaş cozonac proaspăt şi pufos.

„Ce mama naibii să-i spun?", se întrebă pentru a douăzecea oară bărbatul de la volan, izbindu-şi palmele de colacul din ebonită. „Şi, mai ales, cum să-i spun? Dacă ar fi fost vorba de Dean sau de Foster..."

Şeriful ridică din umeri, oftă adânc şi ieşi din maşină. Dacă ar fi fost vorba de pârliții ăia, nici măcar n-ar fi fost problema lui. Dugan sau Matthew le-ar fi chemat familia la Secție şi le-ar fi comunicat, sec şi oficial, nenorocirea. Apoi, i-ar fi dat afară pe urlători şi pe urlătoare, pe motiv că perturbă liniştea într-o instituție publică şi că, astfel, devin pasibili de amendă.

El n-avea pe cine să amendeze, se strâmbă, săltând capota hardughiei şi aruncând o privire curioasă către motorul supraîncălzit. Nu că s-ar fi priceput cine ştie ce la mecanică, dar era şi aceasta o motivație pentru a mai întârzia puțin. În cele din urmă, pocni capota pe încuietoare şi porni cu paşi hotărâți în direcția casei de peste drum. Ciocăni cu inelul de aramă în tăblia uşii şi aşteptă. Lumea se scurgea de o parte şi de alta a trotuarului, îl privea plictisită, cunoscuții salutau cu mişcări grăbite sau lenevoase, apoi se amestecau în masa omogenă de trupuri şi dispăreau dincolo de gardul viu al hotelului.

Ciocăni din nou, cu mai multă insistență. În sfârşit, înăuntru se auziră paşi înăbuşiți, o cheie se răsuci în broască şi un

zăvor se mişcă în lăcaşul său. Uşa se întredeschise, temătoare. Chipul dolofan al subretei, cu scufia albă legată regulamentar sub bărbie, îşi făcu apariția în cadrul ei. Da, doamna era acasă, citea o revistă în bibliotecă. Tocmai îşi lua ceaiul şi ar fi fost încântată să-l primească pe domnul Sparrow. Numai o clipă, să îl anunțe...

Aşteptă din nou, răbdător, cu spatele către uşă. Se strădui să zărească statuia din Piața Arbaletierilor, silueta înaltă, pe jumătate răsucită în faldurile uriaşei mantii, ce-l acoperea din creştet până-n tălpi, şi se întrebă cine putuse să toarne în bronz enormitatea aceea ininteligibilă, ajunsă aici parcă din alte timpuri. Nu găsi niciun răspuns. Pentru că nu exista niciunul, ghici Chuck Sparrow. Pur şi simplu, nu exista. Fiecare generație din Atlantic River se născuse, crescuse şi murise cu statuia sub nas, fără să-şi dea osteneala să afle nimic despre ea. Ca despre un cufăr al bunicii, descoperit prin pod. Îi tragi un şut şi-l dai la o parte din drum, dar nu te chinui să-l ştergi de praf şi să-l desfaci, ca să vezi ce conține. Lucrurile celor morți le aparțin numai lor şi, dacă le utilizezi, rişti să te contaminezi cu boala fără leac care se numeşte moarte, clătină din cap bărbatul şi reveni către uşă. Nu avea dreptate când afirma că statuia nu interesase pe nimeni: Walter Skinner încercase, la începutul primului său mandat, să o dea jos cu buldozerul, pentru a ridica în locul ei un cazinou. Îi învinseseră elanul de edil înflăcărat inerția şi sictirul consilierilor, care nu văzuseră niciun avantaj personal în această inițiativă. Şi necunoscutul Misterios rămăsese în continuare să privească nestingherit în direcția hotelului.

Subreta reveni şi-i spuse că doamna îl aşteaptă în salon. Se lăsă condus pe un coridor lung şi întortocheat, cufundat

în semiobscuritate. Spre deosebire de el, salonul era o mică evadare luminoasă şi albă, pătat de rozul bonbon al fotoliilor tip scoică şi al canapelei cu picioare grațioase, din lemn de trandafir.

„Drace, pot să pun pariu că bietul Ostrand nu înghițea deloc culoarea asta! Cred că habar n-avea cum arată salonul de primire, din cauza asta."

De altfel, se putea vedea cu uşurință că soția lui îl transformase aproape într-o încăpere personală, unde-şi petrecea o bună parte din timpul zilei. Acum îl aştepta picior peste picior, pe unul din fotolii, făcându-şi vânt cu un evantai din mătase.

Doamna Silvia Quintodo Ostrand era o făptură în pragul vârstei a treia, care nu făcea niciun efort să ascundă acest lucru. Fața îi era uşor ridată, iar sub ochi avea pungi vinete evidente. Numai părul era superb, în coafura sa simplă, roşcat natural şi buclat, revărsat peste umeri ca o cascadă. Era îmbrăcată într-o rochie cenuşie, cu guler alb de dantelă.

„Aşa cum nu se mai poartă de peste 30 de ani", realiză bărbatul, fixând-o cu o privire de polițist. În mod cert, fusese o femeie frumoasă. Chiar şi acum păstra semne certe ale acestei frumuseți, deşi nu părea să fi ştiut acest lucru vreodată. Sau să-i fi acordat vreo atenție particulară.

Îl salută cu o înclinare rece a capului şi îl pofti să ia loc. Nu arăta deloc încântată să-l primească, aşa cum anunțase subreta. Ridică din umeri şi se aşeză. Sosise momentul neplăcut. Iar el nu avea niciun as în mânecă. Îşi repetă că, la urma-urmei, cea mai corectă poziție față de misiunea neplăcută pe care trebuia s-o îndeplinească, având în vedere poziția lui Mike Ostrand în lumea afaceriştilor oraşului, era aceea de a se purta cât mai puțin subtil.

— Scumpă doamnă, am onoarea de a vă fi cunoscut în urmă cu doi ani la Balul de binefacere pentru copiii negri, dat de familia Hanson. Nu știu dacă mai rețineți acel moment, însă...

— Nu reținniciodată momentele care sunt legate de afacerile soțului meu, domnule Sparrow. Cu atât mai mult chestiile astea lipsite de gust, cum sunt balurile de binefacere. Figura dumneavoastră nu-mi este însă complet necunoscută, deoarece, din când în când, citesc și eu presa locală. Persoanele publice ocupă întotdeauna prima pagină.

Tresări. Cunoștea de undeva vocea aceasta ușor răgușită? O apucase pe un drum greșit, dar deja nu mai conta. Femeia marșase și primul contact fusese stabilit.

— Doamnă, reluă, cu gâtul strangulat de o emoție subită, regret că nu am avut prilejul de a vă cunoaște mai îndeaproape. După cum îmi pare rău și de faptul că problemele slujbei nu mi-au oferit mai des posibilitatea de a frecventa cercurile în care fos... soțul dumneavoastră a activat în vremea din urmă. Bănuiesc că frecventa... că frecventează o societate selectă.

— Cine, Mike? Ha-ha-ha! râse femeia și încetă pentru câteva clipe să miște evantaiul. Mike?! repetă ironică. Mda, poate că trepădușii cu care juca poker și zaruri sâmbătă noaptea și indivizii ăia de la Cazinou, unde se lefterea cu regularitate de trei ori pe lună, să fi constituit o chestie selectă, dar n-aș putea să bag mâna-n foc pentru asta. Oricum, nu am avut privilegiul să-i cunosc personal, până acum. Și sper ca situația să rămână la fel și în continuare.

Mâna cu evantaiul reluă mișcarea mecanică. Ochii doamnei Ostrand îl fixau cu răceală, ca pe o insectă banală, venită

să-i deranjeze meditațiile savante. Hotărât lucru, avea ceva umor cinic văduva, se încruntă șeriful, pregătindu-se pentru asaltul final.

— Cred că pe viitor nu va mai exista un asemenea motiv de îngrijorare pentru dumneavoastră, doamnă. De altfel, sunt convins că domnul Ostrand își va modifica tabieturile și comportamentul suficient de mult pentru a nu vă mai deranja și cred că nu...

— Dacă încercați să-mi spuneți, cu menajamente, că afurisitul ăla de Mike a pățit ce nu trebuie, nu e cazul să aveți atâtea rețineri, șerifule. E mort?

Sparrow deschise gura să răspundă, apoi o închise la loc. Parcă i-ar fi tras o palmă. Pe fața ușor îmbătrânită a doamnei Ostrand nu tresărise niciun mușchi atunci când pusese întrebarea. De parcă ar fi cerut o cafea subretei, realiză tulburat bărbatul. De parcă ar fi știut și aștepta numai confirmarea oficială.

„Dumnezeule, nu numai că știe, dar am impresia că se și aștepta s-o mierlească...".

Dădu din cap, afirmativ, și se foi, negăsindu-și locul pe rozul infect al fotoliului.

— Va să zică, a pățit-o până la urmă, ridică femeia din umeri și mișcarea evantaiului păru să se intensifice. Nu mă miră. I-am spus de atâtea ori că se mișcă într-o lume unde ori dai lovitura, ori îți rupi gâtul. Cum a pățit-o?

Șeriful medită o clipă, cu privirile agățate de lampadarul de faianță de la fereastră. Putea să nu aibă habar de nimic și răceala cinică afișată să fie absolut reală. Dar nu avea cum să știe, fără nicio dovadă. După cum, la fel de bine, putea să fie implicată până-n gât în chestia asta murdară.

— Un cuțit în burtă, minți. O grămadă de sânge și câteva amprente. Credem că asasinul e un bărbat pe care-l cunoștea. Scopul trebuie să fi fost o reglare de conturi, deoarece i-am găsit în buzunare ceva mărunțiș. Cam 100 $. Știți să fi avut mai mult?

— Nu, clătină din cap văduva. De regulă, umbla cu bani puțini. Plătea totul în cecuri de bancă. Iar carnetul l-a lăsat acasă, în birou, înainte de a pleca. Parcă avusese o presimțire. Un bărbat, spuneați...

— Știți ceva despre vreun conflict?

— L-am auzit plângându-se, în urmă cu câteva zile, de o ceartă cu unul din muncitorii negri, Leon, Leon Cila... sau Cewla, nu știu prea bine. Cred că Bournell v-ar putea furniza mai multe informații.

Aerul era la fel de prăfuit și de stătut ca și în clipa în care intrase în încăpere. Antenele lui de polițist învechit în meserie îi spuneau că nu adusese deloc o veste surprinzătoare în cuibușorul proaspetei văduve. Care, de altfel, nici nu arăta prea tristă.

— Bournell?

— Stan Bournell este... era șeful pazei la depozitele de cherestea ale lui Mike. Îl găsiți acolo tot timpul. Domnule Sparrow... mai aveți vreo problemă pe care ar trebui s-o discutăm acum?

Invitația era clară și șeriful se ridică, brusc, în picioare. Habar n-avea cam ce ar fi trebuit să spună în această situație. La puținele decese la care slujba îl obligase să fie prezent la cimitir, uzanțele erau extrem de simple și formulele de condoleanțe seci, formale și... fără niciun fel de angajament personal – „Regret incidentul/accidentul...",

„Ne pare sincer rău pentru pierderea suferită de familia dumneavoastră...", „Sincere condoleanțe...". Ce puteai să-i spui însă unei femei care nu părea deloc atinsă de moartea soțului ei? Nici măcar atât cât să atingă pragul minimal al formalismului obișnuit.

Silvia Quintodo se ridică, la rândul ei, și puse evantaiul pe colțul unei măsuțe. Întinse un deget în direcția sa și zâmbi rece.

— Lăsați... Nici măcar nu-i nevoie de condoleanțe. Cred că asemenea afirmații trebuie să vi se pară destul de ciudate, nu șerifule? Și n-aș putea să pun pariu că nu vă trece prin cap că un asemenea comportament nu ar putea să-l aibă decât cineva care... în fine, care ar avea legătură, într-un fel sau altul, cu asasinatul. Nu vreau să încerc să vă spulber această idee. Nu mă interesează faptul că v-am sugerat-o, după cum nici nu doresc să cheltuiesc vreun strop de energie risipind-o. O să vă lămuriți singur care este adevărul. Adevărul...

Se apropie câțiva pași de el și îl privi drept în ochi. O undă de parfum bun, scump, îl atinse și-l făcu să tresară, ca în cazul unui contact fizic. Fusese o femeie frumoasă, își spuse din nou, susținându-i privirile. Frumoasă și inteligentă.

— ...adevărul este că noi doi nu ne-am înțeles niciodată ca o familie. Ca soț și soție, vreau să spun. Mike și cu mine am stabilit încă de la început că nu reprezentăm unul pentru altul decât parteneri într-o afacere de lungă durată. Și fiecare a respectat termenii contractului. Nu l-am iubit și nu m-a iubit niciodată. Am trăit indiferenți unul față de celălalt și am început să murim la fel. Cam asta este. Acum, vă rog să mă scuzați, dar am de pus la punct unele detalii pentru evenimentele ce vor urma.

Chuck dădu din cap, în semn că înțelesese. Apoi, surprinzător, femeiea îi întinse o mână subțire şi albă. O prinse cu vârfurile degetelor şi o sărută, aproape de încheietură. Ținu o clipă mai mult buzele apăsate, gândindu-se că mâna aceea... pielea aceea i se păreau cunoscute de undeva. Nu reuşi să-şi amintească şi îi dădu drumul, cu un uşor regret.

Subreta îl conduse de-a lungul coridorului şi, înainte de a închide uşa în urma sa, îi trimise un mic surâs enigmatic. Coborî treptele scunde şi se îndreptă spre maşină, fără a avea intenția de a se urca în ea. Ce fusese mai greu de realizat pe ziua în curs trecuse altfel decât se aşteptase.

Interesantă femeie, această Silvia Quintodo, proaspătă văduvă Ostrand, stabili şeriful şi se opri în dreptul unei tonete cu hot-dogs. Interesantă şi, cumva, cunoscută. Nu, în mod clar, nu avea nicio legătură cu moartea soțului ei, flerul său de polițist învechit în meserie îi spusese asta încă de când o zărise trântită în cupa roză a fotoliului. Deşi asta nu avea să-l împiedice să-l trimită a doua zi pe Dugan să-i ia un interogatoriu complet, conform uzanțelor.

Se rezemă de tejgheaua lucioasă şi-i dădu un bobârnac pălăriei, ridicând-o pe frunte.

— Dă-mi cel mai fierbinte hot-dog pe care-l ai azi, bătrâne Honito, spuse şi-i făcu semn cu ochiul băiatului negru din spatele tonetei. Îl treci în contul Secției şi vii la sfârşitul lunii să încasezi banii de la casierie. Tăvăleşte-l bine în muştar.

Honito extrase un cârnăcior gros din oala de inox, îl înfipse între două felii de pituşcă şi puse pe deasupra un strat gros de cremă verzuie. Şeriful îl apucă delicat pe deasupra hârtiei albe, ridică un deget în semn de salut şi porni către maşină. De pe trotuarul celălalt îl salută Purcell-Kall, direc-

torul adjunct al Băncii STAR. Răspunse la salut cu mâna liberă, apoi se grăbi să urce la volan. Dacă nu avea să dispară rapid din zonă, nu reuşea nici măcar să muşte din hot-dog, darămite să-l mai şi termine.

Şofă cu atenție, ocolind bicicliştii negri şi acordând prioritate la trecerile de pietoni. Se gândi că de multă vreme nu mai făcuse treaba asta, în general circulând cu girofarul pornit şi cu peste 80 km/h prin întreaga urbe. Opri la marginea Parcului Peter Pann, nu departe de clădirea Secției. Străbătu din doi paşi strada şi intră pe una din aleile umbroase. Aici, temperatura părea ceva mai suportabilă, dar Sparrow ştia că era vorba doar de o autoamăgire. Se aşeză pe o bancă, în apropiere de statuia minusculă a zburătorului Pann.

În fine, discuția de condoleanțe avusese şi o parte bună în ea. Prinsese un fir. După ce avea să termine de mâncat şi să moțăie câteva clipe, departe de stresul telefoanelor şi al întreruperilor de tot felul de la birou, avea să-l trimită pe Dugan să-l descopere pe acest Leon şi nu mai ştia cum îl chema. Apoi...

În acest timp, el va încerca să dea de o urmă a Sandrei Snell. Va încerca la cele două hoteluri, la bănci şi la cele trei moteluri de la ieşirile din oraş. Dacă intrase pe undeva în Atlantic River, trebuie că o văzuse cineva. Muşcă din hot-dog şi, brusc, o urmă din mirosul persistent al parfumului Silviei Quintodo îi umplu nările. Mâna aceea albă şi subțire... semăna perfect cu mâna femeii care dormise în patul său.

Cârnăciorul cald se strânse cleios pe trahee, refuzând să înainteze.

14. Telefonul verde

„Dincolo de acest moment, îl aştepta o altă naştere,
mai stranie decât oricare altele din trecut."
Arthur C. Clarke

Stătea în întuneric de mai multe ceasuri. Fusese buşit bine şi se lovise cu capul de pereții metalici, îşi muşcase limba şi, în general, era clar că nu stătea confortabil. În plus, îşi simțea mâinile asemenea unor bucăți nefolositoare de lemn. Altfel spus, don Miguel realiza că se găsea într-o stare deloc de invidiat.

Şi, tocmai în astfel de clipe, îi sărise țâfna profesorului.

Adică exact persoanei de care ar fi avut cea mai mare nevoie, în caz că ar fi reuşit să încropească un plan de uşcheală. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să spună o rugăciune, dar îşi aminti că nu mai încercase să păcălească vigilența Celui De Sus încă de pe vremea când era copil şi mergea în corul bisericii.

Ce vremuri! oftă şi vărsă o lacrimă de crocodil, în ipoteza în care Cel Prea Înalt ar fi privit, din întâmplare, tocmai la scena în curs. *Ce vremuri şi, mai ales, ce oameni! Ce încredere în semeni, să-şi lase atât de la vedere ceasurile de argint cu lănțişor, pandativele, inelele, brățările şi, în general, toate obiectele de podoabă! Oare profesorul va fi având ceva decorativ prin buzunare? Par destul de umflate pentru a adăposti în ele numai o umilă batistă sau câteva prăpădite de chei de maşină...*

Profesorul... îşi luă imediat seama.

Profesorul, nefericitule, este ființa providențială trimisă ție de Domnul pentru a te salva de la nenorocire. Ce naiba, don Miguel! se certă singur. *Tocmai te-ai lăudat că eşti un artist, nu un găinar mărunt...*

— În regulă, îmi cer scuze, e bine, dom' profesor? Să ştiți de la mine: don Miguel cerându-şi scuze... asta e o chestie atât de rară, că un muritor de rând n-o vede nici măcar o dată-n viață. Pesemne că, dacă n-am fi fost amândoi închişi în lădoiul ăsta nenorocit, nici dumneata nu le-ai fi auzit niciodată. Îți întind o mână simbolică (de cele reale au avut grijă canaliile alea cu blană pe creier) şi-ți propun, dacă nu o pace adevărată, măcar un armistițiu.

Partea adversă nu scoase însă niciun sunet. Singur uruitul îndepărtat îşi continuă liniştit torsul de mecanism insensibil. Hoțul oftă abia perceptibil şi-şi mişcă de mai multe ori limba dureroasă în gură.

— Domnule Olivier Lawrence Hall, stimate coleg într-ale suferinței... haide să nu facem situația încă şi mai grea. Ce naiba, nu-ți cer luna de pe cer, ci doar un prăpădit de pact. Am neapărată nevoie de el, deoarece întrevăd o speranță de salvare.

Spinarea lipită de spatele său păru să tresară. Don Miguel zâmbi: natura umană nu se dezmințea niciodată. Era suficient să-i pomeneşti de bani, de iubire şi de speranță, pentru a o face docilă şi cooperantă.

— E vorba de un telefon special, chiar alături de cuşca noastră. Lumina verde este un semnal de prezență. În caz de avarie a sistemului public de iluminat, ar continua să ilumineze, pentru a atrage atenția asupra lui. Ai văzut cum arată telefoanele pentru orbi? Salți receptorul, se aude un fel de piuit, apoi o voce plăcută de damă îți cere numărul. Şmecheria este că nu trebuie să formezi nimic, e suficient numai să rosteşti rar numărul. Mintea electronică de la capătul celălalt e instruită să recunoască primele nouă cifre

ale sistemului arab de numărare, inclusiv cifra zero. Ce spui, colaborăm pentru a ridica receptorul?

În fine, profesorul oftă.

— Cu ce? Cu privirile? Ai spus că eşti hoţ, nu fachir. În ceea ce mă priveşte, nu cred că aş reuşi să...

— Nu te pripi, stimabile! Cea mai mare eroare a vieţii este să te încrezi în puterea vitezei. Cele mai mari greşeli se fac din cauza aprecierii inexacte a situaţiilor, deoarece graba te împinge să emiţi judecăţi fără a avea informaţii complete. Sună sau nu ca la un curs academic?!

Asta trebuie că fusese mica răzbunare perversă pentru chestia cu cinematograful, dar riposta nu veni. Hotărât lucru, profesoraşul se dovedea mult sub aşteptări la capitolul inteligenţă spontană.

— Stimate domn, un hoţ care se respectă umblă întotdeauna cu sculele fundamentale asupra sa, deoarece niciodată nu se ştie când intervine un prilej propice utilizării lor. Bănuiesc că eşti la fel de strâns legat ca şi mine.

— Exact.

— E o situaţie nefericită, dar nu cea mai rea posibilă. Ascultă-mă cu mare atenţie, deoarece urmează partea de instructaj teoretic. O să te roteşti cu spatele la 180°, în aşa fel încât să atingi cu vârfurile degetelor picioarele subsemnatului, pe care o să le întind în direcţia dumitale. Mă rog, în presupusa direcţie, în care te vei găsi în viitorul apropiat. De obicei, port lenjerie curată, de provenienţă franceză, aşa că vei putea scotoci fără repulsie în spaţiul dintre şoseta din dreapta şi picior. Dacă asta te consolează, află că şopârlele dumitale nu miros a „Fleurs de lys", asemenea lor. Undeva, între rotulă şi tendonul lui Ahile, lipită cu leucoplast, se gă-

seşte o lamă îngustă, de 5 cm lungime. O desfaci cu grijă, pielea mea e foarte sensibilă, iar cretinii ăştia de răpitori mi-au făcut-o încă şi mai alergică la violenţe, şi o faci să-mi parvină. Am fost suficient de inteligibil?

— Adică vrei să telefonezi cu o lamă metalică de 5 cm lungime?! râse acru profesorul.

— Cu o lamă extensibilă, stimate dom' profesor. E o sculă foarte subţire, făcută din cel mai bun oţel japonez, ale cărei bucăţi ies una din corpul celeilalte, asemenea unei undiţe, şi atinge dimensiunea de 1,20 m. Adică ceva mai mult decât am avea noi nevoie în condiţiile de faţă. Facem afacerea?

Din nou, niciun răspuns. Simţea că începe să se enerveze, ceea ce constituia un precedent periculos. Aici era nevoie de utilizarea inteligenţei de cea mai bună calitate şi nu de forţă.

— Perfect, am înţeles. Dragă domnule O. L. Hall, parcă aşa am reţinut că te numeşti... Poate crezi că sunt vreun spion nenorocit, băgat aici ca să te tragă de limbă. Să-ţi câştige încrederea prin gesturi providenţiale şi să te facă să dai de gol cine ştie ce secret râios. Aiurea-n tramvai... Poţi să crezi că sunt exact ceea ce am declarat iniţial că sunt: un adorator al lui Mercur. Sincer, habar nu am pentru ce mă găsesc în compania dumitale în acest lădoi. Dacă mă gândesc bine, chiar că nu ar exista niciun motiv semnificativ: în ultima vreme nu am dat nicio lovitură mai acătării. Pentru că scheletul subtilizat de la muzeu ăla din Paris, la rugămintea unui coleg de breaslă, nu poate fi considerat chiar...

— Un craniu, cumva?! ţipă brusc profesorul.

— Un craniu, ei, da, ce atâta balamuc pentru o tigvă veche şi prăfuită? Doar nu era din aur, nici măcar din cristal, precum ăla de la British Museum. Adevărat că avea nişte sis-

teme de protecție care l-ar fi făcut praf pe orice hoț cumsecade. Aha! înțelese brusc don Miguel. Asta era! Lucrăm în branşă, cum s-ar zice. Adică ne jucăm amândoi cu oase bătrâne. Nu cumva...?

— E chiar mai rău decât crezi că-ți închipui!

— Pentru un craniu sfoiegit?

— Cei care ne-au băgat în conserva asta nu aparțin nici unui sistem social de represiune, după cum ai presupus şi singur. E un craniu... Don Miguel, e un afurisit de craniu care poate schimba toată Istoria. Istoria noastră, umană, pricepi, adoratorule de zei păgâni?

15. a. Chipul din oglindă

„Nu mai cârti, nu geme, durerea mea! Tăcere!
Îți voi găsi balsamul ce vindecă şi minte."
Omar Kayyam

Se afla încă scufundat în noaptea neagră a neființei sale personale, mulțumit de siguranța şi confortul oferit de aceasta, când un ciocănit aspru în craniu îl făcu să tresară şi să încerce să se învăluie în mantia groasă a întregului întuneric din jur. Dar pătura de neexistență se dovedi a fi prea subțire şi un bâzâit insistent îl forță să mârâie nemulțumit. Bâzâitul se intensifică, devenind o lamă subțire şi tăioasă de zgomot, care-i sfâşie timpanele. Muşchii pleoapelor tresăriră şi lumina decupă o fantă îngustă în cristalinul cvasiinert. Clipi de mai multe ori şi, fără voia sa, ochii i se deschiseră larg.

Nu, hotărât lucru, nu murise, așa cum își dorise atât de intens în clipa de dinainte de leșin. Se găsea întins pe o planșă ovală de TSM, la aproape o jumătate de metru de sol. O centură lată îi fixa mijlocul de centrul planșei și îl imobiliza, totodată. Coroana de oțel, cu zecile de legături multicolore pătrunzând sub tubul cinescopic de pe masa portabilă din stânga sa, era așezată lângă cap, semn că fusese folosită de curând. Umărul stâng al hainei îi fusese secționat, probabil cu un scalpel, la fel și cel al cămășii albe cu mâneci bufante de dedesubt. Pielea de dedesubt era vânătă, cu o cicatrice subțire, încă roșie, care pornea de la subraț și înainta până deasupra plămânului, pierzându-se către stern.

Îl operaseră! tresări, dar nu avu răgaz să-și ducă gândul până la capăt.

— Ești ca nou, auzi o voce și răsuci capul. De cealaltă parte a planșei, piticul stătea călare pe un scaun așezat cu spătarul înainte. Ți-am spus eu că ești un tip norocos. Ăia din Noua Romă tocmai aduseseră TSM la verificat. Acum, ai o bucată zdravănă de piele, de mușchi, de tendoane și de carne sintetice, care n-or să-ți mai dea de furcă niciodată, chiar dacă vei primi din nou cadou o lovitură de bici.

Nu întrebă cine erau **ăia**. N-avea niciun rost să-și încarce mintea cu informații care nu aveau să-i folosească, poate, niciodată. Propria sa situație aici era mai importantă decât orice și unicele informații pe care și le dorea erau acelea cu privire la viitoarea sa soartă. Deocamdată, singurele două lucruri pe care le înțelesese foarte bine erau că indivizii ce-i administrau acum viitorul aveau nevoie de el, deși nu pricepea de ce, precum și faptul că durerea înnebunitoare din umeri dispăruse, permițându-i să gândească clar.

Își linse buzele și încercă să se ridice. Un val de amețeală îl făcu să renunțe. Brațul piticului îl apăsă la loc pe planșă.

— Uşurel, nenică! Te pomeneşti că vrei s-o ştergi fără să-ți plăteşti datoriile. Cred că ne-ai judecat greşit, aici nu-i spital de binefacere.

— Datoriile?! bolborosi, cu gura plină de fiere.

Piticul ridică din umeri şi-şi trase scaunul mai aproape. Lumina lămâioasă dădea trăsăturilor sale o paloare cadaverică. Rânji într-un dinte şi arătă cu brațul împrejur. Percier întoarse fruntea spre dreapta. La vreo 15 metri de ei, o mulțime de bărbați în halate lungi, albe, stăteau aplecați deasupra bordului *centrului de comunicare* şi păreau că discută cu aprindere. Din când în când, câte unul se desprindea din grămadă şi pleca spre unul din capetele sălii, acolo unde privirea sa nu reuşea să ajungă.

— Datoriile, da. Doar nu crezi că te-am salvat din ghearele bufnițelor numai aşa, din milă creştinească. Sau că ți-am vindecat umărul şi te-am salvat de la moarte doar pentru că eşti simpatic. Poate că eşti simpatic, dar... Băiețică, *în lumea aceasta,* orice serviciu se face numai contraserviciu. Nu există altă monedă de schimb, ai priceput?

În lumea aceasta? Percepuse sublinierea, dar nu ştia cum să o interpreteze. Îşi propuse să renunțe la mişcări necugetate, care l-ar fi făcut din nou centrul atenției celorlalți. Informații! Avea nevoie de cât mai multe informații despre *lumea aceasta!*

— În regulă, sunt gata să-mi plătesc toate datoriile, promise. Doar nu avea nimic de pierdut dacă promitea unor necunoscuți. Nu-l văd, însă, pe cel cu pelerină albă. A...

— Şeful? Este momentul când face de jurnă la holoviziune. Mai are puțin şi îşi termină speech-ul. Când o să se întoarcă, vom putea conversa cu cărțile pe masă. Până atunci, dacă ai vreo nevoie, cere. Sunt aici ca să ți-o îndeplinesc. Dacă ți-e foame sau sete... dacă vrei la toaletă...

Hotărî că dorea să meargă la toaletă. Nu pentru că ar fi simțit vreo nevoie stringentă, ci mai degrabă pentru a arunca o privire în jur şi a vedea cam în ce ape se scaldă. Piticul se ridică de pe scaun, îi dezlegă centura şi îl ajută să se salte, la rândul său, de pe planşă.

Majoritatea oamenilor din subteran se găseau, într-adevăr, în jurul *pupitrului de comunicații.* Deşi Percier nu pricepea ce fel de comunicații se inițiau de la el, devreme ce necesita un aşa număr important de specialişti. Alții, în grupuri mai mici, de numai doi-trei indivizi, se aflau împrăştiați peste tot în jur, aplecați deasupra unor mese scunde, îmbrăcate într-o folie strălucitoare. Piticul îl împinse printre mese, având grijă să nu-l lase să se îndepărteze mai mult de câțiva paşi.

— Şi, Percier, să nu care cumva să-ți treacă prin cap că ai putea s-o uşcheşti! Din gaura asta nu iese decât cel care are codul de acces al uşilor exterioare, pricepi? W.C. şi retur! Am indicații foarte clare în privința ta, să nu mă obligi să le pun în aplicare. O să vezi, la urma-urmei, că e destul de fain aici, unii dintre noi nici nu mai doresc să iasă la suprafață.

Se opriră o clipă în dreptul unui zid verde, pe suprafața căruia apăreau, aleator, tot felul de imagini geometrice fugare. Înaintară de-a lungul lui până ce ajunseră în dreptul unor uşi înalte, cu cadru fosforescent. Piticul îi făcu semn către ele.

— Sper că nu ai obiceiul să stai o veşnicie! Îmi repugnă să aştept la intrare. Indiferent cine ar fi persoana.

Percier dădu din cap şi se apropie de uşi. Acestea alunecară în lături şi el se strecură înăuntru. Toaleta era înaltă, lungă şi îngustă. Două oglinzi dreptunghiulare cu margine aurie erau dispuse de o parte şi de alta a lavaboului. Îşi sprijini mâinile de marginea de metal albastru şi îşi privi chipul cu atenție.

Două pungi vinete îi apăruseră sub ochi şi un muşchi subțire zvâcnea necontrolat pe obrazul stâng. Îl masă uşor cu arătătorul, dar zvâcnetul nu încetă. Declanşă jetul de apă rece şi se spălă îndelung, apoi îşi vârî ceafa sub jet, încercând să-şi limpezească gândurile. Apa era minunată şi simțea, realmente, cum încordarea prinde să i se risipească. Era adevărat că se afla sub urmărire, fiind acuzat de crimă, dar situația nu era încă disperată. Scăpase ca prin minune de urmăritori, rana din umăr i se vindecase şi, deşi se afla sub pază, se părea că noii săi protectori aveau nevoie de persoana sa.

Bâjbâi cu degetele pe zid după senzor, îl găsi şi cascada încetă să se mai prăbuşească peste pielea lui. Îşi scutură capul, împrăştiind o ploie de stropi împrejur. Descoperi prosoapele de hârtie şi se şterse pe gât şi pe ochi. Clipi de mai multe ori, străduindu-se să se acomodeze cu lumina gălbuie. Ridică privirile şi se pregăti să-şi examineze din nou pungile.

Înghiți în sec şi strânse mâinile pe marginea lavaboului până i se albiră încheieturile. Din oglinzi îl priveau chipurile încruntate ale lui Adolfo Hilterus. Deschise gura să spună

ceva, dar o închise la loc, având gâtul prea uscat pentru a mai putea articula vreun cuvânt.

b. Charles Sebastian Percier numărul 2

Dacă nu era o capcană, precis se dovedea o poantă răsuflată. Altfel...

— **Misionarule**, te rog să mă asculți cu atenție. Nu avem mai mult de un minut, așa că, păstrează-ți comentariile pentru data viitoare. Nu e o capcană, deşi cam așa cred că ar trebui să-ți pară. Este vorba de un plan complicat, menit să te aducă în contact cu o persoană care te va ajuta să depășești fruntariile acestei lumi minuscule. Mă asculți? Ridică mâna dreaptă, să văd dacă instalația funcționează cum trebuie.

Percier înălță, involuntar, mâna. Nu înțelegea nimic din ceea ce i se întâmpla, dar era convins că, undeva, toate se legau între ele. Își scutură fruntea şi aşteptă mesajul.

— Minunat. Spune-mi, te rog, dacă te așteaptă cineva la ușă. De fapt, așa ar fi normal, Valverde nu poate să fie atât de descreierat să te lase să umbli de capul tău prin subteran, cu toate că e convins de invincibilitatea sistemelor sale de protecție.

— Un pitic, răspunse în şoaptă, speriat de faptul că ar fi putut fi auzit de însoțitorul din spatele uşii.

— Poți să vorbeşti tare, îl liniști Hilterus şi își frecă mustăcioara cu arătătorul. Instalația de absorbție fonică funcționează, am verificat. Fii atent ce trebuie să faci...

Se aplecă spre el ca şi cum ar fi vrut să iasă din oglindă.

— Caută sub corpul chiuvetei. Vei găsi un pachețel lipit cu leucoplast. L-ai depistat?

Pipăi cu degete tremurătoare sub ovalul de ceramică şi descoperi obiectul. Deşi în încăpere nu era cald, simți picăturile de transpirație țâşnindu-i din pielea frunții. Se ridică şi dădu din cap.

— Este o fiolă cu un încetinitor biologic. Îl bei înainte de a ieşi, apoi arunci capsula în W.C. Te întorci cu piticul la punctul de comandă şi îl aştepți pe Valverde. Îi promiți tot ce doreşte, dar nu dintr-odată. E preferabil să te laşi convins cu încetul. *Ascultă-l cu atenție şi încearcă să reții toate amănuntele. S-ar putea să fie atú-ul de care o să ai nevoie în viitorul apropiat.* După plecarea lui, vei leşina, apoi vei intra în comă şi, în scurt timp, vei muri. Nu te îngrijora, adăugă văzându-i uluirea de pe chip, e un încetinitor biologic, nu ți-am spus? Vei părea mort. Totul e calculat la secundă. Când te vei trezi, totul va fi în regulă şi vom putea discuta mai pe larg.

Îl fixă lung, cu pupila dreaptă atinsă de strabism, dilatată de sticla groasă a lornionului cu margine de oțel albăstrui.

— Ai vreo întrebare?

O mie, tresări. Şi un gust de fiere în gură, de care nu ştia cum să scape. Cine afirmase că apa rece limpezea gândurile?

— Cine dracului eşti tu, Hilterus, la urma-urmei?

— Grăbeşte-te, Percier, ai întârziat destul şi însoțitorul începe să se îngrijoreze. Ne vom revedea cât de curând posibil.

Imaginea tremură, apoi dispăru din ambele oglinzi. În locul ei, se ivi propriul său chip, cu pungile vinete de sub ochi. Percier înghiți în sec şi se apucă să despacheteze grăbit pachețelul. Extrase fiola verzuie, o deşurubă şi îi mirosi conținutul. Din interior se ridica un iz înțepător, amărui. Îi dă-

dură lacrimile. O clipă, stătu la îndoială, dar știa că nu există decât o singură cale de a încerca să afle ce se întâmpla cu el: să urmeze întocmai instrucțiunile **pseudo-ucenicului** său. Își linse buza de jos, inspiră adânc și goli în gură conținutul fiolei. Nu simți aproape nimic. Lichidul avea un gust slab acrișor. Îl înghiți. Nu se întâmplă nimic.

Oftă și continuă să respecte instrucțiunile. Azvârli tubul de sticlă în apa vasului ceramic și observă cum se dizolvă în câteva secunde complet. Pelicula opacă a pachetului i se topi, pur și simplu, în mână, mânjindu-i pielea cu o substanță negricioasă. Se spălă și se grăbi să iasă din toaletă.

— La naiba, credeam că te-ai înecat în nenorocitul ăla de W.C.! se strâmbă piticul. Ți-am spus că nu-mi place să aștept.

— Mi-a fost rău, îngăimă, fără să mintă prea mult.

Porniră înapoi și drumul păru mult mai scurt de această dată. Trecură foarte aproape de întinsa instalație de comandă, ce semăna destul de mult cu bordul de comandă al unei serii de **Materializatoare Cronologice**. Doi programatori în salopete uni, de culoare galbenă, cu căști trasparente pe cap, prin care Percier zări mufele ceramice ieșind chiar la baza craniilor rase, izbeau în clapele albe ale unui sintetizator Orca și se chinuiau să priceapă sinusoidele de pe cele trei ecrane suprapuse.

— Seamănă cu un **Materializator**, spuse încet, părând a se adresa oricui. Asta faceți aici? Subminați circuitele cronologice ale Corassanului? Dublați, în secret, activitatea Consiliului? Principalul...

— Principalul ar trebui să ne pupe mâinile pentru că existăm și facem ceea ce vezi, râse acru piticul. Dacă subminăm circuitele Corassanului? Mda, s-ar putea zice și așa, dacă te

situezi într-un anumit unghi şi priveşti lucrurile numai de acolo. Noi ne mândrim, de fapt, că reparăm greşelile celor de sus. Că menținem Corassanul viabil. Că păstrăm Cronologicul într-un echilibru fragil, dar viabil. Orice structură îşi creează, până la urmă, un sistem de opoziție, care-o ajută să se autoperfecționeze continuu, menținând-o în priză, pricepi, **misionarule**? Noi suntem structura aia şi ne facem datoria atât cât putem de bine.

Nu pricepea. I-o spuse, şi piticul dădu din cap, semn că se aştepta la aşa ceva. Îi depăşiră pe cei doi şi se opriră în spatele unui grup de şase inşi, cu bentițe moleculare de **depanatori** în jurul frunții. Desfăcuseră un fractal molecular şi-i înşiraseră intestinele de jur-împrejur, ocupând toate spațiile disponibile. Un bărbat înalt şi scheletic înjură într-un dialect aproape ininteligibil şi azvârli cu o bară de memorie spre capătul îndepărtat al sălii. Percier observă o lumină verzuie ce se arcuia între două elemente constructive asemănătoare cu două coaste din sternul uman.

— O breşă în Continuumul Spațiu/Timp, se strâmbă piticul. Vrei să ne aşezăm o clipă? Până vine Prea Sfinția Sa mai dureză câteva minute. Uite, lucrează la fleacul ăsta de la ultima Furtună Cronologică şi nu reuşesc să găsească un circuit suficient de rezistent care să închidă zona. O tensiune prea mare în Rețeaua Exterioară. Poate că de vină a fost vreun reglaj imperfect al celor de la **Materializatoarele** aeroportului. Nu vom şti niciodată. Din cauza ei, Corassanul pierde în fiecare Decadă mai mult de trei duzini de corpuri. Şi o mulțime de megaergi, imposibil de recuperat.

Percier se aşeză, recunoscător, pe o banchetă din piele maro, aşezată la câțiva metri de cele două pseudocoaste. Un

văl străveziu se aşezase brusc între el şi lucrurile din jur, făcându-l să le perceapă uşor tremurat, ca printr-un geam spălat de şuviţele despletite ale ploii. Era efectul încetinitorului sau numai o stare secundară indusă de proaspăta operaţie? Privi în direcţia paznicului său. Piticul se aşezase pe colţul unei mese înguste, pe jumătate plină cu piese bionice de schimb şi dădea neglijent din picioarele scurte. Urechile ţuguiate îi dădeau un aer straniu, vag cunoscut. Semăna...

Semăna cu un satyr din schiţele în cărbune ale artiştilor din cartierul Florans, realiză el brusc şi descoperirea îi creă un început de satisfacţie. Un satyr răutăcios, care vrăjeşte fecioarele, le atrage în desişurile pădurii şi le violează. Care păcăleşte trecătorii, îndrumându-i cu viclenie către locurile pline de primejdii ale codrului. Un satyr... Ce naiba se ascundea oare sub ochelarii aceia imenşi?

— Poate că ar fi timpul să facem, totuşi, cunoştinţă. Percier, se recomandă. Charles Sebastian Percier, **misionar**.

— Fost **misionar**! rânji piticul şi lumina cerată îi făcu zâmbetul unsuros. Fost locuitor al Exteriorului. De fapt, datorezi cam tot ceea ce ai acum, existenţa asta plus câteva organe, Cavităţii şi Fraţilor. Dacă mă gândesc bine, ai putea adăuga un „fost" chiar şi în faţa lui Charles Sebastian Percier.

Depanatorul cel scheletic se apropie de ei, îi aruncă o privire rece, lipsită de orice urmă de curiozitate, apoi se aplecă peste masă şi îi şopti ceva piticaniei. Acesta se gândi o clipă, apoi dădu din cap.

— Daţi-i drumul, spuse. Trebuie să încercăm tot ce se poate încerca.

Scheletul îl privi din nou pe Percier, apoi plecă fără niciun cuvânt.

— Cred că mi-ai rămas dator cu o identificare, încercă el din nou, simțind că începe să-şi piardă răbdarea.

Deja contururile obiectelor mai îndepărtate începuseră să se estompeze şi să se clatine periculos. Îşi înălță capul în sus, străduindu-se să se mențină drept. Lumina avea o tentă violetă, rănindu-i retinele. Unde naiba era blestematul de Valverde?

— Mă rog, nu cred că o să-ți facă prea mare plăcere să mă cunoşti, dar dacă insişti...

Piticul sări de pe masă şi îi întinse o mână mică, zbârcită, numai cu patru degete.

— Cred că ar trebui să ştii că...

Charles Sebastian Percier holbă ochii şi icni, gata să se înece. Mâna întinsă în direcția pieptului său devenise o sabie amenințătoare. Vru să articuleze ceva, orice, numai să se descarce de uriaşa energie degajată brusc de viscerele înnebunite de afluxul de potasiu, dar nu mai avu timp. Un „beep" extrem de ascuțit prinse să țiuie dinspre grupul de **depanatori**. Cineva strigă, sugrumat, un avertisment, apoi un fel de implozie nărui către interior pereții aparatelor bordului şi o uriaşă flamă verzuie se întinse către pereții îndepărtați, măturând totul în cale. Percier numărul 1 închise ochii şi se gândi că evenimentele luau o asemenea turnură încât, în scurt timp, era posibil să nu mai aibă niciun fel de datorie față de Cavitate şi de Congenerii ei.

16. Lunga după-amiază fierbinte

„La origine, revelarea ființei se realiza
în prezentul lipsit de conștiință de sine."
Karl Jaspers

În bistroul doamnei Loeghard, fumul de țigară şi mirosul de alune prăjite nu se sfârşea niciodată. Doar două mese erau ocupate în începutul acela fierbinte de amiază: cea din dreptul ferestrelor mari, acoperite cu perdele subțiri, albastre, şi cea din spatele uşii. Chuck Sparrow ridică din umeri şi-şi aprinse a zecea țigară pe ziua în curs. Nu-l cunoştea decât vag pe cel cu salopetă maronie, Pedro Samblich parcă se numea şi lucra la firma de construcții metalice a lui Osbourne. Vecinul său de masă, un uriaş cu chică neagră şi creață şi cu o ciactrice lucioasă în dreptul urechii stângi, era un străin. Se vedea asta şi din felul în care îşi pusese pălăria pe scaunul liber de alături, în loc să şi-o dea pe spate, asemenea localnicilor.

Va să zică, Sandra Snell (dacă despre ea era vorba şi imaginația nu-i juca vreo festă, orice era posibil pe căldurile astea afurisite) nu intrase în Atlantic pe DN 117, care pătrundea în foburgul Amiens dinspre nord-vest. Nu o văzuse nimeni şi nici măcar mulțimea de puradei care umplea până la refuz Groapa Wang, din spatele abatorului, nu remarcase vreo maşină străină de-a lungul după-amiezei de ieri.

Şeriful se răsuci în scaun şi muşcă din filtrul țigării. Nu înțelegea de ce naiba îi venise ideea de a cerceta episodul cu necunoscuta tocmai acum, când primarul îl căuta înnebunit la telefon, presându-l să pună punct dosarului cu crima, pentru ca să poată raporta la District că alegerile se pot des-

fășura fără incidente. Mai ales fără incidente rasiale, gândi el şi cuprinse ceaşca de cafea în palme. Ăsta era, care va să zică, repaosul său de după-masă.

Se uită din nou în direcția mesei de la fereastră. Pedro Samblich tocmai termina de şters farfuria cu un colț de pâine, iar străinul privea fix către el. De parcă l-ar fi cunoscut de undeva. Îl cunoştea cumva? Chuck scutură din cap. Era absolut sigur că nu-l văzuse niciodată înainte. Scutură scrumul în farfurioara albă de sub ceaşca cu cafea. De ce naiba îşi crea singur probleme? Era suficient să-i lase pe alții.

Făcu semn să i se aducă nota de plată. Doamna Loeghard întoarse paharele pe care le ştergea cu gura în jos, aruncă prosopul de masă pe tejgheaua lucioasă şi se apropie de el cu paşi legănați. Semăna perfect cu o rață dolofană, cu capul mare şi cu maxilarul oarecum în formă de cioc.

— Şerifule, este pentru prima oară anul ăsta când vii la mine şi nu mănânci nimic. Să înțeleg că nu-ți mai plac felurile gătite de mama Rose? Ce naiba, Cuck, cum îți ajunge pentru burdihanul tău numai zeama lungă a cafelei?

Mama Rose se aplecă peste masă. Duhnea a tutun prost şi a transpirație.

— Zău, puiule, să-ți aduc o pastramă?! Am primit-o aseară şi pot să-ți spun că merită efortul să dai din fălci.

— Rose, las-o moartă! râse bărbatul şi o bătu pe umăr. Cine crezi tu că poate să mănânce pastramă pe căldurile astea? Mă trec apele numai când mă gândesc. Nu pentru ca să-mi prezinți meniul te-am chemat. Ascultă, băbuțo, îl cunoşti de undeva pe individul ăla creț de lângă Pedro?

Mama Rose privi pe furiş către ocupanții celeilalte mese, apoi îşi apropie fața de urechea sa dreaptă.

— Tot ce pot să-ți spun e că a venit aici în mașina lui Pedro. Deși, după felul în care se poartă, nu s-ar putea zice că l-ar cunoaște mai bine. Mai degrabă, cred că l-a pescuit de undeva de pe drum. Azi e ziua în care face turul fermelor din jur pentru a colecta fierul vechi.

Mai schimbară câteva vorbe, fără însemnătate, apoi șeriful semnă în catastif, în dreptul consumației, o bătu pe spate, amical, și părăsi încăperea, nu înainte de a mai arunca o ocheadă către masa celor doi: Samblich tocmai își aprindea o țigară, iar străinul cu păr creț își nota ceva într-un carnețel.

„Nu, hotărât lucru, mă înșel!", mormăi el și deschise portiera. Dinăuntru îl izbi un val de aer încins, cu miros de benzină. „Mă înșel, exact în același mod în care mă înșel și în privința Sandrei. E clar, astăzi nu este ziua mea norocoasă".

Același lucru avea să-l constate din nou și la birou. Dugan Velador îl aștepta pe treptele de la intrare, făcându-și vânt cu un ziar. Cealaltă mașină a Secției era parcată lângă bordură, cu ambele portiere deschise. Polițistul îi spuse, aproape în șoaptă, că a primit un telefon de la adjunctul Districtului.

— Cineva a avut grijă să le comunice, încă din zori, despre cazul Ostrand, domnule. La Centru trebuie că e mare agitație la ora asta. Domnul Leech pufnea și bătea din picior chiar în timp ce vorbea cu mine.

Zâmbi, oarecum mustrător, și ridică din umeri:

— Am încasat și o înjurătură de toată frumusețea, pentru că nu ați raportat, pe cale oficială, despre treaba asta. Zicea ceva despre alegeri și despre depășirea procentului la delicte criminale. Apoi mi-a ordonat să mă duc la gară și să-l iau cu mașina pe domnul maior Powell. Richard Powell, de la Criminalistică. Singurul tren de persoane care trece la prânz

prin Atlantic este expresul de Wiena. Maiorul nu se afla în el. M-am întors şi, pentru ca drumul să nu fie chiar degeaba, am făcut un ocol prin Bariloche şi l-am adus cu mine pe Leon Ciola. Dormea încă şi nu cred că i-a priit prea tare deplasarea asta neaşteptată. După umila mea părere, nenorocitul a băut toată noaptea, până a dat în brânci. De altfel, mormăie că n-a fost chiar singur şi a dat vreo trei nume care, cică, ar putea să depună mărturie pentru el. Nu i-am spus însă de ce este acuzat.

Doi bicicliști ocoliră maşinile şi îi salutară, respectuos, cu degetele la borul pălăriilor. O pasăre mare, albă, cu ciocul galben şi coada ca un evantai, trecu pe deasupra sediului, cârâind strident.

Sparrow azvârli cheile pe bordul încins şi intră în clădire clătinând din cap. Drace, numai maiorul ăsta nenorocit îi mai lipsea pe cap, pentru ca tacâmul să fie complet!

Leon Ciola aştepta în sala de interogatorii, cu capul pe masă. Era un bărbat la 40 de ani, deşi ridurile feței şi pungile de sub ochi îl făceau să arate cu mult mai bătrân. Un mulatru slăbănog, dar vânos, cu mâini mari şi cu o lumină rea în pupile. Când îl văzu pe şerif, încercă să se ridice de pe scaun, dar nu reuşi. Se bâțâi de câteva ori, apoi se lăsă să alunece, neputincios, înapoi. Exact cum spusese Dugan – aburii alcoolului trebuie că-i înmuiaseră balamalele.

Îi puse câteva întrebări, fără să-i spună motivul pentru care stăteau de vorbă la Secție. Nu reuşi să obțină decât câteva bâlbâieli şi declarația individului cum că în noaptea precedentă se aflase la un chef, împreună cu mai multe cunoştințe, într-un hambar de la marginea periferiei Bariloche, chef de la care plecase aproape în zori, pe trei cărări. Îl lăsă

să scrie o declarație și îi ordonă lui Dugan să-i caute pe cei trei martori.

Intră în biroul său și se trânti în fotoliul de răchită. O muscă mare, verde, bâzâia la unul din geamuri. Luă o coală dintr-un dosar, desenă un cerc în mijloc și scrise cu majuscule – Mike Ostrand. Desenă un alt cerc, mai mic, în dreapta, și scrise cu litere mici numele bătrânei, apoi un altul, în stânga, în care îl trecu pe cel al mulatrului. Sub ele făcu un dreptunghi în care înscrise numele Silviei Quintodo și un pătrat minuscul alături, cu numele Sandrei Snell. Numele primarului îl transcrise deasupra tuturor și-l sublinie cu o linie, iar undeva, jos de tot, scrise înclinat numele maiorului Richard Powel. Ridică foaia în lumină și o ținu așa multă vreme. Avea aici, la un loc, toate personajele sinistrei comedii care începuse azi-noapte și se derula cu repeziciune în prezent, spre un deznodământ neașteptat.

Era clar că toate personajele acestea erau legate între ele cu un fir nevăzut, dar trainic. Dacă ar fi fost în stare să-i vadă direcția, problema ar fi fost ca și rezolvată. La naiba, îi era limpede că nu avea de-a face cu o crimă obișnuită, victima nici măcar nu fusese buzunărită. Iar modalitatea uciderii era una cu totul particulară, care excludea factorul aleator (victima, care s-ar fi aflat, întâmplător, în calea prezumtivilor asasini). Modalitatea de ucidere... repetă, privind coala dintr-o parte. Boabe mari de transpirație îi curgeau de-a lungul obrajilor, pe sub perciuni. Doctorul! Uitase să-l treacă pe doctor în diagramă. Luă creionul și însemnă numele lui Cortland chiar sub cel al victimei, după care trasă un oval gros în jurul său.

Aparent, crima avea un substrat politic: cineva voia să arunce o pată asupra imaginii primarului, pentru a-l scoate din cursa alegerilor. Să ucizi însă un om crestându-i un orificiu de 3 mm în gât şi apoi proiectându-l într-un perete, era o chestie ciudată chiar şi pentru un asasinat cu coloratură politică. Ce legătură putea să aibă cu asta Silvia Quintodo? Verificase, printr-un telefon, la „Muno Atlantic-Bank": cei doi soți aveau averi separate şi nu se moşteneau unul pe celălalt în caz de deces. Averea lui Mike Ostrand (nu foarte mare, deoarece era grevat de datorii la Casino) urma să-i revină unui frate mai mare şi unui nepot. Şi totuşi, ceva din atitudinea ei, răceala cu care-l întâmpinase la venire, noutatea ce părea deja cunoscută, el aducând numai confirmarea... toate acestea îl determinau să creadă că exista un element care continua să-i scape cu încăpățânare de sub control.

Se jucă o vreme cu creionul pe spațiile albe rămase pe foaie, răsucind problema în toate felurile.

Dar Mary Deven? Unde se ascunsese bătrâna țicnită care le raportase cazul? Cine avusese interesul s-o facă să dispară, după ce îi pusese pe jar?

Oftă şi-şi muşcă buzele. Cam mulți dispăruți în chestia asta, dacă se gândea şi la Sandra Snell. Oare chiar Sandra fusese femeia care dormise alături de el noaptea trecută? Pentru că fusese o femeie, asta era singura certitudine de care dispunea în clipa aceea. O atesta ceaşca de cafea în plus, de pe masa din bucătărie, şi clama de păr de pe etajera din baie.

Stătu aşa, aplecat deasupra biroului, cu capătul creionului între dinți, până când soarele depăşi tocul ferestrei şi primul capăt de umbră prinse să se întindă pe podea. Tre-

buia să orienteze toate ipotezele pe un făgaş comun. Un făgaş care să nu facă din Leon Ciola decât un prezumtiv asasin. Sparrow nu şi-l putea imagina încă pe mulatru, în halul de ebrietate în care fusese noaptea precedentă, cu o pompă de sânge într-o mână şi cu acul cu furtun în cealaltă, aplecat deasupra victimei în căutarea venei.

Ideea îl scutură ca un fior electric. Un om cu o pompă de sânge... era, neapărat, o persoană care trebuia să se priceapă s-o folosească. „Chestia asta o ştie orice asistentă, de îndată ce iese de pe băncile şcolii", îşi aminti de cuvintele lui Cortland. Numai că o femeie, oricât de voinică, nu l-ar fi pus jos cu una cu două pe Mike Ostrand şi nu ar fi reuşit să-i vâre acul în vena jugulară, decât cu condiția ca acesta să stea nemişcat. Or, ce victimă îşi aşteaptă, răbdătoare, călăul?

— Van Cortland este un bărbat voinic, spuse cu voce tare şi se ridică în picioare. În plus, este şi medic. Deci ştie foarte bine cum se manevrează o pompă de sânge. Nu pricep însă...

Tăcu, deoarece în uşa biroului răsună o bătaie respectuoasă. Nu pricepea însă ce interes avea Cortland să se autodenunțe prin declarația făcută. Pentru că ştia foarte bine că în Atlantic River nu existau decât trei medici, dintre care unul era plecat în concediu, iar celălalt, directorul spitalului, era mult prea bătrân şi bolnav pentru o asemenea aventură.

— Intră!

Dugan Velador vârî capul înăuntru. Claia zburlită de păr din frunte şi luminițele strălucitoare din ochi constituiau o dovadă că se întâmplase ceva neprevăzut, care-l luase prin surprindere.

— Mă scuzați că dau buzna, domnule, dar... Vă așteaptă cineva în sala de lucru.

Șeriful ridică întrebător sprânceana dreaptă.

— Un bărbat alb. Spune că este maiorul Richard Powell și vrea să discute cu dumneavoastră.

— Cum dracu...?! se enervă brusc, nereușind să termine întrebarea. Izbi cu pumnul în birou și foaia zbură cât colo. Scuză-mă: voiam să întreb cum de a reușit să ajungă în oraș, dacă nu a venit cu trenul?

— Spunea că a făcut autostopul. Dar aici a ajuns pe jos, deoarece nu am auzit nicio mașină care să treacă pe stradă.

Ieși pe coridor, aranjându-și ținuta. Înainte de a deschide ușa sălii de interogatorii, își trase pe frunte borul pălăriei și își legă strâns nodul cravatei. „Afurisite să fie vizitele astea inopinate de la Centru!", se strâmbă nemulțumit și apăsă pe clanță.

Un bărbat înalt și solid stătea cu coatele sprijinite pe tocul ferestrei și privea, absent, dincolo de geam. Avea părul negru și creț. Când auzi zgomotul ușii, se întoarse încet. Chuck Sparrow înghiți în sec și uită de intenția de a-i întinde mâna: maiorul Powell era străinul cu cicatrice din bistroul doamnei Loeghard.

17. Istoria și patru tigve

„Să fi fost produsul unei imaginații prea bogate, se întrebă Bowman, sau glasul lui Hal pleda cu adevărat? Și oricât de rezonabile erau cuvintele, ele îl umplură cu o înțelegere mai adâncă ca niciodată."

Arthur C. Clarke

Nu mai simțise gustul acela de praf de iască uscată amestecat cu mâl cam de pe vremea când rătăcea prin codrii Frigiei, urmărit de patrulele a trei poliții și de membrii unei organizații de autoapărare intitulată „Brigăzile Roșii", dacă-și mai aducea bine aminte. Cineva se juca cu niște sensuri mult prea importante, lăsând impresia că habar nu are ce anume manipulează. El, însă, nu avea chef de niciun fel de complicații.

— Istoria... Hmm! Nu crezi că e o vorbă nițel cam mare, dom' profesor? Pentru mine, Istoria n-a fost niciodată altceva decât o târfă ordinară, gata să-și schimbe fardurile de cum apare un client nou. Eu zic că mai bine să rămânem în prezent și să încercăm varianta cu telefonul.

— Telefonul, da... telefonul, bâigui celălalt și-și frecă spatele de al său. Nu pricepi, omule? Datorită gestului pe care l-ai făcut, cu atâta inconștiență, a dispărut și ultima dovadă cum că acolo, în străfundurile uitate ale Istoriei, s-a petrecut un lucru greu de imaginat.

— Fără aluzii, profesoraşule, în regulă? Cum adică, *cu inconștiență*? Ba afirm sus și tare că l-am făcut *cu premeditare.* Adică pe deplin conștient. Se vede că nu ai nici cea mai mică idee despre ce anume înseamnă o lovitură organizată. Chestia asta implică utilizarea din plin a inteligenței. Fără ea, nu ești decât un găinar mărunt, un ciorditor de două parale...

— N-a fost nicio aluzie, don Miguel, oftă profesorul. La naiba, sunt convins că îți trebuie un car de inteligență practică pentru ca să poți trece de toate capcanele serviciului de securitate de la Muzeu. Eu mă referem la altceva.

— Adică...?

— Cranii de neanderthalieni au fost găsite foarte puține până în prezent. Şi nu în urma unor săpături organizate, ci cu totul întâmplător. Asta pentru că nu se aflau în osuare care să dea de înțeles că acolo existaseră cândva cimitire străvechi, ci în locuri izolate, chiar foarte izolate. Statistica antropologică arată că, în aceste cazuri, moartea a survenit în mod accidental, iar individul nu a mai apucat să ajungă la locurile unde, de regulă, hălăduia tribul căruia îi aparținea. Din câte cunosc eu, au existat patru astfel de cranii: unul la National Memorial Museum din New York (singurul găsit în secolul XIX); două în Asia, în muzee din Mongolia şi Indochina; în fine, unul la Paris, la Musee de l'Homme, găsit în urmă cu 38 de ani, pe malurile lacului Aakrau, în Africa. Tragedia cea mare pentru ştiință este că, rând pe rând, au dispărut toate. Cel din New York a fost distrus într-un incendiu, cel din Mongolia a fost îngropat sub zidurile muzeului, în timpul cutremurului din 1972, iar cel din Indochina a dispărut, în condiții neelucidate nici până în prezent, în timpul unei operațiuni militare a facțiunii revoluționare a kmerilor roşii. Iar acum şi cel din Paris... Don Miguel, pricepi? Totul a fost în aşa fel aranjat încât toate dovezile materiale ce probau existența unui mare mister în primitivitatea Istoriei umane să dispară.

Bătrânul îşi simți palmele uşor transpirate. Cineva se juca, într-adevăr, cu nişte sensuri mult prea importante şi făcea din asta un joc periculos. În mod clar, ştia ce anume manipula. Spre deosebire de el, care se simțea aşezat cu forța la masa de joc, cu perechile de cărți gata trase şi obligat să facă mâna pentru unul dintre jucători. Nenorocirea era că nu ştia pentru care anume. Poveştile astea cu reptile de-

cedate şi cu cranii rătăcite în afara cimitirelor i se părea anapoda, iar profesorul oleacă țăcănit, dacă făcea atâta tam-tam pentru lucruri atât de prăfuite. Îşi mişcă trunchiul la stânga şi apoi la dreapta, simțind cum îi înțepenesc, rând pe rând, toate membrele. Nu avea idee cum ajunsese aici, dar ştia cum ar fi vrut să iasă.

Întinse gâtul şi pipăi cu capul de jur-împrejur. Nu se lovi de nimic. Trebuia neapărat să-şi schimbe fundamental poziția. Se încordă din toți muşchii, apoi se destinse brusc. Stratagema reuşi. Corpul i se rostogoli către dreapta, cam cu două palme. În spate se auzi o bufnitură surdă, apoi înjurătura nedumerită a lui Hall. Fanta luminoasă se mută spre înapoi, iar telefonul dispăru din vizor. Repetă figura de mai multe ori, apoi, când socoti că s-a îndepărtat suficient, se sprijini cu fruntea de podeaua rece şi mişcă mărunt din vârfurile picioarelor. În aproape un minut de efort intens, cu trupul lac de sudoare, ajunse în poziția dorită. Întinse vârfurile picioarelor şi se lovi de ceva moale.

— Hei, la dracu', aproape că mi-ai scos ochii! țipă celălalt, furios. Nu mai ai loc în colivie sau ce? Cere-le un apartament cu două camere, în acest caz...

— Nu face pe prostu', dom' profesor! Mai bine, pipăie-mă mai jos de gleznă, fără jenă, că nu mă excit, nu am ajuns un nenorocit de homosexual, încă îmi plac femeile frumoase... Pune mâna şi lasă teoriile, cât mai putem încă profita de minunea aia de telefon.

Simți prin întuneric foiala trupului vecin, apoi o lovitură puternică în stomac îl făcu să geamă. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Sapristi! înjură, dar italiana nu i se mai păru tot atât de melodioasă ca pe vremuri. Ce faci, profesoraşule, te mişti cu buldozerul? Credeam că eşti un individ format din oase şi carne, nu din tablă de afet de tun. Şi eu, care crezusem până acum că stau de vorbă cu un intelectual! Maimuțele alea care m-au răpit trebuie că erau mai blânde în mişcări, nu au reuşit să-mi rupă decât mâinile.

Degete neîndemânatice îl pipăiră pe dosul palmei. Gâdilătura îi strâmbă gura într-un nou rictus. Degetele continuară să exploreze harta necunoscută a pielii sale.

— Zici că ai văzut figurile răpitorilor?

— Cercopiteci africani. Cred că de-aia şi umblau înmănuşați în plin sezon estival, să nu li se vadă blana.

— Dacă ai şti cât de aproape de adevăr eşti, ți-ai muşca limba. Spune-mi, aveau fruntea teşită şi ochii mici? Nasul foarte turtit şi fața lătăreață?

Nu mai apucă să răspundă. În fine, degetele nesigure descoperiră leucoplastul şi traseră cu nădejde de fâşiile lipite în formă de cruce.

— Nenorocire! urlă don Miguel, izbindu-se cu fruntea de podea. Blestemată viață!

O clipă, totul încremeni, chiar şi uruitul îndepărtat al benzii transportoare.

— S-a întâmplat ceva, don Miguel? Vocea lui Hall părea mai mult contrariată decât speriată. Te-ai rănit?

— S-a întâmplat că mi-ai smuls tot părul de pe picior! horcăi el, continuând să afurisească în mai multe limbi. Credeam... că mă aflu într-o cuşcă de oțel, nu într-un cabinet de depilare forțată. Dacă am să reuşesc să scap cumva de aici, am să mă retrag vreo trei luni într-un sanatoriu pentru bă-

trâni milionari, să mă pun din nou pe picioare. Picioare, e cam mult spus... îşi luă el seama. Mai ales acum, după tratamentul de jupuire pe care l-ai aplicat oaselor mele reumatice.

— Dacă scapi... se mulțumi să repete bărbatul ascuns în întuneric.

Apoi:

— Conform înțelegerii... te răsuceşti dumneata sau mă apropii eu?

— Nu, nu! se repezi don Miguel. Stai liniştit, profesore, cine ştie ce dandana mai pățesc dacă te las să te mişti de capul dumitale prin compartimentul ăsta strâmt, şi e păcat de bătrânețele mele. Mie nu-mi dă statul pensie. Societatea în care trăim este departe de a fi cea mai bună dintre lumile posibile. Asta o spusese, într-un secol trecut, un mare filosof, nu-mi mai amintesc exact cine...

— Leibniz.

— Mă rog, oricum nu mai are nicio importanță.

18. a. O propunere lipsită de ambiguități

„Din veac se-nvârte roata, fără ca ea să ție
De calculul tău seama. La ce tot numeri stele?"
Omar Khayyam

Se afla la o masă rotundă, într-un restaurant necunoscut din cartierul Florans, în mijlocul unui grup format din trei femei şi doi bărbați. Dedusese că se afla în Florans după arhitectura gotică a clădirii, cu ferestre înalte şi ascuțite asemenea unor ogive, ale căror vitralii în roşu şi verde înfățişau privirilor aburite de alcool şi de hipnotice, siluetele sub-

țiratice, straniu alungite, ale celor patru apostoli, surprinși în ipostaze pe jumătate bahice.

Cu excepția lui Adolfo Hilterus, ceilalți patru erau figuri comune, personaje oarecare provenind din diferite cartiere ale Corassanului. Și totuși, figura prelungă a bărbatului cu păr negru, cârlionțat, și cicatrice subțire între nas și buza superioară, trebuie că i se părea, cumva, cunoscută. Asta, dacă nu cumva îl confunda, din cauza oboselii și a nervilor prea surescitați, cu vreo persoană cunoscută sau numai zărită în ultima perioadă.

Una dintre surori avea părul lung și blond împletit într-o coadă groasă la spate. Semăna al dracului de bine cu Grande Mademoiselle Marguerita, atâta doar că era mai înaltă și mai suplă. Percier o remarcase încă de când coborâse din cabrioletă, datorită faptului că femeia nu-și ridicase nici măcar o clipă privirile de pe fața lui.

Ca și cum ar fi primit ordin să mă resoarbă, pur și simplu, din această existență, se strâmbă agasat, străduindu-se să nu o ia în seamă. Lucru destul de greu, dacă țineai cont că se aflau față în față. *Sau să mă determine să mă îndrăgostesc de ea.* Era o ipoteză ispititoare, dar complet aiurea. Nimeni nu avea timp de asemenea subtilități, mai ales că se afla, pur și simplu, în puterea lor. Habar n-avea însă cine erau acești ei.

— Spre deosebire de Don Jose de Souza e Menezes și de Prea Sfinția Sa Diego Almagro de Valverde, **noi** vrem să-ți propunem un târg, Percier. Un târg avantajos pentru ambele părți. Pentru că am priceput că, dincolo de ambițiile noastre mărunte, este în joc soarta Corassanului însuși.

Hilterus se aplecă peste masă. O rază din lumina plafonierei de pe peretele din spatele său se reflectă pentru o

clipă în sticla lornionului şi ochiul căpătă o lucire nefirească. Bărbatul cu păr rar, de culoare cânepie, împinse sonda cu euforizant albastru în direcția sa.

Interesant discurs, se foi Percier, neştiind dacă să-l socotească un fanatic sau, pur şi simplu, un individ care încerca să-şi bată joc de el. Don Souza, Căpitanul General al poliției Corassanului, îi întinsese o capcană simplă, încercând să-l captureze ca urmare a încălcării Legii. Inchizitorul-Şef Valverde îi întinsese o cursă subtilă, determinându-l să-şi bage singur capul în ea şi să intre în Cavitate fără nicio violență. O cursă în care se folosise, cu iscusință, de situația creată de celălalt opresor. Necunoscutul din fața sa, pe care-l crezuse, un timp, un **ucenic** obişnuit ce urma să fie introdus în lumea complicată a Cronologiei Relative şi a Istoriei Modificabile, îi propunea un târg. Dacă lumea, pe care nu o mai recunoştea ca fiind a sa, se complica cu fiecare treaptă străbătută, nu era normal să presupună că avea de-a face cu o capcană situată în capcana altei capcane? Cu o cursă triplă în cerc, una mai periculoasă decât alta, neoferindu-i posibilitatea să aprecieze care este, de fapt, ultima?

— Trebuie să colaborezi, Percier, îi spuse cu blândețe bărbatul din fața sa. Pentru că nu mai ai, realmente, nicio altă şansă. Ai priceput şi singur că eşti o persoană extrem de căutată, atât în Exteriorul cât şi în Interiorul Corassanului. Că nu există niciun loc în lumea asta unde te-ai putea ascunde. Nu poți nici măcar să te dematerializezi, în speranța că, peste o sută sau două de Decade vor uita de tine. Matricea ta bioenergetică aşteaptă cuminte în memoriile Materializatorului Central, gata oricând să fie reîntrupată şi, când stocul informațiilor recente din mintea ei va fi atins cota de

saturație, vânătoarea va putea reîncepe. Cota pe care tu, actualul Charles Sebastian Percier al 78-lea, tocmai ai atins-o.

Luă paharul, le aruncă o privire piezișă tovarășilor de masă și bău o înghițitură din lichidul înțepător. Simți focul viu al euforizantului alergându-i prin stomac, apoi o căldură plăcută îi invadă brațele, urcând spre creier. Nu avea nicio șansă, exact așa cum spusese Hilterus. Misiunea Materializatorului era tocmai aceea de a-i face nemuritori pe servanți. O lume care atinsese perfecțiunea și care nu-și mai permitea să piardă energie, pregătind pentru fiecare etapă alți servitori. Trupuri identice, născute dintr-o cultură de celule menținute în stare de stază, undeva... Minți identice până la un punct. Punctul de la care fiecare nou-apărut în Corassan începea să învețe ce avea de făcut. Pentru că experiența celui disipat anterior nu se pierdea, rămânând într-o structură auxiliară inactivă, unde nu putea fi folosită de **ucenicul** răsărit din Anistorie.

Cealaltă femeie aparținea, în mod evident, Noii Rome. O brună cu o frumusețe delicată, frunte înaltă și păr negru, împletit în codițe complicate, lipite de o parte și de cealaltă a capului cu ajutorul unor agrafe din lemn. Purta cu distincție o togă dreaptă, prinsă deasupra umărului drept cu o fibulă de bronz masiv.

— Te cunosc de undeva? o întrebă brusc, privind-o curios. Drumurile noastre s-au încrucișat cumva prin Forum sau prin Colisseum? Ai participat la vreuna din petrecerile date de Reginald Fitszurse?

— Poate, surâse ea, ridicând din umeri. Sau, poate, într-o altă matrice.

Clătină din cap şi goli restul lichidului dintr-o singură înghiţitură. Poate... Ce mai conta însă acum? Chiar, ce anume mai conta acum pentru el? El... Care **el**? Era sigur că nu-şi amintea absolut nimic despre existenţele matriceale anterioare. Auzise, câteodată, că unii **fraţi** aveau amintiri recurente. Că se prăbuşeau în mijlocul unei activităţi oarecare, blocaţi de o criză mnemonică puternică, după care nu mai reuşeau să-şi revină niciodată complet. Că **Inchiziţia** luase hotărârea să-i elimine din Corassan încă de la primele semne, pentru a nu-i contamina şi pe ceilalţi. Percier nu văzuse încă niciun astfel de recurent, dar sora Nathalia îi povestise că...

Blestemata de Nathalia! se încrâncenă. Singurul atú pe care-l avusese în mânecă şi care se întorsese, paradoxal, împotrivă-i. Simţi cum euforizantul îi umbla ca o furtună prin vene, aţâţându-l. Îşi linse buzele şi se răsuci spre Hilterus.

— Să înţeleg că pentru a realiza un târg este nevoie de şase persoane? Numai noi doi nu eram de ajuns?

— Cred că nu. E vorba de o afacere complexă şi fiecare dintre ei are un segment bine determinat de rezolvat. Sunt unelte, dacă ţi-e mai uşor să accepţi. Eunice, spre exemplu, trebuie să te introducă în lumea lui Nero, pentru ca, prin el, să ajungi la Petronius. Petronius este singurul care ştie punctul în care se va fractura Ţesătura Crono. Soledad va fi body-guard-ul tău. Nu te uita aşa, pentru că s-ar putea să o înfurii şi, până nu-şi intră în rol, nu pot răspunde de reacţiile ei.

Blonda îi aruncă o privire sfidătoare de-a latul mesei şi Percier aproape că percepu fizic ameninţarea nerostită. Un body-guard, vasăzică! Acum înţelegea chiar foarte bine rostul privirilor intense cu care îl fixase... Cum îi spusese?

Soledad? Hmm, Grande Mademoiselle Marguerita... Înălță din umeri şi se strădui să zâmbească.

Alături de Soledad, femeia mărunțică, cu capul acoperit de un capişon negru şi ochelari uriaşi, cu lentile fumurii, părea să privească pe deasupra tuturor.

— Şi ea? întrebă curios.

— Mercedes? Ar trebui... Cred că mai bine o să-ți spună chiar ea. Mercedes?

Ochelarii fumurii se coborâră şi abia atunci persoana ascunsă în spatele lor păru să ia act de prezența celorlalți.

— Orice acțiune are nevoie de un creier, nu, domnule Percier? Să spunem că eu sunt creierul care conduce această *falangă*, care se ocupă cu depistarea a ceea ce există dincolo de Zidul Cronologiei. Un creier mai puțin obişnuit, care percepe realmente Timpul ca pe o componentă solidă a Universului. La fel de solidă ca Spațiul însuşi.

Charles Sebastian Percier înghiți un nod, dar nu vru să renunțe la zâmbet. Se înclină rigid în direcția lui Mercedes.

— Să înțeleg că, de fapt, nu cu ex-**ucenicul** Hilterus ar trebui să port aceste tratative, ci cu dumneavoastră. Corect?

Mercedes îşi frecă bărbia şi colțul drept al buzelor i se ridică într-un rictus.

— Poate. De fapt, cred că ar fi bine să lăsăm lucrurile să curgă pe traseul hotărât inițial. Adolfo, vrei să preiei inițiativa? Mulțumesc.

Femeia numită Mercedes îşi ridică iar fruntea, pierzându-se în lumea nepătrunsă a gândurilor ei. Percier îşi trecu privirile de la unul la altul, căutând un punct de sprijin. Singură Soledad continua să-l fixeze cu insistență, făcând să-i crească nivelul adrenalinei din sânge. Îi simțea ochii ca

pe două pete de acid măcinându-i suprafața pielii. Ceilalți păreau atenți la lichidele colorate din sondele de sticlă.

— Aguirre este un **magician** al Timpului. Specialistul nostru în Cronologie Relativă Aplicată. Cel care a determinat ca *fisura cronologică* la care lucrau băieții lui Valverde să devină o capcană mortală. Cel care va avea grijă ca aceleași margini să nu se închidă prea repede atunci când va veni momentul să acționezi. Acum cunoști întreaga echipă care va lucra cu tine.

Dădu din cap. Nu reușea să-și scoată din minte cicatricea ciudată a bărbatului cu păr creț și privire inexpresivă.

— În regulă. Care este jocul vostru?

Adolfo Hilterus se uită interogativ în direcția lui Mercedes. Capișonul se înclină abia perceptibil. Bărbatul își potrivi lornionul mai bine în cavitatea orbitei și bătu de câteva ori darabana cu degetele în tăblia mesei. Soledad râse rece și bău din alcoolul albăstrui.

— În curând vom avea un Interval de Invazie. Undeva, nu se știe unde, cerul protector de deasupra se va sfâșia și va permite unui fragment din Istoria Cronologică să pătrundă în Corassan. Fenomenul, pricepi, Percier, habar n-avem dacă fenomenul e unul natural sau programat. Ne-a frapat însă regularitatea apariției sale. Și imposibilitatea noastră, a **programatorilor** de Istorie Relativă, de a putea reacționa împotriva sa. De aceea, vrem să ne ajuți să înțelegem ce se întâmplă.

— Ceilalți, întrebă cu gâtul parcă frecat cu glaspapir, ceilalți doreau același lucru, nu? O mână de ajutor din partea mea.

Hilterus înălță din umeri.

— Presupun că da. Dar fiecare dorea un alt fel de ajutor din partea ta.

— Voi ce anume doriți?

În clipa de tăcere care urmă, blonda Soledad rânji, sticlindu-şi dinții în lumina plafonierei. Eunice se foi stânjenită pe scaun şi tuşi abia auzit în scoica pumnului.

— Să fii de acord să te sacrifici pentru cauza ce o servim.

— Mă tem că nu pricep. Dacă ar fi fost vorba numai despre moartea mea, ați fi putut-o obține oricând în ultimele ore. De ce nu m-ați lăsat, spre exemplu, în Cavitate, alături de ceilalți? Metanul infiltrat v-ar fi îndeplinit dorința în câteva minute.

Şi, într-adevăr, nu pricepea. La dracu', nu-i spuseseră nimic nou, se părea că toată lumea voia să-l vadă mort, chiar dacă habar n-avea din ce cauză sau în ce scop.

— Va trebui să mori în toate dimensiunile, Percier. În cele trecute, în cele actuale şi în cele ce vor veni. Să-ți desființezi **matricea**, cu alte cuvinte. Să dispari şi din Istoria Cronologică şi din cea Relativă. Să transformi în neant ființa eternă numită Charles Sebastian Percier.

b. Iadul de lângă noi

Soledad ieşi cea dintâi din restaurant. Privi cu precauție de-a lungul străzii cufundate în penumbra amurgului, apoi coborî treptele de piatră cenuşie şi întoarse capul în direcția opusă. După câteva clipe, le făcu semn că totul e-n regulă. Hilterus îşi înfundă pălăria cu calotă largă pe cap şi se trase într-o parte, făcându-le loc să se strecoare prin cadrul uşii.

Florans părea un cartier liniştit la ceasul înserării, în comparație cu Broocklin sau Hawayatha. Ici şi colo, felinare mari din aramă, imitând la perfecție patina vremii, îşi tremurau flăcăruile anemice, conturând umbre tremurătoare pe caldarâmul colțuros. Percier coborî treptele, flancat de Eunice şi de bărbatul cu păr negru şi cârlionțat. Mercedes îi urmă îndeaproape, sprijinindu-se de brațul lui Hilterus.

Dinspre o străduță laterală îşi făcu apariția un grup de bărbați îmbrăcați în pelerine lungi, cu bastoanele subțiri din argint bocănind sonor pe suprafața denivelată. Vorbeau tare şi gesticulau cu mâinile libere, conturând cercuri mari prin aer.

Artişti plastici, realiză Percier, urmărindu-i pe deasupra umărului femeii blonde, care-i supraveghea, la rândul ei, cu toată atenția.

Grupul trecu, compact, la numai câțiva paşi de ei şi bastoanele tropotiră scurt pe treptele scunde. Uşa se redeschise şi pelerinele se înghesuiră să intre.

— Trăsurile! comandă Mercedes.

Aguirre se repezi către stânga, ocoli colțul clădirii şi dispăru. Soledad se apropie de ei şi mârâi scurt, cu voce răguşită, de fumătoare înrăită:

— Să ne grăbim. Ceva nu-mi miroase a bine. E prea multă linişte în aer, nu simțiți?

Mercedes o fixă preț de câteva clipe prin ochelarii imenşi şi o apucă de cot.

— Repede, atunci. Ia-ți omul în primire şi mergeți direct la locul de întâlnire. Adolfo o s-o aducă pe Eunice cu trăsura. Eu o să vin ceva mai târziu, cu Aguirre. Ne depliem în formă de stea. Şi, mai ales, evitați orice încăierare. Soledad?

Femeia dădu din cap şi îl împinse de umăr pe Percier în direcția opusă celei pe care apucase Aguirre. N-avea niciun rost să se împotrivească, aşa că o urmă îndeaproape, aruncând din când în când câte o privire peste umăr. Când ajunseră în dreptul străduței de pe care venise grupul de artişti, o sirenă urlă scurt, chiar deasupra lor, apoi două reflectoare puternice apărură printre coroanele copacilor care mărgineau drumul, pipăind zidurile şi gardurile cu degete albe şi tăioase.

— Ticăloşii! urlă Soledad şi-l împrânci către gura întunecată a străduței. Ei erau patrula!

Alergau, izbindu-se cu vârful încălțărilor de pietrele neuniforme ale pavajului. Percier nu mai întrebă despre care „ei" era vorba. *Artiştii...* îşi muşcă buza de sus, până la sânge. Erau oamenii lui Menezes sau ai lui Valverde? Sau, şi mai rău încă, ai unei a treia puteri, încă necunoscută?

La câteva secunde după ce se afundaseră în întunericul protector, sirena îşi încetă icnetul şi o portavoce îşi răcni ordinele neînțelese către cei rămaşi în urmă. Gâfâia din ce în ce mai tare şi realiză că nu mai putea continua în acelaşi ritm. Întinse brațul şi o atinse pe braț pe femeia ce alerga cu pletele fâlfâindu-i în jurul capului. Aceasta încetini puțin, lăsându-l să o ajungă, apoi îi căută mâna şi îl trase cu putere înainte.

— Dacă ne oprim... murim! şuieră între două gâfâieli.

Degetele femeii erau reci. Îi simți unghiile lungi înfipte în piele şi nu îndrăzni să se împotrivească. Continuară o vreme să alerge orbeşte, urmând firul sinuos al străzii. Din loc în loc, lumina câte unei ferestre situată la etaj punea pe pavaj o pată gălbuie, pe care Soledad o ocolea instinctiv.

Nu-i urmărea nimeni. Percier își încordă auzul de câteva ori, dar nu reuși să perceapă niciun tropotit de pași înapoi. Își smuci mâna din strânsoare și femeia îi dădu drumul, fără să se împotrivească. Făcu încă șase-șapte pași și se opri în apropiere de corola de raze a unei ferestre de peste drum. Se sprijini cu umărul de zid și începu să tușească. Palma puternică a lui Soledad îl izbi de mai multe ori de-a lungul șirei spinării și icnetul plămânilor se frânse.

— Nu ești obișnuit să fii vânat! rânji ea și lumina apropiată îi tremură o lucire rea în priviri. Îmi pare rău, dar timpul de odihnă a expirat. Pe aici, domnule **misionar**.

Se întrebă la ce-i foloseau ironiile, dar nu reuși să găsească niciun răspuns. Părea că femeia încearcă să se răzbune pe el pentru ceva din trecut, dar era mai mult decât sigur că trecutul său nu se intersectase niciodată cu al ei.

— Ascultă... se forță Percier să păstreze un ton liniștit. Ne cunoaștem de undeva? Există...

Vocea îi sună fals, dar trebuia să meargă până la capăt, simțea nevoia să-și lămurească odată nelămuritele presimțiri legate de persoana ei.

— Există în trecutul nostru vreun punct care ne leagă?

Nu-i vedea decât coama aurie de păr legănându-se ușor în jurul capului, dar îi auzi respirația precipitându-i-se brusc, de parcă exact atunci s-ar fi oprit din alergare. Își simți inima zbătându-se speriată în coșul pieptului și un fior nelămurit de teamă îi străbătu șira spinării. Deasupra, cerul se transformase într-un scut negru, sclipindu-și miile de incertitudini ale stelelor. O cunoștea pe femeia de lângă el? Rațiunea îi spunea că nu. Instinctul însă refuza să se pronunțe.

— Nu, nu există niciun punct care ne leagă, nici în trecut şi nici în prezent, îl parodie femeia, imitându-i inflexiunile vocii. Eşti pregătit să mă urmezi?

Oftă şi înălță din umeri. Până la colțul străzii, se furişară de-a lungul pereților, utilizând încă tehnica ocolirii spoturilor luminoase de pe drum. Când ajunseră la ultima casă, Soledad îi făcu semn să rămână lipit de zid şi dispăru în întuneric. După numai câteva clipe, auzi un fluierat şi porni în direcția lui. Străduța se deschidea într-o arteră principală, probabil Aleea Armurierilor, bănui Percier, în vreme ce se uita după însoțitoarea sa. O descoperi în dreptul vitrinei unui magazin de bijuterii, în fața căreia spânzura un inel uriaş de bronz aurit, discutând în şoaptă cu un cerşetor cu picior de lemn. Ridică din umeri: alături de fugă, aşteptarea tindea să-i devină o a doua natură.

În cele din urmă, Soledad râse scurt, ca un scârțâit de fierăstrău, aruncă o monedă bărbatului îmbrăcat într-o pelerină ponosită şi-i trase una peste pălărie, turtindu-i-o pe frunte. Reveni cu paşi iuți în dreptul său şi împunse cu arătătorul în direcția palatului ce se zărea în depărtare, dincolo de o piață publică bine iluminată.

— Zona e curată, îi comunică. Ultima patrulă a trecut pe aici în urmă cu aproape trei ore. În rest, trafic obişnuit. La restaurant ne-au descoperit întâmplător.

— Dacă spui tu!

Nu-şi dorise s-o ironizeze, dar veninul pitit bine printre lobii cerebrali depăşise barierele rațiunii şi îi înveşmântase vorbele pe care le dorise obişnuite. O luminiță sclipi în ochii însoțitoarei, dar se stinse aproape imediat.

— Mda. Trebuie să ne mișcăm repede, mai înainte să le vină în gând să scotocească după tine și pe aici. Ne vom întâlni cu Mercedes la Palatul Michelozzo, chiar în dreptul scării principale. Ajungem acolo cam în zece minute. Ca să nu batem la ochi, o să ne despărțim. Tu mergi pe partea asta, iar eu pe cealaltă. Indiferent cine te acostează, nu răspunzi nimic și treci mai departe. De restul, mă ocup eu. Clar?

Dădu din cap, hotărât să nu rişte s-o enerveze zadarnic cu vreo ironie gratuită. Femeia traversă strada și îi făcu semn să pornească. În urmă, auzi uşa magazinului deschizându-se și clopoțelul de deasupra clinchetind argintiu. Privi peste umăr: cerşetorul dispăruse. Semn rău sau semn bun? Oricum ar fi fost, zarurile erau aruncate și pentru Charles Sebastian Percier nu mai exista decât un singur drum – cel către Palatul Michelozzo.

Depăși o stivă de lăzi goale, părăsită în drum, și se uită în vitrina unei prăvălii de stofe, să vadă dacă nu-l urmărea cineva. Nu văzu pe nimeni. În apropierea pieței, doi gardieni cu halebarde pe umeri și pistoale termice la șold se ciorovăiau între ei. Stăteau pe marginea unui șanț proaspăt săpat și își arătau unul altuia ceva pe fundul lui. Trecu destul de aproape de ei, dar nu-l luară în seamă.

Se înscrise pe aleea în formă de semicerc, care ocolea șirul celor șase Consilieri Municipali, turnați în bronz de Alamino, în mărime naturală, de un **artist** pe jumătate uitat, Ghirlandajo, deasupra cărora o corolă uriașă de lampioane împrăștiau o lumină violent portocalie, și se apropie cât putu de mult de șirul de arțari ce o mărgineau pe partea stângă. Deși se uită în mai multe rânduri înapoi, nu reuși s-o zărească pe Soledad. Ceva piuia subțirel în creierul său, o alarmă încă

indistinctă, prezicătoare de primejdie, dar Percier o simțea undeva pe aproape, gata să intervină, dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură neplăcută pentru el.

Când ajunse la capătul aleii, în apropiere de perechea superbă de lei din marmură de Alhambra, care părea să închidă drumul de acces către curtea Palatului, zări primii turişti. Erau câteva zeci, sosiți probabil dintr-un Secol posterior celui programat în acel moment în Florans, cu înregistratoare de imagine cuantificată atârnate după gât şi cu ghid practic autonom în pavilionul urechii. Făceau fotocopii standard, se cățărau pe gâtul statuilor şi proiectau distanțatorul să-i imortalizeze pe vecie în câte-o poziție deosebită, se măsurau lângă statuile uriaşe ce flancau intrarea monumentală în curte şi aruncau cu monede strălucitoare în bazinul cu peşti exotici de lângă poartă, sperând că inscripția săpată în piatra posomorâtă de deasupra, care îi asigura pe vizitatori că au ajuns la Fântâna Miracolelor, este reală.

O căută disperat din priviri pe Soledad, s-o întrebe ce să facă: era clar că în următorul sfert de oră, afurisiții n-aveau să se mişte de-acolo. N-o descoperi şi se întrebă dacă nu cumva mersese el prea repede. Piața era puternic iluminată şi ar fi zărit-o uşor, chiar dacă s-ar fi găsit tocmai în celălalt capăt, în apropiere de gardienii care îşi părăsiseră locul şi porniseră agale în direcția leilor.

Poate că, totuşi, îl părăsise! îi trecu prin minte şi aproape că simți o undă de panică asaltându-l. Singur... singur pricepuse şi el că nu avea nicio şansă împotriva uriaşului aparat polițienesc şi a înfiorătoarei Inchiziții. Îşi trecu vârful limbii peste buzele uscate şi se hotărî să se amestece printre turişti. I se spusese să ajungă la Palat. Ajunsese. Până la scara princi-

pală, pe care încă nu o vedea din cauza gardului verde, mai avea de străbătut mai puțin de două sute de metri. Cel puțin nu avea să-i facă pe teren deschis, vizitatorii neprevăzuți asigurându-i o protecție neașteptată.

Se apropie de grilajul înalt, străduindu-se să adopte o alură cât mai nepăsătoare. Poarta nu era departe și chiar în dreptul său se opriseră câțiva bărbați scunzi, îmbrăcați în costume uni, de culoare galbenă, cu pălării conice pe țestele rase. Trecu chiar prin mijlocul lor, cerându-și grăbit scuze și se îndreptă către cei doi Goliați care păreau să-l țintuiască disprețuitori din înălțimea întunecată a celor 12 metri ai lor. Se strecură printre călcâiele îndepărtate, gândindu-se la faptul că, de când se trezise în această Materializare, nu venise niciodată până aici.

În interiorul curții nu se aflau decât câțiva turiști, în majoritate femei, care discutau cu voci ascuțite, într-un dialect aproape ininteligibil. Una dintre ele, o asiatică scundă, cu părul lung și extraordinar de negru, îl atinse pe umăr și-l întrebă la ce oră se deschidea Palatul pentru vizitatori. Percier tresări, apoi realiză că era confundat cu vreun **custode** și-și stăpâni cu greu un zâmbet. Răspunse, politicos, că nu îi comunicase nimeni niciun fel de modificare a programului obișnuit și o rugă să aibă răbdare până la ora indicată în prospectul primit la plecare. Se înclină și o părăsi, înainte de a-i lăsa timp să-i pună vreo altă întrebare.

Scările mari, din marmură neagră, cu desene geometrice realizate din lamele de fildeș încrustat la îmbinările dintre plăcuțe, se profilau la aproape 20 de metri depărtare. Îi străbătu cu pași repezi, uitându-se mereu în stânga și în dreapta după bodyguard-ul său. Se opri lângă unul din postamente,

reprezentând un înger cu o liră de argint în una din mâini şi cu un felinar cu gaz aerian în cealaltă. Nu ştia ce să facă în continuare, dacă să se aşeze pe trepte şi să aştepte, pur şi simplu, să se întâmple ceva sau să dea ocol Palatului, în speranța că va descoperi un semn care să-i dea de înțeles dacă femeia numită Mercedes ajunsese pe acolo.

Încă şovăia, urmărind trăsăturile delicate ale îngerului, dezvăluite de lumina tremurătoare, când auzi țistuitul aspru țâşnind de undeva din apropiere. Se răsuci, examinând cu atenție împrejurimile. Țistuitul se repetă, parcă şi mai aproape.

— Sub scară, prostule!

Era vocea spartă a însoțitoarei sale. Ocoli postamentul şi ajunse în golul de sub trepte, mascat la fiecare capăt de câte un boschet de laur. În penumbra groasă, Soledad stătea aplecată deasupra unui trup întins pe pietriş. Îi făcu semn să se apropie. Ascultă, cu presentimentul că primejdia plutea deasupra locului, asemenea unui ochi de moarte.

— Mercedes, spuse Soledad, fără să-şi ridice ochii de pe trupul învelit în faldurile mantalei. A murit chiar în clipa în care cotrobăiam pe sub scara cea mică de alături. I-am auzit gândul cel din urmă, formulat mai înainte ca mâna criminală să fi dus până la capăt încleştarea.

Percier simți cum i se pune un nod uriaş în gât şi rămase o clipă fără aer.

— Eşti... eşti telepată? Poți să citeşti gândurile?

Femeia îşi scutură pletele blonde, fără să pară că l-a auzit. Când vorbi din nou, Percier distinse în glas, uluit, tremurul unei pânze de lacrimi, care se străduia să nu-i picure din ochi.

— Mercedes a fost... sora noastră, mama noastră... iubita noastră... Eram o *falangă* adevărată, **misionarule**, dar asta

n-ai priceput nici în trecut şi n-ai să poți pricepe nici acum. Mercedes... a fost cea care ne-a convins să concepem visul nebunesc de a ieşi din acest Univers blestemat. Acum... acum, Mercedes a închis drumul visului.

Se răsuci în sfârşit spre el şi se ridică în picioare. Ochii îi sclipeau primejdios şi un rictus îi strâmba colțul din dreapta al gurii. Făcu un pas spre el.

— Ați fost vorbiți, nu, **misionarule**? Totul n-a fost decât o cursă diabolică, menită să înlăture creierul. Menită să mă țină pe mine la distanță de Mercedes. Ştiați că sunt paznicul ei personal. Până la urmă, **artiştii** aceia au fost numai nişte simpli artişti, iar patrula aeriană a fost chemată de voi. De...

— Nu spune nimic! țipă Percier, străbătut brusc de fulgerul unei amintiri extraordinar de intense. *Nu-mi spune nimic!* repetă, străduindu-se să nu se tragă înapoi din fața primejdiei blonde din fața sa. Omul cu cicatrice, asta e, nu?! Omul cu cicatrice, acel... Aguirre nu e Aguirre, cum credeți voi. Aşteaptă un moment, Soledad, nu rezolvi nimic omorându-mă! Tipul ăsta... l-am mai văzut undeva şi nu demult. Dacă ai răbdare numai o clipă... La aeroport, sigur că da! Se numeşte Hassan ibn as-Sabbaht şi face parte din ghilda **lichidatorilor**. În urmă cu 4-5 ore l-a descăpățânat pe unul, Omar Khaym, în sala de aşteptare.

Soledad încremeni locului, apoi se clătină.

— L-a omorât pe Khaym?

— Unul din gardieni spunea că avea mandat de crimă, şopti Percier, cu gâtul ca iasca.

Dintr-un singur salt, femeia ajunse înaintea lui şi-i înfipse mâinile în gât, ridicându-l deasupra solului.

— În acest caz, nu mai există decât o singură soluție, înțelegi, **misionarule**? Să te ucid cu mâinile mele, ca să fiu sigură că nimeni nu va putea profita de această materializare a ta şi apoi să mă sinucid, pentru ca nimeni să nu poată să ajungă în vreun fel la informațiile din creierul meu. Iadul, pricepi, prostule? Iadul este aici! Nu înțeleg de ce te-ai mai întors.

19. Stăpâna ceştii de cafea

„Atunci când devin însă conştient de mine însumi, în situația în care mă aflu, lucrurile se schimbă."
Karl Jaspers

Când orologiul din turnul Primăriei bătu orele 14:00, stolul de porumbei albi şi pintenați se ridică din piațeta rotundă, ca de obicei, şi se aşează pe cornişele clădirilor din jur. Maşina Salvării se strecură printre vehiculele parcate neregulamentar pe toată lățimea străzii şi dispăru după colțul cu Aleea Marionetelor, pe lângă casa unde locuia primarul Skinner.

Ce naiba, te pomeneşti că s-o fi îmbolnăvit capul urbei! îl fulgeră un gând negru pe Sparrow, în timp ce se plimba de colo-colo, aşteptând ca maiorul Powell să iasă de pe uşa imensă a Primăriei.

Ridică din umeri: nici măcar nu realiza dacă era un lucru bun sau unul rău. Căderea la pat a primului edil ar fi însemnat amânarea alegerilor. Şi, în mod automat, câteva zile în plus pentru rezolvarea afurisitului de caz, care începuse să-i scoată peri albi. Pe de altă parte, aproape sigur că Skinner

i-ar fi cerut să-i prindă pe cei care puseseră la cale defăimarea sa pe panourile de afişaj electoral. Dacă alegerile se prelungeau, era clar că o să aibă timp şi pentru aşa ceva. Cel puțin, aşa se formulau ipotezele de lucru în mintea primarului.

Chuck Sparrow se opri în dreptul unei cărămizi colorate, folosită la placarea zidului exterior al clădirii, se uită împrejur, să vadă dacă nu-l observă cineva, şi-i trase un şut. Pe mă-sa de treabă! Dacă între crimă şi alegerile electorale exista o cât de mică legătură, nu avea nicio certitudine că aceia care o puseseră la cale nu vor plănui o alta, în acelaşi scop. Se întoarse spre centrul piațetei şi urmări cu privirea mulțimea de fuste negre, ciorapi trei sferturi albi şi pantofi de lac cu baretă, care năvălise pe poarta metalică a Pensionului de fete „Thomas Christiansen" spre cofetăria lui Martin Ramos, situată peste drum de parcul şcolii. Maiorul Richard Powell purtase cu el o discuție de numai cinci minute, în care îi ceruse informațiile principale ale cazului, suspecții, şi-i comunicase că presiuni venite de foarte de sus (şi când spusese asta făcuse un gest reprezentativ cu degetul cel mare în sus) îl determinaseră pe Comisarul-Şef să solicite închiderea dosarului până cel târziu la orele 20:00, în aceeaşi seară. Nu exista loc pentru comentarii, îi atrăsese atenția. Decât, cel mult, pentru o demisie imediată. În acest caz, adjunctul său avea să preia cazul, iar ceea ce urma nu putea să-l mai intereseze.

O clipă, fusese tentat să urmeze indicația sugerată în subtext. Apoi, se dezmeticise şi dăduse înapoi. Cu sau fără demisia sa, era clar că dosarul avea să rămână nerezolvat. Altcineva, dacă nu el, urma să scrie formula clasică „Închis

din lipsă de probe, până la noi ordine", să pună parafa şi să semneze. Şi, atunci, avea să rămână pentru totdeauna o enigmă nu numai decesul ăsta fără niciun haz, dar şi prezența Sandrei Snell în patul său, vibrațiile ciudate resimțite în timpul discuției cu Silvia Quintodo Ostrand, alunecările reptiliene ale lui Cortland... Ca şerif, dispunea de autoritatea de a întreprinde cercetări, chiar dacă nu oficiale, şi mai târziu, când valurile se vor fi potolit şi Atlantic River îşi va fi reintrat în matcă. Aşa că zâmbise acru, îl asigurase pe conlocutor că, într-un fel sau altul, problema va fi rezolvată în timp util şi acceptase să-l conducă la primar pentru o scurtă convorbire.

De altfel, îşi repetă, rezemându-se cu umărul de geamul chioşcului de ziare, maiorul Powell era un tip ce degaja un aer de forță, căreia nu te puteai împotrivi prea uşor. Sparrow era absolut sigur că nu-l întâlnise niciodată la District, însă nu avea niciun motiv să-l bănuiască de vreo neregulă: actele de acreditare prezentate fuseseră în perfectă ordine. Poate că ajunsese la Sector de curând sau poate că provenea dintr-un Departament cu care el nu avusese contacte până în acel moment.

Problemă fără rezolvare momentană, hotărî şi duse două degete la pălărie, în chip de salut, față de gestul sinonim de peste drum al consilierului Matther. Îşi reluă plimbarea, cu mâinile la spate, străduindu-se să ignore căldura sufocantă şi boabele mari de transpirație, care i se strecurau de-a lungul şirei spinării.

Când să ocolească, pentru a douăzecea oară, colțul gardului viu, care mărginea rondurile de flori de pe latura dreaptă a Primăriei, o maşină roşie, decapotabilă, viră scurt dinspre

magazinul „Mefisto" şi opri, într-un scrâşnet aspru de frâne, la două palme de pantofii săi. Din spatele volanului, îmbrăcat în halat alb, îi făcu un semn din degete doctorul Cortland.

— Cald, azi, nu şerifule?! Afurisiții ăştia de meteorologi au anunțat vreme caniculară pentru întreaga săptămână următoare. De parcă ei nu ar fi tot oameni, ca şi noi. Ce faci pe-aici? Îi dai o mână de ajutor primarului pentru propaganda electorală?

Chuck Sparrow oftă: de parcă nu ar fi avut destule probleme şi aşa! Prezența lui Cortland în fața Primăriei exact la ora la care se afla şi el acolo nu avea nici cea mai mică şansă să fie declarată drept coincidență. Privi spre treptele albe ale clădirii, aşteptând ca salvarea de la noile încurcături ce se prognozau să apară sub forma maiorului Powell şi a servietei sale burduşite. Treptele rămaseră însă tăcute şi fierbinți, în liniştea amiezii. Chuck ocoli farul din dreapta şi se apropie de portieră. Doctorul zâmbea ironic şi îşi căuta o țigară în buzunarul de la piept.

— Să fiu sincer, doctore? Prezența dumneavoastră mă deranjează, în acest moment. Dacă ați făcut deplasarea numai pentru a afla în ce stadiu se află campania electorală, ați greşit adresa. Eu mă ocup cu asigurarea liniştii şi ordinii publice. Staff-ul campaniei domnului Skinner se află pe strada Amatobe, în spatele Depozitului de Cereale. În caz că nu mai există şi alte...

— Ia te uită ce furios e şeriful la ora asta! râse detaşat Cortland şi-şi scutură claia albă de păr. În sfârşit, descoperi țigara cu filtru auriu şi o extrase din pachet. O bătu de două ori de volan. Eu te căutam, de fapt, în alte scopuri. Politica, în general, şi domnul primar, în mod particular, mă lasă ab-

solut rece. Atlantic River reprezintă un concept mai important decât orice ambiție umană măruntă.

Chuck Sparrow ridică din umeri. Interesul doctorului pentru bunăstarea generală a orașului era o chestiune care nu-l privea. Și pe care nu o înțelegea. De ani de zile, ideea de umanitarism față de interesul general al comunității se manifesta prin donații pentru diversele așezăminte de binefacere, iar declarațiile sforăitoare fără acoperire în plan material nu aveau nicio valoare.

— Și care ar fi, mă rog, acele scopuri? Asta dacă, bineînțeles, au legătură, în vreun fel, cu slujba mea.

— Au, răspunse sec celălalt și aplecă fruntea în jos pentru a-și aprinde țigara. Fosforul chibritului fâșâi și flăcăruia galbenă incendie vârful alb. Am descoperit...

Se opri brusc, înecându-se cu fumul. Se aplecă peste volan și tuși de mai multe ori, scoțând un fel de hârâit din plămâni. Își reveni și se rezemă de spătarul cenușiu.

— N-am putea să discutăm undeva? Ceea ce vreau să-ți spun, șerifule, are directă legătură cu ancheta pe care o desfășori.

Nu părea o șmecherie. Și nici o diversiune. Poate că, într-adevăr, descoperise un element de noutate. Dădu din cap.

— Mai jos puțin este un bar fără pretenții, al unui mulatru care-mi este dator. Sunt sigur că vom găsi o masă liberă. Mai ales, la ora asta.

— Nu. Prefer să discutăm într-un loc unde să fiu sigur că nu vom fi deranjați de nimeni. La dumneata acasă, spre exemplu.

— La mine acasă?! repetă uluit șeriful. Și de ce, mă rog, tocmai la mine? Cafeaua mea tot la filtru este făcută, la fel ca și cea de la bar.

— Să spunem pentru că nu vreau să fim văzuți împreună.

Chuck ridică din umeri. Motivul putea să fie real. După cum putea să fie numai un bluf. Dacă doctorul spunea adevărul, atunci, într-un fel sau altul, era implicat şi el în ceea ce prezentase drept o descoperire importantă pentru cursul anchetei.

— Oricum, vom fi văzuți împreună, atunci când vom traversa oraşul, se strâmbă şi deschise portiera din dreapta. Se trânti în fotoliul cenuşiu. Sau crezi că respectabilii noştri concetățeni au cumva orbul găinilor?

— Nu mă deranjează să fim văzuți în maşină, replică doctorul şi învârti cheia în contact. O plimbare cu hărăbaia asta face bine oricui vrea să ia o gură de aer. Dar o discuție între patru ochi, la o masă, după care şeriful anunță rezolvarea cazului ce a pus pe jar notabilitățile urbei, trebuie să recunoşti că miroase a conspirație deja.

Îşi lăsă ochelarii negri pe nas şi demară în trombă. Până în față la East India House nu făcură nici trei minute şi Sparrow se văzu nevoit de două ori să se agațe cu mâinile de scaun, lovindu-se de geanta neagră a lui Cortland, la curbele luate prea strâns. În piața San Lucas, aproape că loviră o florăreasă, care traversa imprudent strada şi scăpară de înjurături numai pentru că oamenii recunoscură uniforma polițistului şi-şi închipuiră că se aflau în exercițiul funcțiunii. Ceea ce nu era chiar departe de adevăr, într-un anume sens, recunoscu în sinea sa acesta.

Ajunseră în dreptul locuinței sale când mai erau numai şase minute până la ora 15:00. Şeriful coborî şi porni înainte, ca să deschidă, în timp ce Cortland parcă maşina, urcând-o cu botul de-a dreptul pe peluza vecinului. Din doi paşi îl

ajunse din urmă, cu geanta aruncată neglijent pe spate, şi intrară pe hol aproape împreună. De la căldura zăpuşitoare de afară, penumbra holului părea o adevărată binecuvântare. Gazda deschise uşa bucătăriei şi-l pofti înăuntru. Apoi merse direct la aragaz, îl aprinse şi puse deasupra flăcării albăstrii ceainicul cu apă.

— M-am răzgândit, spuse şi aruncă două linguriţe de zahăr în apă. Am mai băut o cafea la filtru de dimineaţă şi cred că îmi doresc una fiartă domol.

— Văd, remarcă doctorul şi împinse ceştile folosite spre mijlocul mesei. De obicei, bei la două ceşti sau în dimineaţa asta ai făcut o excepţie?

Lăsă capul în jos şi se înjură în gând pentru faptul că uitase să facă să dispară dovada vizitei de peste noapte. Luă ceştile, cu un gest furios, şi le aruncă peste vasele murdare din chiuvetă. Îşi tamponă fruntea de transpiraţie cu un şervet.

— E o problemă personală cum îmi beau cafeaua dimineaţa, domnule Cortland, în regulă? Sau trebuie să vă prezint un raport complet asupra tabieturilor personale?

Apa dădu în clocot. Sparrow se întoarse spre ibric, turnă direct din pungă, amestecă de câteva ori cu linguriţa şi trase vasul într-o parte. Puse deasupra o farfurioară, după care se sprijini de marginea bufetului şi aşteptă.

— Domnule Cortland...

Doctorul rânji şi-şi trase scaunul mai sub masă.

— O să te pun, mai întâi, să guşti din ceaşca mea, să fiu sigur că n-ai strecurat în ea vreo otravă. După felul în care te uiţi la mine, ar fi trebuit să fiu mort şi mumificat deja. Noroc că nu sunt slab de înger. Hai, şerifule, ia loc şi fă-te comod, povestea asta o să-ţi cam taie picioarele.

Clătină din cap şi continuă:

— Cum crezi, nu te obligă nimeni. În fine... Nici nu ştiu măcar de unde să încep. Nu sunt obişnuit să relatez întâmplări, domeniul în care m-am pregătit ca specialist este o ştiinţă exactă şi nu presupune decât canoane şi rigiditate. Cred că mai bine-ar fi să o iau de la sfârşit. Adică de la geanta mea de voiaj. Ca la circ, nu? Hocus-pocus şi gata! Maestrul scoate din pălărie o chestie magică. Obiectul magic, în cazul meu, este...

Se aplecă sub masă, trase de un fermoar, scotoci câteva clipe, apoi se ridică şi puse în mijlocul mesei un aparat medical cu două furtunuri subţiri şi o pară roşie de cauciuc.

— O pompă de sânge! exclamă surprins şeriful şi se aplecă puţin, ca să vadă mai bine.

— O pompă de sânge, se arătă de acord celălalt. Mai precis, pompa care a servit la asasinarea nenorocitului de Mike Ostrand. Dacă te uiţi cu atenţie, pe ventuza aspirantă de la capătul primului furtun se zăreşte o pată de sânge uscat. Nu mai e nevoie să-ţi precizez a cui este. Şi acum cred că ar fi mai bine să-mi pui câteva întrebări, altfel mă tem că o să mă încurc în cronologia relatării şi s-ar putea să uit vreun element important. Ştiu cât de tipicari sunteţi voi ăştia de la Poliţie, ca să mă tem că voi fi asasinat cu reluări ale interogatoriilor şi rechemări la Secţie. Sunt scârbit de chestii de genul ăsta, aşa că, şerifule, străduieşte-te să afli tot ce te interesează, din prima. Am vorbit clar?

Arma crimei... Sparrow îşi muşcă uşor buza de jos şi îşi făcu de lucru pentru a-şi masca nervozitatea. Până la urmă, doctorul nu blufase, chiar că deţinea un atú suficient de important ca să-l facă să lase baltă orice altă preocupare. **Cât de implicat era oare?**

Turnă cafeaua, străduindu-se să-şi ascundă tremurul mâinilor. Se aşeză pe scaunul de pe cealaltă parte a mesei şi împinse o ceaşcă în direcţia celuilalt. Acesta o acoperi cu palmele, părând să nu bage de seamă cât era de fierbinte.

— Doctore, fac parte din tagma acelor persoane care nu cred în gesturi gratuite. Sfinţi care doreau binele umanităţii în mod dezinteresat au trăit numai în trecutul foarte îndepărtat şi nu aş putea să jur că nu reprezintă o simplă plăsmuire a bisericii. Care este preţul?

— Orice lucru trebuie să-şi aibă un preţ, şerifule?

— Nici măcar moartea nu este gratuită, mormăi celălalt şi suflă în caimacul gros. Personal, nu cred că v-aţi schimbat atât de radical modul de a fi, în numai cele câteva ore câte au trecut de când am discutat. Foarte concis: ce doriţi?

— Îmi place cum pui problema, împunse doctorul aerul cu degetul arătător în direcţia sa. Aici, adăugă şi se bătu peste tâmplă, aici există răspunsul la toate întrebările legate de cazul pe care toată lumea îţi cere să-l închizi, dacă se poate fără a fi rezolvat. Sau **mă** înşel?

Se priviră pe deasupra mesei, fără ca vreunul să-şi plece ochii.

— Sau **te** înşeli? accentuă. La început, primarul, apoi Powell... Până la noapte vei primi, poate, chiar mai multe telefoane, de undeva **de foarte de sus...** accentuă ultimele cuvinte şi arătă drept spre tavan cu degetul cel mare. De foarte de sus.

Chuck tresări violent şi nu avu timp să-şi reprime reacţia. De unde naiba ştia doctorul de maiorul Powell, când el însuşi aflase de existenţa sa în Atlantic de-abia de o oră şi jumătate, iar acesta sosise în oraş de cel mult două ceasuri,

dacă propriile observații realizate la Mama Rose erau corecte... Și, mai ales, de unde știa cu ce misiune venise acesta la Secție?

Ridică din umeri. Prea multe întrebări și niciun răspuns.

— De... De unde știți de sosirea maiorului Powell?

Cortland sorbi din lichidul amărui și clătină din cap.

— Așa nu ajungem nicăieri, șerifule. Plasa întrebărilor se țese în sistem avalanșă, asta ar trebui s-o știi mai bine decât mine, deoarece face parte din meseria dumitale. Parcă voiai să afli ce anume doresc în schimbul informațiilor despre asasinat, nu? Să rămânem pe acest teren, bine? Să spunem că vreau... Ei bine, doresc ca începând cu orele 21:00 să-l arestezi pe maiorul Powell și să-l izolezi complet de ceilalți oameni, astfel încât până a doua zi dimineața să nu poată comunica cu nimeni.

Chuck Sparrow se înecă, tuși de câteva ori și stropi de cafea se împrăștiară pe fața de masă. Se șterse cu un șervet și împinse ceașca într-o parte.

— La dracu', doctore! Să arestez un superior venit de la Centru, pentru ca să... ca să...

Se înroși la față și începu să bolborosească. Cortland își puse o mână la falcă și îl fixă cu aceeași curiozitate cu care te-ai fi uitat la o rădașcă monstruoasă.

— Pentru ca să poți rezolva cazul. Pentru că, de fapt, exact asta-ți dorești cel mai mult, nu? Mai mult chiar decât rămânerea pe funcție. Ai fi demisionat, așa cum probabil ți-a sugerat, cu viclenie, maiorul, dacă nu ar fi rămas cazul. Așa, însă, pe funcție, ai fi putut întreprinde cercetări și mai târziu, când apele se vor fi potolit. E o motivație suficient de puternică, pentru ca să te facă să accepți propunerea mea?

Undeva, în dormitor, telefonul tresări pe noptieră şi țârâitul său stins răzbătu până în bucătărie, ca dintr-o altă lume. Chuck făcu gestul de a se ridica, dar doctorul îl prinse de braț.

— Exact asta vor şi ei, nu vezi, Sparrow? Să răspunzi. Să răspunzi şi să te atragă din nou în cerc. Unde nu poți să gândeşti singur, să voieşti singur. Unde nu faci altceva decât să îndeplineşti cerințele mecanismului social care ne reduce la **statutul de simple marionete**.

— Nu înțeleg, se smuci el să scape. Probabil e un telefon de la Secție. Sau poate că e primarul, se întreabă unde am dispărut şi l-am lăsat baltă pe maior.

— Tocmai asta e! Trebuie să hotărăşti singur, nu să te laşi în seama celorlalți. Clătină din cap: Am obosit repetându-ți chestia asta. **Chiar nu vrei să înveți nimic din experiențele anterioare?**

De parcă l-ar fi străbătut un curent electric! Şeriful lăsă brațul în jos şi-l privi cu atenție. Cuvintele celuilalt păruseră, pentru o clipă, să scoată din profunzimile eului său o imagine similară cu cea care tocmai se derula în căldura toropită a bucătăriei. Dumnezeule mare, nu! se încrâncenă. Nu mă pot lăsa tocmai acum pradă halucinațiilor şi coşmarurilor de altădată. Nu e timp pentru aşa ceva, după cum nu e timp nici pentru moar...

Brațul îi căzu. Saliva i se transformă în fiere şi limba păru, dintr-odată, o bucată umflată de lemn. **După cum nu e timp nici pentru moarte!** îşi aminti cu o claritate extraordinară propriile-i spuse. Şi îl revăzu pe doctor, în aceeaşi imposibilă după-amiază clocotită, numai că într-un alt timp, într-o altă viață, apucându-l de braț şi privindu-l cu o nesfârşită

milă. Ceaşca dintre ei se răsturnase şi-i pătase mâneca halatului.

Scutură capul şi imaginea amintirii sau a fabulației creierului său obosit se risipi. Ceaşca doctorului stătea în fața lui, pe jumătate goală, cu caimacul ridicat spre marginea marcată cu un cerculeț albastru într-un lanț zimțat de munți minusculi. Ceva... se întâmpla ceva cu el, cu doctorul, cu lumea asta afurisită...

— Ar fi trebuit să-mi amintesc ceva? întrebă cu gura pungă. Cine sun... Cine sunteți dumneavoastră, doctore Cortland?

Țârâitul telefonului se stinse la fel de brusc cum se înființase şi o liniște stranie tremură pe deasupra obiectelor din jur. Omul în halat oftă abia simțit şi-şi scutură claia de păr alb. Împinse ceaşca de cafea într-o parte.

— Sunt doctorul Van Cortland, de la Spitalul Municipal. Cel care deține probele ce vor mărturisi despre asasinul lui Mike Ostrand. Mai ai vreo nelămurire?

Chuck înghiți greu nodul din gât. Fraza aceea, în care vorbise despre **moarte**, nu-i dădea pace. Când o rostise şi în ce scop? Pentru că nu părea să aibă niciun sens. Ceva se refuza înțelegerii sale.

— În fine... ridică din umeri. E vorba... despre o decizie grea, doctore. Să arestezi un ofițer superior presupune... în fine, am nevoie de un mandat de arestare de la adjunctul Districtului. Şi nu cred că acesta va fi dispus să mi-l acorde atât de uşor, fără a avea motive palpabile la îndemână. Din câte ştiu până acum, acestea nu există. Sau poate nu le cunosc eu.

— Nu ai nevoie de un astfel de mandat, şerifule. Îl arestezi, pur şi simplu. Iar mâine dimineață... dacă va mai fi un

mâine dimineață, îl eliberezi, cu scuzele de rigoare. Voi avea eu grijă să nu iasă niciun scandal.

— Nu înțeleg.

Cortland se uită la ceasul-brățară şi se aplecă grăbit peste masă.

— Şerifule, nu ți-am solicitat treaba asta pentru ca s-o înțelegi, spuse cu un ton uşor iritat. Ci pentru a o duce la îndeplinire. Eu zic că merită. Dacă eşti de acord şi consideri, după ce-ți spun tot ceea ce doresc să relatez, că istoria nu merită atenție, uităm totul. Iar dumneata nu te vei folosi de informațiile pe care ți le voi pune la dispoziție. De acord?

O fundătură, asta era! Se găsea într-o fundătură. Pe de o parte exista Van Cortland, cu informațiile sale, care ar fi putut dezlega blestemata de crimă şi pune punct cazului. Cortland cel care-l împingea către amintiri ce păreau să țină de lumea subconştientului, unde nu avea acces decât în mod accidental. O lume ca un vis îndepărtat. Sau ca un coşmar. În care trăise, visând la lumea aceasta. De cealaltă, se afla Mike Ostrand, necunoscutul Mike Ostrand, ucis într-un scop nebulos şi într-un mod straniu... primarul Skinner cu alegerile sale locale şi Districtul cu ordinul, cel puțin ciudat, de a închide dosarul cazului, chiar şi nerezolvat. Mai ales nerezolvat, după cum sugerase doctorul.

Îşi prinse fruntea între palme. Dincolo de geamul pătat de muşte al ferestrei, soarele prindea să alungească umbre către răsărit. O păsărică cenuşie dănțuia prin fața casei, vânând invizibile insecte. O vânătoare, descoperi. Fiecare îl vâna pe fiecare. Orb şi surd la celelalte lucruri care se petreceau în jurul lor. Ca o pasăre cuprinsă de febra capturării gângăniilor.

— De acord, se auzi spunând, dar nu-şi recunoscu vocea. Cred că... De câte ori am mai spus asta, domnule Cortland?

Doctorul zâmbi subțire, dar nu răspunse. Se aplecă din nou şi scoase din geantă o carte groasă, cu coperți din piele neagră, tocite la colțuri de atâta răsfoit. O puse pe masă, alături de para pompei şi bătu cu un deget în ea.

— Aici cred că se găseşte, şerifule, răspuns pentru toate întrebările dumitale. Şi cele rostite şi cele numai gândite. Este o carte rară, după cum ai să constați răsfoind-o: „Manual pentru cei care îndrăznesc ca, pornind de la alchimie, să atingă tainele Lumii De Dincolo". Un titlu ciudat, recunosc. Cuprinsul însă este unul clasic de magie neagră. Cel sau cei ce l-au citit au atins şi această pompă de sânge. Şi au asistat la ultimele clipe ale lui Ostrand, noaptea trecută. Te interesează să continui?

Chuck Sparrow clipi de mai multe ori, răsuflând greoi. Întinse degetele mâinii drepte şi atinse cotorul rotund, de parcă ar fi vrut să se convingă de existența reală a corpului înfățişat ochilor săi. *Cel mai rău lucru este atunci când organele de simț ale trupului tău încep să se înşele între ele, furnizându-ți informații eronate despre lumea exterioară,* îşi aminti un pasaj din cursul extrem de spiritual al unui bătrân profesor de psihologie de la Academie.

— Magie neagră?! se bâlbâi, nevenindu-i să creadă. Aici, în Atlantic River?

Bărbatul cu păr alb din fața lui se mulțumi numai să încline din cap.

— Cred că nu se... Cine este ucigaşul?

— Am descoperit pompa în fişetul asistentei mele, imediat după vizita dumitale. Cartea se afla pe etajera de jos.

N-am apucat să discutăm nimic, deoarece tocmai o trimisesem la Depozit, după cofeină. Inutil să spun că nu s-a mai întors până în momentul plecării mele din Spital.

Din lac în puț, se încrâncenă Sparrow şi strânse pumnii mari până ce i se albiră încheieturile. Cine mama dracu' era asistenta-secretară a doctorului Cortland, de se ocupa cu magia neagră? El, unul, nu auzise nimic despre vreo sectă de practicanți ai ocultismului în oraş. Iar până în acel moment nu avusese parte de nicio crimă cu aceste tendințe.

— Sunt abia la suprafața lucrurilor, recunoscu. Informațiile provin dintr-o singură sursă, sunt neverificate şi, deocamdată, nu se prea leagă cu ceea ce cunosc deja. Nu înțeleg de unde şi până unde asistenta dumneavoastră avea sau are încă legături cu magia neagră... Chestia asta... nu cumva se practică în grup? Ocultismul de acest tip nu presupune, cumva, o înlănțuire de mai multe energii spirituale pentru atingerea țelului propus? Nu ştiu, nu mă pricep deloc la treburi de genul acesta, dar cred că am citit pe undeva despre cum se practică un ritual magic.

— Trebuie, da, se arătă de acord celălalt. Cea mai cunoscută formulă de asociere este triunghiul magic cu doi bărbați drept bază şi o femeie în vârf. În fine... În privința legăturii cu celelalte informații pe care le deții, şerifule, asta e misiunea dumitale, să verifici şi să faci conexiuni. Pot să-ți sugerez, totuşi, un punct de plecare. Mai ales că dispui, ca şi mine, de altfel, de timp din ce în ce mai puțin. Magdalena Lawton este soră cu doamna Silvia Quintodo Ostrand. Persoana care a băut, în dimineața asta, din ceaşca de cafea pe care ai aruncat-o la vase murdare.

Spunând aceasta, doctorul se ridică şi trase geanta pe scaunul abia părăsit.

— Viața asta nenorocită, domnule Sparrow, este ca un vis care se repetă la nesfârșit. Dacă ți se pare cumva că ți s-a mai întâmplat evenimentul prin care tocmai ai trecut este numai din cauză că, într-adevăr, ți se va fi întâmplat. Numai că în mintea dumitale, în mințile tuturor, de fapt, există un inhibitor despre care nu avem habar și care ne împiedică să accedem la lucruri pe care deja le știm. Sandra Snell a existat în realitate, șerifule. Într-o altă realitate. Acum și aici o cheamă Silvia Quintodo Ostrand. La revedere. De fapt, nici măcar nu știu dacă nu cumva e corect să-ți spun, mai bine, **adio**!

Ieși din bucătărie, mai înainte ca Sparrow să aibă timp să se dezmeticească. După câteva secunde, se auzi pocnetul ușor al ușii de la intrare și liniștea se sparse cu zgomot în pavilioanele urechilor bărbatului prăbușit cu fruntea pe masă, cu părul năclăit de zațul cafelei prelinse până aproape de cotorul cărții.

20. O banală descoperire

„Oamenilor-maimuță li se oferise prima șansă;
a doua nu avea să mai existe. Viitorul le stătea,
la propriu și la figurat, în mâini."
Arthur C. Clarke

Nu i se mai întâmplase niciodată să depindă atât de mult de acțiunile unei alte persoane, medită hoțul, în timp ce asculta zgomotele produse de încercările arheologului de a reveni la poziția inițială. În meseria sa nici nu era posibil. Orice clacare a partenerului însemna, aproape obligatoriu, prăbușirea sistemului și capturarea.

În cele din urmă, spatele necunoscutului se lipi iar de al său. Prima parte din operațiunea de salvare se încheiase cu bine.

— Cutia asta stă de cam prea mult timp pe loc, aprecie profesorul. Nu ți se pare ciudat faptul că în ultimul sfert de oră nu ne-am mișcat din loc? În mod normal, ar fi trebuit să fim deja debarcați în burta vreunui avion.

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta, răspunse acru bătrânul. Ține, Doamne, locului sicriul ăsta ambulant, până ce-ți voi zice eu să-i dai drumul!

Vârful degetelor le atinse pe ale vecinului, dibuiră jucăria uşoară de metal şi o desfăcură cu îndemânare.

— În regulă. Acum, o să mă rostogolesc până la fanta de acolo, o să mă lipesc cu spatele de ea şi o să decroşez receptorul. Adusul său până lângă fantă o să fie un fleac. Cui ar trebui să telefonez? Aştept o idee genială, de cele ordinare am capul plin.

— La poliție, sugeră vocea din spate, după câteva clipe de tăcere.

— Am zis o idee genială, oftă don Miguel. La poliție... ca să le spunem, ce?

— Asta-i bună! se enervă Lawrence Olivier Hall. Cum adică ce să le spunem? Că am fost răpiți, bineînțeles! Că ne găsim legați fedeleş într-un container, pe fundul unui... unei...

— Ei, ei? Cum să continui? Pe fundul unei...?

— În fine, undeva, în magazia de mărfuri a unui aeroport. Dar cuvintele de pe urmă fuseseră rostite fără niciun fel de vlagă, semn că posesorul vocii realizase enormitatea pe care tocmai o emisese. Adică vrei să spui că nu ne vor crede, pentru că nu vom şti să le spunem locul unde ne găsim...

— Asta-i, profesore! Cine mama dracu' crezi că o să aibă timp de poveştile astea cu hoți de geniu şi profesori găbuitori de oase de şopârle, răpiți şi sechestrați? De cine? În ce scop? Unde? Ce-o să le spun, că m-au răpit pentru că am furat un craniu nenorocit? Iar pe dumneata pentru că ai făcut nu ştiu ce descoperire, ascunsă în praful istoriei, printre saurieni? Treaba e mult prea încurcată pentru a fi expusă unor oameni care n-au timp decât pentru istorii clare, de tipul cutare l-a împuşcat pe cutare, X a furat nu ştiu ce din cutare loc, Y a făcut trafic cu droguri sau cu armament... Şi, apoi, parcă prevăd că prima întrebare pe care ne-o vor pune va fi de la ce număr telefonăm. Ştiu eu bine ce tipicari sunt nenorociții ăştia de poponari: dacă nu pot să verifice de unde le vine apelul de ajutor, sunt în stare să închidă telefonul şi să se culce mai departe, alături de ventilator. Sunt sătui de glume proaste.

— Blestemată glumă!

Don Miguel oftă şi se întrebă cum îi va fi arătând ordinul pe piepții tăvăliți ai hainei. Clătină din cap, mirându-se la ce îi stătea gândul în momentele acelea.

Profesoraşul ăsta e un tip prea lent în reacții, aprecie, în timp ce se întreba cum să procedeze în continuare. *Ce dracu' or fi găsit ăia la el să-l răpească? Dacă voiau neapărat, şi de pe stradă găseau unul mai acătării. Oare chiar să fi descoperit ceva important acolo, în Jos-Timp sau e numai o gură mare? Şi, dacă a descoperit, asta să fie cauza adevărată pentru care se găseşte aici?*

— E vorba de un telefon urban, reluă, fără să fie sigur că nu vorbeşte zadarnic. Telefoanele pentru orbi sunt exclusiv urbane. Deoarece nu ştim nici măcar unde ne găsim (nu avem decât presupunerea că am fi pe un aeroport), şansa de a fi crezuți la o secție de poliție este egală cu zero.

Tăcu şi aşteptă. Dar întrebarea nu veni. Probabil că arheologul legumea cele auzite.

— Întâmplător, în Port May, oraşul de unde-am fost răpit, – îți mai aminteşti, sper – întâmplător, după cum spuneam, se desfăşoară un simpozion radiofonic la nivel federal. Ceva despre emisiunile informative ale mileniului III. O tâmpenie, dar mi-a rămas în memorie, din cauza unei probe absolut trăznite, despre care am auzit în timp ce mă bărbieream. *Un buletin de ştiri cu informații din viitorul apropiat.* Restul n-am auzit, deoarece am intrat sub duş. Când am intrat din nou în cameră, am prins numărul de telefon al concursului emisiunii. Şi, evident, tema acestuia: cine a furat craniul-fosilă al Omului din Neanderthal, aflat la un mare muzeu parizian? Îți dai seama că aveam toate şansele să câştig o croazieră în Bahamas, mi se pare... Ce spui, ar fi o idee?

— Adică să te deconspiri singur?! căscă celălalt gura neîncrezător.

Don Miguel sălta din umeri. Întrebarea i se părea amuzantă.

— Parcă mai am ceva de pierdut? Tentația de a-l descoperi pe hoț este atât de mare, încât precis radioul îşi va trimite reporterii disponibili pe teren, să verifice toate aeroporturile din zonă. Altceva, recunosc sincer, nu-mi trece la ora asta prin minte. Încercăm?

— Oricum, altceva mai bun se pare că nu avem de făcut. Dă-i drumul!

Don Miguel se încordă din nou din toți muşchii şi, din trei încercări, reuşi să se sprijine cu spatele chiar de sursa de lumină.

— Văd două fante înguste, cam de trei centimetri fiecare. Presupun că au fost făcute pentru a ventila interiorul. O să

încerc să strecor lama prin una dintre ele. O.K., am găsit ieşirea... Ştii că merge chiar mai uşor decât m-am aşteptat? Un moment, să încerc să trag iar cu coada ochiului, ca să văd unde dirijez vârful. Al dracului, nu merge! E prea îngust locul. Nu-i nimic, vom încerca să desprindem receptorul pe pipăite. Aşa... Aici nu. Încă nu. O fantă... ba nu, e vorba de o adâncitură concavă. Şi aici e ceva rotund. Ceva rotund cu tijă. Asta e, receptorul! Să decroşăm... Ba nu! strigă, fulgerat de un gând neaşteptat.

— Ce naiba s-a mai întâmplat? oftă Hall din întuneric.

Nu s-a întâmplat nimic, stimabile, îşi linse buzele hoţul, aproape nemaisimţind durerea de la rădăcina limbii. *Dar prea mă crezi dobitoc! Nu ştiu cum se face, dar încă n-am aflat* ***pentru ce naiba te afli tu aici.*** *De fiecare dată, s-a interpus un obstacol imprevizibil. Poate că acesta este un moment de presiune suficient de puternic, ca să te determine să-ţi relatezi Marea Descoperire. Ce spui?*

— S-a întâmplat că m-am pus şi în pielea lor. Şi nu mi-a plăcut deloc ce am văzut. E foarte posibil să nu fiu crezut, profesoraşule. Doar nu-ţi închipui că, la un premiu aşa de atractiv, n-or fi primit până acum vreo 200 de telefoane, la care s-au debitat o mulţime de enormităţi. Iar la sfârşit vin eu, cu bomboana de pe colivă – v-am găsit hoţul, sunt eu, veniţi să mă luaţi, cred că mă găsesc pe un aeroport. Nu ştiu, mi se pare cam naivă toată treaba. Dumitale, nu?

Urmă un lung moment de tăcere. Hoţul îşi supse un dinte cariat de pe maxilarul superior şi îşi frecă ţeasta de peretele metalic. Afară, se petrecu ceva nedeterminat, probabil un utilaj automat intrase în funcţiune, făcând să scadă la jumătate intensitatea fasciculului de lumină. Ba nu, desco-

peri bătrânul, luminile de avarie nu puteau fi afectate de niciun consumator, oricât de mare i-ar fi fost puterea.

— Cred că ar trebui să-mi spui istoria descoperirii dumitale, domnule Hall. Nu că m-ar interesa în vreun fel. Chestiile astea cu iz de mucegai mă lasă absolut rece. Dar poate găsim în ea vreun fir mai credibil decât al meu, pe care să-l turnăm celor de la Radio 3 M drept o ştire provenind din viitor. Chiar dacă nu se mai leagă de întrebarea concursului.

Un iz de cauciuc ars se strecură în interiorul cuştii. Don Miguel strâmbă din nas.

— Pute a gută pârlită, nu simți? Ce naiba, sper că nu le-a trecut prin cap să ne afume! Grăbeşte-te, profesore, altfel riscăm sau să se stingă complet lumina şi să nu mai reuşesc să aduc receptorul pe poziție, sau să nu mai putem articula niciun sunet inteligibil din cauza tusei.

Urechea îi percepu un oftat înăbuşit.

— Lucram... la o descoperire importantă şi, evident, secretă, începu arheologul, într-un târziu, mitraliind cuvintele. Dumneata... N-am dreptul să spun nimic mai mult nimănui, până ce lucrurile nu vor fi verificate, teoria închegată şi publicată în „National Geographyc". După cum vezi, nu e simplu deloc. Nu pot să încalc cutumele universitare, pentru că mă vor expulza din acest nobil şi foarte vechi corp ştiințific.

E mai şmecher decât pare, profesoraşul! se strâmbă semnificativ hoțul, străduindu-se să nu respire prea mult fum. *Tot nu vrea să spună. Ce mama dracului de descoperire va fi făcut în groapa aia împuțită de la Aakrau?*

— Timpul trece şi ratăm colacul de salvare, dom' profesor, spuse pe un ton potolit. Ştii ce-o să se întâmple în con-

tinuare? Ne vor duce la conacul bossului care a pus la cale toată afacerea şi ne vor stoarce ca pe nişte lămâi. Cu mine vor termina repede, că nu prea au ce scoate din azilul memoriei, decât poveşti prăfuite despre spargeri vechi şi păguboase. Probabil că mă vor împuşca, ca să nu se complice prea mult. Dar pe dumneata te vor chinui ca pe Iisus pe Sfânta Cruce. E clar că ai ceva de ascuns şi fii sigur că nu se vor sfii să afle. Te hotărăşti odată sau renunţ? Mi-au amorţit degetele de tot.

Profesorul îşi drese glasul. Sau poate tuşi din cauza fumului din ce în ce mai dens.

— Şi cam ce te-ar interesa?

— Asta e... a dracului problemă, domnule Hall! Păi eu de unde să ştiu ce bazaconii ai găsit dumneata sub brazda aia de pământ african, ca să ştiu ce să te rog să detaliezi? Cred că cel mai bine ar fi să-mi povesteşti tot. Tot ce-ai descoperit, adică. Şi să mă scuteşti de detaliile expediţiei. Nu sunt pasionat de plimbările prin sânul naturii. Când am fost nevoit să le fac, aveam întotdeauna pe urme mai mult de cinci indivizi înarmaţi şi însoţiţi de copoi. Ascult!

21. a. Un oraş numit Corassan

„Vreau să-mi revăd iubita, cât inima o cere.
Vreau să trăiesc! Căci morţii, nu-şi mai aduc aminte."
Omar Khayyam

Nici el nu înţelegea. Se zbătea prin aer, din ce în ce mai încet, cu inima vuind asemenea unui clopot şi cu plămânii

gata să-i facă explozie. Degetele subțiri, dar extraordinar de puternice, ale femeii pătrundeau în piele ca niște coarde de oțel, căutându-i mărul lui Adam.

Iadul era acolo, într-adevăr! Charles Sebastian Percier putea chiar să-i zărească marginile tivite cu negru și flăcările roșietice, ce-i fulgerau pe dinainte, fără zgomot, dar și fără căldură. Revenise ca să moară, realiză. Dacă afirmațiile pline de ură ale lui Soledad erau adevărate, însemna că se mai întâlniseră o dată... de două ori... de nenumărate ori, poate... și, de fiecare dată, adusese după el Iadul.

Mâinile femeii îl ridicară încă și mai sus, scuturându-l violent. Își muşcă limba, dar nu simți durerea. Pricepu ce se întâmplase după stropii de sânge ce pătară obrajii de sub el, apoi percepu un șuier slab și un trosnet sec. Trosnetul propriului corp izbit de peretele curbat al scării. Întunericul năvăli complet asupra sa și nu mai auzi strigătul salvator:

— Soledad, nu! Percier trebuie să rămână în viață, cu orice preț! Aceasta a fost ultima dorință a lui Mercedes și nu avem nici voie și nici dreptul să o încălcăm.

Își reveni în simțiri, din cauza durerii violente pe care o resimțea undeva la baza gâtului. Precis nu murise, deoarece acestea erau imperfectele sale simțuri umane, atrăgându-i atenția asupra faptului că lumea unde avusese ghinionul să se materializeze îl luase din nou în stăpânire. Tuși, dar se înecă violent și leșină din nou.

Când deschise pleoapele, în lumina slabă și roșie a unui tub fluorescent luminos în formă de cerc, pricepu că o parte a coșmarului se încheiase. Deasupra sa stătea aplecată fața blândă a lui Eunice, privindu-l cu spaimă și cu îngrijorare. O șuviță cârlionțată îi alunecase, rebelă, de-a lungul frunții,

aproape atingându-i obrazul. Vru să întrebe ceva, dar nu reuşi decât să icnească, ininteligibil. Durerea i se păru o limbă subțire de fierăstrău înroşit în foc, zvârcolindu-i-se prin gură.

— Nu spune nimic, îl sfătui femeia, punându-i un deget pe buze. Eşti rănit. Dacă înțelegi ce spun, clipeşte o dată din ochi.

Clipi şi simți un val uşor de căldură străbătându-i obrajii şi pieptul, văzând că se bucură.

— Încearcă să nu te mişti. Ai o coastă fisurată, presupun, şi ți-ai muşcat destul de rău limba. Acum, ți s-a umflat şi ți-a blocat complet gura. Voi încerca să-ți răspund la câteva întrebări, după ce mai întâi îți voi spune ce s-a petrecut şi unde te afli, de acord?

Clipi o dată şi aşteptă. Eunice întinse o mână şi trase mai aproape cercul aerian luminos. Se aşeză pe ceva ce părea marginea patului şi îşi apropie din nou fața de a sa.

— Trebuie să vorbesc mai încet, deoarece încăperea în care ne aflăm nu are niciun fel de protecție fonică şi oricine s-ar întâmpla să treacă pe coridorul de dincolo de zid ne-ar putea auzi. De unde s-o luăm? De la accident, e bine?

Vru să salte din umeri, dar o durere violentă îl fulgeră chiar deasupra inimii. Gemu.

— Ți-am spus să nu faci nicio mişcare. În mai puțin de o jumătate de oră, Adolfo va reveni cu trusa medicală de urgență şi atunci vom putea să renunțăm la improvizații şi să te putem transporta la unul din punctele medicale, unde să fii operat. Ce-ai pățit nu e foarte complicat de istorisit şi nici prea mult. Soledad te-a strâns de gât şi apoi te-a azvârlit în zid, cu intenția de a te ucide. Rezultatul ți l-am spus cu câ-

teva clipe mai înainte. Am ajuns la timp pentru ca să te mai prind în viață şi să te scot din mâinile ei. Am pus-o să te care aici şi am trimis-o să-l contacteze pe Adolfo. Ne găsim în interiorul Palatului Michelozzo, la câțiva paşi de intrarea pentru personalul de întreținere, într-un depozit de materiale. Acum, te voi prinde de mână şi voi pune eu întrebări în locul tău. Când eşti de acord cu întrebarea, strânge-mă de degete, bine?

Avea o voce amețitor de caldă. Percier clipi, nu atât pentru a-i răspunde, cât mai ales pentru a îndepărta pânza de lacrimi de pe suprafața ochilor. Îşi simți degetele cuprinse într-un căuş cald, dar nu mai îndrăzni să se mişte.

— Vrei să ştii cine sunt eu? Cine este Adolfo? Ce este falanaga?

Strânse degetele. Eunice îşi petrecu vârful limbii peste buze şi rămase îngândurată preț de câteva clipe.

— Pentru a-ți putea explica ce este, într-adevăr, falanga, ar trebui, mai întâi, să înțelegi cum este structurată lumea aceasta, în care trăim cu toții un mărunt fragment repetitiv dintr-o iluzorie viață. Corassanul este o lume-cerc, de unde nimeni nu a reuşit să iasă până acum. O lume care, aparent, se ocupă cu structurarea Istoriei Universului într-o Cronologie Relativă perfectibilă. Principiul care o guvernează este acela că indivizii importanți sunt cei care polarizează evenimentele în jurul lor, determinându-le forma şi sensul. Dacă un eveniment sau altul nu convine mişcării generale a Cronologiei, este readus în Corassan prin intermediul matricei şi remodelat, conform ideologiei comune. Apoi, prin materializatoarele cronologice, este azvârlit înapoi în Istorie, într-un moment anterior evenimentului şi acesta se transformă.

Sau nu se transformă. În acest caz, procesul remodelării se repetă ori de câte ori este nevoie, până când reuşeşte.

Eunice tăcu şi se aplecă încă şi mai mult deasupra sa.

— Dar cred că ştii destul de bine toate astea, reluă foarte încet, încât de-abia reuşi să-i distingă cuvintele, ghidându-se mai mult după forma pe care o luau buzele rostindu-le. Eşti un misionar şi ai lucrat de nenumărate ori cu ucenici, remodelându-le personalitatea. Cunoşti, de asemenea, ca orice locuitor permanent al Corassanului, şi structura piramidală a societății, în vârful căreia se află Principalul, la nivelul bazei trăindu-şi insignifianta viață modelatorii de destine şi lipitorii de bioschelete. Ai idee şi despre faptul că, în funcție de realizări, viața fiecăruia în Corassan este mai lungă sau mai scurtă şi că modelele matriceale cele mai reuşite sunt rematerializate de mai multe ori, practic un fel de nemurire a unei vieți fără niciun viitor. Viața ta însăşi, misionarule Charles Sebastian Percier, durează, de regulă, peste 30 de Decade şi ai avut parte de peste 24 de materializări. Ceea ce înseamnă că eşti un individ util şi performant, la nivelul activității desfăşurate. Dar nu numai atât, îți aminteşti, Percier?

Închise ochii, străduindu-se să facă lucrul pe care i-l ceruseră ambele femei, independent una de cealaltă. Dar amintirile refuzară să se supună şi gemu uşor.

— Acesta este semnul, Percier. Dacă mai era nevoie de el. Semnul că tu eşti persoana mult aşteptată. Messia care ne va aduce dezlegarea întru Exterior. Eşti singurul locuitor permanent din Corassan care nu-şi aminteşte nimic din anterioarele existențe. Ne-am întâlnit şi am purtat această discuție de mai multe ori până acum. Şi ai înțeles, de fiecare

dată, ceea ce ți s-a cerut să faci. Așa cum, probabil, vei înțelege și acum. Ești gata să suporți încă o dată ADEVĂRUL?

La naiba, dacă-l aflase deja de mai multe ori, dacă până și în această privință Corassanul se dovedea un loc al repetițiilor eterne, nu vedea pentru ce ar fi întrerupt-o tocmai acum pe femeia ce îl privea răbdătoare, cu ochii la numai o palmă de capul său, răspândind în jur efluviile unui parfum oriental. Strânse din degete și așteptă. Adevărul veni asupra lui și îl izbi furios, ca o palmă dată prea de aproape.

— Nu știm de câtă vreme ființează falanga noastră, domnule Percier, și cred că nici dacă am ști nu ne-ar fi de niciun folos. Dar, întrucât există o memorie a existențelor anterioare, ne reamintim că am făcut parte dintotdeauna din ea. Că falanga este, alături de Inchiziția lui Valverde și de Poliția lui Menezes, unul din pilonii de bază pe care se sprijină construcția fragilă care este Corassanul. Pentru că fagurele acesta circular, neavând propriul său timp omogen, își deschide permanent undeva o breșă cronozofică, presiunea temporală din interior tinzând în felul acesta s-o egaleze pe cea din exterior. Și tot permanent există entități matriceale care au puterea să depisteze breșele și care încearcă să le exploateze în propriul lor folos. Poliția îi caută pentru a-i anihila. Inchiziția pentru a le folosi invers talentul. Iar noi, pentru a-i ajuta să ajungă dincolo de burta acestui afurisit de Univers. Acolo unde, probabil, au mai fost cândva, înainte de a deveni simple unelte înzestrate cu suflet în Iadul numit Corassan.

Încercă să înghită valul de salivă ca fierea ce-i invadase dintr-odată gura, dar nu reuși altceva decât să-și dezlănțuie durerea cumplită ascunsă la baza maxilarului. Iadul din

Corassan... existențele multiple, dovadă a perfecțiunii existenței de sclav... timpul modular din interior şi cel haotic al exteriorului... Oare cum arăta acest nevăzut/necunoscut exterior? Dumnezeule mare, toate organizațiile acelea, toți acei nebuni alergau... după el? Care el? Horcăi ceva ininteligibil şi Eunice clătină din cap.

— Ți-am spus că orice încercare de a vorbi o să-ți facă rău. Vrei să întrebi despre ceva?

Nu făcu nicio mişcare.

— Despre cineva?

Degetele i se arcuiră şi strânse uşor de mână.

— Despre mine? Nu. Despre Adolfo? Nici. Despre Aguirre? Atunci, sigur despre Soledad!

O nouă strânsoare.

— Vrei să ştii cine e? Ce funcție îndeplineşte în falangă? Ce fel de relație a fost între voi doi?

Strânsoare.

— Percier... Eunice se aplecă iar şi îi zări luminița blândă din pupilele dilatate. Soledad ți-a fost hărăzită de Comitetul Cronozofic al falangăi. A fost condiționată să-ți fie amantă şi victimă. Este femeia pe care ai iubit-o şi ai ucis-o în toate materializările anterioare, când te redescopeream şi te determinam să devii un sprijinitor necondiționat al idealurilor noastre. Soledad este cheia noastră şi a ta pentru a descuia spre înapoi fluviul Timpului.

b. Capcana din interiorul capcanei

Adolfo ajunsese la timp pentru a-i scoate din adăpostul provizoriu şi a-i muta într-o încăpere de la etaj. Targa mo-

bilă se dovedise greu de introdus prin toate uşile şi Percier leşinase în două rânduri din cauza durerii, atunci când se văzuseră nevoiți s-o încline aproape la 45° pentru a o face să alunece mai departe. Spre norocul lor, custodele nu deschisese încă Muzeul pentru turişti şi reuşiseră să se strecoare nevăzuți pe lângă gardienii înarmați cu halebarde şi pistoale tranchilizante, care jucau plictisiți zaruri într-o nişă de pe holul principal. Urcaseră o scară monumentală, cu himere din bronz aurit, fixate la bază pe postamente din fontă şi traversaseră în fugă mai multe coridoare, pe zidurile cărora Percier zări ramele grele ale unor tablouri uriaşe.

Se opriră în dreptul unei scări metalice în spirală, aproape de capătul unui coridor extrem de larg, asemănător unei camere uriaşe. Hilterus se apropie de o uşă făcută din plasă metalică, apucă în mâini un ornament de piatră de forma unui clopot, îl răsuci spre stânga şi le făcu semn să aştepte nemişcați.

— Un lift cu propulsie mecanică, şopti Eunice. Într-un palat ca ăsta, de regulă, sunt interzise mecanismele provenind din secole viitoare. Aici, Principalul a făcut o excepție şi a permis introducerea unui lift sistem secolul XIX american. Pentru trupele de intervenție ale Poliției, dacă situația scapă de sub control.

Nu pricepea. Gemu şi mişcă degetele mâinii drepte prin aer.

— În jurul Palatului Michelozzo se află una din zonele ce favorizează apariția breşelor cronozofice. Mercedes stabilise de la bun început ca punct de plecare al acțiunii noastre acest loc.

— Gata cu poveştile! şuieră bărbatul cu monoclu şi trase de cadrul metalic. Repede, idioții ăia ai lui Valverde trebuie că au ochi şi prin pereți.

Liftul sosise fără nici cel mai mic zgomot, se oprise şi aprinsese luminile de avarie. Cei doi împinseră targa în interior, apoi intrară şi închiseră uşa. Hilterus trase de o pârghie neagră şi cutia pătrăţoasă din metal porni în sus cu o smucitură uşoară. Durerea îl arse violent între coaste, dar reuşi să nu scoată niciun sunet. Urcară vreme de câteva zeci de secunde într-o tăcere aproape deplină. Percier se strădui să numere foşnetele uşoare pe care le scotea podeaua ori de câte ori trecea prin dreptul unui etaj, dar se văzu nevoit să renunţe. În fine, liftul se opri şi Hilterus ieşi să inspecteze locul. Reveni aproape imediat şi deschise larg uşa din sârmă.

— Se pare că n-am alertat încă pe nimeni. Am găsit intacte sistemele de supraveghere montate de Soledad. Nici măcar praful nu a fost şters în jurul lor. Să mergem, poate că de astă dată vom avea mai mult noroc.

Scoaseră targa din cutia de metal şi plastic cu precauţie, străbătură un coridor întunecos şi intrară, printr-o uşă dublă, într-o sală înaltă, cu ferestre gotice pe peretele dinspre răsărit. Mobila era somptuoasă: o bibliotecă enormă, conţinând câteva sute de volume groase, cu cotoare scrise cu litere aurii, o sofa peste care stătea aruncată o piele de leopard, două fotolii stil Empire, o masă uriaşă, acoperită cu o faţă pluşată, cu un imprimeu reprezentând un castel căţărat pe o stâncă, 12 scaune cu picioare curbe şi o sobă elegantă, cu plăci dintr-o ceramică specială, de culoare albastră. Pe ziduri atârnau tablouri mari, cu rame grele de bronz, reprezentând scene de vânătoare cu câini.

Îl depuseră pe sofa şi Eunice începu imediat să-i conecteze de-a lungul corpului tot felul de cleme, ale căror fire conduceau spre rucsacul purtat până acolo de Hilterus.

Bărbatul închise uşile cu zăvoarele şi trase în faţa lor unul dintre fotolii.

— Sper să fim în siguranţă aici, în următoarele două ore, mormăi şi îşi apropie unul din scaune. Se aşează cu faţa spre spătar, punându-şi braţele deasupra. În mod normal, Soledad ar trebui să ajungă în mai puţin de o oră. Dacă se mişcă bine şi nu are nicio situaţie neaşteptată de rezolvat, peste o jumătate de oră va ciocăni la uşă. Dar nu cred că băieţii se vor mişca asemenea ei. Nu te poţi mişca asemenea unei maşini de luptă, ce naiba!

Percier îşi simţi capul săltat şi apoi aşezat pe ceva moale – vesta din lână a lui Eunice, descoperi imediat, văzând cămaşa roşie a femeii fluturându-i, largă, pe lângă corp. Se încruntă, încercând să pătrundă sensul cuvintelor celuilalt. Icni, străduindu-se să-şi mişte buzele. O întrebare, asta voia să le comunice, dar idioţii nu păreau a pricepe.

Hilterus ridică din umeri şi aruncă o privire scurtă către Eunice. Femeia îşi ţinea privirile în jos.

— Nu sunt prea multe explicaţii de dat. Ne găsim într-unul din locurile de refugiu. Falanga, domnule Percier, este o asociaţie ilegală, cred că n-ai avut timp să uiţi asta. O asociaţie care e nevoită să ducă o existenţă subterană. Mai ascunsă chiar decât cea a oamenilor lui Valverde, care sunt numai parţial alături de lege. O lege pe care, la urma-urmei, nu fac altceva decât să o protejeze. Nu să încerce s-o arunce în aer, aşa ca noi. Dar acum trăim o situaţie specială, pricepi, misionarule? O situaţie care nu ne mai permite să ne ducem planurile la îndeplinire în maniera în care le concepuserăm. Să nu crezi, însă, că am fost luaţi complet pe nepregătite.

Durerea din piept era prezentă, dar cumva estompată, începând să se risipească spre stomac şi picioare. Capul...

capul părea plin cu vată sau ceva asemănător, își simțea creierul moale, clătinându-se în ritmul respirației. Către ce dorea să-l conducă bărbatul cu ochiul ascuns în spatele peretelui subțire de sticlă, săgetând în lumina lămpii cu gaz de pe lambriul ușii? Sau către cine? Întinse degetele mâinii stângii peste burtă. Burta altcuiva. Se sperie, simțindu-și propriul corp drept ceva străin și, pentru o clipă, își dori să fi murit în clipa în care îl izbise proiectilul neuronic al armei sorei Nathalia. Blestemata de Nathalia McConnaghie! se strâmbă, aproape percepând cum afluxul de adrenalină i se răspândește în sânge, risipindu-i gândurile negre. Atinse mâna femeii de lângă el. Aceasta și-o retrase, tresărind, apoi zâmbi și îi cuprinse degetele.

— Vrei să întrebi ceva, nu-i așa?

O strânse ușor de vârful unghiilor. Hilterus își lăsase capul într-o parte și-l privea cu o curiozitate de șarpe ce-și fixează viitoarea pradă. Strabismul ochiului ascuns de monoclu... Înghiți în sec, suportând arsura cu gust de fiere a durerii, dorindu-și ca femeia să nu bage de seamă tremurul slab ce-i invadase brusc trupul. Tremurul datorat privirii aceleia inconfundabile. A ochiului distrofic aproape adus la normal de ecranele corectoare ale holovizoarelor. Dar observabil încă de cineva pus în temă. Așa cum fusese el.

— Ceva despre una din persoanele care trebuie să vină? Nu. Despre ce urmează să se întâmple?

Crăpă pleoapele. Eunice îl privea șters, atentă aproape exclusiv la semnalele pe care mâna le transmitea pielii sale. Nu, în mod sigur, nu-i observase încordarea. Nu același lucru l-ar fi putut spune despre Hilterus. Strânse degetele.

— Nu departe de aici se găsește unul din punctele de trecere. Mercedes voia să ajungem la cel situat în apropiere de

lacul Galdi, dar situația nu ne permite să încercăm să te deplasăm până acolo. Şi aşa şi tot nu ştim ce vei putea face, în situația în care te afli, în clipa când Țesătura Cronozofică va începe să se destrame. Nu putem decât să sperăm într-o minune. În fine...

Ridică din umeri.

— Vor veni ei aici, Percier, spuse Hilterus, aproape fără să-şi desfacă buzele. Vor transporta aparatura prin subteran şi vor intra în forță, anihilându-i pe paznici. Dacă avem noroc, Țesătura crapă în noaptea asta. Dacă nu, crăpăm noi mâine... Nu există alternativă.

Strânse ochii. Ceva nu se lega. La restaurant, Mercedes vorbise despre o acțiune care avea să aibă loc peste câteva zile. Ceea ce ei numeau Țesătura Cronologică... Intervalul de Invazie... ar fi trebuit să înceapă abia în noaptea următoare, conform prognozelor Institutului de Predicție Cronologică! Nu în noaptea aceasta... „Observatorul" nu greşise niciodată până atunci. Niciodată, într-o perioadă normală, tresări şi degetele strânseră cu putere mâna delicată a femeii, făcând-o să geamă. Clătină din cap: nu, nu mai avea nicio întrebare. Deoarece deținea un răspuns. Singurul răspuns pe care nu şi l-ar fi dorit. Trăia o perioadă anormală, în care toată lumea alerga după el. În care toată lumea şi-l dorea pentru a-l utiliza, fiecare în scopul său neînțeles, asemenea unei chei, în încercarea de a determina soarta lumii. Soarta Corassanului. În care cursele se închideau una în interiorul celeilalte, fiecare mai viclean construită decât cea de dinaintea ei. O perioadă anormală în care nimeni nu era cu adevărat ceea ce părea. În care Nathalia McConnaghie nu era Nathalia, ci o spioană ce-l voia mai degrabă mort

decât pierdut de sub supraveghere, Soledad nu era un simplu bodyguard, ci amanta sa, poate mai rău, iubita sa stranie ce încercase, în mod inexplicabil, să-l omoare, cu toate că ai ei aveau neapărată nevoie de el, iar ex-ucenicul Adolfo Hilterus nu era o materializare oarecare, care trebuia reinstruit pentru a se reintegra în Corassan, dar nici membrul secret al unei grupări ce-şi dorea ruperea Țesăturii... ci misteriosul, otrăvitorul Diego Almagro de Valverde, şeful Inchiziției şi al grupului de complotişti din subteranul metroului.

22. Cercul magic

„Un alt mod de a sesiza clar condiția noastră umană este conştientizarea nesiguranței pe care ne-o inspiră tot ceea ce ființează în lume."

Karl Jaspers

De regulă, ora 16 a după-amiezii nu aducea cu sine decât maşina pompierilor, care stropea străzile ca să mai potolească praful, şi țiuitul sirenei de încetare a lucrului, la fabrica de mobilă a lui Ed Wardwel, cel mai tare cartofor din Atlantic.

Acea după-amiază însă nu semăna nici pe departe cu una obişnuită. În primul rând, pentru că în oraş avusese loc o crimă ciudată; în al doilea rând, pentru că şeriful nu-şi făcea siesta în birou, cu picioarele săltate peste marginea lucioasă a mesei, ci izbea în telefonul de ebonită, înjurându-l pe centralist; în fine, deoarece afurisitul de Matthew nu apăruse încă la Secție, deşi Dugan fusese asigurat de secretara lui Skinner că acesta îşi terminase treaba încă de la ora 13, ime-

diat ce primarul pornise spre Rose Hill şi spre şantierele viitorului hotel preconizat a se construi acolo, sub oblăduirea birocratică a Primăriei şi cu milioanele clanului Graff.

— Nenorocitul de Matt trage chiulul! se încrâncenă el deasupra dosarului, aşteptând ca şeful să termine cu telefonul.

Era aproape sigur că sergentul o întinsese acasă şi că acum tândălea în fotoliu, cu o cutie de bere în mână şi cu televizorul deschis pe programul cu seriale romanţioase. Iar el, fir-ar să fie, el se chinuia să descopere vreun element deosebit – aşa spusese şeriful: deosebit – în biografia Silviei Quintodo, soţia răposatului Mike Ostrand. Ca şi cum ar putea exista vreun element extraordinar în viaţa unei persoane oarecare din Atlantic River! Dugan Velador tuşi în pumn şi se strâmbă: iar îl înţepa ficatul. Pentru a treia oară în decursul acelei zile. Semn că ar trebui să treacă pe la clinică şi să-şi facă un set complet de analize.

Trânti cu disperare coperta dosarului subţire şi îşi privi şeful cu coada ochiului. Hotărât lucru, era după-amiaza sa ghinionistă. Se ridică şi, din doi paşi, ajunse în dreptul tăvii de plastic. Luă ultimul sandviş, îl dezbrăcă de pelicula transparentă de plastic şi muşcă fără chef din el. Avea gust de cauciuc. Mestecă de câteva ori şi-l aruncă la coş.

— Ia-ţi arma şi cheile de la maşină! îi ordonă şeriful aruncând, pur şi simplu, receptorul în furcă. Mergem cu „Buburuza" ta. A mea cred că nu mai are benzină.

— Arma?! întrebă, involuntar.

— Ei, da, arma, ridică din umeri Chuck Sparrow. Ce e aşa greu de priceput? Mergem să arestăm un presupus asasin, la urma-urmei. S-ar putea să fie violent. Sau s-ar putea să fugă. E nevoie de un mijloc de a-l opri să se opună, nu?

Nu avea niciun rost să-l sâcâie pe şef cu întrebări nedorite. Atmosfera era şi aşa suficient de încărcată. Când avea să sosească vremea, acesta urma să-i ofere singur toate informațiile necesare. Îşi scoase pistolul din sertar şi îl fixă în tocul de sub braț. Chuck dădu din cap şi şi-l verifică pe al său, însă nu-l mai asigură cu fâşia de piele. Îi făcu semn şi ieşiră amândoi o dată pe uşa dublă a sălii.

„Buburuza" lui Velador era un Buick negru, cu două uşi, vechi de aproape 15 ani. Şeriful îi ceru cheile şi se urcă la volan cu un aer nervos. Şi, parcă speriat, constată poliţistul, examinându-l pe furiş. Ca şi cum ar fi avut de înfruntat un inamic despre care nu ştia altceva decât că există. Oftă aproape neauzit şi-şi impuse să nu se evidenţieze cu nimic în orele următoare. Dacă tot avea să iasă prost ceva, nu-şi dorea nici cea mai mică parte de răspundere.

Până în dreptul Cazinoului făcură mai puțin de trei minute. Şeriful conducea în viteză, luând curbele aproape la rasul bordurii. Nu-şi ridica ochii de pe centrul străzii şi Dugan realiză că mintea sa examina îndeaproape datele unei probleme irezolvabile. De peste drum de Statuia Peregrinului Necunoscut, îi salută portarul de la „Ritz", fluturând şapca cu frunze aurii pe cozoroc. Când opriră, cu frânele scrâşnind, în dreptul treptelor albe ale casei decedatului Mike Ostrand, Sparrow părea să fi luat o hotărâre.

„O arestează pe văduvă? se întrebă Dugan, coborând şi aranjându-şi ținuta. Te pomeneşti că individa asta nu e chiar atât de mâhnită cum pare, ci se bucură de vreo pleaşcă necunoscută din testament... Ba nu, n-o arestează, hotărî, urmându-şi şeful îndeaproape. Altminteri, m-ar fi pus să completez un mandat, înainte de plecare."

Se opriră în fața uşii şi şeriful ciocăni cu mânerul de aramă în tăblia lustruită. După care, se răsuci şi-i făcu semn să fie pregătit.

„E o chestie suspectă aici, mârâi în sine, în timp ce desfăcea copca siguranței armei. Ce facem cu pistoalele, dacă nu avem mandat? Poate că..."

Poate că nu era nevoie de niciun mandat, se dumeri. Arma fără mandat însemna un singur lucru: ca să tragi într-un suspect nu aveai nevoie decât de un martor, care să confirme că ai somat înainte. Iar el era martorul ideal.

Uşa se deschise şi slujnica cu bonetă albă îi privi întrebătoare.

— Doamna Ostrand? Anunț-o, te rog, că şeriful doreşte să-i comunice ceva important. Suficient de important ca să...

— Doamna nu este acasă, răspunse slujnica cu răceală. A ieşit imediat ce ați plecat dumneavoastră. Nu a precizat unde se duce şi nici la ce oră revine. Doriți să-i transmit un mesaj?

Chuck Sparrow izbi cu pumnul în tocul uşii. De la capătul celălalt al străzii se auzi strigătul unei florărese. Polițistul aruncă o privire scurtă într-acolo, apoi reveni la poziția anterioară, aşteptând hotărârea şefului.

— Niciun mesaj, spuse cu voce surdă omul legii. Dacă va fi nevoie, vom reveni după ora 21:00.

Coborâră treptele şi deschiseră portierele. De astă dată, Dugan trecu la volan şi aşteptă, răbdător, ca şeriful să îi indice direcția. Acesta se privi în oglinda retrovizoare preț de câteva secunde şi-şi trecu degetele peste pometii obrajilor. Îi spuse să se îndrepte spre Spitalul Municipal.

Străzile începuseră să se anime. Funcționarii de la Circumscripția Financiară se opriseră in corpore în fața braseriei

„Inimă albastră" şi discutau cu aprindere dacă berea patronului merita sau nu efortul de a se opri acolo. În faţa grilajului Parcului, două fete de la Şcoala de Handicapaţi purtau o conversaţie mută, cu ajutorul gesturilor. Dugan Velador încetini, când trecu prin dreptul lor şi le ocoli pe departe. Copiii aceştia nefericiţi îi umpleau mereu inima de milă, ducându-l cu gândul spre copilărie şi spre propriul frate, născut aproape idiot şi mort cu doar câteva zile înainte de a împlini 10 ani.

În parcarea Spitalului, aşteptau două maşini de Salvare, cu motorul pornit şi sirena luminoasă în funcţiune. Şoferul uneia îşi făcea de lucru dincolo de capota ridicată. Trase alături şi se grăbi să treacă de cealaltă parte a automobilului pentru a-i deschide portiera şefului. Urcară în fugă treptele tocite din faţa intrării şi trecură prin faţa gheretei portarului, fără să oprească la solicitarea bombănită a acestuia. Se repeziră pe coridor, gata-gata să răstoarne un cărucior pe rotile, părăsit lângă uşa unui salon. Zgomotul produs reverberă sinistru, izbindu-se de ziduri, până spre celălalt capăt. O infirmieră bătrână, cu boneta în mână, apăru dintr-o nişă şi strigă ceva în urma lor.

Chuck Sparrow se opri în faţa unei uşi albastre, aproape de mijlocul coridorului, şi ciocăni de două ori. Poliţistul zări peste umărul său numele doctorului Van Cortland, scris cu litere aurii pe o plăcuţă de alamă. Nu răspunse nimeni şi şeriful apăsă pe clanţă. Intrară.

Încăperea îngustă, cu biroul aşezat chiar în mijloc, pe spaţiul dintre cele două uşi, cea pe care tocmai pătrunseseră şi cea albă din faţă, îi sugeră lui Dugan că pătrunseseră în antecamera secretarei. Poşeta neagră, în formă de inimă,

suspendată în cuierul-pom din spatele uşii, îi confirmă presupunerea. Nu avu timp să-şi continue lanțul supozițiilor, deoarece şeful îi făcu semn să-l urmeze şi deschise ultima uşă.

Biroul doctorului arăta exact aşa cum îşi imaginase el că trebuie să arate vizuina unui doctor puțin scrântit, precum Van Cortland: diagrame decolorate şi imagini anatomice acopereau toți pereții, atrăgând privirile, mulaje ale diferitelor organe ale corpului uman se îngrămădeau prin colțuri, vrafuri de dosare prăfuite se înălțau pe dulapuri şi pe marginile biroului uriaş. În ciuda diversității năucitoare a materialelor risipite pretutindeni, intuiția sa de polițist înnăscut îi spuse încă din prima clipă că încăperea aceea nu avea să le ofere nimic deosebit. Privi întrebător în direcția şerifului. Sparrow dădu din mână şi îi făcu semn să răscolească.

— Orice semn suspect, îi furniză el indicația, răsturnând un morman de dosare de pe birou. Acestea căzură cu un bufnet înfundat pe podea, ridicând un val gros de praf. Nu ştiu exact ce ar putea să fie. Fii atent la tot! Este posibil ca singura cheie care să dezlege crima aia nenorocită să se găsească între aceşti patru pereți.

— Nu avem mandat, domnule! îndrăzni. Dacă spuneați înainte să părăsim Secția, completam unul.

— Lasă-l dracului de formalism, Dugan! Dacă se confirmă ceea ce cred eu, în curând n-o să mai fie nevoie de nicio birocrație.

Timp de aproape o jumătate de oră, întoarseră pe dos întregul birou, dar nu găsiră nimic interesant, exceptând un crucifix din argint, cu o formă aparte: crucea propriu-zisă avea toate brațele egale, iar pe ea nu era răstignit Mântui-

torul Iisus, ci o ființă asemănătoare unui păianjen. Polițistul ştia cum arată orice fel de păianjen din zona de câmpie şi văzuse mai multe specii din regiunile premontane şi chiar montane, dar o arahnidă de felul acesta nu-i trecuse încă pe sub ochi.

Sparrow suci crucifixul în mâini, privindu-l cu atenție, apoi îl băgă în buzunarul uniformei. Îi făcu semn să se aşeze şi îi puse în brațe un teanc de dosare cu coperți albăstrui.

— Răsfoieşte tot, îi recomandă. Îmi semnalezi orice ți se pare că iese din normalitate: vreo boală ciudată, un deces suspect, un individ cu organe în plus sau în minus... Orice, Dugan. Şi ține minte: s-ar putea să fie singura noastră şansă să descoperim Adevărul.

— Adevărul în legătură cu crima?

Nu primi însă niciun răspuns. Şeriful se apucase deja să foieteze primul dosar.

Treaba dură aproape o oră. Când reuşi să închidă ultimele două coperți, strănută violent şi trebui să-şi şteargă nasul cu batista de mai multe ori. Şeriful stătea cu obrajii prinşi între palme şi privea în direcția ferestrei. Pe genunchi se odihnea o carte cu coperți negre din piele.

— Nimic, domnule, oftă. Dar la dumneavoastră?

Şeriful strânse din buze, dar nu răspunse. Împinse vraful de hârtii de pe birou şi aşeză cartea pe colț. O deschise (lui Dugan i se păru că la întâmplare) şi prinse să sublinieze rândurile, pe sărite, cu unghia degetului arătător.

— Uite, aici scrie că în natură totul este funcție de puterea creierului care încearcă să-i pătrundă tainele. Că elementele teoretice, structurile verbale repetitive, mixturile magice lichide sau solide, animalele cu puteri supranaturale repre-

zintă numai elemente auxiliare, care-l ajută pe magician să părăsească teritoriul aparent real ce-l înconjoară şi să atingă zona magică dorită. Totul e funcție de puterea creierului, Dugan, ce spui de asta?

Polițistul îşi linse buzele şi clipi repede. Nu înțelegea: Sparrow descoperise ceva şi-l testa, dorind să-i pună la încercare capacitatea intelectuală sau pur şi simplu se scrântise?

— Domnule?!

— Hai-hai, Dugan, sunt convins că eşti în măsură să explici o asemenea abstracție, ininteligibilă pentru un neofit.

— Domnule, vă înşelați, dacă bănuiți aşa ceva. Nu am niciun fel de cunoştințe în domeniu. Despre magie nu am auzit decât la televizor, în filmele de după miezul nopții. Ştiți, chestiile alea cu vrăjitoarele arse pe rug şi cu cercurile magice trasate prin cimitire...

Liniştea tropăia în jurul lor, atât de profundă încât bărbatului în uniformă i se păru că aude cum se aşează firele de praf înapoi pe coperțile împrăştiate ale dosarelor. O venă subțire, albastră, tresărea puternic pe tâmpla dreaptă a şerifului. După câteva clipe, acesta îşi ridică privirile spre el şi-l fixă, de parcă ar fi vrut să-l țintuiască pe taburetul din metal.

— Ce reprezintă un cerc magic, Dugan?

— Un cerc magic... se bâlbâi celălalt.

— Nu, Dugan, n-am înnebunit. Ar fi o rezolvare prea simplă, nu-i aşa? N-am înnebunit şi sunt convins că poți să-mi explici cum se amplifică puterile cerebrale într-un loc de maximă absorbție energetică, care este un cerc magic. Altminteri... de unde ai cartea asta, Dugan? Ai moştenit-o, numai, sau ai scris-o tu însuți?

— Cred că ați obosit prea tare, domnule, şi nu vă mai puteți controla. Soluția cea mai la îndemână pentru dumneavoastră ar fi un somn bun. Peste câteva ore, când vă veți trezi, totul va fi în regulă. Şi vom putea relua discuția din ce punct veți dori. Vă sugerez să închideți ochii şi să lăsați de-o parte gândurile negre. În clipa asta nu există nimic mai puternic decât dorința dumneavoastră de a adormi şi de a părăsi problemele complicate ale cotidianului. Încercați să închideți...

Capul şerifului prinse să alunece la vale, cu ochii pe jumătate închişi, dar un efort extraordinar de voință îl făcu să tresară şi fruntea se opri la jumătatea drumului către suprafața netedă a biroului.

— Nnuuu... nnu vrr..eau, Dugan, şopti. Nu vreau... nu vreau... să adorm... tu... nu eşti... Dugan. Lasă-mă... să gând... desc... Nnuu vreau să... dorm... Nnu vreauuu...

Mâinile polițistului se ridicară în aer şi trasară un cerc uriaş, a cărui suprafață o împărțiră în patru segmente.

— Stăpâna primului sector este Luna Albă, spuse el tare şi apoi murmură aproape inaudibil o formulă magică. Al celui de-al doilea, Vârcolacul Vikrita, sub a cărui dominație se află făpturile Nopții Blestemate. În cel de-al treilea, puterea spiritului stă în mâinile Gnomului Ishtar, invizibilul Ishtar cel Albastru, iar în cel de-al patrulea şi ultimul domneşte Soarele Negru. Fie ca duhul lui Isthar să te călăuzească prin labirintul în care rătăceşti fără de voie, către capătul ce-şi află ieşirea la sfârşitul acestei nopți. Fie ca spiritul tău să treacă de capcanele Lunii Albe şi de blestemele schilodului Vikrita, pentru a atinge Lumea Ultimului Arc.

Capul lui Chuck Sparrow continua să se aplece, împotriva voinței sale, tras în jos de o forță misterioasă şi impla-

cabilă. Când ajunse la două palme de suprafața biroului, cercul magic prinse să pâlpâie în aerul greu, asemenea unui iris uriaş de felină. Cele patru secțiuni luceau mat, fiecare într-o nuanță de galben mai închisă decât precedenta. Lumina din încăpere deveni mai strălucitoare şi mâinile lui Dugan căpătară nuanțe portocalii.

— Drumul... drum... ul către... Dincolo... horcăi Chuck, simțind cum i se aprind plămânii. Drumul...

Capul îi căzu şi se izbi de tăblia mesei. Lumina se întunecă şi mintea tresări, speriată de închisoarea ermetică a craniului. Visa?

Cu eforturi deosebite, care-i umplură corpul de sudoare, Chuck reuşi, într-un târziu, să răsucească fruntea într-o parte. Zațul umed al cafelei îi izbi neplăcut nările. Se străduí să deschidă pleoapele, dar ochii refuzau să vadă.

Cercul magic, crezu că înțelese el. Cercul magic îl ținea sub forța sa hipnotică, neîngăduindu-i să... Şi ochii se deschiseră.

Lumea era exact aşa cum o ştiuse dintotdeauna. Zațul de cafea se afla la câteva degete de nasul său, asemenea unei râme negre. Se sprijini cu umărul de masă, împinse în el şi se ridică.

Se afla în bucătărie. Scaunul doctorului era în apropierea uşii, ca şi când, în plecarea sa precipitată, Cortland l-ar fi agățat cu haina şi l-ar fi tras până acolo. Chuck îşi duse mâna tremurândă la sprânceana dreaptă şi-şi şterse lichidul de pe tâmplă. Se găsea în propria-i casă. Adormise cu capul pe masă şi visase o mulțime de bazaconii. Îşi scutură capul greu şi se ridică în picioare. Exact atunci țârâitul stins al telefonului străbătu holul şi dădu buzna peste timpanele sale speriate. Se îndreptă, cu paşi târşiți, către dormitor.

La celălalt capăt al firului, era Goldshield, care-l informă că primarul Skinner îl căutase în urmă cu câteva minute.

— Părea de-a dreptul furios, domnule, şi mi-a ordonat ca atunci când voi da de dumneavoastră să vă trimit direct la biroul său. După umila mea părere cred că ar fi bine să-l ascultați. Avea o voce al dracului de teribilă, îmi închipui că era negru la față şi că ținea receptorul la un metru de gură, ca să nu-l facă fărâme. Să trec să vă iau cu maşina sau...

— Dă-l dracului de primar, Matthew! bodogăni Chuck cu gura numai fiere. Dacă are nevoie de mine, să mă mai caute.

— Totuşi, domnule, nu cred că e bine să nesoco...

— Du-te şi tu dracului, dobitocule! Şi, dacă mă mai deranjezi cu fleacuri din astea, curva de maică-ta n-o să mai poată face nimic altceva din țeasta ta decât o sită de cernut făina.

Trânti receptorul în furcă şi se duse glonț în baie. Timp de aproape cinci minute stătu aplecat peste scaunul closetului, vomând numai fiere verde şi o spută maronie la sfârşit. Apoi se limpezi de mai multe ori cu apă rece pe față, îmbrăcă o cămaşă nouă, verifică încărcătorul pistolului, îl puse sub braț, îşi trase haina largă pe deasupra şi părăsi casa.

Afară, soarele stătea gata să apună. Vipia se mai potolise şi, spre miazănoapte, dunga unui nor negru înghițise marginile cerului. Pătrarul Soarelui Negru, se cutremură pe neaşteptate Sparrow. Dincolo de care se întindea, colosală şi înfricoşătoare, puterea Vârcolacului Vikrita...

Prostii! se scutură de gânduri ca de un roi de musculițe sâcâitoare. Doamne, cum poate un om să se lase impresionat de un afurisit de vis. De o nenorocită de viziune, produsă de surescitarea creierului său foarte obosit şi stresat.

Merse pe jos până în Scuarul Frio, dincolo de care se zărea, uriașă, statuia Pelegrinului Necunoscut, asemenea unui bătrân gârbovit rezemat în baston. Aici, făcu semn unui taxi și, până la Spital, încercă să nu se gândească la nimic. Îi spuse șoferului să nu-l aștepte și urcă treptele de la intrare cu pași mari, străduindu-se să treacă neobservat.

Coridorul de la parter era pustiu. Împinse un cărucior din drum și, din câțiva pași, ajunse în fața ușii cabinetului lui Van Cortland. Apăsă pe clanță fără să mai bată. După cum se aștepta, înăuntru nu se afla nimeni. Ușile dulapului din perete erau deschise și peste tot zăceau împrăștiate dosare, hârtii și rechizite de birou. Sări peste un maldăr de dosare legat cu sfoară și deschise și cealaltă ușă. Situația din cabinetul doctorului se prezenta exact în același mod.

Intră, închise ușa după el, își puse haina pe spătarul scaunului și se apucă să răscolească, metodic, printre lucrurile risipite pe podea. Începu cu colțul din dreapta ușii, apoi se mută către cel din stânga și, în fine, o porni perpendicular spre marea masă ce-i servea doctorului drept birou. Hârtii, peste tot numai hârtii, negative de filme străvechi, spatule, cioburi de eprubetă, sticuțe cu formol, tuburi de seringi, fașe, bandaje și iar hârtii...

Când renunță, în încăpere lumina se încenușase de tot. Se ridică în picioare, își scutură praful de pe mâini și se îndreptă spre fereastră. Geana de nor dinspre miazănoapte se transformase într-o masă vineție, hulpavă, care înghițise deja o cincime din boltă. Se aplecă peste pervazul îngust și-și lipi fruntea de geam. Cineva i-o luase înainte. Cineva care știuse ceva despre doctorul Cortland. Ceva ce el încă nu

aflase. Vrusese cumva cartea de magie? Sau pompa de sânge? Sau un al treilea lucru, cu mult mai important decât acestea două? Cineva care era sau nu era una şi aceeaşi persoană cu ucigaşul lui Ostrand?

Visase un vis cu cercuri magice şi cu un magician care luase chipul lui Dugan. Un vis în care ajunsese din nou în cabinetul doctorului, atunci el fiind cel care dăduse totul peste cap. Să fi fost vorba despre un semn neînțeles al subconştientului, prin care era avertizat că forțe necunoscute se opuneau stăruințelor sale de a decripta misterul crimei de ieri noapte?

Se dezlipi repede de fereastră, cu creierul plutind într-o ceață profundă. Trebuia să se întoarcă la Secție şi să încerce să-l domolească pe Skinner. Să-l caute pe maiorul Powell şi să...

Se opri brusc dincolo de masă, gata să strivească sub talpă un obiect cât palma, de culoare neagră, acoperit pe jumătate de o copertă cenuşie. Se aplecă, îl apucă între degetul cel mare şi arătător şi-l ridică în lumină. De pe crucea de tip grecesc, din lemn de mahon, îl fixa neclintită o făptură asemănătoare unui păianjen. O arahnidă stranie, cu patru picioare translucide şi o antenă răsucită, asemenea unui arc, crescută din partea superioară a corpului.

Acolo unde ar fi trebuit să fie capul, îşi spuse Chuck, neputând să-şi stăpânească fiorii de gheață ce-i răciră aproape imediat şira spinării. Păianjenul acesta ciudat, coborât parcă din stele, mai stătuse odată, cândva, în mâna sa...

23. Prima ipoteză – Saurienii timpului

„Seceta dura de zece milioane de ani, iar epoca șopârlelor gigantice se sfârșise de mult timp."
Arthur C. Clarke

Era ca și când ar fi stat la aceeași masă cu o reptilă, așezată pe scaun, dar ascunsă în spatele feței de masă. Nu-i putea vedea ochii hipnotizatori, dar simțea că mușchii i se mișcă sub comanda unei forțe străine. Se simțea, cumva, în pielea broaștei care țopăie, îngrozită, dar fără să poată face nimic, spre gura larg deschisă, garnisită cu colți veninoși.

Stătea lipit de peretele metalic și asculta, cu ochii holbați, povestea menită să schimbe fața lumii.

— Istoria preumană este un domeniu absolut fascinant și ți-ar trebui câțiva ani buni să-i pătrunzi secretele, don Miguel. În fine... Să încercăm să o apucăm pe o scurtătură. Ai auzit, fie și din întâmplare, de ordinul sauropodelor? De celebra specie DINOSAURIA? Numele acesta le-a fost atribuit prin 1842 de paleontologul George Owen, care l-a format din două cuvinte grecești – „dinos" (cumplit) și „sauro" (șopârlă). Au trăit în cea mai spectaculoasă epocă istorică – Mezozoicul sau Era Secundară, care s-a întins pe mai bine de 170 de milioane de ani. Pentru a înțelege mai bine despre ce e vorba, ar trebui să îți prezint mai detaliat această perioadă complexă, divizată în trei etape, Triasic, Jurasic și Cretacic. Fiecare dintre...

Don Miguel își drese vocea.

— Ascultă, profesorașule, ce mama dracului, te-oi crede la vreunul din seminariile tale împuțite! Fleacurile astea nu mă interesează și, în consecință, nu-mi spun nimic. Crezi

cumva că ăştia or să aibă răbdare până ce o să termini dumneata? Eu zic, mai bine, să sari direct la fapte. La Marea Descoperire, adică. Restul lasă-l în seama studenților. Dacă o să mai ai şansa să ajungi la ei vreodată...

Aerul strepezea dinții şi mirosul de cârpă arsă pătrunse în toate colțurile lăzii de metal. O fâşie albă de lumină țesu un fel de broderie de brumă pe marginea tăioasă a fantei de care se sprijinea bătrânul hoț.

— La naiba, mi-au înghețat deja vârfurile degetelor! Nu zău, ce se petrece aici? Ne-au pus cumva la congelat şi au uitat să ne spună?

— La congelat, pe dracu'! Profesore, observ că te codeşti să ajungi la concluzii. Ce sunt astea, reticențele celui care are de a face cu un străin despre care nu cunoaşte mare lucru? Nu pricepi, măi, omule, că ne aflăm deja în drum spre Majestatea Sa, domnu' Scaraoschi? Că nu există niciun fel de loc de întors?

De cealaltă parte se auzi zgomotul produs de un corp care se zbătea în legături. Mirosul de cârpă arsă devenea din ce în ce mai neplăcut şi don Miguel tuşi de câteva ori, să-şi curețe gâtul.

— Să zicem că... În fine, nu cred că mai are importanță. S-ar putea să fie aşa cum zici şi, realmente, să nu mai existe loc de întors.

Tonul celuilalt devenise, brusc, amar. Şarpele care-şi hipnotiza broasca, transmițându-i imaginea unui partener din aceeaşi specie. Dar poate că, fără să ştie, hipnotizase o broască veninoasă... Hoțul rânji nevăzut şi îşi frecă umărul de perete, ca să-şi pună sângele în circulație.

— Au trăit circa 160 de milioane de ani. Asta trebuie să reții dumneata că este elementul esențial. Natura nu a greşit niciodată pe un termen atât de lung.

— Adică?

— Mă refer exclusiv la fenomenul numit „evoluție". Istoricii perioadei umane au acreditat ideea că saurienii au fost numai nişte reptile uriaşe, lipsite complet de creier. Ca să-ți faci o idee ce înseamnă cuvântul *uriaş* în lumea sauropodelor, va fi de ajuns să-ți spun că Tyrannosaurus Rex, regele neîncoronat al carnivorelor din acea epocă, avea 12 metri lungime şi peste opt tone greutate; încrengătura Brontozaurus atingea 20 de metri şi aproape 40 de tone; Diplodocus era un adevărat gigant, cu cei 28 de metri, chiar dacă nu cântărea decât 12 tone! Brochiozaurus atingea şi el, uşor, 21 de metri lungime, fiind cel mai greu dintre saurieni, cu ale sale 80 de tone. Ei bine, îți poți închipui asemenea giganți comportându-se aidoma unor tâmpiți? Eu unul, nu. Pentru că, privind statistic pe firul istoriei, se poate constata că natura a făcut şi până la ei, dar şi după epoca lor, experimente biologice cu mult mai scurte, nedepăşind niciunul 5-10 milioane de ani. Ființele neinteligente nu s-au adaptat mediului şi au dispărut. Reține, te rog, faptul că nu vorbesc de adaptarea naturală a speciei. Aceea i-a ajutat pe indivizii speciei să spravieţuiască milioanele de ani deja amintite. Convingerea mea sinceră este că ne aflăm în fața unei civilizații sauriene, în cel mai autentic sens al cuvântului. Numai că nu am reuşit să-i descoperim încă vestigiile.

Bătrânul încetă să se mai frece de perete şi fluieră prelung de uimire.

— Mă crezi cretin, domnule Hall? Am mai citit şi eu câte ceva despre trecut. Oricare dintre civilizațiile umane şi-a lăsat ascunse sub straturi groase de pământ semnele proprii ale trecerii sale prin timp. Din această cauză şi există ştiința ce se numeşte arheologie, nu?

— Din această cauză, da. Reține, însă, te rog, un aspect: niciuna nu şi-a şters însă urmele cu atâta meticulozitate precum aceasta.

— Nu pricep.

— Chestie de strategie militară, don Miguel: când vrei să nu te descopere dușmanul, cum procedezi? Sau părăseşti în mare viteză teritoriul ocupat până atunci, sau îți ştergi urmele şi aştepți.

Urmă un nou moment de tăcere. Frigul mușca subțire din pielea mâinilor, dar don Miguel uitase cu totul de existența lui.

— O civilizație a reptilelor? Hai că e tare, dom' profesor, trebuie că ți-a luat ceva timp până ai clocit o idee ca asta! Zău că nu-mi pot imagina un iguanodon manevrând claviatura unui computer! Şi niciun hadrosaur făcând...

— Asta e greşeala comună pentru cei mai mulți dintre oameni, care nu pot sau nu vor să înțeleagă ideea de civilizație decât în legătură directă cu factorul evolutiv uman. Dar poate că evoluția unor ființe fundamental diferite ca formă anatomică de cea umană s-a axat pe cu totul altceva. Să spunem că pe factorul timp...

Lumina din exterior pâlpâi de câteva ori şi, în cele din urmă, se stinse. Se auzi un pocnet înfundat, asemănător celui produs de o sticlă de şampanie când e desfăcută după agitare, apoi o pală de vânt tăios şfichiui carcasa patrulaterului de metal.

— Mi-e frig! se plânse profesorul printre clănțănelile mărunte ale dinților. Dumneata chiar nu simți nimic, don Miguel? Am impresia că ne-au băgat la conservat într-un frigider.

— Ți se pare, articulă grăbit hoțul. De unde naiba frig pe căldurile astea? Lasă-le naibii de fantezii și spune-mi, mai bine, ce este cu factorul timp...

— Ah, da, factorul timp... Probabil că evoluția lor biologică a atins, după un asemenea pas cronologic de 160 de milioane de ani, punctul terminus, de unde au descoperit o altă cale de dezvoltare: s-au refugiat pe coridoarele nesfârșite ale timpului. Așa, cel puțin, am dedus eu. Din cauza asta au dispărut așa de brusc și de radical de pe scena istoriei terestre. Sunt Seniorii Timpului!

24. a. Soldații Credinței

„Tu te compari, nebune, cu o comoară rară,
Și crezi că hoții-așteaptă cadavrul să ți-l fure?"
Omar Khayyam

Acesta era adevărul sau se înșela? Nu făcu nici cea mai mică mișcare, nedorind să atragă atenția bărbatului de pe scaun asupra gândurilor ce-l frământau. O privire furișă, în direcția lui Eunice (femeia supraveghea indicatoarele aparatelor la care era conectat și făcea câteva reglaje) îl lămuri că aceasta nu bănuia nimic din ce se învârtejea în capul său.

Poate că se înșela!

Își dorea să fie așa, deoarece, în acest caz, realitatea își păstra un anumit sens. Negativ, îndreptat complet împotriva lui, dar încă inteligibil. Altminteri, nu exista decât o

capcană, în interiorul altei capcane... aflate, la rândul ei, în interiorul altei capcane. Şi aşa mai departe. O realitate atât de complicată încât nu ar fi putut fi, în niciun fel, concepută de o minte umană. Iar dacă nu exista o asemenea minte care să fi gândit rețeaua de planuri, atunci...

O minte neumană! se înfioră şi, pentru prima oară, îşi simți limba nu ca pe o simplă şi inutilă bucată de lemn, ci ca pe un organ al propriului corp, dureros, dar aparținându-i, gata să-i fie de folos într-un viitor oarecare. Un viitor în care ar fi putut exista o minte străină, dincolo de inteligibilitatea sa şi a semenilor săi. Un soi de Dumnezeu nu în interiorul cosmosului cunoscut, aşa cum îl imaginau teologii creştini, ci în afara lui, o INTELIGENȚĂ stranie, dincolo de burta acestui blestemat de Univers, jucându-se cu existențele lor şi interzicându-le accesul la cunoaştere.

Îşi dorea să se înşele.

Ochiul distrofic dovedea, însă, fără putință de tăgadă, că nu avea nicio şansă de a se autoamăgi. În Corassan nu exista decât o singură persoană cu un asemenea defect fizic. O persoană care apărea zilnic pe postul de holoviziune pentru a-i informa pe cetățeni despre problemele de securitate a credinței şi despre măsurile luate pentru remedierea lor. O persoană care, prin nu ştia ce fel de procedeu, reuşea să-şi schimbe trăsăturile figurii şi pe cele ale trupului, dar nu voia sau nu putea să-şi corijeze defectul ocular trădător.

— Ți-am restabilit circulația sangvină în zona coastelor rupte, îl anunță Eunice, trăgând un ac gros din vena mâinii drepte. Am descoperit o operație de chirurgie plastică în dreptul umărului. Foarte reuşită. Era cât pe ce să mă păcălească şi să încerc să introduc irigatorul şi în ea. Constat,

domnule Percier, că eşti o persoană foarte vânată în aceste zile.

Se mulțumi să clipească aprobator. Chiar foarte vânată, dacă era să țină cont de faptul că vânătorii se înghesuiau să şi-l smulgă unul altuia. Hopa! Chiar aşa!

Încremeni preț de o clipă, simțindu-şi inima bătând nebuneşte în coşul pieptului. Cum naiba de nu se gândise până atunci? De fapt, haosul putea foarte bine să nu fie haos, se putea să existe un anume sens... o direcție care să facă din el ceva coerent, cu condiția să priveşti lucrurile din locul potrivit. I se păruse că nu se lega nimic, că înnebuniseră cu toții brusc, că era vânatul tuturor... Când, de fapt, nu era vorba decât de doi vânători: Don Jose de Souza e Menezes, invizibilul şef al Poliției Credinței şi Don Diego Almagro de Valverde, foarte cunoscutul Inchizitor-Şef. Doi inşi care şi-l disputaseră unul altuia încă de la început, având motivații diferite sau... Sau poate una şi aceeaşi motivație.

Charles Sebastian Percier respiră adânc, un fel de oftat şters, şi privi către Hilterus. Acesta îl fixa, la rândul lui, cu multă atenție prin lornion, parcă încercând să ghicească întrebările ce i se furişau sub frunte. Valverde reuşise să-l captureze de două ori, deoarece manevrase lucrurile cu mai multă abilitate decât adversarul său (era oare corect să-l numească adversar?): îi dăduse, de fiecare dată, impresia că îl ajută să iasă din încurcătură, oferindu-i o portiță de salvare dintr-o situație dificilă. Chiar şi acum, la doi paşi de el, continua să facă pe salvatorul şi să joace o carte falsă într-un joc ininteligibil.

Un joc asemenea celor două arce de oțel ale unei capcane: de o parte se aflau conspiratorii din subteranul metroului,

între care piticul cu urechi de satir făcea o figură aparte; de cealaltă, falanga condusă, aparent, de moarta Mercedes. Unii îşi doreau să menţină viabilă structura cronologică a Corassanului, alţii voiau să lărgească breşele cronozofice şi să evadeze în Exterior. Între cele două arce, se găsea el, asemenea momelii prinsă în cârlig pentru atragerea şoarecelui neştiutor. Iar deasupra, ochii neîndurători şi reci ai lui Hilterus-Valverde...

Hilterus se ridică brusc şi alergă la uşă, fără să ia în seamă ţipătul de surpriză al lui Eunice. Privi în fugă un cadran mic, uşor bombat spre exterior, fixat pe tocul uşii, izbi în el cu degetul, apoi trase fotoliul din faţa uşii într-o parte. Se răsuci către ei şi împunse cu degetul înspre Eunice.

— Cineva necunoscut a pătruns în perimetrul de alarmă. Nu e niciunul dintre ai noştri, deoarece e vorba de un perimetru interzis deplasărilor. Dar nici Soldaţii credinţei nu cred că sunt, altfel nu s-ar fi oprit pe loc, ci ar fi alergat direct încoace. Mă duc să văd despre ce este vorba. Până revin, baricadezi iar uşa şi nu faceţi niciun zgomot.

Trase zăvoarele şi ieşi, mai înainte ca femeia să aibă timp să pună vreo întrebare. Percier mârâi enervat şi izbi cu dosul palmei de sofa.

— Vrei să întrebi ceva... pricepu Eunice. Imediat, numai să închid uşa.

O privi gânditor cum merge cu paşi feriţi până la uşă, cum scoate capul pe coridor şi priveşte îndelung spre uşa liftului, şi se întrebă ce anume o va fi făcut pe femeia aceasta blândă şi senină să adere la o mişcare atât de violentă ca falanga. Bănui că era vorba despre un eveniment sau despre o fiinţă dintr-una din trecutele ei existenţe şi, în acest caz,

prezența ei aici era un semn că-şi dorea să reînvie un fragment din trecut.

Asta numai dacă nu cumva este îndrăgostită, pur şi simplu, de una din persoanele din anturajul în care se mişcă şi atunci face toate astea mânată de un interes foarte apropiat şi foarte uşor de înțeles.

Clătină din cap, neîncrezător într-o astfel de posibilitate. Femeia se trase înapoi, împinse zăvorul greu în teaca lui de metal, apoi împinse fotoliul în poziția inițială. Se apropie de sofa şi îi luă mâna dreaptă între palme. Avea pielea caldă, uşor umedă şi împrăştia în jur un iz slab de mosc. Se întrebă cum de nu-l simțise până atunci, apoi realiză că fusese mai mult în stare de inconştiență, iar când se trezise, durerea se dovedise mai puternică decât celelalte simțuri. Să fi fost acesta primul semn că durerea prindea să cedeze?

— Pe tocul uşii există un senzor, plasat în interiorul unui higrometru de către Aguirre, pe vremuri, chiar când falanga a organizat acest adăpost, explică femeia, privindu-l cu ochi întunecați, plini de un farmec îndepărtat şi intangibil. În interiorul palatului există o mulțime de interceptori, care semnalizează orice ființă intrată în raza lor de acțiune. Ştiu, ridică o mână, gata parcă să prevină o posibilă obiecție, ştiu, e în afara legii să aduci tehnică dintr-o epocă viitoare într-una ce aparține trecutului cronologic al acelei perioade, dar existența falangăi însăşi reprezintă o ilegalitate numai bună să ne conducă pe toți în camerele de tortură ale Inchiziției. Hilterus a...

O strânse de degete şi o privi rugător.

— Te interesează altceva, dădu din cap Eunice şi zâmbi. O să-mi fie greu să aflu ce anume. Măcar de-am fi putut co-

munica prin limbajul semnelor, dar nici eu şi, cred, nici tu nu avem habar cum se utilizează. Vrei să-ți dau amănunte despre Soledad şi despre misiunea ei?

Îşi supse buza de jos, reuşind să-şi stăpânească durerea ce-i atârna sub falcă asemenea unei pietre încinse. Soledad... Ar fi fost un subiect extrem de interesant în alte condiții. Nu acum, însă, cu Hilterus alergând pe coridoare ca să descopere ce? Vru să repete gestul cu strânsul mâinii, când licărirea unui gând îi fulgeră o clipă conştiința, determinându-l să se oprească. Mâna... Dacă limba muşcată îi umplea gura, mâinile îi erau tefere şi puteau să scrie! Bucuria descoperirii îl făcu să geamă. Ridică mâna dreaptă şi schiță în aer gestul universal al scrisului. Femeia îl privi o clipă, fără să înțeleagă, apoi fața i se lumină.

— Vrei să scrii, pricepu. Cum de nu mi-a dat prin minte până acum? Imediat, să caut o hârtie, ceva...

Se dovedi însă un lucru cu mult mai dificil decât exprimatul prin limbajul gesturilor. În cameră nu se găsea nimic asemănător cu ustensilele atât de obişnuite unui om deprins cu nobilul meşteşug al scrisului. După ce scotoci prin sertarele mobilelor, se cățără pe scaun ca să se uite pe mobile.

— Cred că nu avem noroc, recunoscu Eunice, clătinând din cap şi aşezându-se alături, pe sofa. Am uitat că, de fapt, în epoca reprezentativă pentru acest palat, scrisul nu era un obicei curent. Va trebui să ne întoarcem la sistemul precedent. Poate că vom reuşi, de această dată. Poate că voi nimeri exact întrebarea care trebuie. De acord?

Se gândi, apoi clătină din cap. Prea multe întrebări riscau să-l determine să se îndepărteze de la sensul ideii ce i se învârtea, destul de nebulos, în minte. Privi în jur, cu disperare,

căutând o soluție. Ochii i se agățară, pe rând de ramele grele ale tablourilor, de pereții tapisați cu mătase albastră, mângâiară contururile mobilelor, alunecară peste covorul uriaș, cu ciucuri mov, pe ferestrele înalte și înguste, cu cercevelele vopsite în praf de bronz auriu, pe... Geamurile! tresări. Ca în orice clădire nelocuită, chiar dacă bine întreținută, geamurile strângeau invizibilele fire de praf ce rătăceau, permanent, prin aer. O bătu pe umăr și îi făcu semn să-l ajute să se ridice. Femeia se opuse, mirată, apoi înțelese că bărbatul avea o idee ce nu ar fi putut fi pusă altfel în evidență. Își strecură brațul pe sub umărul său și îl trase în sus, străduindu-se să nu-l zdruncine prea mult.

Până la fereastră, făcură aproape un minut. Percier avu de mai multe ori senzația că va leșina înainte de a ajunge și, de două ori, se lăsă cu toată greutatea pe umărul lui Eunice. Aceasta se încordă, gemu ușor, dar nu-l lăsă să alunece.

Nu se înșelase, pe suprafața translucidă a geamului se zărea o pânză subțire de praf. Percier oftă, se sprijini de gâtul femeii și scrise cu arătătorul câteva cuvinte tremurate.

— „Trebuie să fugim", citi Eunice, chinuindu-se să zărească forma literelor. De ce să fugim?! întrebă surprinsă. Ascunzătoarea este sigură, mă rog, atât de sigură cât poate să fie o ascunzătoare a falangăi într-un mediu deschis. Să plecăm acum, când Soledad trebuie să sosească aici cu specialiștii?

Percier clătină violent din cap și bombăni, neținând cont de sângele ce i se scurgea pe la colțurile buzelor. Reuși să ridice iar brațul drept și scrise mai departe, alături de cuvintele primei propoziții: „Hilterus este un trădător. A plecat după Soldați. Trebuie să fugim imediat!".

— Eşti nebun? se încruntă femeia, după ce străbătu textul cu privirea. Adolfo, trădător? Cred că nu ți-ai revenit încă din şoc. Ar fi bine să-ți mai dau un sedativ.

Continuă să mormăie şi să scuipe sânge, smucindu-se să scape din încleştarea femeii.

— Nimeni dintre noi nu-ți vrea răul, domnule Percier. Mergem înapoi la sofa şi îți fac o injecție calmantă, bine? Peste 10-15 minute, ajunge şi Soledad şi putem să schimbăm locul cu altul mai sigur.

Făcu o pauză, fixându-l mirată.

— Domnule Percier?!

Bărbatul se oprise din zbatere şi-şi întorsese capul, concentrat, în direcția uşii. Un zgomot înfundat răzbătea prin tăblia grea de lemn, punctând liniştea interioară, asemenea limbii unei pendule pornită către partea opusă punctului de inerție.

„Soldați!", scrise degetul său pe geam şi Eunice tresări, speriată. Dădu din cap şi îl trase în direcția peretelui din dreapta. Percier se smuci înapoi, clătinându-se. Eunice întinse mâna spre el.

— Acolo... Dincolo de uşile şifonierului se află o uşă secretă! Ieşim în apropiere de Templul lui Jupiter din Noua Romă. Deşi...

O izbitură violentă cutremură uşile duble. Eunice îl prinse pe după umeri şi îl împinse către uşile din lemn de trandafir, acoperite aproape în întregime cu superbe oglinzi din cristal de Murano.

b. Singur în fața stelelor

Culoarul secret se terminase brusc în spatele unei stânci artificiale, de deasupra căreia țâșnea un izvor limpede, dintr-o conductă de plastic, ascunsă cu măiestrie în desișul vegetației.. Două felinare mari din bronz luminau pe dedesubt cascada minusculă, făcând să apară ici și colo petice tremurătoare de curcubeu.

Charles Sebastian Percier nu-și amintea cu precizie cum de reușiseră să ajungă până aici. Întunericul absolut din galerie, răsuflarea șuierată a femeii, umărul ei permanent sub umărul lui, târșitul picioarelor și icnetele pe care le percepea undeva în față, deși știa că trebuie să provină din pieptul său... toate acestea păreau să aparțină unui alt timp, demult transformat în trecut și în vis.

Eunice ieșise prima prin perdeaua de stropi fini, apoi îl ajutase să străbată drumul până la o bancă din marmură, aflată într-un chioșc din lemn vopsit în roșu carmin, cu două ghivece mari cu leandri de o parte și de alta a intrării. Se așezaseră în umbra protectoare, pe suprafața rece de piatră. Un alt felinar, agățat deasupra unei tufe cu trandafiri albi, le dădea posibilitatea să zărească obiectele din jur și făcea ca bolta cerului să pară încă și mai întunecată decât în realitate. O întrebă, în șoaptă, dacă știe unde se aflau. Femeia dădu din cap afirmativ. În Noua Romă, după cum îi spusese înainte de a pătrunde în culoarul secret. În Grădinile Cezarine, la doi pași de Forum și în dreapta templului jovian.

— Aici își ține Neronius baccanalele, în fiecare Decadă. La ultima, la care am participat alături de Petronius și de Ulpius Gallius, au fost arși pe ruguri, special ridicate dea-

supra lacului, 120 de țărani basci și bretoni, prinși de gărzile pretoriene în urma unei Invazii neprevăzute de Institut. Principalul a fost informat despre eveniment abia după 36 de ore și nu a putut interveni în niciun fel. După cum, probabil, știi, pretutindeni în Corassan au loc tot felul de incidente cronozofice, o parte dintre ele imposibil de controlat.

Știa. Chiar el fusese, pentru câteva Decade, șeful unei grupe de intervenție pentru prevenirea unor astfel de incidente. Era exact ca în cazul acelor doctori ce lucrează într-un spital de mari dimensiuni: nu pot să prevadă toate complicațiile ce pot apărea la numărul imens de bolnavi avuți sub supraveghere și, în plus, se pot îmbolnăvi ei înșiși și muri, fără să aibă posibilitatea de a schimba ceva din destinul individual. Puterea deținută asupra ansamblului nu este totuna cu puterea asupra individualului.

Își linse buzele: începea să-și revină. Își simțea toate oasele la locul lor, durerea din coastă și cea de la baza gâtului nemaifiind doar un element de spaimă viscerală, ci o modalitate de a controla spațiul interior existențial. O manieră de a-și ține conștiința în stare de veghe. Vru s-o întrebe: „Și acum?", dar realiză că era mai neajutorat decât un mut adevărat. Aruncă o privire circulară în jur. Dacă se aflau în Noua Romă, atunci comunicarea în scris nu ar fi trebuit să constituie o problemă. Dincolo de cele două ghivece de lemn ale leandrilor, zări nisipul aleii. O trase de mână către intrare. Femeia îi înțelese imediat intenția și îl urmă fără împotrivire.

Coborâră treptele scunde și bărbatul se lăsă într-un genunchi, gemând.

„Hilterus este Valverde", scrise cu litere strâmbe și, cumva, dureroase. Înghiți un nod aspru înainte de a întinde iar de-

getul către nisipul fin. Trăia într-o lume bazată eminamente pe actul trădării. Oare cine să fie următorul, Eunice însăşi? „Există o modalitate prin care reuşeşte să-şi modifice configurația trăsăturilor fizice; dar este Valverde, dincolo de orice îndoială."

— Te cred, şopti femeia şi-l mângâie pe braț. Eşti o ființă prea importantă ca să-ți permiți luxul de a greşi. Deşi pare ceva absolut imposibil, te cred. Înseamnă că Valverde ne-a păcălit bine de tot. Şi, ce e mai tragic, Mercedes i-a acordat toată încrederea ei. Toate secretele ei şi ale noastre. Practic, Adolfo... adică Valverde ştie mai mult decât fiecare dintre noi despre falangă şi despre planurile ei. Toate ascunzătorile, toate acțiunile în lucru sau numai propuse. Ne va fi greu să ne ascundem de oamenii lui.

„Dacă ai fi fost singură în Palat şi ai fi folosit drumul secret ca să fugi de Soldații Credinței, unde te-ai fi dus mai întâi?"

— La Petronius, firește, explică femeia, ştergând cu palma cuvintele anterioare. Stăpânul meu în Istoria Relativă şi în Corassan. Nu, el nu este implicat în activitatea falangăi, se grăbi să adauge, văzându-i lucirea din ochi. Cred că nu ştie de existența ei, deşi, din vorbele-i cu două înțelesuri, înțeleg că are unele bănuieli. Dar Petronius este un adevărat patrician: ştie să respecte viața particulară a oricărei persoane, fie ea chiar şi o umilă sclavă, asemenea mie. Vrei să mergem la vila sa?

„Nu, scrise degetul şovăind. Va fi primul loc unde Valverde o să-şi trimită Soldații. Vorbeşte-mi despre cunoştințele tale."

Dincolo de trunchiurile groase ale pomilor ce mărgineau aleea, țipă ascuțit o pasăre de noapte. O alta îi răspunse de-

parte, în frunziș. Femeia își înălță fruntea și privi într-acolo. Stelele sclipeau reci, trimițându-și nepăsătoare sulițele prin spărturile coroanelor. Percier se cutremură fără voie: mai întâi fusese blestemata de Nathalia, apoi piticania, apoi Soledad, apoi Hilterus... Când va sosi și momentul Eunice?

Se sprijini într-un genunchi și o atinse pe umăr. Femeia tresări.

— Iartă-mă. Mă gândeam... N-am mai fost niciodată într-o situație asemănătoare, vreau să zic. Dacă Adolfo a trădat, atunci oricare dintre membrii falangăi este un potențial trădător, nu?

Percier ridică din umeri. Nu vedea unde dorea să ajungă.

— Fiecare... adică și eu. Probabil că ți-a trecut deja prin minte, nu? Și, orice ți-aș propune ca soluție de salvare, va fi considerat, mai întâi, o expediere într-o capcană.

Afurisită treabă! Bărbatul se așeză în fund pe nisipul rece. Alături, femeia stătea în genunchi, cu spatele drept, și-l privea de sus într-un mod care nu-i lăsa nicio portiță de scăpare. Trebuia să răspundă, fir-ar să fie! Să-i spună că se gândise și la această posibilitate și că o luase în calcul. Dacă juca teatru, într-o piesă al cărui scenariu nu reușea să-l înțeleagă, dar care presupunea prezența ei în preajma lui permanent, atunci o făcea la modul excelent și merita aplauzele nevăzuților spectatori. Pentru că reușise: avea să-i stea în preajmă. Singur, rănit, mut și urmărit, nu se putea descurca.

„M-am gândit, scrise într-un târziu, încercând să nu o privească. Indiferent ce am gândit, însă, destinul vrea ca noi să mergem deocamdată pe același drum. Vorbește-mi despre cunoștințele tale."

Femeia citi, şterse şi îşi frecă fruntea cu dosul palmei. Lumina slabă ce-i cădea pe faţă nu lăsa să i se vadă nicio reacţie pe chipul întunecat. O şuviţă inelată îi căzuse pe obrazul stâng, dar ea nu părea să-şi dea seama.

Este, totuşi, cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o în Corassan, medită el, admirându-i profilul. Şi, poate, cea mai periculoasă. Raţiunea îmi spune să nu am niciun pic de încredere în ea. Dar ceva care vine din străfundul instinctului mă împinge, implacabil, înspre ea. Oare ce rol va fi jucat în rematerializările trecute din viaţa mea?

— Iosef Flavius, istoricul Imperatorului, are doi slujitori evrei, Simon şi Iohan, care locuiesc în cartierul Tiberiada. Simon îmi este dator şi, în plus, ca orice evreu adevărat, nu-i iubeşte deloc pe Soldaţii Credinţei.

Percier clătină din cap.

„Prea aproape de stăpânul tău, scrise degetul său pe suprafaţa netedă, stârnind fulguiala strălucitoare a foiţelor de mică. Hilterus va pune să fie verificate imediat toate cunoştinţele şi rudele lui Petronius."

— Cred că ai dreptate. Nu ştiu... ar mai fi Caius Barzaarone, croitorul lui Petronius, care locuieşte în apropiere de Poarta Tibur. Dacă-i spun că m-a trimis stăpânul să te ascund la el, nu va pune întrebări până ce nu va fi chemat la vilă. Dar presupun că şi el va fi verificat. Poate prinţesa Berenice, verişoara sa, care stă mai mult în Egiptul de Sus. Berenice este foarte primitoare şi te pot ascunde cu uşurinţă printre zecile de oaspeţi şi de negustori care se perindă prin dependinţele vilei sale de lângă Forum.

Percier clătină din nou din cap.

„Cineva care să nu locuiască în Noua Romă. Dacă se poate. Am un plan."

— Bine. Eunice îi apucă degetele între palme şi îşi apropie faţa la câteva palme de a sa. Deşi nu-i distingea prea bine buzele, le văzu arcuindu-se într-o încercare zadarnică de împotrivire. Gândul avea să se transforme în realitate. Bine, repetă. Mergem la Leonard, în Florans. Şi, înainte de a ajunge la el, avem exact timpul să trecem prin căsuţa maicii Alexandra, o bătrână ce deţine secretele unor poţiuni vindecătoare uimitoare, care sper să-ţi vindece rana din gură.

Percier ridică întrebător o sprânceană.

— Maica Alexandra, zâmbi Eunice, a fost o călugăriţă creştină pe care biserica a excomunicat-o pentru că făcea minuni. Îţi vine să crezi? În epoca mea, minunile aparţin, deopotrivă, şi zeilor, şi oamenilor. Iar Leonard este un pictor din epoca Renaşterii. Petronius l-a cunoscut la una din chermezele lui Neronius, când acesta a plătit bani grei pentru a-l determina să aducă o invenţie mecanică uluitoare la petrecere, spre a-şi uimi oaspeţii – un leu de bronz, care mergea singur, răgea şi scotea aburi pe nări. Se pare că Imperatorul auzise despre el de la un preot nebun, Savonarola. După ce distracţia s-a încheiat, Petronius l-a rugat să-l viziteze, deoarece dorea să-i comande un portret. Leonard nu l-a refuzat, aşa cum se aştepta toată lumea şi, într-o zi, absolut pe neaşteptate, şi-a făcut apariţia în tricliniumul vilei, cu şevaletul sub braţ. Stăpânul dorea să facă portretul meu.

Percier tresări. Ceva din tonul femeii îi suna cumva cunoscut. Un accent dureros, tânjirea după un lucru imposibil de atins. Eunice îşi ţinea fruntea în jos.

Am atins un secret? O taină pe care e bine să n-o tulburi în liniştea de peşteră a sufletului? Cine e acest Leonard?

Îşi scoase mâna, cu delicateţe, din strânsoare.

„Şi?"

— Nimic, tresări Eunice şi oftă abia simțit. De atunci, tot lucrează. Vine când vrea, aşează şevaletul în grădină şi mă pune să stau pe un fotoliu din nuiele, cu mâinile în poală. Am aflat unde locuieşte, deoarece nu m-am putut stăpâni şi, într-o seară, l-am urmărit până la atelierul său din Piața San Marco. Voiam să-i văd, neapărat, un tablou terminat. N-am reuşit. Unul dintre ucenici, Andrea Salaino, mi-a arătat într-un colț al încăperii vreo cinci-şase cartoane cu crochiuri şi două pânze abandonate. Leonard este un pictor care n-are răbdare să-şi termine tablourile, înțelegi, domnule Percier? Asta nu-l va împiedica însă să ne adăpostească. Este un om ciudat, dar bun la suflet. Un... cum se spune în Corassan? Un creştin adevărat.

Un creştin adevărat... suspină Percier şi se ridică, sprijinindu-se de umărul ei. Părul cârlionțat îi atinse fața, precum o adiere uşoară şi parfumată. Parfum de verbină peste câmpia arsă de soarele verii. Umbra unui fior făcu să-i tremure genele.

Nu poate fi adevărat! se încrâncenă. Între noi doi n-a fost niciodată nimic. Nimic! Pentru că nimeni nu-mi spune nimic despre asta. Eu nu-mi amintesc, deoarece eu sunt Messia, cel astfel conturat în matrice încât să nu-şi amintească nimic. Dar ceilalți ar trebui să ştie. Şi să mi-o fi spus deja. Eu şi Soledad... Eu şi Eunice?

Porniră către capătul aleii, unde se zăreau ochii galbeni ale altor două felinare, ascunse printre coroanele întunecate. Locurile păreau pustii. Undeva, departe spre dreapta, se zărea silueta fantomatică a Templului lui Jupiter, scăldat în lumina albăstrie a unor proiectoare subacvatice. Ajunseră

aproape de poarta masivă din bare subțiri din metal. Percier se agață de un stâlp și așteptă ca femeia să iasă dincolo de perdeaua de copaci și să cerceteze locurile.

O privi cum se îndepărta, cum își unduia trupul sub tunica lungă, legată în jurul mijlocului cu un șnur împletit cu fie de aur, cum punea pașii unul în spatele altuia, călcând puțin strâmb cu talpa stângă... ȘI ÎȘI AMINTI.

Știu de ce femeia numită Eunice îi părea cunoscută. Deși era sigur că n-o cunoscuse niciodată, în sensul în care un bărbat poate să cunoască o femeie. Că n-o iubise niciodată ca pe o soție. Ca pe o amantă. Știu numai că fusese nevoit s-o ucidă în fiecare rematerializare, s-o aducă ofrandă Zeului nemilos al Timpului pentru a bloca închiderea fisurii cronozofice, înainte de a încerca să se strecoare către Dincolo.

Știu și plânse în tăcere. Nimic nu doare mai violent decât o crimă viitoare, pe care ți-o asumi conștient.

Eunice se întoarse și-i făcu semn să se apropie. Își șterse obrajii cu mâneca și privi cerul. Stelele îl priveau, la rândul lor, lăsându-l singur în fața opțiunii.

25. Puterea Soarelui Negru

„În situațiile limită, individului i se dezvăluie fie neantul, fie îi devine perceptibil ceea ce ființează cu adevărat, în ciuda și deasupra ființei evanescente a lumii."

Karl Jaspers

Chevroletul șerifului se opri alături de Buburuza de serviciu a Secției doar cu puțin înainte ca soarele să amurgească în spatele clădirilor înalte dinspre apus, acolo unde,

pe vremuri, un nebun ca Lou Weinbure băgase o grămadă de bani în construcția unor locuințe sociale ieftine. Cvartalul de blocuri cu șase etaje fusese ridicat până aproape de acoperiș, moment în care Lou dăduse faliment, datorită prăbușirii Societății pe Acțiuni Gallar. Cele opt clădiri ajunseseră, odată cu trecerea timpului, o ruină, devenind adăpost pentru șobolani, câini vagabonzi și bandele de copii negri.

Chuck Sparrow coborî de la volan și, în timp ce trântea portiera, ridică din umeri: Lou Weinbure avusese măcar bunul simț să se spânzure! Și nu lăsase în urma lui decât câteva afaceri încurcate și o grămadă de datorii. Nicio rudă apropiată și niciun testament care să lege poliția de mâini și de picioare. La urma-urmei, ce dracu' se întâmplase cu Mike Ostrand? Avusese loc un accident sau o crimă cu premeditare? Trebuia să recunoască faptul că nu se găsea nici măcar cu un pas mai în față, în comparație cu ceea ce știa de dimineață. Pentru că, până la proba care să argumenteze spusele lui Cortland, nu putea să ia în considerare afirmația absurdă a acestuia, în legătură cu banda de magicieni însetați de sânge, care bântuiau noaptea străzile din Atlantic în căutare de prăzi umane.

Urcă dintr-un salt cele trei trepte ale intrării și deschise ușa de la intrare. Sediul părea pustiu. Strigă de două ori după subalternii săi, dar știa încă înainte de a face gestul că era zadarnic. Merse drept spre sala comună și deschise ușa la perete. Îl izbi un miros de aer prăfuit și fierbinte. Înăuntru, toate lucrurile păreau în ordine. Trase de șnurul ventilatorului, apoi deschise geamul de sus al unei ferestre. Se așeză sub palele mari și lăsă curentul de aer să-i măture fața.

Era o idioțenie, desigur, dar trăia senzația acută a faptului că exista cineva care încerca să-și bată joc de persoana

sa. De când se trezise şi până în clipa aceea, avusese parte de cel puțin două lucruri bizare: un mort, despre care se afirma că fusese sacrificat într-un ritual magic, şi visul despre o vizită în cabinetul lui Van Cortland, la Spital, despre care ar fi putut să jure că fusese mai mult decât reală.

Îşi trecu degetele prin păr şi oftă: când lucrurile merg prost, există tendința ca ele să meargă şi mai prost, afirma o maximă a unui necunoscut, la modă în cultura locală. Merse la dulapul metalic din colțul încăperii, pipăi cu degetele deasupra lui, după cheie, o apucă de şnurul albastru şi deschise lacătul mare cât pumnul. Scoase dosarul cu formulare tipizate şi luă din el două mandate de arestare. Închise dulapul şi puse cheia la loc. Completă hârtiile cu pixul de pe biroul lui Dugan şi vru să iasă din încăpere. Se opri chiar în prag, izbit de o evidență neaşteptată: unde naiba dispăruse Dugan Velador? Nu-şi amintea să-l fi trimis undeva, iar maşina de serviciu era în fața scărilor.

Se înapoie şi cercetă cu atenție hârtiile de pe biroul polițistului: câteva procese-verbale tip în alb, un press-papier sub care se găsea un dosar cenuşiu, o călimară goală, un ceas de mână stat, câteva agrafe şi o bucată de hârtie pe care scria „S. Q. – 2 flac. antic../ după-am". Scotoci prin cele două sertare, dar nu descoperi decât mărunțişuri nesemnificative. Ieşi din încăpere, lăsând ventilatorul în funcțiune.

Primul drum îl făcu la Primărie. Înserarea ce se lăsa din ce în ce mai deasă deasupra oraşului potolise vipia şi împinsese afară din case o mulțime de oameni care forfoteau pe străzi şi prin magazine. În Piața Arbaletrierilor reuşi să ocolească în ultima clipă un camion de marfă, ieşit dintr-un gang. Statuia Peregrinului Necunoscut îl salută semeț din

dreapta, iar 100 de metri mai departe trebui să frâneze şi să-l salute, la rândul său, pe primar.

Skinner stătea în faţa zidului Bibliotecii Orăşeneşti, înconjurat de consilieri şi supravegheat, de la oarecare distanţă, de Matthew Goldshield. Chuck Sparrow coborî din maşină şi se apropie. Skinner îl măsură furios, din cap până-n picioare, şi le făcu semn celorlalţi să stea pe loc. Îl apucă de cot şi-l trase până-n dreptul panoului de afişaj.

— Ce mama dracului crezi că-i chestia asta, şerifule? îl întrebă printre dinţi, atât de încet încât Chuck nici nu înţelese întrebarea dintru început. Am mai avut eu campanie electorală şi în trecut, dar niciodată până acum mizeriile nu au mers atât de departe. Cine crezi că ar putea fi vinovat?

Şeriful se uită cu atenţie la afişul mare cât un stat de om şi îşi ascunse cu greu un zâmbet. Despre Skinner se spunea că e un tip dificil, nu se făcea să te ia la ochi, din cauza unei uşurinţe oarecare. Portretul primarului era împodobit ca un brad de Crăciun. Avea nu numai coarne, mustăţi, canini încovoiaţi, un sex uriaş, dotat cu tot ceea ce-i trebuia pentru a face din el cel mai adulat personaj de către toate femeile din oraş, ci şi o pălărie cu calotă înaltă şi bordură îngustă, neagră, pe care o ţinea în două mâini micuţe, cilindru din care îşi ieţeau capetele iepuraşi, păsări, bile colorate, ceasuri... Toată paleta pentru a putea recunoaşte mai uşor personajul de circ – magicianul.

Chiar că semăna cu un profesionist al iluziei, îşi zise în sinea sa Sparrow, prefăcându-se că studiază cât se poate de atent inedita operă plastică. La fiecare propagandă electorală la care participase în trecut (şi participase la câteva, îşi aminti el), fie pentru funcţia de consilier, fie pentru cea de

viceprimar sau de primar, Skinner ştiuse să facă promisiuni electorilor săi. Dintotdeauna susținuse în fața apropiaților că a face promisiuni reprezintă o adevărată artă. În acest caz, ridică imperceptibil din umeri şeriful, Skinner trebuie că era un adevărat artist. Deşi nu dusese la îndeplinire nici a zecea parte din ceea ce stătea scris pe agenda sa electorală, primarul reuşise, de fiecare dată, să se facă reales şi să reziste pe post până la expirarea mandatului.

Skinner, magicianul... Hmm! Sparrow scutură din cap şi se pregăti să dea un răspuns oarecare, în aşteptarea exploziei care avea să-i dea de înțeles încotro trebuia să marşeze. Faptul că Goldshield se afla încă în suita primarului îi dădea de înțeles că, oricare ar fi fost problemele, nimeni nu ştiuse pe ce cale să apuce spre a le rezolva.

— Este o porcărie, Chuck! O por-că-ri-e! silabisi celălalt, aproape la fel de încet ca la început. Înainte de debutul campaniei am susținut o întâlnire cu ceilalți trei contracandidați şi cu reprezentanții partidelor ce-i susțin. Am stabilit, de comun acord, că va fi o campanie curată, fără atacuri sub centură şi fără perturbarea ordinii publice. Ba chiar am semnat o înțelegere în această privință. Şi, acum, poftim! Chestia asta... Şi afişele din Santa Katarina şi din Mayagnez. Le-am telefonat dobitocilor şi i-am întrebat: evident că n-a recunoscut niciunul! Şi totuşi, numai afişele mele au suportat acest tratament. Mai mult încă, azi-noapte cineva mi-a vopsit maşina de serviciu în acelaşi mod. Ce soluție propui?

Şeriful aruncă o privire scurtă către grupul consilierilor, care discutau cu voce scăzută, câțiva paşi mai departe. Era foarte posibil ca vreunul dintre ei să nu fi fost tocmai străin de această problemă, dar cum să arunci o asemenea acuză,

fără niciun fel de dovezi? Bägă mâna dreaptă sub sacou şi lărgi puțin cureaua hamului port-armă.

— Toate sunt mâzgălite în manieră asemănătoare? vru să ştie mai mult pentru a spune ceva, decât pentru a da un răspuns.

— Absolut la fel, se strâmbă primarul. Partea proastă este că nu pot scăpa în niciun fel de ele: sunt prea bine lipite pentru a fi desprinse şi nici pe deasupra nu pot lipi altele, deoarece legea nu-mi permite o reafişare după ce campania s-a încheiat.

— Domnule, pot să vă întreb unde se găseşte maiorul Powell? De când l-am adus la biroul dumneavoastră, nu mai ştiu nimic despre el. În mod normal, ar fi trebuit să îi dau raportul înainte de a se însera, pentru ca să poată lua legătura cu Districtul. Ştiți ceva despre...

— Când am fost chemat să constat mizeria asta, l-am lăsat discutând la telefon cu o persoană din oraş. Cred că n-a părăsit încă Primăria. Sparrow, mă interesează dacă poliția din Atlantic e capabilă să descopere un găinar sau trebuie să mă plâng forurilor superioare?

Aşa cum ai făcut-o deja de dimineață, aproape că se strâmbă Chuck. Nu-i ardea însă în acel moment de imputări.

— Aş vrea să schimb câteva cuvinte cu Goldshield, vă deranjează?

Skinner afişă o figură acră şi se întoarse spre grupul consilierilor. Chuck îi făcu semn poliţistului să se apropie.

— Cum stai cu analiza cernelurilor?

— A fost primul lucru la care m-am gândit, domnule. Ştiți că-mi place să lucrez conform Manualului. Am avut rezultatele înainte de ora 13.

Şeriful dădu din mână, nerăbdător.

— Ei bine...

— Erau tuşuri speciale, făcute să reziste la acțiunea de spălare cu apă sau cu solvenți obişnuiți. În Atlantic nu există o fabrică de acest tip, aşa că m-am interesat la poştă dacă au primit, în ultima vreme, vreun colet cu mențiunea „Fragil" sau „Atenție – Substanțe chimice!".

— Şi?

— Au primit, rânji fericit Goldshield. Un pachet de 12 kg. Destinatarul e... n-o să vă vină să credeți... Răposatul Mike Ostrand!

Chuck Sparrow uită să clipească. Doamne-Dumnezeule, ce porcărie, ce rahat! Şi el se găsea chiar în mijlocul lui. Îşi muşcă buza de sus, ca să se trezească. Nu, nu dormea. Cu atât mai rău!

— Dacă vă gândiți la ceea ce mă gândesc eu, o să înțelegeți de ce nu v-am dat niciun semn de viață până acum, îşi frecă celălalt fericit mâinile. Am aşteptat ca o anumită persoană să facă un gest greşit, care să-mi confirme că nu m-am înşelat. Şi cred că l-ar fi făcut, dacă nu ați fi apărut.

Îşi masă puternic rădăcina nasului şi se răsuci, astfel încât să nu fie auzit de grupul care aştepta răbdător ca ei să termine discuția.

— De unde ştii ce cred eu, Matthew? întrebă, străduindu-se să păstreze un ton cât mai nepăsător. Mai degrabă, spune-mi ceea ce crezi tu. Adică, expune-ți raționamentul deductiv cât mai succint şi mai exact cu putință.

Polițistul înălță din umeri.

— Păi, mi se pare evident... Ostrand pare să fi fost în legătură cu una din părțile implicate în alegeri. Încă n-am

reuşit să-i studiez dosarul politic. Au pus la cale chestia asta. Azi-noapte, singur sau împreună cu alții, a dus la bun sfârşit opera de „împodobire" a adversarului. Pesemne că, într-un final, a rămas singur şi a fost surprins de persoana la care ne gândim amândoi, şefu', poate chiar în timpul operațiunii artistice. Furia şi orbirea de moment vor fi făcut restul. Dacă persoana respectivă s-a aflat la volan, nu a fost nevoie decât să răsucească de el înspre dreapta şi să încalece trotuarul cu roata din față. A urmat distracția pe care o cunoaştem cu toții, după care, trezit la realitate şi speriat de consecințe, va fi făcut restul: a aruncat o găleată cu apă pe zid, pentru spălarea urmelor, a dat fuga la un vopsitor de maşini şi l-a rugat să-i aranjeze tăblăria, motivând că a lovit un câine şi că nu se poate prezenta cu maşina în felul acesta în fața electoratului, apoi a început să facă, încă de dimineață, scandalul deja cunoscut şi a tratat de foarte de sus cazul cu decedatul, obligându-ne să închidem dosarul cât mai urgent cu putință.

— Mda, s-ar părea că mozaicul se leagă, spuse şi se întoarse iar cu fața către afiş. Se leagă şi sosirea maiorului Powell. Nefiind sigur că m-a convins să închid cazul, a telefonat la susținătorii săi politici din capitală şi i-a rugat să mă determine să nu-i stric campania.

În intrarea principală a Bibliotecii îşi făcură apariția mai multe grupuri de studenți, care discutau aprins. Primarul îi spuse ceva la ureche unuia dintre consilieri, care o luă la fugă către sediul Pompierilor.

— Mai rămâne problema vopsitorului... Sigur trebuie să fi auzit azi de accident.

— L-am descoperit pe tablagiu, râse fericit Goldshield. M-am gândit că era o pistă bună şi l-am pus pe Ramirez, cel

de la Pompe Funebre, să-mi facă o listă cu toți vopsitorii din oraş pe care-i cunoaşte. Restul a fost o joacă de copii. L-am găsit în mai puțin de un sfert de oră. Este Harry Rawson şi locuieşte în cartierul Mayagnez. L-am convins extrem de greu să vorbească. Primarul i-a spus că nu vrea să-şi pună în cap asociațiile care luptă pentru protecția animalelor şi l-a determinat să tacă. A adăugat la această variantă şi 500 de dolari.

— Mda... oftă din nou Chuck Sparrow. Constat că ai dat dovadă de neaşteptată inițiativă, Matthew, şi sunt surprins de operativitatea ta. Practic, se pare că ai terminat cazul în mai puțin de o zi. Primarul... Hmm! Interesantă variantă, trebuie să-ți mărturisesc că nu a intrat deloc în calculele mele. Şi, acum, ce propui?

Goldshield se feri din calea a două bătrâne care trecură pe lângă ei, aruncară o privire curioasă grupului şi îşi văzură de drum, nepăsătoare.

— Asta... asta e treaba dumneavoastră, şefu'! Eu am găsit soluția. Misiunea dumneavoastră este să închideți cazul. Nu ştiu... Să-l arestăm pe primar? Nu cred că e atât de simplu cum pare la prima vedere.

— Şi eu am aceeaşi impresie, aprobă şeriful, gânditor, şi îl concedie cu un gest.

Se îndreptă spre grupul în mijlocul căruia gesticula Skinner.

— ...nu trebuie să mai permitem aşa ceva! Şi aşa există câteva grupuri de presiune la nivel districtual, care abia aşteaptă să ne pună bețe în roate, în special în privința problemelor ecologice. Nu uitați că a trebuit să închidem rețeaua de fabrici a lui Eric Jan, pentru că procentul de po-

luare era numai cu 1% mai ridicat decât normele legale admise. Comisia nu a vrut să țină cont nici măcar de faptul că Eric comandase un set complet de filtre noi, care urmau să sosească în câteva luni...

Şeriful ascultă politicos, până ce discursul se termină. Doi consilieri primiră misiunea de a supraveghea ca nu cumva mitingurile opoziției să distrugă spațiile verzi din jurul primăriei. Apoi se apropie de bărbatul înalt, cu haină în carouri, şi-i şopti la ureche:

— Cred că l-am descoperit pe atentatorul nocturn care a produs mizeria asta, domnule. Mai bine zis, meritul îi aparține în întregime sergentului Goldshield, care a făcut nişte supoziții remarcabile.

Primarul îşi potrivi reverele hainei şi îl privi dintr-o parte, întrebător.

— Ei?!

— Mike Ostrand, domnule. Chuck Sparrow se străduie să-i observe reacțiile figurii. Ar fi simpatizat cu opoziția, înțelegeți? Cineva l-ar fi desemnat pentru treaba asta. Cineva care nu putea fi refuzat.

— Kiril... Kiril Irmak! Javra aia împuțită, care le-a împuiat capul cioroilor de la periferie în legătură cu aşa-zisele lor drepturi speciale de minoritari...

— Kiril Irmak, domnule, zâmbi şeriful.

Dacă avea vreo legătură cât de neînsemnată cu moartea nenorocitului de Ostrand, Skinner muşcase din momeală. Era momentul să-l imobilizeze pe Matthew pentru a putea verifica în ce anume consta implicarea sa. Poate că era chiar un agent provocator? Un pion otrăvit trimis în față, „la bătaie", cum se spunea în şah, de cineva sus-pus de la District, care dorea să distrugă o carieră? Cariera cui?

— Crezi că Ostrand ăla a fost omorât din ordinul lui Irmak? Oricum ar fi, se enervă primarul, oricum ar fi, arestează-l, pentru siguranță, până mâine seară. Vreau să-l știu după gratii, cel puțin până când se încheie campania. Merită, ticălosul!

— Îl vom aresta, domnule, se arătă de acord Sparrow. Câtă vreme însă nu avem nicio dovadă concretă, nu vom putea lansa nicio acuzație precisă...

Invitația era transparentă. Avea sau nu să-i dea curs bărbatul cu figură pătrățoasă și cu ochelari de soare din fața sa?

— O acuzație precisă? Hmmm... Cred că deja există ceva de genul ăsta, șerifule. Ed! Ed, vino aici, te rog...

Un bărbat scund și lat în umeri, cu haină albă și pantofi crem, se desprinse din grupul celor șase și se apropie de afiș.

— S-a întâmplat ceva, domnule?

— Ed Warwell, repetă-i șerifului ce mi-ai spus mie în birou.

— Să-i repet șerifului?! Tonul bărbatului era puțin contrariat. Parcă spuneați că nu trebuie să vorbesc cu nimeni.

— Momentul acela impunea o astfel de soluție, preciză Skinner. Momentul acesta aduce o dezlegare a ei, așa că poți să vorbești.

— În fine, dumneavoastră dispuneți, ridică din umeri celălalt. Ședința de Consiliu de ieri s-a terminat la orele 22:30. Până aproape de orele 23, am rămas în continuare în sală, discutând cu colegii. Am plecat spre casă fix la 23:12. Țin minte asta, deoarece, la ieșire, m-a întrebat portarul cât este ceasul, ca să consemneze în registru. De regulă, după astfel de ședințe prelungite, merg pe jos, ca să mă dezmorțesc. Când am ajuns aici (eram, însă, pe partea cealaltă a străzii), am văzut doi bărbați în dreptul panoului de afișaj. M-am

mirat, deoarece era aproape miezul nopții – cine naiba studia afișele electorale la ora aceea târzie? M-am strecurat în umbra Bibliotecii şi m-am apropiat cât a permis lungimea clădirii: unul dintre bărbați era Kiril Irmak, l-am recunoscut după părul legat în codiță, la spate. Lumina lunii bătea chiar pe zona aceea, aşa că nu mi-a fost greu să-l identific. Asta e tot.

— Mulțumesc, Ed. Ei, şerifule, ce crezi, acum există probe suficiente?

Chuck se strâmbă şi nici măcar nu se strădui să-şi ascundă grimasa. Lucrurile se încurcau din ce în ce mai rău. Era sigur că Wardwell nu mințea. Atunci ce naiba căuta Irmak în jocul ăsta afurisit? Şi cât de mulți erau implicați în el, la urma-urmei?

— În regulă, domnule primar, Irmak va dormi în noaptea asta după gratii. Vi-l las pe sergentul Goldshield, până mâine dimineață, la dispoziția dumneavoastră. S-ar putea ca în noaptea asta să mai fie ceva manifestări ostile. Dacă aveți nevoie de mine, mă veți găsi, după ora 21, la Secție. O seară bună, domnule Skinner.

— Un moment, Sparrow. Încă un moment, te rog... Chestia asta ai remarcat-o când te-ai uitat peste afiş?

Degetul arătător de la mâna dreaptă a primarului izbi cu unghia în colțul din dreapta-sus al panoului. Chuck se apropie şi privi de la câțiva centimetri. Lumina becului stradal era încă slabă, iar înserarea începea să se transforme în noapte albastră.

Inima i se strânse brusc, lăsându-l fără aer. Întinse brațul stâng, ca să se sprijine de lemnul panoului. Înghiți în sec şi se strădui să nu scoată niciun sunet care să fie interpretat

cumva de bărbații din dreapta sa. „La dracu!", urlă, dar gândul refuză să prindă glas. La toți dracii cu toți aceia care-i făcuseră praf ziua şi se chinuiau să procedeze la fel şi cu începutul de noapte. Nu dorea altceva decât să se dezmeticească încă o dată din coşmarul ăsta sucit şi să deschidă ochii în patul său. Să vadă pe peretele din față posterul „Indiana Mountains" şi superba cascadă cu bâtlani negri, iar nu caricatura lui Skinner, cu blestematul de soare negru în colțul din dreapta.

Trase adânc aer în piept şi se întoarse, zâmbitor, către cei doi.

— Cred că e vorba despre o glumă, domnule, spuse degajat. O glumă oarecare. Bine că nu a desenat o zvastică sau un însemn rasist. Soarele negru este doar un amărât de simbol magic.

26. Zeii din bătrânele mitologii

„Adevărul, ca întotdeauna, va fi cu mult mai straniu."
Arthur C. Clarke

Bătrânul tăcu preț de o clipă, meditând la cele auzite. Apoi, ca şi cum ar fi descoperit dintr-odată enormitatea unei asemenea afirmații, dădu drumul unui râgâit prelung şi reîncepu să-şi frece spinarea de perete.

— Drăguț! Saurienii timpului... Mi se pare chiar foarte drăguț. Ai luat ideea cumva din vreun film de anticipație sau e subiectul vreunui roman? Pentru că, dacă şi asta se cheamă că este teorie ştiințifică, atunci eu sunt reprezen-

tarea umană a Senioriei Sale Prea Necurate, domnul Skaraoski. În fine, nu mă interesează tărâmul disputelor academice. Poate că mai îmi spui ceva despre Neanderthalienii ăia. Cu ei ce s-a întâmplat? Ceva tot în legătură cu timpul? Te pomenești că or fi vreo încrengătură neidentificată a sauropodelor!

— Știu că afirmațiile pe care le-am făcut sunt cam greu de crezut, oftă celălalt. De-asta nici nu voiam să dau publicității nimic, până ce nu reușeam să vin cu argumente imbatabile. Ai dreptate, îți trebuie multă imaginație ca să accepți un lucru ca ăsta, chiar și cu dovezile pe masă. Ai întrebat despre Neanderthalieni. Au apărut pe scena Istoriei mai târziu, după dispariția sauropodelor. Zeci de milioane de ani nu reprezintă un fleac nici măcar pentru o planetă, necum pentru o specie vie. Sunt o ramură umană care... cum să-ți spun, mai pe scurt? Reprezintă ultima secvență umană a evoluției rasei noastre ai cărei centri nervoși aveau o repartiție uniformă și echilibrată de-a lungul măduvei spinării și în creier. Dintr-o anumită perspectivă, se apropie anatomic de saurieni. Aceștia din urmă aveau un creier extrem de mic, în raport cu masa impresionantă a corpului – ceva între 350 de grame și un kilogram. Nu trebuie să te surprindă însă prea tare, deoarece adevăratul creier se găsea răspândit de-a lungul imensei coloane vertebrale, până în apropiere de coadă. Și încă un punct comun ar consta în faptul că...

— Și unora și celorlalți le lipsea complet imaginația.

O tăcere de moarte se congelă în aer, pluti vreme de câteva clipe pe deasupra, apoi se lipi de-a lungul pereților, încremenind orice mișcare. Se auzea până și fâșâitul înde-

părtat şi confuz al unor curenți de aer. Profesorul simți o serie de furnicături urcându-i de-a lungul mâinilor degerate. Respiră adânc de mai multe ori, străduindu-se să nu intre în panică.

— Don Miguel... N-am mai vorbit nimănui – dar nimănui, înțelegi? – despre acest aspect, până în clipa de față. Nu aveai de unde să cunoşti acest detaliu. Pur şi simplu, nu aveai voie să ştii asta, don Miguel!

— Voi, oamenii, ați pierdut simțul acela minunat care permite vizualizarea altor dimensiuni, tocmai pentru că v-ați lăsat ademeniți de paralelismul lumilor produse de Imaginație. Când evoluția v-a permis să optați, instinctiv specia voastră a ales Imaginația. A noastră a fost dirijată către Non-Imaginar, păstrând viu ochiul pineal care ne permite să vizualizăm rupturile din țesătura acestui spațiu şi să pătrundem în alte lumi, ascunse Dincolo.

— Cine eşti, don Miguel? Şoapta profesorului de-abia se auzi în liniştea cumplită dinaintea furtunii. De unde vii?

— Imaginația nu te ajută chiar cu nimic?

— Nu eşti un hoț, aşa cum te-ai declarat tot timpul. Şi, poate, nu eşti nici măcar un om. Ai venit aici în mod special pentru mine şi pentru descoperirea mea, nu-i aşa?

Miguel Antonio Saavedra de Pottoral oftă abia simțit şi lăsă lama de metal să alunece pe podea. Îşi mişcă trupul încet, reuşind să se sprijine într-un cot. Gerul tăios ca un brici lăsa urme însângerate pe tot ce era porțiune de piele descoperită. Raza de lumină, revenită fără veste, contura pe podea un pătrățel brumat, sclipitor.

Un rol greu, gândi mai înainte de a acționa asupra câtorva izobare din linearitatea spațiului apropiat şi a-şi de-

termina, în felul acesta, ruperea legăturilor. Un rol pe care a doua oară, în caz că planul ar fi dat greș, nu l-ar mai fi acceptat. Orice s-ar fi spus, homo sapiens sapiens își crease o lume stranie și dificilă. Își întinse membrele pentru a și le dezmorți.

— Ești om de știință, profesore, așa că s-ar putea să pricepi cea mai mare parte din ceea ce-ți voi spune în continuare. Chiar dacă intelectul tău, dublat de Imaginație, va refuza să integreze în schemele proprii adevărurile pe care ți le voi spune acum.

Tăcu, așteptând un răspuns. O negație. Sau o întrebare. Nu veni nimic, de parcă Hall ar fi amuțit pentru totdeauna.

— Inițial, a fost vorba despre un proces natural de selecție. După zeci de milioane de ani de evoluție spontană, rasa mea și-a luat soarta în propriile mâini și a accelerat acest proces, în mod artificial. Culmea atinsă de civilizația noastră, a saurienilor cu sânge albastru, cum ne numiți voi prin cărțile alea imbecile de istorie preumană, a constituit-o apariția unei gene mutante, care a permis, prin inhibarea anumitor centri nervoși, dezvoltarea unei capacități noi: depistarea țesăturii izobare a spațiului acestei lumi și a rupturilor permanente ce apar în ea. Dincolo de rupturi, profesore, dincolo de breșele din cămașa spațiului perceput de voi drept continuu și linear, se întindea burta unui alt Univers. Alcătuit, la rându-i dintr-o țesătură izobară... Și tot așa... Pricepi unde vreau să ajung? Am explorat întreg acest nou Univers, în milioanele de ani trecuți după ce am părăsit cu toți scena Universului vostru, care devenea din ce în ce mai instabilă și mai improprie dezvoltării, în ce ne privește. Apoi

am ajuns la celălalt perete. Am vârât capul printr-o crăpătură şi ne-am uitat dincolo... Timp de alte milioane de ani, am continuat să ne extindem teritoriul şi să cucerim lumi noi, neîntinate de prezența niciunei alte ființe. Nici măcar imaginația voastră, profesore, nu s-ar dovedi capabilă să proiecteze imagini atât de enigmatice şi de superbe, precum acelea ale lumilor pe care le-am întâlnit dincolo de fiecare nou perete. Şi, probabil, am fi continuat să înaintăm la nesfârşit, în felul acesta, deoarece trecerea în structura unui alt spațiu presupune acceptarea de către organism a unui altfel de timp. Nu sunt sigur că mă înțelegi. Dacă priveşti lucrurile din perspectivă strict umană, conform cronologiei voastre, suntem nemuritori. Precum zeii din bătrânele mitologii.

— Nu mai pot! gemu Hall, clănțănind din dinți de frig. Nu mai pot, fă ceva, pentru numele lui Dumnezeu! Să nu zici că nu poți... Dacă eşti, într-adevăr, de-al lor, trebuie să poți!

— Ar trebui să pot, oftă tare, de astă-dată, don Miguel. Ne aflăm însă într-o cuşcă Spinran, special construită pentru a te proteja de energiile turbionare ce bântuie la marginea țesăturii izobare a spațiului acesta. Un vârtej, profesore. Acolo unde există o breşă în țesătură, energiile Universului mic se scurg în cele ale Universului mai mare. Legea conservării energiei. Tot ce pot să fac e să te sfătuiesc să mai rabzi puțin, ca să atingem pragul de frecvență necesar trecerii Dincolo.

27. a. În atelierul din Piața San Marco

„Ivirea mea n-aduse niciun adaos lumii,
Iar moartea n-o să-i scadă rotundul și splendoarea."
Omar Khayyam

Eunice avusese dreptate, poțiunea din lapte de cactus și fiertură de urzici, ștevie, iarba calului și mătrăgună acționase asemenea unui catalizator extrem de puternic asupra rănii, desumflându-i în mai puțin de o jumătate de oră organul indispensabil vorbirii și permițându-i să articuleze primele cuvinte simple, chiar dacă mai simțea încă o durere surdă la baza maxilarului. Maica Alexandra îl avertizase că aceasta nu avea să-i treacă definitiv decât peste multe zile și-i dăduse un pachețel cu prafuri, pe care trebuia să le ia de două ori pe zi, înainte de mese.

Plecaseră imediat, urmăriți de binecuvântarea desenată în spatele lor de degetele bătrâne și tremurătoare. Străzile erau pustii, la ora aceea târzie din noapte. Undeva, la intersecția Viei Altaguardia cu fundătura San Felice, se zăreau siluetele fantomatice ale paznicilor de noapte, aprinzând torțele de răşină de pe stâlpii de lemn și scuturând clopoțeii de alamă pentru a anunța pe cei care încă nu aveau somn că în Florans domnea liniștea și pacea Celui de Sus.

Se strecurară în umbra grădinii unui palat cu donjon clasic, apoi continuară să înainteze la adăpostul zidurilor negre, ocolind sferele pâlpâitoare ale torțelor cu răşină. În apropiere de catedrală, Percier se împiedică de o cotigă de lemn, părăsită în drum, și abia se abținu să nu urle de durere.

La Fontana degli Tritoni se văzură nevoiți să aștepte aproape un sfert de oră schimbarea gărzii. Profitară de nea-

tenția soldaților, care sorbeau vin dens ca uleiul din ulcele burtoase, și se furișară către Piața San Marco, apucând pe niște stradele strâmte și întortocheate, din care Percier crezu că nu vor mai ieși niciodată. Când Eunice se opri și îl determină să procedeze la fel, strângându-l de mână cu putere, descoperi că ajunseseră în fața unei clădiri înalte și puțin dărăpănate, cu ferestre multe, înalte și înguste, cele mai multe de formă ogivală.

Femeia bătu în poarta masivă cu inelul ruginit, atârnat sub ferăstruica de observație. După câteva clipe, aceasta se crăpă, cu un scârțâit subțire, ca și cum cineva pândise în dosul ei. O pereche de ochi fulgeră prin deschizătura cât o lamă de cuțit, apoi se auzi pocnetul unor zăvoare. Poarta se deschise spre înăuntru și Percier observă silueta subțire a unui băiat învelit într-o pelerină ponosită.

— Stăpânul te așteaptă, signora, spuse și le făcu semn să intre. De aproape trei ceasuri stau la streașină și aștept semnalul tău.

O aștepta! se strâmbă, apoi își luă seama și se rugă să nu fi fost văzut. Deci mai venise și în alte dăți, nu doar atunci când îl urmărise pe maestru. Venise atât de des încât prezența ei în atelier se transformase într-o obișnuință, care impusese anumite reguli de comportament: de pildă, așteptarea ei de către acest ucenic.

O urmă înăuntru, întrebându-se dacă reacția sa posomorâtă se datora presimțirii unei noi primejdii (oare când va sosi și momentul Eunice?) sau era legat de amintirea acelui trecut ce avea să se transforme în viitor, în care el, călăul, urma să se lege de ea, victima, într-un mod în care niciun om nu s-a legat vreodată de o femeie.

Merseră pe un coridor cufundat în beznă, lovindu-se de câteva ori de nişte lucruri pe care le bănui a fi saboți grosolani din lemn. O uşă se trase înapoi oftând şi un chenar slab de lumină galbenă se decupă pe podea. Băiatul intră primul şi strigă ceva într-o limbă melodioasă, care nu semăna deloc cu voloteka standard şi nici cu engleza vulgară a mijlocului secolului XX, folosită în London.

Se auzi târşitul unui scaun, bufnetul sonor al unor saboți şi un bărbat înalt îşi făcu apariția în cadrul luminos.

— Ah, signora Eunice! Fii binevenită în umilul meu atelier!

— Messer Leonard! femeia se trase puțin într-o parte, lăsând lumina să cadă peste Percier. Sunt însoțită. Venim direct de la chilia maicii Alexandra.

— Însoțitorul dumitale este oaspetele meu, păru să zâmbească pictorul, neatent parcă la ultimele cuvinte. Poftiți. Atelierul meu nu este comod precum e vila nobilului Petroniu, dar este mult mai larg şi, cred, mai potrivit pentru discuții libere pe teme artistice.

Intrară. Leonard nu se lăudase: atelierul era o încăpere lungă de peste 15 metri şi suficient de largă pentru a putea folosi drept sală de bal în oricare din palatele Pariseului din Secolul Luminilor. Singurele mobile erau o masă solidă din lemn, pe colțul căreia trona un sfeşnic greu de metal, cu trei lumânări groase înfipte în brațele arcuite, un scaun cu spătar, un fotoliu de răchită, o banchetă de lemn sub peretele alcătuit mai mult din ferestre, un şevalet înalt şi o mulțime de cadre din lemn, acoperite cu bucăți de pânză albă. Chiar lângă uşă, aştepta băiatul în pelerină, cu gluga trasă până aproape de vârful nasului. Leonard îl concedie cu o flutu-

rare din degete, apoi se apropie de masă şi puse o potcoavă grea de fier peste vraful de foi de hârtie, acoperite cu un scris mărunt şi caligrafic şi cu o mulțime de schițe executate în peniță.

— Apropiați-vă, vă rog. Mai durează o clipă, până îmi fac ordine prin manuscrise. De obicei, lucrez la ore târzii ale nopții, când creierul depăşeşte un anumit prag al oboselii, normale după o zi de lucru, şi atinge o stare de acuitate şi de limpezime propice calculelor matematice şi raționunilor inductive. Un filosof din Evul Întunecat, un englez ciudat pe nume Bacon, afirma asta şi pot să confirm că avea dreptate. După miezul nopții, creierul se aerează mai mult, deoarece corpul nu mai consumă tot atâta oxigen cât consuma pe parcursul zilei, plămânii funcționând, totuşi, la aceiaşi parametri. Aşezați-vă unde doriți şi făceți-vă comozi.

Strânse foile late şi le prinse cu o clamă metalică. Percier îi aruncă o privire cercetătoare şi se aşeză în fotoliul de răchită. Eunice luă loc pe scaunul cu spătar, strângându-şi cu grijă faldurile togii în jurul corpului. Îşi ținea ochii plecați şi mâinile împreunate în poală.

Exact aşa cum i s-a cerut să stea în poziție de model, descoperi el şi un zvâcnet slab îl împunse sub coaste. Dumnezeule, ce se întâmpla cu el? Ce se petrecuse oare între ei, momentele premergătoare închiderii fisurii cronozofice? De ce era atât de bănuitor?

Îşi muşcă buzele şi încercă să se concentreze asupra prezentului. Leonard se aşezase pe un colț de masă şi îi privea, la rându-i, cu atenție. Era un bărbat frumos, recunoscu Percier, stăpânindu-se să nu-şi muşte buza de jos. Părul castaniu îi cădea pe umeri în şuvițe buclate, iar barba, lungă şi

blondă, o avea despărțită în două pe mijloc, asemenea unui Crist grec, pictat pe peretele unei bisericuțe ortodoxe. Ochii, descoperi misionarul, acoperindu-şi cu podul palmei coasta dureroasă ce-i zvâcnea dureros sub piele, ochii aceia albaştri aveau în ei o sclipire tainică şi amețitoare, asemenea lacului fără fund al unei cascade, ce se prăbuşeşte în el fără încetare.

— Poate că te-am întrerupt de la ceva important, messer Leonard, sparse el tăcerea, într-un târziu, încercând să depăşească momentul de stinghereală. Eunice a fost aceea care a insistat să venim aici. Sper că...

— Nicio problemă, ser... Îmi pare rău că nu am avut timp de prezentări.

— Percier. Charles Sebastian Percier, misionar în London, mijlocul secolului XX.

— Leonard, pictor în Florans, secolul XV. Mă bucur să vă am oaspeți, cu atât mai mult cu cât Eunice este unul dintre modelele cele mai dragi sufletului meu şi uşile îi sunt permanent deschise aici. O ocazie în plus să fug de efortul intelectual aşa-zis serios şi de munca de salahor din pictură, pentru a mă abandona plăcerilor conversației, este întotdeauna binevenită. Un locuitor din Athini, pe nume Socratheos, afirma că arta conversației, numită de el maieutică, este singura capabilă să scoată adevărul la lumină din straturile dense de aluviuni ale cuvintelor. Adevărul... Vă spune ceva anume acest cuvânt?

Percier observă cu coada ochiului o tresărire pe fața femeii, reprimată aproape imediat. Se hotărî să fie atent la ceea ce spune, nedorind să facă vreo gafă ireparabilă, deşi nu înțelegea de ce aceasta îi lăsa lui, oaspetele necunoscut, sarcina să conducă conversația. Cu atât mai mult, cu cât... Renunță să-şi ducă gândul până la capăt.

— Depinde, aprecie cu prudență, neștiind încotro voia să se îndrepte pictorul. Depinde de o mulțime de factori. Personal, nu cred că există un singur adevăr. Adică acel ADEVĂR, scris cu majuscule. Nu cred că adevărul poate fi desprins de ceea ce, în linii generale, considerăm drept realitate. Într-un fel, putem accepta ideea că adevărul este esența realității. Și, cum realitatea este percepută de fiecare puțin altfel, înseamnă că există o mulțime de adevăruri, care pot să fie cvasiidentice sau se pot chiar contrazice parțial. Fiecare în sine fiind o mică parte a esenței.

— Interesant, făcu pictorul.

Eunice se foi neliniștită pe scaun.

— Messer Leonard, am putea să aflăm... cât este ceasul?

Percier remarcă faptul că nici acum, când i se adresase în mod direct, femeia nu ridicase privirile din podea. Leonard se ridică de pe masă și se îndreptă, târșind puțin saboții, către colțul opus al încăperii, de unde reveni după câteva clipe cu o clepsidră mare, prin gâtul subțire al căreia se scurgea o șuviță de nisip albastru. O așeză pe masă, chiar lângă sfeșnic.

— Până la miezul nopții ar mai fi... aproape o oră. Îmi pare rău, ser Percier, probabil că ești obișnuit cu sistemele de măsurare cronologică din epoca dumitale. Aici, în Florans, aproximația este acceptată, ca și în epoca romană. În urmă cu câteva Decade, la a treia rematerializare, am inventat o lumânare-cronometru, cu un sistem gradat vopsit pe trunchiul ei. Era mult mai exactă decât clepsidra, dar, din nefericire, nu dispun de cantitățile de ceară și de ulei de cânepă necesare fabricării acestora în cantități mari. În fine... Am uitat că mă aflu aici în poziție de gazdă. Vreți să beți un ceai fierbinte?

Percier oftă. Un ceai fierbinte... mda, ar fi fost binevenit, dar ei nu bătuseră atâta drum numai pentru un ceai. Eunice părea să fi amuțit complet, uitând să-i solicite pictorului protecție.

— În regulă, cred că un ceai nu poate să facă decât bine unor oameni obosiți şi speriați, asemenea nouă. Eunice?

Femeia dădu din cap. Leonard zâmbi în barbă şi bătu cu unghia în peretele clepsidrei.

— Când nisipul va atinge liniuța verde, voi reveni cu ceaiul. Mă veți ierta că vă las singuri, dar băieții au plecat la cârciumă, iar Giovanni doarme demult. Până când tăciunii se vor transforma în flacără, voi avea exact timpul să aduc apa de la fântână şi s-o torn în ibric. Iasomie, tei sau mentă?

— Mentă, şovăi Percier, aşteptând ca femeia să spună ceva.

Dar Eunice tăcea, continuând să fixeze cu încăpățânare podeaua.

Pictorul îşi mângâie barba, răsucind inelele moi de păr în jurul arătătorului. Ieşi, dar nu închise uşa de tot. Flăcările lumânărilor tremurară nesigure, alungindu-se în direcția ferestrei. Brusc, Eunice se ridică şi se apropie de el, cu degetul în dreptul buzelor.

— Domnule Percier, trebuie să plecăm imediat de aici. Te simți în stare să o luăm de la capăt?

Vorbea în şoaptă, cu buzele aproape de urechea lui. Un fior nelămurit îl străbătu, asemenea unui frison înghețat, adâncindu-i ridurile din colțurile ochilor.

— Mă tem că nu pricep, răspunse, fără să se mişte din loc. A fost ideea ta să venim în atelierul pictorului Leonard. M-ai asigurat că vom găsi...

— Omul acesta nu este Leonard! Vocea femeii deveni aproape inaudibilă şi Percier se aplecă şi mai mult către ea, aproape atingându-i faţa, pentru ca să poată auzi ceea ce-i spunea. Seamănă cu el ca două picături de apă, se mişcă la fel, vorbeşte la fel, are acelaşi miros de ulei de in impregnat în haine... dar nu este Leonard acela care a fost chemat de stăpânul meu să-mi picteze portretul.

— Adică?

— Crede-mă şi hai să fugim! Aici am fost aşteptaţi, Giovanni, băiatul care ne-a deschis... Poate că a plecat să-i cheme pe Soldaţi. Sau pe spionii lui Valverde. Domnule Percier, e o cursă, iar eu te-am târât, fără să vreau, în ea. Leonard nu l-a iubit niciodată pe grecul acela, Socratos... E pentru prima oară când îi rosteşte numele admirativ. Şi nu a inventat decât arme, mecanisme şi instrumente muzicale. Ceara nu l-a pasionat, înţelegi? Nu-şi mângâie barba şi nu-şi târâie picioarele când merge. Omul acesta... este altcineva, are o privire care te subjugă şi te obligă să gândeşti asemenea lui.

— De aceea ai refuzat să te uiţi la el?

— De aceea.

Se ridică, sprijinindu-se de braţul fotoliului. Se întrebase tot timpul când avea să vină şi rândul ei. Acum, când clipa sosise, nu reuşea să se smulgă din cleiul durerii, care-l amorţea, determinându-l să se mişte şi să gândească mai lent. Capcana din interiorul cap...

— Ceaiul e gata. Îl vreţi mai dulce sau mai amar?

Uşa se deschise până la perete şi bărbatul cu barbă inelată intră, ţinând în mâini o tavă de lemn pe care aburea un ceainic de lut ars şi trei căni mari, cu gură largă. Nisipul clepsidrei nu ajunsese încă la linia verde. Ceaiul, oftă Percier,

simțindu-şi oasele îmbătrânite cu o sută de ani, ceaiul fusese dinainte pregătit. Iar bărbatul care aducea tava putea să fi stat în spatele uşii şi să fi ascultat tot ce discutaseră. Cunoştea multe cazuri în care Soldații Credinței descoperiseră aparatură de amplificare şi de transmitere la distanță a sunetului în cartiere unde, formal, erau interzise prin lege.

b. Timpul şi spațiul

— Am descoperit că timpul... timpul, ser Percier, are o altă valoare în cadrul nobilei arte care este pictura. Timpul poate fi conceput ca o structură cu trei dimensiuni, înțelegi? Una biologică, timpul care ne arde asemenea unei lumânări; cu cât iluminăm mai tare, cu atât ne consumă mai mult; actul creației în sine, indiferent de domeniul în care se manifestă, apelează din plin la acesta, făcând lumânarea să ardă mai violent şi pregătind apusul prematur al persoanei care poartă pe suflet acest stigmat. O a doua dimensiune este cea spațială, mecanică, latura pe care o măsoară diferitele aparate inventate de om, dar şi singurul instrument nonuman, pus la dispoziție de mama Natura – Soarele; cu ajutorul său reuşim să facem ordine în viețile noastre haotice şi să găsim o cale rațională de a ne raporta la ceva care, în limita strâmtă a vieților noastre, pare etern. În fine, există şi o dimensiune interioară, un timp spiritual, care scapă oricărei putințe de măsurare şi pe care nu-l percepem decât pe cale intuitivă; este un timp al unui spațiu inaccesibil rațional şi de care nu ne dăm seama decât în clipa Marii Stingeri; toată viața trăim cu senzația nedefinită a unei stări inefabile,

care ne aparține, știm asta, dar pe care nu o putem atinge. Ei bine, tocmai această ultimă și imposibil de definit stare cronozofică mă străduiesc s-o fixez în cadrele extrem de strâmte, deși nu atât de rigide pe cât s-ar putea crede, ale culorii și desenului, pe bietul dreptunghi de pânză. Pot să torn ceaiul?

Leonard nu mai aşteptă răspunsul şi înclină ceainicul burtos. Lichidul străveziu prinse să curgă în interiorul primei căni, răspândind fuiori subțiri de aburi în jur. Percier observă cu coada ochiului cum Eunice se răsuceşte încet într-o parte, străduindu-se să nu privească în direcția pictorului. A, probabil, falsului pictor, se corijă.

Există oare ceva adevărat în această scenă, ireală într-un fel, în care pacea mimată a cadrului (lumânările arzând în sfeşnic, atelierul cufundat în liniştea miezului nopții, ceaiul servit unor cunoştințe şi discuția despre elementele esențiale ale concepției despre artă a unui personaj istoric, revenit de nenumărate ori în Corassan pentru a-şi definitiva personalitatea artistică, înainte de a fi definitiv azvârlit în Marele Timp) şi persoana mea, absolut indezirabilă în acest sector al Corassanului, pun două puncte contrastante pe şevaletul acestui crochiu despre Timp, imaginat de blestematul de Valverde? Întrebarea esențială este însă alta: ce legătură are Leonard cu Valverde şi, mai ales, ce legături există între el şi falangă?

Pictorul aşează ceainicul pe masă şi le aduse cănile. Femeia o luă de mâner şi o puse direct pe podea, continuând să-şi ferească fața. Percier înțelese că nu avea să soarbă nici măcar un strop, bănuind că s-ar putea să conțină vreun soporific. Înghiți în sec şi procedă la fel. Una din lumânări

pâlpâi violent câteva clipe, de parcă un curent de aer ar fi trecut chiar pe deasupra ei, apoi se stinse fumegând.

— Semn rău, aprecie Leonard şi se aşează din nou pe colțul mesei. Se spune că atunci când o lumânare se stinge fără motiv, moare cineva înainte de vreme. O superstiție, nu? Vă propun, deci, să ne întoarcem la discuția anterioară şi să nu dăm atenție la aceste credințe populare, nedemne de cugetul unui om de ştiință. Rămăsesem la timpul...

— Messer Leonard, regret că trebuie să vă întrerup. Cred... Cred că am omis să vă anunțăm scopul neanunțatei noastre vizite, la această oră târzie. Bănuiesc că, după ce veți auzi ce avem de spus, Eunice şi cu mine, nu veți mai avea timp de dizertații teoretice despre timp şi pictură.

— Este o simplă părere, ser Percier, râse sec pictorul. O simplă părere, dacă-mi permiți să te contrazic. De ce consideri că scopul unei vizite poate avea repercusiuni asupra felului în care am decis să vă tratez? Credeam că este evident faptul că, intenționat, am omis să vă întreb asupra caracterului ei. Asta înseamnă că, pur şi simplu, nu mă interesează şi că sunteți pentru mine doi soli ai Domnului, trimişi în nețărmuita Lui bunătate ca să-mi aline singurătatea; ori, în cel mai rău caz, ai Diavolului, pentru a determina întreruperea actului creației. Se ştie că, în Corassan, orice creație reprezintă un imn de slavă la adresa Atotputernicului său potrivnic. Sau poate însemna că ştiu ce anume vă aduce în umilul meu atelier şi iarăşi nu sunt interesat să aud din gura voastră acest lucru.

Ştie, tresări bărbatul. Ştie şi îşi permite să se joace cu noi ca pisica cu şoarecele. Ştie şi doreşte să aibă parte de puțină distracție înainte ca spectacolul să se încheie.

— Să pornim, însă, de la prima opțiune, ce zici mona Eunice?

În aer plutea o amenințare nenumită, grea, învăluind obiectele asemenea unui abur otrăvitor. Percier se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi ridicat de pe scaun şi ar fi pornit spre uşă, părăsind-o pe femeie. Ar fi sărit să-l oprească, punându-i înainte un pumnal sau un bici neuronic? Sau nu s-ar fi clintit, lăsându-l să cadă drept în brațele Soldaților? Îşi încordă auzul, dar nu distinse niciun zgomot suspect dincolo de uşa masivă, ghintuită cu scoabe de aramă.

— Putem continua, nu? Noaptea mai are de parcurs un segment destul de important, mai înainte ca ziua să înceapă să pună ordine peste visele noastre. Spuneam, deci, despre acea dimensiune cronozofică interioară... Am numit-o timp increat. Şi m-am străduit s-o surprind pe pânză, ştiind că fiecare om este, într-un fel sau altul, conştient de prezența ei. Ei bine, după mai multe Decade de erori şi de chin zadarnic, cred că am reuşit să obțin, cel puțin, o imagine fie şi palidă a sa. Probabil că mona Eunice s-a tot întrebat de ce nu i-am permis niciodată să-şi vadă portretul. Răspunsul e simplu: pur şi simplu pentru că n-am reuşit să trasez ultimele linii şi să-l presar cu pudră absorbantă, ca să-i întăresc tuşele de culoare. Ultimele linii, înțelegi, mona Eunice? Ultimele linii aparțineau decorului, considerat de cei mai mulți dintre colegii mei artişti drept o anexă mai puțin importantă. Rafaellis crede că nimic nu este mai important decât frumusețea calmă a trupului, iar Michelangelor nici nu vrea să audă de aşa ceva, preferând spațiile aglomerate cu figuri umane, într-o manieră ce-l apropie destul de mult de un individ absolut ciudat, rătăcit de o bună bucată de vreme prin

parcurile Floransului, un german pe nume Boschus. În fine, bănuiesc că v-am plictisit destul. Decorul, mona Eunice, decorul pentru portretul tău este relevant, în ceea ce privește acest timp increat. Îl ajută să fie perceput ca pe un început de creație. De divinație. Poți să-ți ridici privirile. Este la dreapta ta. A sosit momentul ca misterul să înceteze.

Percier își răsuci capul în direcția indicată. Ar fi putut să jure că, numai cu o clipă înainte, acolo nu existase niciun șevalet. Deschise gura să o spună, dar o închise la loc. Eunice se ridicase de pe scaun și se îndrepta spre el, cu trupul aplecat puțin înainte și mâinile împreunate în față ca într-o mută și neterminată rugăciune. Înainta aproape în transă, ignorându-le prezența.

Dumnezeule, se cutremură bărbatul, chiar a reușit... Se temea de hipnoză. Și șevaletul... De unde a răsărit șevaletul? În Corassan nu acționează decât timpul linear, nu sunt posibile intervenții secvențiale, ca în exterior. Cum poate, atunci, să materializeze ceva fără să țină cont de continuitate?

Pictorul se ridică brusc, străbătu distanța din câțiva pași și săltă de colțul pătratului de pânză albă protectoare. Lumina slabă a lumânărilor tremură și cernu o pudră fină, sclipitoare, peste culorile tabloului. Eunice țipă și se aruncă peste șevalet, dar mâna bărbatului o prinse rapid de umăr, o răsuci în loc și o azvârli pe podea, cu ușurința cu care ar fi mânuit o batistă.

Percier tresări, de parcă ar fi primit el însuși izbitura podelei în șold și în umăr. Se ridică, la rându-i, vrând să ajungă la trupul căzut și să-l ajute, dar femeia acționă mai rapid. Dintr-o singură mișcare, țâșni în sus, repezindu-se orbește spre șevalet. Palma pictorului se ridică și, mai înainte ca

Percier să înțeleagă ce face, o izbi peste față cu toată puterea, aruncând-o prin aer în direcția ferestrei. În cădere, Eunice izbi colțul mesei, făcând-o să se deplaseze spre zid cu câteva palme. Sfeşnicul se cutremură şi începu să cadă spre foile aşezate dincolo de potcoavă. Începe să cadă... îşi linse Percier buzele, neîndrăznind să-şi ducă gândul până la capăt.

Apoi se petrecu ceva ininteligibil pentru orice creier normal, funcționând într-un timp linear. Capul pictorului se răsuci extrem de încet către masă, ochii se metamorfozară, din lacul fără fund, din nou în cascadă strălucitoare. Percier putea să jure că auzea plesnetul picurilor de apă pe stâncă şi că simțea boarea umedă peste obraji, sfeşnicul se opri din cădere, rămase suspendat preț de o clipă, infinit de lungă (poate mai multe, o mulțime nenumărată de clipe a căror curgere înghețase), după care schimbă sensul mişcării şi reveni în poziție verticală.

Percier clipi, încercând să înțeleagă. Nu reuşi decât să se dezlege din cleiul ce-l înțepenise şi să-şi continue cursa către locul unde, în urmă cu foarte puțin timp, aterizase pentru prima oară trupul lui Eunice.

— Ştii ce înseamnă timp increat, messer Percier? Frumoasa şi impulsiva Eunice a început să bănuiască, devreme ce a riscat un asemenea gest, pe care-l ştia, totuşi, complet lipsit de şansă. Nu, nu-i nevoie să încerci să mă ataci, n-ar avea niciun rost. Ceea ce ai văzut puțin mai înainte nu a fost o iluzie optică, ci un fapt real, chiar dacă, neavând la ce să-l raportezi din trecuta dumitale experiență, nu poți să-l înțelegi. Mişcându-te într-un timp increat, ai deplină stăpânire asupra structurii de bază a materiei, asupra matricei ei dezorganizate, căreia voința ta îi conturează timpul de ființare.

Percier se ridică în picioare, străduindu-se să nu facă nicio mișcare bruscă. În mod ciudat, se simțea extrem de detașat de tot ceea ce se petrecuse cu el până în acea clipă. Avea senzația amețitoare pe care trebuie că o simțeau păsărelele prinse în vraja de neînvins a privirii șarpelui. Un șarpe ce știa că o singură mișcare, iute ca fulgerul, era suficientă pentru a captura victima.

— Un fel de Dumnezeu... murmură, cu gura plină de fiere. Te crezi însuși Dumnezeu, nu, messer Leonard?

— Dumnezeu? Ha-ha! Dumnezeu, fiule, dacă există, se găsește dincolo de carapacea Corassanului. Eu sunt numai o umilă ființă care a pictat într-o clipă de inspirație portretul acestei doamne și pe care vă invit să-l priviți. Există în el atâta forță cât e necesar ca să transforme acest atelier într-un cavou. Cum îți place, messer Charles Sebastian Percier acest tablou?

Cu un gest zvâcnit, smulse pânza de pe cadrul șevaletului. Lumina pâlpâi din nou, gata să se stingă.

Percier se holbă către femeia de pe pânză, întoarse capul către femeia reală, îngrămădită în unghiul dintre masă și zid, cu fața plină de vânătăi și cu o șuviță de sânge prelingându-i-se la colțul gurii, privi din nou spre tablou...

— Nuu...! vru să strige, dar vocabula se opri pe trahee și nu mai vru să iasă, de parcă două mâini puternice i s-ar fi proptit deasupra omușorului și ar fi început, brusc, să strângă, tuși, ochii i se umplură de lacrimi, plămânii refuzară pentru o clipă să-l asculte, gemu, închise ochii, sperând în mod absurd ca imaginea să se destrame, apoi se dădu bătut și, epuizat, acceptă realitatea.

De pe pânză îl privea, calm, o femeie de statură medie, cu părul lung, pieptănat pe spate, cu mâinile împreunate în

poală. O maramă străvezie îi cădea peste frunte, adumbrindu-i fața. O față ciudată. Percier își linse buzele amărui. O față în care, sub trăsăturile blânde, topindu-se unele în altele, ale monei Eunice, recunoscu fără putință de îndoială pe cele dure, aproape colțuroase, ale afurisitei, ale blestematei de Nathalia McConnaghie. Ca și cum chipul Eunicei ar fi fost marama sub care se întrevedea celălalt, tresări și, în aceeași clipă, auzi distinct pe coridor tropăitul greoi, inconfundabil, al soldaților.

28. Cineva care se joacă cu viețile noastre

„Modul în care omul își trăiește eșecul, întemeiază ceea ce el însuși va deveni."

Karl Jaspers

Chuck Sparrow avea două calități pe care el le considera foarte importante: nu bea niciodată în compania oamenilor străini și nu-i stătea în fire să uite ceea ce făcuse înainte sau în timpul unui chef. Cu atât mai mult ceea ce făcuse pe când era treaz, și asta în urmă cu numai câteva ore!

De aceea, i se păru complet nelalocul lui biletul găsit pe biroul lui Dugan Velador, când descinse la Secție, aproape de ora 19, în speranța că va reuși să priceapă unde dispăruse acesta. Notița, scrisă pe o jumătate de coală albă, era pusă sub călimară, chiar deasupra dosarului cu operațiuni polițienești curente.

Pusă la vedere, realiză el, în timp ce o studia cu atenție, în lumina chioară a becului din tavan. De fapt, o studia degeaba. În mod evident, mâna sa fusese aceea care îi scrisese

polițistului să se deplaseze la District pentru a-i cere adjunctului Richard Grower un mandat de arestare pe numele maiorului Powell. Iar semnătura şi-ar fi recunoscut-o chiar şi cu ochii închişi: nimeni n-ar fi reuşit, în Atlantic, să imite codițele acelea înzorzonate şi bucla finală, chiar dacă s-ar fi căznit o mie de ani!

Chuck nu era un om credincios, deşi nu combătuse niciodată fenomenul religios. Pe jumătate ateu, descoperise un principiu fascinant după care se ghidase de-a lungul întregii vieți, până în acel moment – nu era nevoie să-l conteste pe Dumnezeu, deoarece dacă acesta exista, într-adevăr, nu avea decât de pierdut în viața de Apoi; iar dacă acesta nu exista, totuşi, cu atât mai rău, el unul nu pierdea nimic, nici măcar speranța. Acum, însă, tare i-ar fi venit să meargă la Catedrală şi să îngenuncheze înaintea altarului. Doamne-Dumnezeule, se întâmpla ceva cu el! Se întâmpla ceva incontrolabil cu lumea în care trăia! Existau lucruri ce păreau să se fi petrecut în trecutul său, dar de care nu reuşea să-şi aducă deloc aminte. Ca şi când ar fi fost făcute de altcineva şi amintirile i-ar fi fost transferate lui.

Băgă biletul în buzunarul sacoului, aruncă o ultimă privire asupra încăperii şi ieşi, după ce stinse lumina. Se urcă în Chevrolet şi rătăci o vreme pe străzi, cu gândurile aiurea, nereuşind să se concentreze asupra următorului pas pe care-l avea de făcut. Nici nu-şi dădu seama cum ajunse în fața bistroului Mamei Rose. Parcă chiar lângă intrare, alături de o Lancia decapotabilă şi de o motoretă străveche. Deasupra uşii atârna un lampion veritabil din aramă, cu feştila protejată de para mată a unei sticle de lampă. Chuck Sparrow clătină din cap şi zâmbi: Mama Rose era o femeie extra-

ordinară. Întotdeauna își realiza visurile. În urmă cu aproape zece ani, cu puțin doar ce deschisese localul, îi spusese, la un pahar de vin, că visul ei cel mai drag era să reconstituie vechea crâșmă a tatălui său, plecat în lume când ea avea numai șase ani. „Doi șmecheri veseli" fusese închisă câteva luni mai târziu, din cauza datoriilor.

Lăsă cheile în bord și intră, făcând să zdrăngăne clopoțelul de deasupra ușii. Localul era plin și patroana împreună cu cele două picolițe abia făceau față la solicitări. Mirosea puternic a mâncare de fasole, a tequilla, a pâine caldă și a varză murată. Clienții, în majoritate muncitori la fabricile de conserve ale lui Lou Weinbure, ștergeau farfuriile plate cu pâine, presărau praf de piper roșu peste carne, până ce cotletele deveneau sângerii de-a binelea și ciocneau sticlele cu vin ieftin, din care beau direct, fără să se mai încurce cu paharele. Câțiva, care îl recunoscură prin valul gros de fum, ridicară mâna să îl salute și cineva îl bătu prietenos pe spate.

Nu se întoarse să vadă cine era. Înaintă prin culoarul lăsat între cele două șiruri de mese și reuși să ajungă la bar. Se cățără pe un scaun înalt și bătu cu o monedă în tejghea. Doamna Lohegard ridică fruntea de sub tejghea, îl văzu și-i făcu semn să aștepte. Se aplecă din nou și-și văzu de misterioasa treabă la care lucrase înainte de sosirea lui. În stânga stătea, melancolică, una din fetele Donnei. Bea scotch dintr-o sondă verzuie, în buza căreia se afla înfiptă o felie de lămâie. Când văzu că se uită în direcția ei, înălță din sprâncene și-i zâmbi.

— Bună seara, șerifule. Ce faci pe aici? Sau e cumva secret de serviciu?

— Bună, mormăi Sparrow, străduindu-se să-și amintească numele ei. Bună, Edith, reluă, mulțumit că memoria

îi funcționa. E secret, într-adevăr: nu doresc să știe toată lumea că mă remontez aici. Dar tu?

— Și eu mă remontez, zâmbi și mai accentuat Edith. Ești liber în seara asta?

Bărbatul oftă și-și lăsă privirea să alunece pe formele trupului ei, abia ascunse sub rochia mulată pe corp. Ar fi vrut să fie liber! Ar fi vrut să nu știe de nimic și ziua de azi să poată fi ștearsă din calendar ca și cum nici n-ar fi fost.

— Îmi pare rău, se strâmbă. O lăsăm pe altă-dată. Poți să bei un Campari, după ce plec. E cinstea mea, în regulă?

Fata dădu din cap și reveni în fața paharului. Exact atunci, de parcă n-ar fi așteptat decât acest lucru, Mama Rose se ridică din nou și-și puse mâinile mari pe tejghea, în fața lui.

— Cu ce să te servesc, șerifule?

Ceru un pahar de vodcă cu suc de roșii. Mama Rose se întinse după sticlă, clătinând din cap.

— O să te faci criță, Chuck, oftă, în timp ce răsturna sticla cu gura în jos, deasupra paharului. Ce necazuri ai? Ceva în legătură cu mortul ăla?

Clătină din cap, dar nu răspunse. Așteptă până ce femeia turnă din tubul de plastic lichidul roșu și vâscos peste alcool, apoi vârî în pahar un pai gros.

— Necazuri, Cory. Necazuri pe care ți le fac alții. Țin în mână o grămadă de fire, însă nu reușesc să le unesc. Ai o bucată de hârtie?

— O bucată de hârtie?! Aici e bar, șerifule, lumea bea, nu scrie.

Se vârî din nou sub tejghea și reveni după câteva clipe cu un bloc-notes.

— Ia-l, dar vezi să nu-l consumi pe tot. Scrie ce vrei și discutăm după ce termin de servit clienții, bine?

Ieşi de după tejghea cu o cratiță imensă în mâini, din care ieşeau fuioare de aburi.

— Puddy mexican, spuse şi bătu cu linguroiul în orez. Trăzneşte de piper roşu şi de ardei iute. Din două linguri cazi pe spate. Numai chestie de-asta mănâncă răpciugoşii ăştia, de parcă ar avea burta de tablă! Nu vrei şi tu un polonic?

Râse gros şi porni printre mese, împingând cu piciorul scaunele celor ce-i stăteau în drum. Mama Rose era inimitabilă, hotărî Sparrow, simțind că-i revine tonusul pierdut. Nimeni nu se putea pune cu ea. Nici măcar Skinner! E adevărat că nici nu încercase. Adică nici nu era nebun să încerce, se corectă Sparrow şi căută o foaie liberă în bloc-notes. Cine intra în gura lui Cory Lohegard nu mai avea nicio şansă în cariera politică: majoritatea votanților din Atlantic erau clienții ei permanenți.

Până când femeia reveni cu cratița la tejghea, umpluse deja două pagini cu cercuri, în care scrisese mărunt numele personajelor implicate în dosarul Ostrand.

— Îmi prăpădeşti hârtia ca să te joci cu cercurile?

— Mă străduiesc să fac o listă completă cu suspecții.

Femeia îşi şterse mâinile cu un prosop, după care îşi trase în față un pahar şi îl umplu cu vin alb. Îl ciocni de cel al bărbatului şi sorbi puțin din el, cu buzele țuguiate.

— Până ce mâncăii ăia termină terciul, avem un sfert de oră de linişte. Poate doreşti să-mi spui ceva. Sau mă înşel?

— Tu nu te înşeli niciodată, Cory! râse Chuck şi bău, la rândul său, din lichidul roşu, vâscos. Ai un instinct dat dracului. Cred că tocmai de-asta mă găsesc acum aici, în loc să ascult speechul plicticos al lui Powell. Mi-e teamă, Cory, că am dat de dracu'. Azi-dimineață eram un om liniştit, care se scula de lângă o femeie frumoasă...

Dar necunoscută. N-o spuse, dar o gândi. Oare de ce îi povestea lui Cory numai problemele de serviciu? Niciodată nu îi ascunsese legăturile pe care le avusese. O considerase o excelentă confidentă, deşi nu-i ceruse sfatul vreodată.

— ...iar acum mă chinuiesc să dezleg problema unui deces suspect şi să înțeleg ce reprezintă tot felul de simboluri, cu care am intrat în contact de-a lungul celei mai fierbinți zile din viața mea. Sunt obosit, Cory şi, mai grav, mi-e teamă că nu pot să înțeleg prea mare lucru.

Mama Rose dădu din cap şi-l mângâie pe mână cu degetul arătător.

— Poate pentru că eşti prea implicat, Chuck. Dacă ai reuşi să ieşi din mijlocul evenimentelor, fie şi numai o clipă...

— Ar însemna să ies din mine însumi.

— Atunci, ieşi din tine însuți. Încearcă pentru o clipă să faci abstracție de conştiința ta. Uite, sunt aici ca să te ajut. Câte nume ai înscrise pe lista ta neagră?

— Multe, oftă şeriful. Opt... ba nu, nouă. Lista rămâne deschisă, Cory. Poate că o să-ți găseşti şi tu un loc în ea, în cele din urmă. Nu cred că numărul contează, ci relațiile dintre ele. Relații pe care eu nu reuşesc să le depistez. Parcă ar fi un blestem: de fiecare dată când mi se oferă o soluție, care de altfel pare închegată şi coerentă, vine altcineva şi propune o alta, la fel de posibilă ca cea de dinaintea ei. Uite, vezi aici, un răspuns la întrebarea cine este criminalul l-a oferit, mai întâi, Sylvia Quintodo, soția sa, care mi-a oferit o pistă banală, dar în firea lucrurilor: Mike Ostrand ar fi fost ucis de un negru nenorocit, Leon Ciola, pe care l-a dat afară pentru că furase nu ştiu ce; Ciola l-a amenințat, de față cu mai mulți martori, că o să-l spintece cu cuțitul.

Mâna şerifului se mişcă de-a latul primei foi şi uni cu o săgeată cercurile în care erau înscrise numele celor doi. Bătu cu vârful creionului în cerculeţul Sylviei Quintodo.

— Aparent, femeia asta n-are nicio legătură cu crima. I-am verificat situaţia financiară: cei doi soţi aveau averi separate şi ea nu moşteneşte nimic, în caz de deces.

— Aparent, nu? Mama Rose mai luă o gură de vin şi-şi şterse fruntea transpirată cu un prosop. Pentru că e ceva care te împinge către această pistă. Ceva sau cineva.

Edith se ridică de pe scaun, îi aruncă un surâs provocator de la celălalt capăt al tejghelei şi porni spre uşă, fără să ia în seamă glumele fără perdea ale celor de la mese şi nici mâinile care se întindeau provocator în urma ei, încercând s-o mângâie.

— Ceva sau cineva... mormăi şeriful, cu ochii fixaţi pe uşa învăluită în fum a intrării. Doctorul Cortland mi-a oferit o altă pistă, care mă trimite tot în casa Ostrand. O soluţie care ţine de ritualurile magiei negre: Mike ar fi fost o victimă inocentă într-un ritual magic. Urmele duc către asistenta-şefă a lui Cortland, a cărei soră e slujnica Silviei Quintodo.

Creionul trasă o altă săgeată către cercul marcat al Silviei.

— În fine, mie însumi mi s-a năzărit, la vizita în care i-am anunţat decesul, că o cunosc de undeva pe femeia asta. Nu, stai, nu te grăbi să tragi vreo concluzie! spuse şi ridică mâna, oprind cuvintele Mamei Rose pe buze. Cum să-ţi spun? Mâinile ei, înţelegi? Mâinile ei sunt mâinile unei femei care a trecut prin patul meu... mâini pe care le-am sărutat şi pe care mi-am plimbat degetele, admirându-le formele. Cumva, mi se pare că nu mai departe de azi-noapte par a se fi întâmplat toate astea. Că femeia despre care am crezut că ar putea

fi Sandra Snell, fosta mea colegă de şcoală şi amantă, este, în realitate, ea. Dar nu, tot ceea ce spun acum seamănă prea mult a magie şi prea puțin a realitate. De asta nici n-am trecut numele meu pe hârtie. Sunt prea implicat, într-adevăr. Şi nu ştiu cum să mă desfac. Ai vreo idee, Cory?

— Mai este vreo variantă?

— Chiar vrei să ştii tot? În fine... Mai este. Una proaspătă de tot. Acum o jumătate de oră, Matthew mi-a oferit o altă pistă, cu aceeaşi greutate ca şi celelalte, în care suspectul principal este Skinner. Mai mult încă, varianta asta s-ar potrivi al naibii şi datorită felului ciudat în care primarul s-a comportat încă de la început în acest caz: mi-a solicitat să-l lichidez până în seara asta la ora 20, ca să poată raporta că la alegerile de mâine nu există probleme deosebite. Numai că...

— Numai că...?

Chuck se strâmbă şi răsuci paharul cu lichid roşu între degete.

— Nu ştiu, dar am impresia că nu se leagă cu nimic de celelalte. Dacă ar avea o trăsătură comună cu ele, aş încerca să aflu ce anume le leagă. Dacă există vreo legătură şi nu mă înşel eu prea mult. Aşa însă...

— Există o legătură, spuse aproape în şoaptă Cory Lohegard şi-şi apropie fața de a lui, peste tejghea.

Fumul plutea în perdele groase, care vălureau uşor sub bătaia palelor ventilatorului din tavan. La mese, clienții vorbeau tare, strigau vorbe obscene către prieteni sau cunoscuți din celălalt capăt al sălii, se răsturnau pe spătarele scaunelor şi sorbeau direct din sticle vinul sau berea. Şeriful tresări şi o privi suspicios.

— Nu înțeleg.

— Sylvia, își supse buzele femeia. Sylvia Quintodo este amanta lui Skinner.

— Sylvia este amanta lui... repetă uluit celălalt. Nu pot să cred!

— Primarul e un tip mai viclean decât crezi, Chuck. A păstrat totul atât de secret, încât nici măcar consilierul său de taină, Emile Dalcroze, nu are habar pe unde umblă în anumite nopți, când nu ajunge acasă. Iar Dalcroze știe chiar și câte felii de pâine mănâncă la fiecare masă.

— Nu te întreb de unde ai aflat, pentru că știu că nu o să-mi spui.

Mama Rose zâmbi și sorbi tot vinul din pahar. Dinspre mese începuseră să se facă auzite strigăte, solicitând desertul și cafeaua.

— Nu ți se pare că totul se întâmplă ca într-un vis, Chuck? Când te-ai trezit, constați că anumite lucruri ți le amintești perfect, în vreme ce altele nu vor să iasă de sub mantia de ceață a uitării. Uneori, anumite elemente par să țâșnească spre suprafață și ai ceea ce se cheamă o revelație. E ca și cum cineva ți-ar controla creierul, nelăsându-te să ai acces la toate informațiile, ci numai la acelea care nu-ți pot oferi autocontrolul. Cazul tău: te-ai trezit fără să-ți aduci aminte cine e femeia de lângă tine și, pentru a-ți liniști conștiința, ți-ai impus să o asemeni cuiva cunoscut. I-ai spus Sandra Snell și cu asta problema a fost parțial rezolvată. Parțial, altminteri ce cauți acum la Mama Rose, în loc să-ți vezi de treburi și să rezolvi cazul nefericitului Mike Ostrand, arestând, totuși, pe cineva?

— Nu-mi e clar, spuse el nefericit și se aplecă, la rându-i, deasupra mesei. Cory, ce ar trebui să înțeleg din paralela asta?

Femeia ridică prosopul şi-l agită în direcția meselor.

— Vine desertul, nehaliților! Aşteptați să vi se aşeze mâncarea pe mațe, că dați la boboci după aia. Ce ziceai, şerifule? Că nu-ți e clar? Poate că lumea asta e făcută astfel încât nimic să nu aibă granițe precis delimitate şi nici contururi fixe. Te-ai gândit că limitele distincte atrag spre ele ideea de a fi încălcate? Să lăsăm însă asta. Tu vrei, dacă am priceput eu bine, de fapt, să-ți lămureşti două probleme aparent diferite una de cealaltă: una interioară, cea a femeii lângă care te-ai trezit în zori şi, implicit, a renghiului jucat de memorie, precum şi pe aceea exterioară a cazului Rostand. Ai încercat să le rezolvi separat, Chuck, aici a fost eroarea. Poate că ambele au una şi aceeaşi soluție. Poate că ambele depind de o singură persoană, te-ai gândit? Poate că prima e numai o cursă prin care cineva încearcă să-ți abată atenția de la cea de-a doua. Servindu-se, într-un mod pe care tu nu-l conştientizezi, deşi ți s-au oferit unele explicații, de creierul tău. De creierul tău, pricepi, omule? Iar rezolvarea se găseşte într-unul din locurile prin care ai trecut. În mâna unuia dintre cei cu care ai discutat, într-un mod aparent nevinovat. Cercurile tale, Chuck, se întretaie...

Femeia făcu o pauză şi trase cu un deget hârtiile peste suprafața lucioasă de metal. Luă creionul şi marcă o mulțime de săgeți, unind toate cercurile cu unul singur.

— ...aici. Trebuia să fi înțeles asta de la început. Sau pesemne că ai înțeles, dar, întrucât nu există limite precise peste care să treci, ai păstrat soluția înecată în ceața groasă a nedumeririi. Şi acum, te rog să mă scuzi, mă cheamă slujba.

Se înălță, planturoasă, dincolo de tejghea, luă două tăvi mari de plastic, încărcate cu prăjiturele cu glazură şi porni în direcția meselor, legănându-şi şoldurile uriaşe.

Silvia Quintodo... Sparrow înghiți în sec. Mama Rose subliniase cu două linii groase cercul în care înscrisese numele văduvei. Cum de reușise femeia aceasta cu mâini fascinante, ce păruse atât de absentă și de dezinteresată la prima lor întâlnire, să-l manevreze cu atâta abilitate? Nu.

— Nu! spuse tare și mătură paharul cu dosul palmei, făcându-l țăndări. Toate astea sunt o imensă porcărie. Cineva sau mă minte sau se înșală.

Chiar atunci, telefonul din ebonită neagră, cu format de epocă, târâi la capătul celălalt al barului. Din mijlocul mulțimii, Cory Lohegard strigă la el, făcându-i semn să răspundă. Se deplasă până acolo, cu pași șovăitori. Telefonul târâi din nou. Ridică receptorul.

— Alo...

Era Matthew Goldshield. Îi telefona din biroul primarului. Cu un sfert de oră în urmă, fata în casă a doamnei Quintodo sunase disperată la Secție, să anunțe o crimă.

— La Secție? Ce naiba căutai tu la secție, Matthew?! se miră șeriful. Nu trebuia să-l supraveghezi pe Skinner?

— La naiba, domnule, nu are niciun fel de importanță, acum. Nu înțelegeți? În salonul Sylviei Quintodo zace cadavrul maiorului Powell. Plagă prin împușcare în zona toracică stângă. Un glonț în inimă, domnule. Am izolat casa și am început să aplic regulamentele. Sylvia Quintodo a dispărut. Fata s-a întors de la cumpărături și trebuia s-o găsească acasă. O lăsase în salon, cântând la pian. Alo, mai sunteți pe fir, domnule?

— Ajung în cinci minute, Matthew, oftă și puse încet receptorul în furcă.

Din mijlocul sălii, Mama Rose se răsuci spre el şi-i făcu un semn cu ochiul, apoi plesni mâna unui client pofticios, care încercase să ia de pe tavă o prăjitură în plus.

29. Zona de stază

„Dincolo de acest moment îl aştepta o altă naştere, mai stranie decât oricare alta din trecut."

Arthur C. Clarke

Chinul se sfârşi brusc.

Se auzi un pârâit prelung şi distinct, asemănător celui produs de un transformator electric, care se scurtcircuitează. Frigul se risipi în câteva clipe şi, alături de valul de căldură plăcută ce invadă interiorul cuştii, pătrunse şi un miros înțepător de verbină. Sau de floarea-cucului, încercă Hall să-şi aducă aminte, fără să reuşească însă. Poziția corpului nu îi devenise cu nimic mai confortabilă, aşa că se strădui să se întindă pe o parte, ca să permită sângelui să se pună în mişcare şi muşchilor să se dezmorțească.

— Am făcut trecerea! strigă don Miguel. Încă zece secunde... nouă... opt... şapte... trebuie să mai rezişti puțin, profesore...

Pârâitul încetă. Pereții dispărură. Poate că nu existaseră niciodată în altă parte decât în închipuirea lui, îşi muşcă buzele profesorul. O iluzie perfect pusă la punct cu ajutorul drogurilor psihedelice. Sau poate...

O lumină albastră îi înconjură, fără să-i atingă, pipăindu-i cu degete moi, transparente, apoi îi supse dintr-odată în interiorul scoicii ei lipsite de consistență. Speriat, Hall îşi

ținu respirația și strânse pleoapele cât putu de tare. Nu se întâmplă nimic. Atât numai că-și simțea trupul extrem de ușor, iar durerile cauzate de legături dispăruseră.

Întredeschise ochii, cu multă precauție. Pluteau în adâncurile unui fel de ocean de gaz albastru, printre forme sferice, transparente. Un curent, abia sesizabil la nivelul pielii, asemenea adierii unui vânt subțire de seară, deforma ciudatele baloane, conducându-le către o țintă nevăzută, situată în spatele lor. Îl căută din priviri pe companionul său necunoscut.

Don Miguel plutea cu fața în sus, lăsându-se mângâiat de bulele transparente. Își ținea mâinile sub cap și se uita, visător, în direcția unui punct invizibil, situat dincolo de orizontul bleu. Corpul îi era acoperit cu o blană deasă de culoare neagră. Un corp de maimuță! tresări și abia atunci descoperi că și trupul său era la fel de gol. Încercă să-și acopere sexul cu palmele.

— Ne aflăm într-o zonă de stază. Poarta Raiului, din mitologia creștină. Din câte știu, ești creștin catolic, nu? Așa că trebuie să înțelegi ceea ce încerc să-ți sugerez. O regiune-tampon, în interiorul căreia se face separarea biologicului viu de cel neviu și de elementele anorganice. Forțele de stază nu pot fi controlate. Dinozaurii le-au găsit instalate în aceste zone încă din clipa în care au pătruns în ele pentru a trece Dincolo. Au încercat să le studieze, dar n-au obținut decât informații irelevante. Așa că s-au mulțumit să constate numai ce efecte produc și au abandonat cercetările.

— Cușca Spinran... înțelese celălalt.

— Cușca, ei da, se arătă de acord semiumanul și-și coborî privirile în direcția lui. Și hainele, și funiile, și tot ceea ce

aveai prin buzunare, neînzestrat cu viață capabilă de Salt. Mai ai nelămuriri?

Hall se răsuci într-o parte.

— Aș avea o mie de întrebări. Sunt om de știință și, dacă nu cumva ceea ce mi se întâmplă nu are numai consistența unui vis, obținut prin cine știe ce mijloace, adică dacă e real, este evident că vreau să înțeleg ce mi se întâmplă.

Compoziția gazoasă păru să clipocească, apoi se mulă în jurul său, aidoma unei ape. Atâta doar nu avea niciun pic de materialitate. Un gaz de care nu se putea sprijini, dar care-l putea susține, în interiorul acestui spațiu necunoscut. Sau poate că nu gazul îl susținea, realiză el, poate că, pur și simplu, nu mai exista gravitație. Nimic nu indica faptul că o zonă de stază trebuia să se afle, cu obligativitate, pe suprafața unei planete. Putea să se găsească, foarte bine, în spațiul cosmic, între două planete ale Sistemului Solar, sau chiar dincolo de sistem, în spațiul galactic.

— Răspunsurile se revelează singure, profesore, întrebările sunt numai un auxiliar al celor care caută să scape de etape, sărind peste ele. Timpul pe care l-am risipi cu ele este extrem de prețios. Pentru că nu mai e vorba de timpul terestru, ci de acela al spațiului unde vom pătrunde, atunci când staza va termina de efectuat în trupurile noastre transformările biologice necesare. Dar, pentru că ai suportat totul cu mult stoicism, fie, îți acord dreptul la o întrebare. Una singură, reține, sublinie hoțul și închise pleoapele.

— Una singură... gemu Olivier Lawrence Hall. Dumnezeule, una singură, acolo unde există loc suficient pentru o sută de mii! Pentru un milion! Ești un diavol, don Miguel. Un diavol, pus să mă fiarbă la foc mic pentru cine știe ce vini ascunse.

— Hmm! râse celălalt şi vâsli de câteva ori cu braţul stâng, îndepărtându-se uşor. S-ar putea spune şi aşa. Dar vei afla, în curând, că atât Cerul, cât şi Infernul, nu reprezintă altceva decât două concepte pe care le-a croit Imaginaţia pentru a vă oferi un spaţiu în care să vă înghesuiţi iluziile şi spaimele. O singură întrebare, domnule Hall, şi te sfătuiesc să te grăbeşti. Staza se apropie de sfârşit.

Dădu din mâini, speriat, încercând să se apropie de el. Sferele se învolburau, acolo unde palmele sale izbeau în gazul albăstrui, se alungeau în direcţia opusă şi se îndepărtau, târâte de curent.

— Una singură... Cea mai importantă. Sau cea mai arzătoare. În cazul în care nu e un vis... sau un coşmar... aş vrea să ştiu ce e cu tot ce mi se întâmplă. Sau, nu! Aş vrea să ştiu de ce eu... de ce mi se întâmplă tocmai mie toate astea?

— O vrajă! râse don Miguel cu ochii închişi, continuând să se îndepărteze, spre disperarea celuilalt. Un fel de magie. Ai fost vreodată la un vrăjitor, la un practicant de magie neagră, să-ţi spună viitorul? Sau să-ţi lămurească aspecte ale trecutului? Magicianul închide ochii şi, cu puterile ascunse pe care pretinde că le are, te cufundă în acea zonă a memoriei tale unde sunt ascunse răspunsurile. El nu are puterea de a smulge viitorului sau trecutului aceste răspunsuri, domnule profesor. Ci numai de a te cufunda pe dumneata în acel trecut sau în acel viitor care te interesează. Pentru că mintea, creierul, cuprinde totul. Universul întreg, cu toate legile lui ştiute şi neştiute, se reflectă în el, numai că nu ai deprinderea să vezi. Şi ai nevoie de magician. Pentru profesorul Olivier Lawrence Hall, cel care ar fi descoperit pe malurile fosilizate ale lacului Aakrau de ce noi, Nean-

derthalienii, am părăsit prematur scena Istoriei Cronologice Umane, magicianul am fost desemnat să fiu eu. Ca să pot afla cât de departe te-a dus încăpățânarea, norocul şi ştiința relativă căreia-i spui antropologie, a trebuit să trăiesc un lung segment din existența mea sub formă umană. N-aş putea spune că nu a fost o experiență interesantă. Şi, ca să nu mă mai întrebi de ce... Ei bine, pentru că nu avem voie să smulgem cu forța informațiile care ne interesează. Dincolo de codul etic care ne guvernează, mai există şi o altă cauză: încercarea de a preleva o informație, altfel decât prin cooperarea deplină a subiectului, conduce la un procent însemnat de distorsionare a acesteia – peste 16%. Începând cu o eroare de numai 3%, ea nu mai poate fi utilizată, deoarece ar introduce perturbări majore în spațiul continuu. Altfel spus, eşti o persoană extrem de importantă pentru noi. Mai importantă chiar decât acel Iisus Cristhos, care a crezut că ne poate păcăli... Ei bine, nu, profesore, a fost vorba de o singură întrebare. Te rog să te pregăteşti pentru Traversare. Nu simți cum accelerează curentul şuvoiului?

30. a. Stăpânul Timpului Linear

„Ceea ce-i scris în carte, rămâne neclintit.
Dar nu fi trist. Nu-ți face durerea mai profundă."
Omar Khayyam

Îşi îndreptă privirile către ferestre, dar acestea erau bine ferecate şi cu obloanele închise pe dinafară. În lumina pâlpâitoare a sfeşnicului, nu reuşi să descopere niciun fel de ieşire secretă, niciun dulap în spatele căruia să se ascundă,

niciun obiect care să poată fi folosit drept armă. Numai tablourile fără rame, înşirate pe lângă ziduri şi acoperite cu pânză albă sau de sac, scaunul răsturnat cu care, la o adică, ar fi putut să pareze loviturile de sabie, dacă Soldații aparțineau sectorului şi purtau arme clasice, masa lungă şi masivă...

Masa... repetă şi ştiu ce avea de făcut.

Masa reprezenta elementul surpriză pentru cei care se apropiau cu paşi din ce în ce mai răsunători de uşă. Dacă Leonard îl vânduse Soldaților Credinței, probabil le spusese că vânatul se află prins într-o capcană din care nu are nici cum să evadeze, nici cum să opună rezistență. Ei bine, le va dovedi că se înşelau. Orice clipă pe care o câştiga conta acum, în strania confruntare cu incomprehensibilii vânători, iar dacă falanga nu mai putea să-l ajute, avea să încerce să se descurce de unul singur. Aşa cum o mai făcuse o dată. Atunci când trădarea Nathaliei...

Înghiți în sec şi îşi coborî mâinile. Nu avea niciun rost. Niciun afurisit de rost! Nathalia McConnaghie exista peste tot. Cineva tot avea să-l captureze, în cele din urmă. Pentru că din Corassan nu putea evada. Era un permanent al nodului cronozofic, fără structură matriceală în Istoria Relativă. Iar dacă Eunice... dacă Eunice era, într-un fel pe care nu-l înțelegea, Nathalia McConnaghie, atunci cercul se închisese şi istoria trebuia să se termine. Îşi ridică fruntea şi-l privi drept în ochi pe pictor.

— Sunt gata, anunță pe un ton ce se voia sfidător, dar care nu reuşi decât să-l enerveze din cauza tremuratului. Indiferent pentru cine lucrezi, mă predau în mâinile Soldaților Credinței, cu certitudinea unei conştiințe curate. N-am făcut nimic care să încalce legile Corassanului.

— Atunci de ce fugi?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

— Pentru că... bâigui, apoi tăcu, neştiind ce să spună.

— Pentru că ai fost acuzat că ai încercat să introduci un pseudo-ucenic în Sistem, ca să-l destabilizezi, sau pentru că Hilterus l-a ucis pe Guvernatorul Aeroportului, vina căzând în sarcina ta, conform procedurii? Sau pentru că Nathalia te-a trădat şi lumea în care conviețuiai liniştit s-a transformat, brusc, într-o capcană fără ieşire?

Pictorul îşi aplecă puțin corpul în față şi şuvițele inelate ale părului îi alunecară pe lângă obraji. Ochii îi luceau ascuțit, de parcă ar fi fost cuplat la o sursă de energie interioară.

— Pentru că m-au urmărit. Nu ştiu... Am greşit în vreuna din materializările anterioare? Nu ştiu, repetă. Şi, apoi, ce rost are? Soldații sunt la uşă.

— De unde ştii? rânji Leonard şi luminițele sticliră primejdios. În această casă n-a intrat niciodată nimeni fără acordul meu. Poți să verifici, dacă vrei.

Îşi învinse pasivitatea şi se îndreptă spre uşă. În cadrul ei, se opri pentru o clipă şi ascultă: nu auzi nimic. Şi, totuşi, cu numai câteva clipe înainte, ar fi putut să jure că holul fusese plin de tropăielile cadențate ale bocancilor patrulei. Întinse mâna, apucă de mânerul rotund din bronz şi smuci cu toată puterea. Uşa se deschise la perete şi un dreptunghi de lumină galbenă, palidă, se decupă instantaneu în întuneric. Holul era gol.

— Cum faci chestia asta?! întrebă, uluit de subțirimea propriei voci. Cine naiba eşti, la urma-urmei? Şi ce vrei?

— În sfârşit, primele lucruri raționale pe care le aud în seara asta! râse Leonard şi se îndreptă cu paşi rari spre fo-

toliul de răchită, rămas liber. Se așeză și începu să se legene, cu spatele la femeia ce nu se mișcase din loc, privind scena cu ochii holbați. Vrei să afli cum procedez? Uite-așa!

Pocni din degete și tropăitul înspăimântător se auzi din nou. Holul se umplu de soldați, de săbii strălucitoare ridicate și de larmă. O voce urlă, de undeva din spate:

— Soldați, iată-l pe ucigașul Guvernatorului Acuna! Dacă se opune arestării, omorâți-l!

Spaima îl paralizează complet și nu găsi puterea nici măcar să trântească ușa la loc. Rămase cu mâna pe mânerul de bronz, cu ochii holbați la ceata de oameni bulucită la numai câțiva pași de el, pregătindu-se să se repeadă, cu un firișor de sudoare înghețată prelingându-i-se pe șira spinării. Uitata durere din maxilar îi reveni cu intensitate, făcându-l să lăcrimeze.

Brusc, Soldații dispărură ca luați de vânt și holul rămase pustiu, limbă lungă de întuneric, pierdută în gura deschisă a casei. Înghiți cu dificultate și reuși să-și răsucească fața în direcția celuilalt. Pictorul îl privea cu același rânjet ușor disprețuitor, frecându-și tâmpla dreaptă cu degetul mic. Reuși să-și recapete puterea de coordonare a membrelor și, cu un efort aproape supraomenesc, izbuti să împingă ușa în canaturi, după care se rezemă de tocul ei.

— Cine... ești? repetă într-un târziu. Credeam...

Dumnezeule, credeam că timpul linear este intangibil, că el constituie cărămida structurii Universului material, că nimeni și nimic nu are posibilitatea să-l modifice, așa cum nemodificabile sunt creodele cronozofice cu care lucrăm în timpul relativ. Dar poate că visez. Poate că trăiesc cel mai cumplit coșmar al meu. Poate că am fost prins de Soldați și

am fost cufundat într-un somn forțat, implantându-mi-se aceste scenarii absurde pentru a vedea cum reacționez. Sau pentru a afla ceva ce nici măcar drogurile adevărului nu au putut scoate la suprafață. Ar fi mult mai bine așa, pentru că... a manipula timpul linear... Nici măcar nu vreau să-mi imaginez!

Își scuturâ fruntea, dar și gestul acesta i se păru epuizant. Și, parcă, făcut cu o fracțiune de secundă mai încet decât în mod normal. Oare chiar gândise toate astea sau visase numai că le gândise? Cum să afle dacă trăia un vis sau o realitate? Soldați care apar și dispar, sfeșnice care refuză să cadă și se ridică singure în poziție verticală...

— Exact cum pesemne gândești în clipa aceasta, messer Charles Sebatien Percier. Asta ca să continuăm să folosim uzanțele lingvistice ale acestui sector, care, drept să-ți spun, mă distrează foarte mult. Da, într-adevăr, am puterea de a acționa asupra a ceea ce specialiștii voștri în cronozofie numesc „timp linear". Aș putea fi însuși Dumnezeu, ce spui? Sau partenerul său de distracție, Diavolul... Folosesc acești termeni, deoarece vii dintr-o epocă unde au o anumită semnificație. Cu mona Eunice aș vorbi în alți termeni și aș utiliza alte simboluri. Nu vrei să iei loc? Presimt că va trebui să avem o lungă discuție explicativă și ar fi păcat să te obosești stând în picioare. Cu atât mai mult cu cât n-ai prea avut parte de odihnă în ultima vreme, iar rănile pe care le-ai căpătat nu au contribuit la consolidarea stării organismului dumitale.

Percier îl privi lung, ridică din umeri și se strădui să nu respire prea profund, pentru ca Leonard să nu îi perceapă oftatul de ușurare: indiferent cine sau ce ar fi fost, perso-

najul din fața sa nu avea puterea de a citi gândurile. Cu un efort considerabil, reuşi să se deplaseze până la colțul mesei şi să se lase pe el.

— În regulă, dădu pictorul din cap, mulțumit. Cred că ne vom înțelege bine, ser Percier. Deşi aparțin unei perioade care nu mai are aproape nimic comun cu obiceiurile umane, în general, şi cu cele ale modelatorilor de timp din Corassan, în special, ştiu să apreciez gesturile dictate de o rațiune clară. O rațiune clară, pricepi, messer Percier? De asta vei avea nevoie în continuare, ca să poți înțelege ce doresc de la dumneata. Nu trebuie să-ți faci nicio grijă în privința monei Eunice: este prinsă într-o secvență de timp linear răsucită asupra ei însăşi şi nu poate să se mişte, să audă sau să gândească. O insectă într-o picătură de chihlimbar. Abia când îi voi declanşa curgerea, va continua să trăiască, în continuarea evenimentului ultim care a atins-o. Deci, vrei să începem cu declinarea identităților, nu?

Dădu din cap, sperând ca durerea din maxilar să nu revină. Flacăra lumânărilor se alungi, portretul lui Eunice păru să prindă viață şi un surâs trist îi înflori pe buze. Leonard îşi întinse mâinile în față şi îşi trosni degetele.

— Semnul cel rău, prevestit de stingerea fitilului, ser Percier, mai ții minte? În fine. Voi fi cât mai scurt cu putință: aici, în nodul cronozofic numit de voi Corassan, sunt, în simultaneitate, şi Prea Sfinția Sa Diego Almagro de Valverde, şi Don Jose de Souza e Menezes, şi persoana cunoscută de dumneata sub denumirea de Administratorul, şi Principalul... În general, m-a distrat să mă implic în toate funcțiile de conducere care aveau într-un fel sau altul legătură cu capturarea ta. Pentru că eşti o persoană foarte căutată, ştii

asta, nu, ser Percier? În locul de unde vin, situat foarte departe pe axa negativă a Timpului, sunt o entitate izolată, care a aflat că universul în care trăieşte nu este infinit şi că dincolo de el s-ar putea găsi o explicaţie plauzibilă cu privire la nedumeririle mele. În drumurile către Exterior, am descoperit Corassanul şi, după ce l-am explorat, am înţeles că este un fel de supapă către Dincolo. Aşa că m-am adaptat lumii voastre şi am încercat să descopăr trecerea.

Se jucă câteva clipe cu inelul mare din fir de aur, cu o superbă agată în montura frunzelor cu nervuri delicate, apoi se aplecă uşor în faţă.

— Şi cred că am reuşit, dar mă tem că nu este vorba despre o trecere pe măsura mea.

Râse şi răsuci agata către podul palmei. Liniştea din încăpere părea ireală. Charles Sebastian Percier îşi linse buzele uscate şi avu impresia că aude trosnetul peliculei subţiri de salivă, întinsă prea tare între concavităţile porilor.

— Nu e vorba, bineînţeles, de dimensiunile mele fizice. Trecerea este construită pentru o singură fiinţă. Nimeni altcineva nu o poate recunoaşte sau folosi. Iar acea persoană eşti dumneata, Percier. Acum, cred că înţelegi rostul întregii vânători. Sau poate că nu... se răzgândi el şi piatra semipreţioasă reveni în poziţia iniţială. Dar mă aflu aici ca să te fac să înţelegi că trebuie să treci Dincolo şi să fii emisarul meu către El. Către creatorul acestui Univers, compus dintr-o mulţime nenumărată de lumi paralele, dispuse asemenea celulelor unui fagure. Indiferent cine va fi fiind acest misterios El.

b. Sacrificiul

Clepsidra stătea aproape de centrul mesei, alături de sfeșnic. În cupa de sticlă răsturnată cu gura în jos, un fir de nisip atârna suspendat, refuzând parcă irezistibila chemare a atracției gravitaționale.

Sau părând numai că refuză, realiză Percier, îngustându-și pupilele și străduindu-se să tragă de timp. Un fir de nisip căruia îi va trebui o eternitate, măsurată în timp linear, să străbată ceilalți 15-20 de centimetri rămași până la vârful infimei coline, formată din trupurile neclintite ale tovarășilor săi ce avuseseră norocul să-și încheie deja căderea. El era asemenea acelui fir neînsemnat, suspendat între două lumi – cea a Corassanului de dinainte de plecarea spre Aeroport și cea a Corassanului transformat într-un straniu teren de vânătoare. Un fir care uitase să cadă și, deoarece pierduse mecanicitatea actului ce conferea rațiune umilei sale existențe, rămăsese deasupra amalgamului, nereușind să înțeleagă ce se petrece cu sine și cu ceilalți. Mai ales, cu ceilalți.

Își aplecă trupul în față, încercând să-și adune gândurile, însă acestea refuzau să-i dea ascultare. Se simțea nu obosit, ci parcă plutind în apele dense ale unui vis imposibil de înțeles. Undeva, în dreapta sa, Eunice stătea încremenită în matricea propriului timp linear, fixându-l cu ochi muți, goi de orice expresie.

Un fir de nisip suspendat... repetă. Un fir care nu-și va mai regăsi, probabil, niciodată colina de nisip. Amărăciunea ce-i stăruia sub limbă era, de fapt, veninul neputinței de a acționa. De a fugi.

— Nu mai am unde să fug. Eşti... ubicuu, te-aş descoperi oriunde m-aş refugia, nu-i aşa?

— Corassanul este un oraş-modular, un nod cronozofic care reconturează permanent faţa Cronologiei Relative. Sau, cel puţin, aceasta este varianta pe care o cunoaşteţi voi, rezidenţii săi permanenţi.

Leonard îşi trecu degetele mâinii drepte printre firele lungi şi ondulate ale bărbii. Părea că gestul îi face plăcere, pentru că îl repeta fără să-şi dea seama. Ochii îi erau fixaţi într-un punct situat deasupra şevaletului. Ridică din umeri.

— Ca să fiu sincer, habar n-am ce este Corassanul. Lumea din care provin pare să fie, cumva, o descendentă a umanităţii hoinare pe culoarele Timpului Linear şi, în acest caz, pesemne că voi, rezidenţii permanenţi, cu rematerializările pe care le efectuaţi constant în Cronologia Relativă, constituiţi un fel de înaintaşi ai noştri. Nu ştiu...

Îşi întoarse privirile către el.

— ...şi nici nu mă interesează. Ceea ce cunosc este faptul că această structură este situată deasupra unei fracturi în linearitatea timpului. A unei treceri, după cum ţi-am mai spus. Ca şi cum ar masca-o. Asta m-a determinat să copiez aspectul fizic al formei predominante aici şi să studiez modalitatea de a ajunge la fractură. Pentru că, în ciuda aparenţelor, nu este un lucru prea simplu. Fractura... pricepi, ser Percier? Fractura este un fel de supapă de siguranţă a sistemului şi permite ejectarea spre exterior a suprapresiunii cronozofice, acumulată din cauza frecventelor schimbări pe care le operaţi în Cronologie. Sau aşa îmi explic eu ceea ce se întâmplă aici. Numai că avem de-a face cu o supapă aleatorie. Care-şi modifică permanent locul de apariţie, în

funcție de parametrii ce-mi sunt necunoscuți și, implicit, imprevizibili. Singurul care a reușit, de fiecare dată, s-o descopere, chiar dacă n-ai utilizat-o, ai fost dumneata, Percier. Vreau s-o descoperi și acum, asta e tot.

— Asta e tot?! țipă răguşit misionarul. Cum adică asta e tot? Pentru a-mi comunica o cerere atât de simplă m-ai hăituit prin întreg Corassanul şi i-ai lăsat pe subalternii tăi aproape să mă omoare?

— Aproape... sublinie pictorul, zâmbind amuzat, în timp ce se balansa cu fotoliul înainte şi înapoi. În realitate, niciodată n-ai fost prea aproape de ceea ce voi denumiți dematerializare.

Un fir de nisip, îi reveni imaginea în minte. Aruncă o privire furişă către clepsidră şi îl descoperi în acelaşi loc. Un joc...

— Un joc de-a pisica cu şoarecele? Răspunde! țipă simțind cum îl înecă furia. Asta a fost? Un joc în care eu eram măruntul şi neînsemnatul şoarece, iar tu... tu...

Un acces de tuse îi umflă plămânii, făcându-l să se înece. Se ridică de pe masă, tuşi prelung, îndoindu-se de mijloc, apoi scuipă de câteva ori pe podea o salivă alburie, pătată cu aţe roşii. Leonard continuă să îl privească liniştit, cu zâmbetul nepăsător agățat în colțul buzelor. Inelarul drept răsucea încă şuvița buclată a bărbii.

— Sânge... descoperi Percier, examinând cu atenție fragmentul de spută cel mai apropiat. Afurisiții tăi de chirurgi din subteran sunt, de fapt, nişte măcelari. Mi-au cârpit numai umărul pe TSM-ul mobil, nu şi legăturile cu plămânul, distruse de bici. Mă aflu sub anestezic, nu-i aşa? descoperi el uluit. De asta n-am simțit nimic până acum!

— Sub acțiunea anesteziantă a drogului, da, dădu din cap celălalt. Încetinitorul biologic, îți aminteşti? Trebuia să te fac să crezi că eşti sănătos. Altfel, n-ai fi ajuns până aici. Acum, însă, acțiunea lui începe să înceteze.

Se clătină pe picioare şi întinse mâinile, asemenea unui orb. Întâlni muchea ascuțită a mesei şi se redresă. Chipul pictorului... marginile tabloului cu portretul Eunicei... totul vălurea, de parcă s-ar fi aflat în spatele unei perdele cu aburi.

Firul de nisip, îi fulgeră prin minte imaginea, apoi se stinse, fiind înlocuită cu fața rotundă şi grasă a lui Cristobal Acuna... ale cărei trăsături se alungeau cu repeziciune pentru a se transforma în figura smochinită a piticaniei... în aceea fermă şi vicleană a lui Valverde... în masca încremenită de crețurile fine ale cicatricei lui Aguirre, magicianul Timpului...

Îşi prinse capul între mâini, dar tremurul degetelor nu reuşi decât să mărească şi mai mult confuzia percepției vizuale. Se clătină şi căzu. Închise ochii şi aşteptă izbitura. Dar căderea se prelungi la nesfârşit, asemenea acelora din coşmarele ce-i trimiteau fiori de gheață pe şira spinării, deşi ştia că totul era numai o închipuire a stării de letargie în care era cufundat creierul în timpul somnului. O mână uriaşă, cu degete de aer, îl cuprinse pe dedesubt, întrerupse acțiunea abia simțită a forței de atracție gravitațională şi-l împinse înapoi, către poziția verticală. Clipi şi lumina năvăli sub pleoape. Chipul lui Leonard se afla la câteva palme de acela al său, îi putea simți răsuflarea calmă şi mirosul pătrunzător de ulei de in cu care-i erau impregnate hainele.

— Totul e un nesfârşit joc, pricepi, ser Percier? întrebă rar pictorul. Fiecare joacă un rol, fie că ştie, fie că nu. Corassanul

este o imensă scenă, iar voi toți, dar absolut toți, actori manevrați din culise de un regizor.

— Şi tu? şuieră cu ură, dar nereuşind să facă nicio mişcare. Chiar şi tu?

Leonard ridică din umeri. Lumânarea din partea dreaptă a sfeşnicului sfârâi slab şi se stinse. Chipul păru să se întunece brusc.

— Poate chiar şi eu. Lumea mea... ei bine, lumea din care vin eu are cu totul alte valențe, asta n-o să puteți înțelege niciodată voi... cei de aici. Dar faptul că vin în Corassan de fiecare dată când Linearitatea iese din matcă şi că mă distrează să încerc să descopăr trecerea... Poate chiar şi eu, în felul meu. Numai că eu nu mă mulțumesc cu simplul rol de mască, ser Percier. Vreau să citesc scenariul şi, de ce nu, să-l modific.

— De fiecare dată când Linearitatea iese din matcă... Este un ciclu, nu? Un ciclu, în timpul căruia pătrunzi în Corassan şi intri în... în joc. Mă vânezi. Mă aduci până aici şi... N-am reuşit niciodată să ajung la trecere, deşi ştiu unde se află.

— O intuiție remarcabilă! Dar incompletă, ca de obicei.

— Ca să ajung acolo şi să trec... Ce-mi oferi, în schimb?

Mâna nevăzută îşi retrase degetele şi Percier căzu din nou. De astă-dată, între el şi podea nu se mai afla nimic şi trupul bufni surd de dalele tocite de piatră. Stropi de sânge îi țâşniră pe nas, mânjindu-i hainele. Leonard se aplecă deasupra sa.

— Un târg, va să zică! Doreşti un târg. Ca şi cum te-ai afla în poziția de a pune condiții.

— Mă aflu în poziția de a pune condiții, şopti el răsuflând greu. Cu un efort de voință, îşi ridică tâmpla de pe podea.

Ai fost... de mai multe ori în Corassan. Chiar tu ai recunoscut că ai intrat în joc. Faptul că suntem aici şi acum... înseamnă că n-ai reuşit niciodată. Că materializările mele anterioare te-au refuzat cu toate într-un anumit punct al scenariului. Pesemne că aşa a fost scris scenariul. Să nu reuşeşti niciodată.

— Voi reuşi, spuse încet vocea, de deasupra. De fiecare dată se întâmplă puțin altfel. Ultima oară, Petronius a fost cel care ți-a cerut s-o ucizi pe Eunice. Şi l-ai omorât pe el, lăsându-te măcelărit de Soldați. Facem un târg, aşa cum îți doreşti. Las viața Eunicei în mâinile tale. Îți jur că, în această secvență lineară, n-o va ucide nimeni. Eşti de acord să continui căutarea trecerii?

Şovăi o clipă. Eunice... existența femeii părea legată indisolubil de a sa. Simțea față de ea un fel de ataşament imposibil de explicat în cuvinte, dincolo de orice legătură fizică sau spirituală. O privi cum stătea suspendată în picătura sa de Timp Linear, insectă de smarald în plasa păianjenului cronofag, şi simți o imensă milă neputincioasă învăluindu-l. Oare cum procedase în existențele anterioare? De câte ori îi acceptase moartea?

— Doresc, mai întâi, să-mi răs... horcăi, scuipă, şi se forță să se reazeme în mâna stângă. Să-mi răspunzi la o întrebare. Lumea voastră... Sunteți umani? Sunteți o... linie evolutivă a noastră?

Leonard clătină din cap şi pletele inelate se amestecară cu şuvițele bărbii.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu ce să răspund. Lumea mea este alcătuită din entități independente, fiecare trăindu-şi propria secvență infinită de Timp Linear. Spațiul circular de

unde vin nu are trăsături distincte pentru materie şi pentru timp, asemeni celui al vostru. Şi acum, gata cu întrebările. Şi cu răspunsurile. Este momentul ca secvența să reintre în normalitatea sa cronozofică. Când te vei ridica de pe podea, Soldații Credinței vor fi ajuns deja la poarta casei. Giovanni a primit ordin să-i întârzie cât poate, dar nu va fi decât o problemă de minute ca să ajungă aici. Până la miezul nopții a mai rămas aproape o oră, ser Percier. O oră în care va trebui să-l găseşti pe nobilul Petronius şi să-l convingi să-ți arate drumul către trecere.

Se simți ridicat de pe dalele reci şi aşezat uşor în picioare. O boare ca de vânt îi atinse pielea, apoi mătură toate obiectele din jur, stârnind o serie de pârâituri electrostatice. Una dintre ferestrele din spate se izbi în toc, speriindu-l. Pictorul se găsea chiar în fața lui, cu arătătorul mâinii stângi ridicat spre tavan.

— Succes, ser Percier! Şi nu uita: totul este un simplu joc. Până în clipa asta, nimeni nu a pierdut cu adevărat. Şi nimeni nu a câştigat. Dar stă în puterea ta să transformi totul. Şi să fii unul dintre câştigători.

O scânteie neagră explodă deasupra sa, înghițindu-l. Bărbatul întinse mâna, dar ceva nevăzut din aer îi arse pielea şi şi-o retrase gemând. Geamătul se repetă. Tresări şi întoarse capul. În genunchi, cu fruntea aşezată în poală, femeia plângea încetişor, legănându-şi trunchiul într-o parte şi alta. Se îndreptă spre ea.

— Eunice... articulă, dar limba refuză să-l ajute să-şi ducă ideea până la capăt.

— Nu spune nimic, bâigui ea, fără să-şi ridice capul. Nimic din ceea ce ar face clipa aceasta imposibilă.

Unul din momentele adevărului, pricepu şi se cutremură involuntar.

— Nu înțeleg.

— Toate făpturile existente în Corassan, de la umilii plăsmuitori-de-trupuri şi până la ajustorii-de-destine au o ascendență comună într-o serie mică de genitori biologici. Pe linia ta de existență, Charles Sebastian, eu reprezint acest genitor biologic. Într-un limbaj analogic nefuncțional azi... sunt mama ta.

Ultima lumânare îşi alungi incredibil firul de lumină către tavan, ilumină atelierul asemenea unui mic glob de magneziu incandescent şi se stinse într-o durere albă de retină.

31. Triunghiul magic

„Noi nu ne-am autocreat, ci suntem în lume prin ceva ce nu suntem noi."

Karl Jaspers

Casa familiei Ostrand devenise un adevărat furnicar, constată Chuck Sparrow în timp ce cobora din maşină, cu ochii la forfota de pe scări. Dobitocul de Matthew spusese că începuse deja să aplice regulamentele. În cazul de față, era clar că habar nu avea care sunt acelea, devreme ce toți oamenii aceia necunoscuți se grăbeau să ajungă înăuntru, atraşi de un spectacol invizibil.

Iuți paşii, la rândul său, în direcția scărilor şi, ajuns în dreptul uşii de la intrare, trebui să facă uz de forță, pentru ca să poată pătrunde în hol. Continuă să dea din coate, să înjure şi să izbească în spinările din fața sa cu pumnii, până

se trezi în fața salonului roz. Bărbații și femeile din jurul său vociferau, dar continuau să se împingă spre ușa deschisă la perete, ca să poată arunca o privire în interior.

Răzbi înăuntru și îl văzu pe Goldshield luptându-se cu trei bărbați, care voiau să se apropie de zona pianului. Scoase arma din toc, o îndreptă în sus și trase trei focuri la rând. Brusc, gălăgia încetă ca luată cu mâna.

— Ce-i aici? întrebă gâfâind. Coborî țeava pistolului către ușă. Spectacol de circ, la care vreți să luați parte fără bilet? Aveți trei minute să părăsiți casa. Matthew, dacă peste trei minute mai găsești pe cineva în casă, îl arestezi pentru distrugere de probe. Și pentru violare de domiciliu. Asta înseamnă între 6 luni și 2 ani de pușcărie. Sau amendă penală de 100.000 $. Se dovedește cineva amator?

Nimeni nu părea amator. Aproape imediat mulțimea dădu înapoi, asemenea unei hidre cu mai multe capete, se adânci în penumbra coridorului și dispăru după primul colț. Câteva zeci de secunde continuară încă să se audă icnete, înjurături și fâșâitul trupurilor frecate între ele, după care tăcerea se instaură, groasă, peste obiecte. Sparrow frecă țeava armei de catifeaua sofalei și o vârî în tocul de sub braț. Matthew își șterse fruntea cu dosul mâinii, oftă și se prăbuși într-un fotoliu.

— Strechea, domnule, înțelegeți? Parcă i-ar fi lovit, brusc, strechea. Tocmai terminasem cu telefonul și mă pregăteam să marchez unghiurile cele mai bune pentru fotografii, când m-am trezit cu ușa de la intrare izbită de perete și cu valul acela de oameni dând năvală. Habar n-am cum de-au reușit să afle ce s-a petrecut aici. Jur că locuința a fost în permanență închisă și că eu nu am ieșit decât ca să vă dau telefon

de la Primărie. Iar slujnica a stat tot timpul în bucătărie, dărâmată de plâns.

— Nu strechea, Matthew, oftă bărbatul în sacou, străduindu-se să-şi mascheze emoţia. Orice, dar nu strechea. Nebunia colectivă... ştii, chestia asta nu e valabilă decât prin cărţi. Cineva, cu o idee mai inteligent ca noi, a avut grijă să trâmbiţeze elementul de senzaţie petrecut în casa văduvei Quintodo. O a doua crimă petrecută numai în decurs de 24 de ore, ăsta da subiect pentru...

— Nu a doua, domnule, şopti Matthew Goldshield, ştergându-şi încă o dată fruntea. Nu a doua...

Şeriful îşi linse buzele şi-l privi lung.

— Nu cred că înţeleg.

— Parterul casei are trei camere, domnule. Matthew îl privi aproape isteric. Trei camere şi... Doamne-Dumnezeule, domnule, în fiecare cameră există câte un mort! L-am descoperit după ce am revenit de la Primărie, verificând din curiozitate încăperile. Prima uşă pe stânga, dincolo de salon, este cadavrul doamnei Ostrand. Iar în biblioteca de la intrare zace...

Trase de gulerul de la cămaşă şi nasturele se rupse cu un plesnet sec.

— E Dugan, colegul meu Dugan, domnule! Îşi prinse fruntea în palme şi ţipă: Dugan nu avea nicio vină, domnule! De ce l-au omorât? Pe cine deranjase atât de tare încât să...

Şeriful ieşi alergând pe hol, se repezi către uşa de la intrare şi o izbi de perete: răsturnat într-o parte, pe un scaun ergonomic, aproape rezemat de bibliotecă, corpul lui Dugan părea că se odihneşte, epuizat de un prea mare efort intelectual. Se apropie încet de el, parcă gata să o ia la goană la

prima mişcare. Dar sergentul nu se clinti. Un miros pătrunzător de migdale amare îi umplu nările. Îi răsturnă cu arătătorul bărbia într-o parte şi fixă vreme de câteva clipe şuvița subțire de spumă ce-i tivea buzele supte. Se dădu un pas înapoi şi-şi apăsă osul nazal cu pumnul, străduindu-se să simtă durerea.

Chuck Sparrow, îşi spuse în gând, în viața ta nenorocită nu mai este niciun pic de loc pentru iubire, ură sau durere. Azi-dimineață ți-ai dat seama că femeia lângă care te-ai trezit nu-ți inspiră nicio urmă de sentiment; iar în noaptea ce a urmat celei mai lungi zile din viața ta, te-ai descoperit stând, cu sufletul imobil, lângă omul alături de care ai petrecut o mulțime de ani din slujba ta. Chuck Sparrow, trăieşti cel mai urât coşmar şi nici măcar acum, când constați asta, nu realizezi exact ce semnificație au cuvintele pe care ți le spui.

Icni scurt şi ieşi în fugă, răsturnând o măsuță din stânga uşii, care se rupse în două. Se rezemă de canat şi vomă pe mocheta verde, încovrigându-se din cauza ghearelor ce-i sfâşiau stomacul. Îşi reveni numai când simți mâinile lui Matthew apucându-l cu blândețe de umeri şi ajutându-l să-şi îndrepte spatele. Se scutură furios şi-i făcu semn să plece. Îşi scoase batista din buzunarul sacoului şi-şi şterse buzele de câteva ori, apoi o aruncă în coşul de hârtii.

— Femeia aia... servitoarea... Să nu plece până ce nu-i dau eu voie. Avem... avem nevoie de ea pentru declarații. Şi, Matthew... Arătă cu mâna în jur: Să curețe mizeria asta.

Făcu trei paşi, deschise uşa de la intrare şi ieşi pe trepte, în aerul ceva mai răcoros al serii. Respiră adânc de mai multe ori, încercând să-şi îndepărteze gustul acru înțepător din

gură. Deasupra, cerul își sticlea tainicele și îndepărtatele constelații, nepăsător și îndepărtat. Întoarse capul spre stânga: undeva, la câteva sute de metri mai departe, Piața Arbaletrierilor se învăluise într-un cocon de lumină galbenă, vâscoasă ca mierea. Dincolo de acoperișurile țuguiate ale clădirilor, bustul Peregrinului Necunoscut se înălța imperturbabil, țesut într-o mantie de întuneric albastru.

Reveni pe hol. Matthew stătea încă în dreptul ușii deschise a bibliotecii, privind în urma lui cu ochii goi.

— Să nu mă întrebi de ce, Matthew. Chuck ridică mâna pentru a preveni întrebarea nerostită. Atâta doar că nu l-a omorât nimeni. Sau poate că numai l-a silit să se sinucidă. Nu știu nici asta. Rămâne de văzut. Tot ce pot să-ți spun este că, probabil, s-a otrăvit cu cianură de potasiu. Cantitatea de otravă a fost dozată cu mare precizie să omoare exact un om de talia lui Dugan: dacă ar fi luat substanța la întâmplare, în mod sigur ar fi luat o cantitate mai mare, pentru a fi sigur de efectul ei fulgerător, și atunci stomacul ar fi produs mult mai multă spumă, care i s-ar fi risipit pe bărbie și pe cămașă. Cine a pregătit cantitatea, trebuie că era un profesionist în domeniu.

Se apropie de el și îi puse o mână pe umăr. Polițistul nu reacționă. Sparrow îl scutură puternic.

— Un profesionist. Înaintea noastră, cu cel puțin un pas, Matthew, se află o minte diabolică. O minte care și-a calculat, ca la șah, cu multă grijă, fiecare mutare. Și care a prevăzut exact cum ne vom mișca noi. O minte care ne-a deschis mai multe căi de rezolvare a cazului, pentru ca, la final, să-l încâlcească complet. Pentru că se apropie finalul, Matthew. Poate că tu nu realizezi asta, dar eu simt. Dacă rațional nu

pot să o iau înaintea celui care ne dă de furcă, flerul îmi spune că dezlegarea nu e departe. Şi că partea cea mai interesantă din ea o vom realiza noi. Noi, pricepi, Matthew?

Poliţistul dădu din cap în silă, dar Chuck nu fu sigur că bărbatul din faţa sa era sincer. Înălţă imperceptibil din umeri şi îi făcu semn spre uşa de la intrare.

— Închide-o cu cheia. Până ce nu terminăm cu ridicatul probelor, nu mai vreau niciun vizitator. Indiferent cine-ar fi el, clar? Eu merg să verific starea celui de-al treilea cadavru. Până atunci, termină de aplicat procedurile în salon şi fă fotografiile. Când revin, vreau să eliberăm încăperea, ca să putem să facem acolo primele investigaţii.

Goldshield înclină din nou din cap şi se strecură pe lângă el către uşă.

Deschise uşa celei de-a treia încăperi de la parter, cu strângere de inimă. Nu era deloc sigur că voia să vadă ce se afla dincolo de ea. Apăsă pe butonul întrerupătorului şi se pregăti pentru ce era mai rău. Întunericul se spulberă brusc, dezvăluind contururile precise şi regulate ale unui birou clasic, din lemn de trandafir, pe colţul din stânga căruia trona un vraf de dosare subţiri, legate cu un elastic colorat, şi o carte cu coperţi negre. Alături, se odihnea un fotoliu uriaş, capitonat în piele neagră, cu o blană sintetică de leopard la picioare. Chiar sub fereastră, pe sofaua foarte îngustă, de culoare cenuşie, părea că visează, cu trupul rezemat într-un cot, Sylvia Quintodo Ostrand. Numai capul, răsucit spre dreapta, într-un unghi ciudat, privea cu ochi orbi către stelele invizibile de dincolo de geam.

Înaintă cu grijă, străduindu-se să nu lase urme şi să nu atingă obiectele din drum. Îi privi îndelung chipul, din care

apa morții supsese orice urmă de farmec, şi nu ştiu unde găsise acele trăsături ce-l făcuseră să se gândească la necunoscuta părăsită de dimineață în vârful patului. Neîndoielnic că, în urmă cu 10-15 ani, fusese ceea ce se putea numi o femeie frumoasă. Acum, însă, rigiditatea muşchilor şi paloarea cerată a pielii o făceau să fie asemenea oricărui mort întins pe mesele de piatră ale Morgii.

Chuck se scutură înfiorat şi se apropie de birou. Felul în care erau împrăştiate creioanele, poziția radierei, presse-papier-ul aşezat pe colțul cărții, totul îi spunea că o ființă umană stătuse pe scaunul cu spătar înalt din spatele biroului şi studiase ceva, nu cu mult timp înainte ca el să fi pătruns în cameră.

Nu, în clădire, se corectă şi trase cartea groasă către el. O închise. O săgeată dureroasă îi pulsă vreme de mai multe clipe sub pleoapa stângă. Mâinile i se încleştară de marginea biroului. Titlul... titlul acela, scris cu litere aurii...

— Ți se pare cunoscut de undeva, nu? „Manual pentru cei care îndrăznesc ca, pornind de la alchimie, să atingă tainele Lumii de Dincolo"... Dar nu eşti foarte sigur, nu-i aşa?

Îşi duse mâna fulgerător la subraț şi apucă patul armei, chiar mai înainte de a începe să se răsucească în direcția uşii.

— Lasă arma, şerifule, oricum nu o să-ți folosească la nimic. Nu-ți va aduce răspuns la niciuna dintre întrebările care te bântuie. Pentru că, nu?, moartea nu-i sperie decât pe cei care cred că ea reprezintă un final. Marele Final.

Doctorul Van Cortland se desprinse de toc şi pătrunse, la rândul său, în încăpere. Închise uşa cu un deget şi se apropie de birou. În lumina mată a becului din tavan, claia de păr argintiu se mişca asemenea unei stranii colonii de

corali pedunculați, agitați de curentul marin. Deschise din nou cartea la semn, citi câteva cuvinte și zâmbi, după care o împinse spre mijlocul mesei.

— Te rog, domnule Sparrow, te rog să te simți ca acasă. Așa cum ar trebui să te simți de fiecare dată când te găsești în mijlocul infracțiunilor, adăugă cu ironie, privind semnificativ în direcția mâinii ce adăsta pe tocul din piele. Doar ești polițist, nu? Relaxează-te, ce naiba, ți-am mai spus că scuipătorul ăla de plumbi nu mă impresionează de niciun fel. Pentru unul ca mine, moartea nu reprezintă niciodată un final! Ia loc, avem să ne spunem destule, iar blestematele de clipe care ne mai despart de Lumea Ultimului Arc sunt din ce în ce mai puține.

Chuck Sparrow înghiți în sec. Coșmarul! își aminti. Coșmarul cu Dugan și magia neagră. Dumnezeule, se întâmpla ceva cu el! Nici măcar nu realizase când trecuse pragul dintre vis și realitate. Poate că adormise acasă. Sau la Secție. Sau, și mai rău, la crâșma Mamei Rose. Adormise și visa despre trei cadavre, descoperite în trei camere diferite, așezate în formă de... Își scutură capul și holbă speriat ochii. Van Cortland rânji și împunse aerul cu degetul în direcția lui.

— Ai descoperit triunghiul, nu? Asta e dovada cea mai bună că nu visezi, polițistule! N-ai nici măcar șansa acestei speranțe. De fapt, n-ai visat niciodată. Pentru că n-ai avut când. Nimeni nu are timp să viseze în lumea aceasta. Iată o declarație cel puțin curioasă, ce zici?

Chuck Sparrow lăsă pulpana hainei să alunece peste hamul de piele și s-o acopere. Aruncă o ultimă privire în direcția femeii cu față cerată, apoi se deplasă la fereastră și se rezemă de toc. Sub limbă avea gustul amar-acrișor al

vomei încercată pe coridor, cu câteva minute mai înainte. Nu, nu există mister, încercă să se încurajeze, privind în întunericul gros de dincolo de sticlă. Nu există decât momente în care mintea noastră refuză să perceapă adevărul, deoarece nu avem suficient de multe informații pentru a-l înțelege.

— Cred că există o mulțime de lucruri care ar avea nevoie de explicații, doctore. Preferi s-o faci aici sau la Secție?

— Nu există decât unul singur, rânji Cortland şi se aşeză în fotoliu. Am voie, presupun, să stau aici. Din câte cunosc, nu există nicio acuzație lansată împotriva subsemnatului. Nu încă, se corectă, şi rânjetul se îngroşă. Să revenim însă la problema noastră. Nu e nevoie, după cum spuneam, decât de o singură explicație: aceea a rostului prezenței dumitale aici, în acest moment. Pentru că sper că nu-ți închipui că este o coincidență faptul că tocmai oamenii cu care ai intrat în contact mai strâns de-a lungul acestei zile, a singurei zile din viața dumitale, a noastră, a tuturor, zac acum morți în aceste încăperi, aranjați, aşa cum singur te-ai gândit, în forma unui triunghi.

O durere în dosul ochiului stâng. O durere ca o împunsătură de ac. Sparrow înghiți saliva ca fierea şi se strădui să nu se mişte. Orice îi va fi spus doctorul înainte de acest moment şi orice îi va spune de acum înainte, un lucru devenea din ce în ce mai clar: era implicat până-n gât în toate crimele astea nenorocite şi nu avea voie să-l scape din mână, cu niciun preț. Mai cu seamă că a doua zi, cel mai târziu, Districtul avea să-i ceară informații despre situația maiorului Powell.

— Ei bine, să spunem că admit, spuse repede şi-şi linse buzele uscate. Admit că mă găsesc în mijlocul unei situații de criză, generată de un grup care se ocupă cu practicarea

magiei negre. Admit că toate crimele au fost săvârşite numai de membrii acestui grup, pentru atingerea unui țel deocamdată obscur. Admit că, într-un fel sau altul, am fost vizat de toate aceste practici ciudate. Nu înțeleg însă de ce un bărbat ca dumneata, doctore Van Cortland, un bărbat inteligent, cultivat şi având o slujbă ce impune să îi salvezi pe oameni de la moarte, iar nu să le facilitezi apropierea ei... ei bine, un bărbat ca dumneata te afli în mijlocul acestei conspirații criminale. Pentru că nu eşti un om lipsit de imaginație, domnule Cortland. Pentru că ştii, ai ştiut încă de la început că, dacă vei fi descoperit, s-a terminat cu cariera şi chiar cu viața dumitale. Ştii că legea te încadrează pentru crimele comise la paragraful denumit „criminal în serie" şi că, de regulă, toți cei dovediți a fi vinovați de asta sfârşesc pe scaunul electric. Atunci, de ce toate nenorocirile astea? Cui folosesc atâtea morți? Pentru că, şi te rog să reții această subliniere, pentru că nu te cred nebun şi cuvântul meu va atârna greu în fața juraților, la fel de greu ca şi o expertiză psihiatrică.

Doctorul îl lăsă să termine, apoi îl fixă în tăcere, vreme de câteva clipe. Îşi trecu o mână prin păr, zâmbi subțire şi clătină din cap. De pe coridor răzbi țârâitul înfundat al soneriei şi, după câteva clipe, zgomotul înfundat al unei uşi care se deschidea şi se închidea.

— Pare incredibil, răspunse încet de tot bărbatul cu păr alb.

— Doctore, ştiu că aceste decese... aceşti morți nefericiți au căzut victimă planurilor elaborate de o minte ciudată, inteligentă şi sângeroasă. Aş vrea să ştiu numai dacă, aşa cum îmi sugerează toate evidențele, ea aparține omului din fața mea.

Cortland tresări şi-l privi îndelung. Clătină din cap.

— E cineva cunoscut? stărui şeriful. Poate chiar apropiat...

— Poate, răspunse celălalt cu voce uscată.

— Skinner? se hazardă Chuck, urmărindu-l cu atenție.

— Mama Rose, zâmbi şters Cortland şi întunericul de afară căpătă consistența unei peltele. I se mai spune şi vârcolacul Vikrita. Desigur că asta nu are, însă, nicio importanță pentru felul în care se vor derula, în continuare, evenimentele.

32. Un mic amănunt

„Deja fusese martorul unor lucruri pentru care mulți oameni şi-ar fi dat viața numai să le arunce o privire."

Arthur C. Clarke

Într-adevăr, puterea curentului nevăzut creştea. Sferele se alungeau, transformându-se în ovale lungi şi subțiri, şi dispăreau de lângă el cu o viteză pe care nu o putea aprecia, deoarece el însuşi se mişca din ce în ce mai repede. Gazul albastru se închidea treptat la culoare, devenind o ceață densă, care nu-i permitea să vadă mai departe de câțiva metri în față.

— La Aakrau aş fi descoperit de ce Neanderthalienii au părăsit prematur scena Istoriei Cronologice Umane... repetă amețit Hall. De unde poți să fii atât de sigur?

Mâna păroasă a lui don Miguel se ridică şi desenă în aer un simbol neînțeles.

— Datorită unui mic amănunt, răspunse, şi profesorului i se păru că îi țipă în ureche.

Oare ceața albastră se transforma, datorită densității, într-un fel de amplificator sonor?

— Hei! exclamă cu precauție.

— Nu mai striga, îl admonestă celălalt. E suficient să vorbești încet. Ne apropiem de punctul de trecere și pereții pâlniei sunt din ce în ce mai apropiați. Orice element sonor sau fotonic reverberează înzecit.

— Ce fel de element? șopti.

Nu mai există timp pentru nici un răspuns. Brusc, la numai un metru în față, se materializă un fel de stâncă, cu muchii tăioase, care se îndrepta exact spre pântecul său. Hall dădu disperat din mâini, într-un fel de înot nemaiîncercat până atunci, chinuindu-se să iasă din șuvoiul central.

— Închide ochii! îi explodă în urechi vocea bătrânului hoț. E numai o iluzie.

Când pintenul ascuțit ca o sabie al stâncii aproape îi atinse pielea, Hall strânse pleoapele, lăsă brațele să-i alunece pe lângă corp și se pregăti să moară. Nu se întâmplă nimic. Înghiți în sec și deschise din nou pleoapele. Stânca dispăruse, dizolvată în valurile din ce în ce mai groase de ceață. Oftă și-și înghiți saliva amară ce-i umpluse gura.

— O iluzie, realizată de acea genă secretă care declanșează factorul IMAGINAȚIE, explică don Miguel.

Acum, plutea la mai puțin de un braț în urma sa, fixându-l cu o privire interesată.

— Cum te simți?

— Nu înțeleg.

— Cum te simți când realizezi că o parte din lumea în care trăiești este falsă?

— Acum, dacă nu cumva sunt drogat, trăiesc în lumea ta! se răsti profesorul, iar cuvintele bubuiră în jur, spărgând

în cioburi valurile de gaz albastru şi prăvălindu-se furioase asupra sa. În lumea ta... reluă pe un ton şovăitor. Este falsă, cumva?

— Nu e lumea mea, ridică din umeri semiumanul. Este numai o zonă de stază, care există aici de milioane de eoni, aşteptând în linişte să fie descoperită şi folosită. Poate că e un artefact al unei civilizații dispărute. Sau o jucărie a unei ființe cosmice necunoscute. Nu ştiu. Atâta numai că am descoperit, întâmplător, bineînțeles, că aici creierele înzestrate cu Imaginație pot să materializeze imagini. Dacă nu închideai ochii la timp, aveai toate şansele să mori, ucis de propria-ți creație.

Din față se percepea deja un fel de bolboroseală şi Hall simți pe piele răceala unor stropi invizibili, care începuseră să-l învăluie din toate părțile.

— Creierele înzestrate cu imaginație... Asta înseamnă că nu sunt primul homo sapiens care trece prin zona de stază, nu? Iisus Cristhos?

— Iisus a fost un individ care a încercat să ne înşele. Este o poveste demult încheiată. Pot să-ți confirm: au mai fost şi alții. Primii au murit, ucişi de propriile fabulații. În felul acesta, am învățat cum să-i ferim pe ceilalți.

— Suntem mulți cei... Se opri o clipă, trăgând cu urechea la sunetele înfundate ce parveneau din față. Cred că nu mai am dreptul la niciun răspuns. Am pus cu mult mai mult decât o singură întrebare.

Semiumanul vâsli cu ambele brațe, ocoli două sfere deformate şi ajunse chiar în dreptul capului său. Ceața albastră era atât de groasă încât Hall nu reuşea să-i vadă altceva decât brațele păroase şi o parte din tors.

— Ai pus mai multe, se arătă el de acord. Dar nu asta contează. Esențial a fost să nu-ți lași creierul să croiască prea multe piste în Imaginar. Acum, drumul s-a sfârșit. Poți să afli răspunsul la singura întrebare pe care te-ai ferit s-o pui – care este legătura dintre Neanderthalieni și marile Sauropode cu sânge albastru...

— Care este legătura între Neanderthalieni și marile Sauropode? repetă, fără să se mai ostenească să înțeleagă sensul întrebării și nici măcar faptul dacă o gândise sau nu vreo clipă înainte.

— Există un mic amănunt, pricepi, profesoraşule? Doar un mic amănunt, pe care l-ai fi descoperit și singur, în cele din urmă, știm asta cu certitudine.

Ar fi putut să fie un vis frumos, își spuse Olivier Lawrence Hall, în timp ce își mușca buza de jos pentru a vedea dacă durerea o să-i confere un argument de autenticitate. Sângele i se prelinse pe bărbie spre gât, iar câțiva picuri se împrăștiară în atmosfera albastră, întinzându-se în șuvițe lungi și subțiri. Nu simțea nicio durere, doar gustul ușor sărat al lichidului călduț, care-i umpluse gura. Scuipă într-o parte, iar ghemul de salivă și sânge se învârteji câteva clipe în loc, apoi se deplasă în spatele unei sfere transparente.

Ar fi putut, dar nu era. Nici cu vreo realitate cunoscută de el nu semăna însă. Pentru o clipă, îi trecu prin minte că, poate, ar fi trebuit să se roage. Nu era credincios, dar nici ateu cu adevărat nu se putea numi. Poate că o rugăciune i-ar fi prins bine oricum, numai că nu știa cărei divinități i-ar fi putut-o adresa – Dumnezeului creștin sau vreunui zeu păgân, de dinainte de cortina istoriei umane?

— Cum de poți fi atât de sigur că l-aș fi descoperit?

— Datorită unui mic amănunt, reluă cu încăpățânare celălalt. Care ar fi revelat o explicație cu mult înainte de vreme. Nu știu dacă reușesc să mă fac înțeles. Ai fi descoperit principiul transformării speciilor, profesore, înainte ca propria voastră evoluție să-și fi încheiat ciclul programat.

Brusc, sângele i se păru amar ca fierea și își trecu dosul palmei peste gură. Vârtejul bolborosea, invizibil, din ce în ce mai aproape. Dacă era vorba despre un vis, de ce era nevoit să-și folosească partea rațională a creierului pentru a extrage sensurile corecte din afirmațiile celuilalt și nu i se revela adevărul, ca în orice vis, în mod instinctiv?

— Evoluție programată? șopti, dar vocea îi sună atât de răguşit, încât nu izbuti nici măcar el însuși să și-o înțeleagă. Afirmi că există cineva care se joacă cu viețile noastre? Cu întreaga specie umană? Asemenea unei divinități crude și incomprehensibile? Că există un Dumnezeu dincolo de burta acestui afurisit de Univers, care a creat speciile raționale pentru propriu-i amuzament? Un fel de jucării cu arc, asta suntem, nu? Tu ești cel care întorci cheița?

— Suntem foarte aproape de momentul ieșirii din zona de stază. Don Miguel se apropie și mai mult de capul său, vâslind cu îndemânare din mâinile cu degete lungi, acoperite de peri negri. Te-ai pregătit?

— Despre ce amănunt vorbeai?

Semiumanul rânji. Nasul teșit îi dădea un aspect ciudat.

— Privește ce se întâmplă cu picioarele tale.

Fără niciun avertisment, fără nicio durere. Pur și simplu, evoluția biologică continua, într-o manieră aberant accelerată.

Profesorul înghiți în sec, dar nu putu să-și desprindă privirile fascinate de spectacolul transformării de coșmar ce

avea loc la mai puțin de o jumătate de metru de creier. Gambele i se subțiau încet dar continuu, iar labele picioarelor i se alungeau, cu cele trei degete din față încovoiate sub greutatea unghiilor.

Gheare! Dumnezeule, gheare de reptilă uriașă!

Întinse degetele umflate, acoperite cu o piele aspră, scorțoasă, şi pipăi plăcile cornoase. Deschise gura, care se încovoia asemenea unui cioc uriaş şi începu să urle.

Lumina albastră plesni undeva, în față, transformându-se în şuvițe însângerate, care dospeau, spumos, asemenea unei şampanii efervescente, pe întreaga linie a ceea ce mai rămăsese din închipuitul orizont.

— Aşa s-a întâmplat şi cu acel Iisus! se strâmbă a mirare don Miguel şi îi prinse mica gheară superioară din partea dreaptă în menghina strânsorii sale de fier. Vâslea numai cu picioarele, orientându-se către orificiul purpuriu, apărut ca din senin în gazul albastru şi către care se învolbura imensul fluviu aerian. Aşa se întâmplă mereu, cu toți cei care îşi depăşesc condiția şi vor să acceadă în viitor mai devreme decât restul semenilor. Nu pot să înțeleagă viitorul. Nu vor să accepte faptul că, uneori, evoluția poate să însemne involuție momentană. Încă puțin, profesoraşule şi, lăsată în voia ei, întreaga rasă umană va reveni la forma inițială. Şi atunci, pedeapsa exilului se cheamă că se va fi încheiat şi voi, Sauropodele cu sânge albastru, veți putea relua conquista Universului. Noi, umilii voştri descendenți nereuşiți şi nerecuperabili, rămânem aceiaşi paznici fideli ai zonei de stază, până ce vă veți întoarce la trupurile voastre rătăcite şi veți reînvia Adevărata Istorie.

Când trecură dincolo de Prag, în şuvoiul monocrom al spațiului paralel, ochii surprinşi ai câtorva sauropode gi-

gantice îi urmăriră o vreme, apoi ființele cu sânge albastru se plictisiră și reveniră la starea de somnolență anterioară, păziți de la distanță de mai mulți gardieni cu nas teșit, buze late și ochi mici, vârâți în arcade proeminente, lipsite de sprâncene.

33. a. Miez de noapte romană

„Credință și-ndoială, eroare și-adevăr,
Ca boaba unei spume, ușoare sunt și goale."
Omar Khayyam

În întuneric, conturul alungit al ferestrelor atelierului apărea ușor fosforescent, din cauza luminii îndepărtate a făcliilor de pe stâlpii de iluminat public. Charles Sebastian Percier tuși slab și hârâi prelung, trăgând aer în piept. Femeia din fața lui se mișcă, târșindu-și sandalele. N-o vedea, dar bănui că se ridica în picioare.

— Fugi, Sebastian!

Șoapta îi sunase aproape în ureche și, pentru o clipă, avu impresia că i se năzărise. Apoi auzi izbiturile puternice, dar îndepărtate, din poarta casei și strigătele indescifrabile care punctau intervalele dintre acestea. Soldații Credinței... Iluzia, dacă se mai putea numi astfel, revenise. Sau poate că fusese tot timpul acolo. Ridică din umeri. Se găsea la granița dintre vis și realitate, într-un coșmar conceput parcă de mintea diabolică a unui semen necunoscut pentru a-l pedepsi.

— Fugi, Sebastian! repetă Eunice și două degete îi atinseră obrazul, înfiorându-l. Fereastra e deschisă. Dincolo de zid este o curte mică și o fântână. Încaleci ghizdurile și dai

peste nişte trepte tăiate în piatră. Coboară fără grijă, apa a secat demult. Vei descoperi două tuneluri. O apuci pe cel care merge spre apus. Vei ieşi foarte aproape de Templul lui Jupiter, în dreapta Grădinilor Cezarine. Vila lui Petronius se află la capătul Aleii Fortunei. Mergi şi nu te uita înapoi. Zeii să fie cu tine!

Îi prinse mâna de la încheietură şi i-o strânse cu putere. Femeia gemu.

— Vino cu mine! o rugă, deşi ştia dinainte care avea să fie răspunsul. N-ai să vii, nu-i aşa? N-ai venit niciodată. E ceva despre care Leonard nu mi-a spus nimic. Deşi mi-a promis că nu te va ucide. Că viața ta e în mâinile mele.

— Un joc, Sebastian, ai uitat. Rolul meu a fost scris cu mult înainte ca tu să devii misionarul Charles Sebastian Percier. Trebuie să mor, înainte ca tu să porneşti pe ultima secvență a drumului. Am încercat s-o fac, de fiecare dată, în altă parte, în speranța că vei reuşi să te eliberezi de legile necesității din lumea aceasta dominată de Timpul Linear.

O bubuitură surdă irupse în bezna încăperii, azvârlind reflexe palide de flăcări pe pereți.

— Unde? țipă bărbatul, cu sufletul strâns ghem, gata să se transforme într-o adunătură informă de cioburi şi moloz. Nu se poate s-o fi făcut chiar şi în ciclul acesta!

— Aminteşte-ți de „Croix de fer", murmură Eunice. Atunci ai avut posibilitatea să mă ucizi şi să croieşti o altă cale jocului. Fugi, Sebastian! În lumea în care ne mişcăm nu este loc pentru amândoi.

Îi dădu drumul la mână şi îi ascultă comenzile, asemenea unui automat: trase de colțul mesei până sub fereastră, se lăsă sprijinit pentru a putea încăleca pervazul, sări atunci

când auzi inevitabilul „Sări!" şi porni orbeşte prin curte, izbindu-se de obiecte nevăzute, întâlnite în cale, până când încremeni auzind glasul cald şi nevăzut ce îl ajunse din urmă, transmițându-i urarea specifică Renaşterii pentru cei dematerializați – „Pax vobiscum".

Stelele sclipeau mute deasupra capului. Aerul era călduț şi un miros de putred venea dinspre un smârc aflat pe undeva prin zonă. Păsări mari vâsleau îndepărtat, eclipsând țintele de argint ale bolții. Auzi în spate un zăngănit de lame ciocnite, apoi țipătul de moarte al unei femei. O buhă şuieră speriată în dreapta şi un geam se transformă în țăndări.

Eunice...! Gândul refuză însă să i se contureze sub frunte. Din străfundurile subconştientului, urca încet spre suprafața rațiunii porunca de a se salva şi de a porni încă o dată spre locul unde se găsea necunoscuta trecere.

Descoperi cilindrul negru al fântânii lângă gardul înalt, ascuns pe jumătate de o claie de fân. Se îndreptă într-acolo, cu urechea ațintită la zgomotele surde ce răsunau în încăperea vastă a atelierului. Puse palmele pe ghizduri, chiar în clipa când o voce urlă ceva ininteligibil şi geamurile mai multor ferestre se sparseră aproape simultan, după care înregistră bufniturile greoaie ale unor trupuri ce izbeau pământul. Înghiți saliva amestecată cu sângele sărat, se săltă peste marginea fântânii şi, preț de câteva clipe, făcu un efort supraomenesc să se țină numai în mâini de asperitățile pietrei, căutând cu vârfurile picioarelor neştiutele trepte. Le descoperi după câteva dibuiri şi coborî spre adâncuri, străduindu-se să nu geamă prea tare, atunci când mişcările îi solicitau muşchii umărului atins de bici.

După primii metri, zgomotele produse de soldații care scotoceau grădina îşi pierdură acuitatea, ajungând până la

el ca prin vată. Când atinse nisipul uscat de pe fund, nu le mai auzi deloc. Nimeri borta unui tunel chiar în dreapta sa, pipăind cu degetele faţa întunericului. Scoase din buzunar lanterna cât un băţ de chibrit şi o aprinse cu precauţie. De sus nu venea încă niciun zgomot de primejdie. Părea să fie intrarea dinspre apus. Cealaltă se deschidea în stânga şi era cu mult mai mică. Înghiţi în sec şi intră, la noroc, în cea dintâi. Mai mult intuind decât observând obstacolele, urmări firul arterei negre a pământului până în străfundurile sale.

Trebuia să meargă, să meargă, să meargă...

Orice oprire însemna să se dea prins. Însemna să nu ajungă la Petronius, să nu afle unde se găsea blestemata de trecere, să nu reuşească niciodată să părăsească Corassanul. Jertfa Eunicei ar fi fost, încă o dată, inutilă. Jocul trebuia reluat şi chinurile s-ar fi repetat pentru toţi. Strânse din dinţi şi, cu mâna stângă încleştată în jurul umărului străbătut de junghiuri, continuă să alerge. Tunelul cotea mereu spre stânga şi părea că se îngustează. Din tavan îi cădeau în păr şuviţe de nisip şi pietricele. Din când în când, şopârle subţiri şi verzi se desprindeau de pe ziduri şi ţâşneau înaintea sa, căutând găuri neştiute.

Drumul subpământean se sfârşi brusc. Percier întinse mâinile în faţă, speriat, nereuşind să se oprească la timp. Tufişul ţepos îi zgârie pielea şi aproape că-i intră în ochi. Se răsuci şi ieşi din încleştare cu spatele, acoperindu-şi capul cu braţele. În spatele tufişului nu-l aştepta nimeni. Aleea se întindea pustie în ambele sensuri, întretăindu-se, la aproape cincizeci de paşi mai în faţă, cu alta mai lată. Stâlpi subţiri din lemn îşi scoteau capetele împodobite cu felinare deasupra boschetilor de laur şi mirt, răspândind în jurul lor o lumină difuză.

Ocoli tufele şi pătrunse pe nisipul neted. Îşi scutură hainele cu gesturi repezi, privind pe furiş în toate direcţiile. Se găsea în parcul care înconjura Templul lui Jupiter. Peste vârfurile teilor şi ale portocalilor se înălţau coloanele zvelte din marmură albă, terminate în partea superioară cu capiteluri dorice. Înaintă grăbit către capătul aleii, în direcţia templului. Dincolo de ultimii copaci exista un loc gol, îngrădit cu garduri subţiri din nuiele – locul unde credincioşii aduceau animale pentru sacrificiu. Îl lăsă în dreapta, se strecură pe lângă treptele lungi şi ieşi fără niciun necaz pe strada principală.

Lumina unui felinar portabil îl izbi în obraz şi Charles Sebastian Percier o recepţionă asemenea unui pumn: se clătină şi-şi duse ambele palme la ochi.

— Hei, cetăţene, de unde naiba vii la ora asta? Vitruvius, trage-te mai încoace să vezi un specimen rar, parcă ar fi picat din Secolele Superioare!

Soldatul se desprinse din umbra unui zid, întinse sulița şi-i atinse pieptul, oprindu-l.

— Să nu care cumva să-ţi treacă prin minte să fugi! îl ameninţă, dar lui Percier nu-i ardea de aşa ceva. N-ai limbă? Sau vii de la banchetul nobilului Petronius şi ţi-ai înghiţit-o printre cupele cu vin de Santos şi de Chianti? Ce zici, Vitruvius, flăcăul ăsta tomnatic nu pare într-o formă deosebită, nu?

Vitruvius se ridică de pe locul unde stătea întins, îşi trase, la rândul său, sulița la îndemână şi-şi potrivi sabia scurtă la cingătoare. Percier observă tunicile din piele şi panaşurile lungi cu pene albe, semn că patrula respectivă făcea parte dintr-un ordin cunoscut în oraş. Se întrebă dacă să le solicite

ajutorul sau să facă pe beatul, aşa cum îi sugerase soldatul, şi să-şi vadă singur de drum.

Până la urmă, hotărî că prima variantă era mult mai bună, având în vedere timpul tot mai scurt care-i mai rămăsese până la miezul nopții.

— Nu vin, mormăi şi scuipă alături o spută întunecată şi groasă, ci merg la banchetul nobilului Petronius. Mă numesc Aristarccus şi sunt consilierul de taină al Cezarului. Ridică din umeri. Minciunile îi veneau pe buze una după alta, de parcă i le-ar fi dictat cineva. Am pentru arbitrum elegantiare o poruncă din partea Împăratului. Numai că, în drum spre vila lui, am fost atacat de oameni necunoscuți şi a trebuit să fug, ca să-mi salvez viața. M-am rătăcit şi abia acum câteva clipe am descoperit că Templul lui Jovis este pe aproape. Sunteți buni să mă îndrumați spre casa patricianului?

b. Arbitrum elegantiare

Rareori, soldații trimişi în patrule de noapte aveau ocazia să întâlnească oameni din anturajul Cezarului şi pe o asemenea ipoteză îşi construise Percier elucubrațiile. Cum să verifici în puterea nopții identitatea unei persoane, fără să dispui de un serviciu de informații cu activitate permanentă? În cel mai nefericit caz, putea fi arestat şi dus la închisoare până a doua zi. Dar era aproape sigur că soldații n-ar fi riscat să arunce după gratii un posibil sfetnic de taină al Împăratului, deoarece, dacă a doua zi identitatea sa ar fi fost confirmată, urmau să-şi piardă slujbele şi, poate, chiar şi

capetele. Se ştia că Împăratul nu glumea cu cei care, din reavoință sau din întâmplare, îl supărau cu ceva. Iar decapitările în rândul armatei regulate constituiau un element de distracție pentru Curte, la fel ca oricare altul.

Soldatul numit Vitruvius se dezmetici primul şi făcu semn către dreapta cu sulița.

— Nobile Aristarccus, drumul domniei-tale duce către Grădinile Cezarine. Dincolo de ele începe Aleea Fortunei, iar casa lui Petronius se găseşte chiar la intrare. Dacă vrei, te însoțim până la Grădini, tot trebuie să vizităm şi acest sector şi niciun efort nu este prea mare pentru a-l sluji cum se cuvine pe mărețul Cezar.

— Dacă nu aveți altceva de făcut... acceptă el, cam în doi peri. Cât facem până acolo?

Soldatul Vitruvius înălță din umeri.

— Puțin. Mult mai puțin decât ți-ar trebui să goleşti o carafă cu vin.

Porniră, soldații înainte, el urmându-i îndeaproape, uluit de acest dram de noroc, oferit pe neaşteptate de caeca Fortuna. Atâta vreme cât era însoțit de o patrulă a Împăratului, nu i se putea întâmpla nimic rău. Sau aproape nimic, îşi luă seama imediat, amintindu-şi că în Corassan existau forțe stranii, care se puteau juca cu volutele Timpului Linear.

Ocoliră pe departe impunătorul templu, cufundat în întuneric, şi păzit din fața treptelor de statuia semeață a zeului, imaginat asemenea unui roman furios, înfăşurat într-o mantie drapată, cu o ramură de laur în mâna stângă şi cu un trăznet impunător din bronz în cea dreaptă. Trecură pe lângă o casă în ruină, de unde-i lătrară câțiva câini vagabonzi, depăşiră firma ruginită a unui birt aflat într-un beci,

de dincolo de uşile căruia, tivite cu margini înguste de lumină, răzbătea o larmă stridentă, se apropiară de malul fluviului şi cotiră pe o stradă întunecoasă, pe care Percier n-ar fi apucat-o niciodată de unul singur în puterea nopții. Când aceasta se termină, în apropierea unui chei simplu, din lemn, la capătul căruia se legănau mai multe bărci legate cu parâme de babale, soldații se opriră şi cel care-l acostase lângă templu îi făcu semn cu sabia spre dreapta.

— Acolo, Înălțimea-Voastră, imediat după dâmbul acela, se află Aleea Fortunei. Vedeți, chiar alături încep Grădinile Cezarine. Nu putem merge mai departe, deoarece sectorul nostru ține până la acest ponton. Drum bun şi, când veți avea timp, amintiți-vă şi de noi. Lucillius şi Vitruvius, din Legiunea a III-a Germinia.

— O să-mi amintesc, promise bărbatul şi porni imediat în direcția indicată, ca să evite orice fel de cerşetorie deghizată din partea foştilor săi protectori.

Din vârful dâmbului, apele întunecate ale fluviului sclipeau uleios, asemenea unei piei de şarpe boa constrictor. Un şarpe uluitor, îşi umezi el buzele, străduindu-se să uite de durerile trupului atât de greu încercat. Un şarpe fără cap şi fără coadă, care țâşnea dintr-o conductă uriaşă, la aproape 12 km în amonte, formând o cascadă superbă într-un bazin octogonal, şi se sfârşea la mai puțin de 15 km în aval, pătrunzând într-o peşteră artificială, de sub peretele falsului munte, străbătând mulțimea nenumărată de purificatoare şi de filtre, care aveau misiunea de a-i limpezi complet undele, şi îşi încheia periplul într-o altă conductă gigant subterană. Motoare de forță îi accelerau mişcarea, trimițându-l îndărăt, către aparentele izvoare.

O lume-jucărie pentru nişte fiinţe-jucărie, îşi spuse şi coborî repede dealul, atent să nu se agaţe de vreo rădăcină sau să nu lovească vreun colţ de piatră. O lume în care exista, trebuia să existe un răspuns la întrebările lui. Şi nu numai la ale lui.

Pătrunse pe aleea pavată cu dale de lemn şi marcată din loc în loc de stâlpi de iluminat bine întreţinuţi şi vopsiţi până la jumătate în ocru. De o parte şi de cealaltă se întindeau grădini mari, adăpostite de garduri de lemn, în mijlocul cărora se ridicau acoperişurile ţuguiate ale vilelor. Arbiter elegantiare locuia în cel mai select cartier al capitalei desfrâului, mai elegant şi mai impunător chiar decât cel al Colisseumului, în centrul căruia trona Palatul Cezarilor şi clădirea somptuoasă a Senatului. Din câte aflase despre el de la Eunice, Petronius era un bărbat invidiat de toată lumea, chiar şi de către Cezar, pentru gusturile şi pretenţiile pe care le avea de la modul de viaţă în care trăia. Nu neapărat luxul, cât mai ales rafinamentul acestuia, îl impusese în decadenta viaţă romană, iar acest lucru se putea vedea chiar şi în aspectele minore ale existenţei sale, ca de pildă alegerea locului unde-şi înălţase vila.

Descoperi repede vila lui Petronius. Un sclav nubian, înalt şi foarte zvelt, numai cu o legătură albă de şifon petrecută peste şolduri, şi cu o torţă cu mâner de aur în mâna dreaptă, îi îndruma pe oaspeţii care nu conteneau să sosească, în ciuda orei înaintate. Musafirii care sosiseră cu mult înainte ieşeau din casă fugărind spre aleile grădinii fete echipate în nimfe sau goale în întregime, numai cu o pereche de coarne subţiri de căprioară prinse de tâmple cu un cerc de argint. Cei mai puţin beţi reuşeau să le prindă de câte-o mână sau

de un picior şi porneau târâş cu surprinzătorul vânat către cel mai apropiat tufiş, fără să țină cont de rugămințile victimei.

Percier aprecie dintr-o privire că nu exista niciun pericol. Distracția aflată în plină desfăşurare constituia un paravan perfect pentru intențiile sale. Se apropie de sclav şi-l întrebă unde l-ar putea găsi pe stăpânul său. Acesta zâmbi strâmb şi clătină din făclie în stânga şi în dreapta, în semn că nu ştia. Era posibil ca însuşi Petronius să le fi dat dispoziție slugilor sale să nu spună unde se afla, pentru a scăpa de pisălogeala nemulțumiților. Ridică din umeri şi-şi apropie fața de cea a nubianului, încruntându-se.

— Vin din partea Împăratului, vierme, şi dacă nu-i transmit mesajul său imediat, îndată ce soarele va răsări vei atârna deasupra unui rug, cu burta despicată! Şi acum, îndrăzneşte să-mi spui că nu ştii unde este nobilul Petronius!

Amenințarea avu efect instantaneu. Scalvul se închină supus şi-l rugă, prin semne, să-l urmeze. Era mut, constată bărbatul şi urcă scările în urma acestuia. Obiceiul de a tăia limbile sclavilor care aveau acces la tainele stăpânilor era foarte răspândit în Antichitate şi se părea că nici Petronius nu scăpase de el, în ciuda faimei sale de om cult şi rafinat. Sau poate că aşa-l cumpărase, ridică el din umeri şi pătrunse în atrium, ocolind un grup de bărbați şi femei care dormeau la întâmplare, răsturnați unii peste alții, pe podeaua acoperită cu blănuri de leopard, cu cioburi de amforă şi cu resturi de vomă albă.

Sclavul îl conduse printr-o serie de holuri înguste, împiedicându-se mereu de numeroşi sclavi ce urcau dinspre bucătărie cu tăvi cu mâncare sau cu amfore înalte cu vin, şi se opri înaintea unei perdele subțiri, dar netransparente, se

înclină adânc şi porni înapoi, nu înainte de a aprinde torța aflată în firida din dreapta. Lumina palidă, cerată, a acesteia, îi desenă conturul pe zidul opus. Semăna cu cel al unui diavol pus pe rele.

Percier stătu o clipă la îndoială, rezemându-se de zid. Ce să facă mai întâi? De dincolo de muselină nu răzbătea niciun sunet. Pesemne că stăpânul casei ațipise, obosit după atâta petrecere, sau poate că redacta vreun act important. Îşi privi ceasul de la încheietură. Ajunsese cu ceva mai puțin de o jumătate de oră înaintea miezului nopții. Cum avea să-l determine pe nobilul Petronius să-i indice locul unde se afla blestemata de trecere? Ce-ar fi trebuit să-i spună? Eunice nu-i dăduse nici măcar un indiciu.

Se strâmbă nervos şi, cu un gest decis, ridică perdeaua. Pătrunse în semiîntunericul de dincolo cu sentimentul unui déjà-vu. Sala de odihnă era fastuoasă, cu plante ornamentale imense, dispuse în jurul unui havuz construit direct în pardoseală. Două torțe subțiri şi îndepărtate, una cu lumină albastră, cealaltă cu lumină cerată, conturau straniu trupul unui bărbat aproape în vârstă, cu părul înspicat, care lăsa impresia că doarme, răsturnat cu fața în sus într-un şezlong scund din răchită.

Percier simți un fior urcându-i pe şira spinării şi se cutremură involuntar. Se apropie de havuz, căutând cu privirile pe după obiecte. Petronius se afla singur în singurătatea de gheață a încăperii.

Era mort. Pe mâna stângă, cufundată până la cot în apă, se încolăceau şerpii roşii ai şuvițelor de sânge, care se risipeau, din ce în ce mai anemici, din venele retezate.

34. Lumea Ultimului Arc

„Întrucât nu putem cunoaşte întregul,
viaţa noastră nu poate fi decât încercare."
Karl Jaspers

— Pare incredibil, spuse încet de tot doctorul, aranjându-şi dunga pantalonilor. Poate că şi este, pe undeva, incredibil. Nu ştiu foarte exact. Toate aceste nenorociri, toţi aceşti morţi, cum le-ai spus dumneata, folosesc unei singure persoane. Care habar nu are de asta. O persoană care trebuie salvată de ororile acestei lumi. O persoană care poartă numele de cod Chuk Sparrow şi este şerif în acest orăşel imaginar, Atlantic River.

Îşi simţi plămânii invadaţi de un val de aer fierbinte şi insuficient oxigenat. Strânse atât de tare între degete pervazul ferestrei, încât mâna i se albi până la încheietură. Chuck Sparrow, îşi spuse în gând, nu te-ai trezit. Chuck Sparrow, te afli în plin coşmar şi faptul că nu-l deosebeşti de realitate e la fel de grav ca şi o crimă.

— Nnu... bâigui. Nu pot... să te cred. Nu vreau să mai aud nimic până când nu ajungem la Secţie şi nu vorbeşti de faţă cu un martor, în compania unui avocat. Constituţia îţi dă dreptul să angajezi un avocat şi să nu vorbeşti decât în prezenţa lui, iar dacă nu-ţi poţi permite, statul îţi angajează un apărător din oficiu şi...

— Şerifule, aici nu este vorba despre nicio crimă, spuse rar Cortland. Mike Ostrand, da, admit că a fost ucis, dar în această seară, în casa Ostrand nu s-a produs nicio crimă. Este vorba de trei cazuri de sinucidere şi atâta tot.

— Şi atâta tot?! rămase cu gura căscată Chuck.

— Pe mânerul pistolului de lângă cadavrul maiorului vei descoperi numai amprentele lui; acelaşi lucru şi în cazul ceştii cu urme de cianură din bibliotecă, numai că acolo amprentele îi aparţin lui Dugan. Iar în cazul Sylviei, nu veţi descoperi decât un caz de asfixie biologică: şi-a blocat, prin proprie voinţă, activitatea muşchilor cardiaci şi sângele oxigenat nu a mai părăsit plămânii. Te vei chinui degeaba, nu înţelegi? Pentru orice fel de eventualitate, există chiar şi nişte scrisori explicative ale gesturilor de suicid. Dar niciodată, Sparrow, niciodată nu a fost nevoie de ele până acum.

Dincolo de uşă se auzi sunetul unor paşi ce se apropiau, apoi o ciocănitură vibră în tăblia de lemn.

— Sunteţi acolo, domnule? Vocea lui Matthew tremura uşor. Tocmai am primit un curier din partea domnului Skinner, care vă roagă să lăsaţi totul baltă şi să mergeţi imediat la dumnealui. Vă aşteaptă în birou, la Primărie. Domnule?

Şeriful se desprinse de toc, gata să pornească spre uşă. Cortland clătină din cap în fotoliu şi-i arătă cu degetul la ceasul-brăţară.

— Cincisprezece minute... şopti. Numai cincisprezece minute, şerifule, după care poţi să acţionezi cum te taie capul.

— Domnule?! stărui îngrijorat Goldshield de cealaltă parte a uşii.

— E-n regulă, Matthew, mormăi după câteva clipe de ezitare. Spune-i curierului să-i transmită domnului primar că voi ajunge la biroul său în cel târziu o jumătate de oră.

— Da, domnule. Să continui adunarea probelor şi înregistrarea evidenţelor?

— Da. Şi, Matthew... Ai găsit cumva, pe lângă victime... vreo scrisoare sau vreun bilet... un mesaj scris de mână?

— Aş fi vrut să vă spun în clipa în care aţi fi venit în bibliotecă, ca să vedeţi clasarea evidenţelor, în cazul Dugan Velador, domnule. Sunt... cum să spun... două note explicative, care susţin că, în fiecare caz în parte, ar fi vorba despre o sinucidere. Vreţi să intru şi să vi le arăt?

— Nu. Mai bine nu, Matthew. Mergi şi fă-ţi treaba.

Paşii se îndepărtară în liniştea coridorului. Chuck îşi muşcă buza de sus şi se apropie de sofa. Se lăsă într-un genunchi şi cercetă podeaua, apoi se aplecă şi privi sub canapea.

— Dacă te interesează nota explicativă a gestului Sylviei... Uite-o, aici. O folosisem ca semn de carte, înainte de sosirea voastră. După cum o să te convingi singur, are exact acelaşi conţinut ca şi celelalte două. Ascultă: „De bună voie şi nesilită de nimeni, îmi pun capăt zilelor, în speranţa că gestul meu va ajuta la trasarea Triunghiului şi la deschiderea porţii către Lumea Ultimului Arc, pentru ca, în felul acesta, spaţiul în care fiinţăm să îşi încheie, în fine, inutila existenţă. Fie ca osânditul să-şi afle izbăvirea!". Semnat: Sylvia Quintodo Ostrand. Mai avem 12 minute, şerifule. Exact timpul necesar pentru a-ţi răspunde, ca de fiecare dată, la trei întrebări. Ascult.

Avea gâtul uscat de tot, dar ştia că nu va merge să caute un pahar cu apă. Se mulţumi să îşi umezească buzele cu vârful limbii. Durerea surdă din spatele ochiului încetase şi, odată cu ea, şi gustul vomei. Poate că nu era un vis, se gândi şi se aşeză la picioarele moartei, ferindu-se să atingă vârfurile ascuţite ale pantofilor negri. Poate că era o realitate cumplită, pe care încercase, inconştient, s-o ocolească, din spaima viscerală de a nu se trezi în mijlocul ei, în ipostaza de implicat. Aşa cum sugera bărbatul cu păr alb din faţa sa, care-l privea acum aproape compătimitor. Trei întrebări, repetă ca

pentru a se autoconvinge. Instinctiv, simțea că Van Cortland avea dreptate, cel puțin în privința asta. Trei întrebări... tresări. O adiere slabă a aducerii aminte făcu să vibreze dincolo de osul teşit al frunții o anumită diviziune subcorticală şi Chuck ştiu că, undeva, într-un timp nedeterminat, mai trăise o dată această secvență şi mai ascultase o dată răspunsurile ce urmau a fi formulate. Viitorul ce se închide deasupra trecutului, se strâmbă şi-şi muşcă iar buza superioară, până ce gustul sărat al sângelui îi umplu gura.

— Ce reprezintă Lumea Ultimului Arc? întrebă rar, cu toți muşchii încordați, de parcă s-ar fi pregătit să țâşnească de pe sofa.

— Nu ştim prea bine, răspunse doctorul şi-şi şterse mâinile de transpirație cu batista. Bănuim că reprezintă un coridor de trecere dinspre un sector de spațiu paralel. Un coridor prin care ai sosit dumneata. Triunghiul morților deschide o poartă, Sparrow, îți aminteşti? Aşa scrie în cartea asta. Bătu cu palma în coperta din piele şi continuă: E o istorie criptică, ce durează de milioane de eoni, poate. Nu există mijloace de măsurare corectă a timpului într-o lume a cărei existență nu ține decât o zi, şerifule. O lume care repetă, la infinit aceleaşi coordonate, cu mici marje de variațiune între un ciclu şi celălalt. O lume construită special pentru a fi o închisoare corecțională pentru o singură entitate, trimisă aici nu se ştie din ce parte a Universului, pentru nu se ştie ce vină.

— Eu... se auzi vorbind cu o voce străină Sparrow.

Doctorul înclină din cap, fără să spună nimic. În ochi îi lucea o luminiță îndepărtată şi de pe față îi dispăruse orice urmă de ironie.

— Eu... repetă celălalt, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă. Doctore... Cine a descoperit sistemul?

Cortland clătină din cap.

— Nici asta nu ştim. O zi, şerifule, atâta avem timp şi voie să scotocim după informații. După care uităm. Până ce, a doua zi, cele câteva semne care răzbat prin plasa clipelor Stingerii ne dau de veste că lumea în care trăim este numai o fantoşă. Şi reluăm căutarea. Şi, în linii mari, repetăm aceleaşi gesturi, aceleaşi vorbe, aceleaşi gânduri. Mike Ostrand moare pe strada Hostia, fără să-şi amintească de faptul că a mai fost ucis de câteva mii sau poate sute de mii de ori înainte; Skinner îşi reia lupta zadarnică pentru un alt fotoliu de primar, iar Sylvia, Dugan şi Powell se sinucid, cu un eroism simplu până la barbarie, într-un gest repetitiv, care le lasă, cel puțin, speranța că vor descoperi, în sfârşit, capătul drumului. Capătul drumului... Este numai un fel de a spune. Moartea, pricepi, şerifule? – moartea ar fi o binecuvântare pentru nişte ființe care nu trăiesc decât pentru o singură zi. Cea mai teribilă otravă pentru actorii piesei o constituie uitarea. Când sună stingerea, uităm tot ce-am achiziționat din punct de vedere informațional până în acel moment. Am încercat să lăsăm bilete, să realizăm desene simbolice cu subiectele ce le voiam salvate pentru „a doua zi". Nimic nu rezistă trecerii.

Chuck îşi scutură umerii, înfiorat. Se întrebă ce făcea Matthew dincolo de peretele din dreapta sa şi cum ar fi reacționat, dacă ar fi aflat că nu este decât o marionetă, în mâinile unui misterios păpuşar.

— Te întrebi, probabil, cum de ştim, totuşi, să reluăm căutarea, dacă am uitat ce-am făcut ieri... sau alaltăieri... Cartea

asta este explicația. Cortland o ridică de pe masă. Cineva, iarăşi nu ştim cine, se pare că se opune, în mod indirect, experimentului de față. Şi a făcut să ne parvină acest Manual de magie neagră. Când ne trezim, îl găsim pe masa fiecăruia dintre noi, cei care ne aflăm acum aici. În el, există trei pagini, marcate cu semne de carte. Citind numai rândurile scrise cu litere aldine, aflăm tot ceea ce ți-am povestit până acum. Şi realizăm că singurul mod de a încerca să ne împotrivim este acela de a urma calea realizării triunghiului. Calea aşa-zis magică. Dar Manualul nu ne spune explicit care este persoana ce trebuie trimisă înapoi, în Lumea Ultimului Arc. Pe ultima pagină se menționează numai atât: imediat ce se stabilesc laturile triunghiului, ea îşi va face apariția. Şi va începe să-şi amintească. Îți aminteşti ceva anume, Sparrow?

Tensiunea prea mare îi strângea fruntea ca un cerc de fier. Îşi umezi din nou buzele. Se ridică zvâcnit şi atinse tocul subțire al pantofului moartei. Piciorul alunecă într-o parte, dezvelind marginea brodată a unui furou albastru. Merse din nou către fereastră şi-şi lipi fruntea de geam, încercând să descopere prin perdeaua de întuneric piața Primăriei. Ceva îi spunea că acolo exista un element ce ar fi permis conturarea jocului de puzzle în care se destrăma, cu repeziciune, identitatea sa. Îşi amintea, oare, într-adevăr ce...

Statuia Peregrinului Necunoscut! Închise pleoapele.

— Îmi amintesc, răspunse, simțindu-şi gura plină cu vată. Cred că îmi amintesc, se corectă. Undeva, în nemărginirea Universului...

Doamne, ştiuse o mulțime de lucruri, însă nu avusese acces la ele! Planeta aceea pierdută în pustietatea unui sector galactic oarecare... Bătălia necruțătoare dintre...

— ...există două Forțe uluitoare. Binele şi Răul, dacă ai vrea să le numeşti cumva, deşi numele nu prezintă nicio importanță. Pentru că nu există un standard comun, cu care să le compari. Forțe pentru care crearea din neant a unei lumi-recluziune, în care sunt expediați cei ce săvârşesc erori, reprezintă o joacă oarecare. Încleştarea dintre ele ține de miliarde de eoni. Galaxii s-au născut şi au pierit, găuri cosmice au crăpat harta cunoscută a spațiului, civilizații stranii au înflorit şi s-au spulberat. Lupta însă...

Se răsuci şi privi orb în direcția doctorului.

— Nimic din toate astea nu vă privesc însă pe voi. Jocul s-a sfârşit, Cortland. Accesul la memorie mi-a fost, în sfârşit, permis. Nu mai există decât o singură întrebare, după cum singur spuneai: cine este necunoscutul care a vrut să mă ajute? Expeditorul Manualului?

Van Cortland ridică încet din umeri.

— Cine poate şti? Dacă aş crede în existența lui Dumnezeu, ți-aş spune că el. Dar Universul e pustiu în materie de zei. Sau, cel puțin, aşa îmi închipui eu. Nu ştiu nici măcar dacă, în noaptea asta, triunghiul a funcționat, în sfârşit. Dacă vei pleca, sub îndrumarea lui Ishtar cel Albastru, aşa cum spune Manualul sau ne vom trezi iar, mâine dimineață, cu mintea goală de orice amintiri ale zilei anterioare. Dacă ne vom continua jocul de fantoşe, bâjbâind după adevăr. A mai rămas însă puțin de tot. Şi vom şti.

Chuck Sparrow se apropie cu paşi moi de uşă. Sub arcada stângă durerea se ivea din nou, ca o maree învolburată. I se năzărea că vede cercuri colorate, ce se întretăiau în figuri complicate şi lipsite de sens.

— Cât a mai rămas?

— Două minute. Trebuie să fac ceva anume?

— Nu ştiu. Doctore, ceea ce va urma acum nu s-a mai petrecut niciodată. Nimeni nu ştie nimic. De aceea, am să te rog să rămâi în camera asta, în următoarele cinci minute. Să nu ieşi, sub niciun motiv.

Cortland dădu obosit din cap. Degetele de la mâna dreaptă băteau darabana pe braţul fotoliului.

— Cred că n-o să ne mai vedem niciodată.

Sparrow se opri în pragul uşii, cu mâna pe clanţă. Îşi petrecu limba peste buze.

— S-ar putea ca lumea asta să dispară, spuse cu voce limpede. Şi-a încheiat rostul. Veţi descoperi odihna lucrurilor muritoare.

— S-ar putea, oftă celălalt. Dar dacă vii, într-adevăr, dintr-o lume care a învins moartea şi unde singura pedeapsă posibilă o constituie recluziunea în lumi-de-o-zi, înseamnă că moartea nu este, tehnic vorbind, posibilă. Ne vom transforma doar în altceva. Asta e tot.

Îşi lăsă fruntea în palme şi stătu aşa mult timp după ce foşnetul paşilor pe coridor se stinse într-o spulberare de fire de praf. Privi la ceas, urmărind cum minutarul fosforescent se apropie leneş de linia verticală a cifrei 12. Când sclipirea argintie înveşmântă încăperea într-o horbotă pâlpâitoare, închise ochii, străduindu-se să perceapă clipa trecerii în nefiinţă. Clipa în care creierul şi-ar fi încetat funcţionarea şi lumea sa interioară ar fi devenit neant. Ştia că nu avea cum să simtă durere, deoarece Peregrinii Necunoscuţi ce construiseră lumea-de-o-zi în care trăia trebuie că deţineau puterea de a o distruge într-o clipă.

Nu se întâmplă însă nimic. Deschise ochii. Sclipirea încetase, lăsând o tentă ruginie deasupra tuturor lucrurilor.

Privi spre canapea. Cadavrul Sylviei Quintodo dispăruse. Se îndreptă spre uşă.

Pe coridor nu era nimeni. Călca uşor, ca într-un vis. Poate că era chiar un vis. Poate că începuse noul ciclu şi începea, pur şi simplu, să uite. Deschise uşa salonului roz. Lumina ruginie pâlpâia, gata să se stingă. Cadavrul lui Powell din spatele măsuței Ludovic cu picioare curbate dispăruse. În bibliotecă nu mai intră: era sigur că trupul lui Dugan avusese aceeaşi soartă.

Van Cortland ieşi pe treptele de piatră albă. Un nor uriaş acoperise aproape tot cerul, ascunzând stelele. Oraşul nu se schimbase cu nimic. Luminile ferestrelor tiveau zidurile oarbe în chenare galbene. Reflectoarele Primăriei îşi uneau spoturile galbene în mijlocul Pieței Arbaletrierilor. Statuia Peregrinului Misterios era... Înghiți în sec. Statuia Peregrinului dispăruse. O lună uriaşă, albastră, cu o mulțime de cratere verzui, punea contururi fantomatice peste acoperişuri.

Triunghiul magic funcționase. Lumea Ultimului Arc răsărise de sub aripa protectoare a albastrului Ishtar şi ființa undeva sub stele. Chuck Sparrow bântuia acum prin cotloanele necunoscute ale coridorului, fără să mai aibă timp să se gândească în urmă. În urmă... La ei. Atlantic River – o pată minusculă într-un cer străin.

Van Cortland se aşează pe trepte, îşi prinse genunchii între brațe şi încercă să nu se lase podidit de lacrimi. Frământa între degete, într-un gest mecanic o arahnidă stranie, cu patru picioare, translucide, şi o antenă răsucită, asemenea unui arc, crescută din partea superioară a corpului.

35. Radio 3 M

„Clipa în care Terra, ca orice mamă,
avea să-şi ia rămas bun de la copii, se apropia cu repeziciune."
Arthur C. Clarke

Banda de telefonie stokaj Radio 3 M: Ce dracu' se întâmplă acolo, pe Coasta de Vest? Nu, nici vorbă, legătura cu Limerick şi San Diego nu se poate restabili până mâine dimineaţă, în cel mai fericit caz. Alo, eşti bună să repeţi ultimele cuvinte? Să-mi scot vata din urechi? Am s-o scot şi-o să ţi-o introduc ţie în acel loc pe care-l ştim cu toţii că-l foloseşti pentru aşa ceva, la fiecare sfârşit de lună, iubiţico! Cum naiba să nu fiu mojic, dacă pe aici pământul geme de aşa ceva? Mă străduiesc şi eu să mă menţin în pas cu vremurile. Pe la voi ce naiba se mai anunţă, în afară de sosirea înspumatului Micky? Lasă, dragă, că plăteşte postul, nu-ţi face tu griji din cauza asta, nici măcar nu am sunat pe taxă inversă. Şi ce dacă se înregistrează, e vorba numai de o amărâtă de bandă de stokaj, care va putrezi prin beciurile postului vreo 5 ani, până ce legea va permite incinerarea lor. Crezi că are cineva timp de pierdut cu verificarea lor? Ce accidente de tip evenimenţial, când în permanenţă nenorociţii ăia de ecologişti anunţă catastrofe una mai mare decât cealaltă şi tot nu-i ia nimeni în seamă până la viitoarele alegeri electorale, necum să facă vreun caz din asta? Spanac, mâine la prânz, Micky ăsta o să ne mănture şi pe noi cu o aripă şi gata. Ăsta crezi tu că e eveniment? Câţiva morţi acolo, se mai curăţă şi Port May-ul de beţivi şi de drogaţi. Sigur că-mi pasă, e vorba doar de un uragan, dar n-o să mai plec acasă în noaptea asta şi gata. Dorm în patul pliant din spatele cabinei de emisie,

nu-ți mai face griji inutil pentru cineva care nu merită asta. E vorba de mine, bineînțeles. Nu, în niciun caz acum. Peste o oră şi un sfert intru în emisie şi n-o să pot părăsi etajul nici dacă fac infarct. Dar pot să iau legătura cu vreo două agenții de presă prin mobil, ca să nu înregistreze ăştia ceva. Însă nu fac gestul decât dacă merită. Bine, dacă aşa zici tu... Unde? Repetă pe litere, ca să pot nota. R-E-G-E-N-C-Y? Ce-i asta, numele unui bar de drogați? O localitate pe malul lacului Aakrau? Cum?! Tocmai în Africa? La cioroii ăia împuțiți! Halal informație trebuie să mai fie... Bine-bine, promit că mă interesez. Dacă nu aflu nimic pe cale oficială, îl contactez pe Eduard Mallory, tipul de la Agenție, despre care ți-am mai vorbit. Deşi nu ştiu cât de mult poate să fie interesată Agenția de o informație din domeniul biologicului. În fine, te sun, cum aflu ceva nou. Ascultă, nu fii absurdă, sigur că nu vorbesc cu nimeni altcineva. Spanac, nu mă interesează, iubito, fac asta din cavalerism medieval, verific numai informația şi ți-o pasez. Faci ce crezi tu cu ea. Oricum, 3 M nu transmite decât ştiri cu caracter local. În regulă, închid, deoarece mi se face semn să predau fişele cu ştiri inserorului. Ne mai auzim zilele astea...

Priza I Radio 3 M: Oameni buni, mă bucur că suntem din nou împreună, oriunde v-ați afla în aceste momente, atât de fierbinți şi de transpirate pentru biata noastră regiune. După ce colegii mei de la INFO P.M. v-au ținut cu respirația tăiată timp de 30 de minute, emițând atâtea ştiri de senzație în eter şi în pavilioanele urechilor voastre, încât aproape că au epuizat stocul de unde radio al instituției pentru aproape o săptămână, mă aflu în fața microfonului cu intenția de a vă ajuta

să treceți mai ușor peste canicula după-amiezii, oferindu-vă sfaturi otrăvitoare în legătură cu ceea ce vi se va întâmpla în următoarele ore. Nu părăsiți deci lungimea de undă de 67,4 kilohertzi, chiar dacă urmează spotul publicitar al sponsorului nostru numărul 1 – FIRMA COSM / OIL LTD., realizatoarea celui mai bun ulei pentru motoarele veșnic însetate ale mașinilor voastre! Ne reîntâlnim cu știri senzaționale peste numai 2 minute.

Replica prizei I: Prezentul e cel mai bun timp pentru lucrurile ce au viitor. Radio 3 M vă oferă frânturi din acest viitor, despre care sperăm că ne va rezerva la fiecare o felie din cel mai bun tort – cel al existenței fericite. Radio 3 M o să vă fericească pe toți, în premieră absolută, în acest unic și inegalabil prezent, cu câteva știri realizate la cel dintâi și cel mai straniu Festival al Sonorizării din acest Final de Mileniu. Mai înainte de a intra în direct cu reporterul nostru aflat în clădirea Muzeului Arhitecturii, unde se derulează lucrările Festivalului, avem deosebita plăcere să vă informăm că, în sfârșit, a fost desemnat câștigătorul din acest an al concursului CEL MAI FIDEL ASCULTĂTOR. El este... țineți-vă respirația... ei bine, sorții l-au desemnat câștigător pe Lawrence Olivier Hall, profesor doctor asociat la Universitatea Arizona, reputatul specialist în antropologie, colaborator de prestigiu al mai multor publicații și posturi de radio și televiziune din America și din Europa. Profesorul Hall se găsește acum nu pe malurile lacului Aakrau, cum ați putea presupune, dacă ați ascultat emisiunile noastre de ieri, ci în drum spre plajele însorite ale minunatului arhipelag, care se cheamă Bahamas. Timp de 30 de zile, domnul Hall va fi

de negăsit pentru colaboratorii şi rudele sale, deoarece condiția pusă de postul nostru de radio şi acceptată chiar din prima clipă de distinsul nostru client a fost aceea a păstrării unui incognito complet. Să ne bucurăm, deci, de norocul neaşteptat al fidelului nostru ascultător şi să numim pentru urechile dumneavoastră firmele care au făcut posibil acest voiaj de vis...

Replică sonoră live Radio 3 M: Ultimele ştiri pe care antena noastră le trimite către creierele voastre sunt fierbinți de tot, prevestind temperaturile din vremea apropiatei înserări. Vă rugăm să vă păstrați tonusul optimist şi, mai ales, calmul. Pentru că o să aveți nevoie de el. Colegii noştri de la Secția Meteo ne dau iar emoții pentru acest agitat sfârşit de săptămână. Dar Dumnezeu e unul singur şi vă asigurăm că veghează, în adâncimile aproape albastre ale cerului asupra voastră. Asupra noastră. Pentru toți credincioşii lumii şi pentru mulți alții pe lângă ei, începând din acest moment, urmează ACTUALITĂȚILE de amiază. Saul, fii pe recepție, ai cuvântul...

Saul ACTUALITĂȚI Radio 3 M: Lume-lume, Saul-Nebunul vă spune bun-găsit pe undele furtunoase şi fierbinți ale celui mai ascultat post de radio din Port May şi din împrejurimi! Am pregătit pentru urechile voastre, deja aproape surde din cauza inepțiilor emise de posturile aşa-zis concurente, câteva ştiri trăznet, care vă vor zdruncina serios nervii în această înserare. Sunteți pe recepție? Trei-doi-unu... START!

San Diego, California – Şaisprezece birouri zgârie-nori şi două sute zece clădiri de locuit cu şapte, opt şi nouă etaje

s-au prăbuşit sau au fost grav afectate de unda seismică de 7,4 grade pe scara Richter, care a traversat regiunea de la nord la sud, în urmă cu şase ore şi jumătate. Surse demne de încredere din cadrul Poliției locale au anunțat că în timpul evenimentului au fost rupte sau decalibrate, din cauza torsiunii, majoritatea conductelor de gaze care alimentau oraşul, existând pericolul producerii unor incendii devastatoare. Informația nu a putut fi verificată până în prezent şi nici confirmată de Comandamentul Corpului Pompierilor civili, din cauza întreruperii totale a legăturilor telefonice cu zona sinistrată. Există indicii că la marginea oraşului ar fi apărut întinse bălți de petrol de stâncă, o substanță minerală, parțial asemănătoare petrolului din punct de vedere al compoziției chimice, existând pericolul declanşării unor adevărate „mări de foc" în jurul oraşului, bariere care ar putea limita drastic accesul din şi înspre oraş. Vom reveni cu amănunte în Cronica Neagră de la orele 18:30.

Port May – Festivalul Sonorizării, aflat la prima sa ediție în oraşul nostru de pe coasta Pacificului, a condus la realizarea primului Buletin Informativ din Viitorul Apropiat. Ați auzit bine, nu e o glumă, ci un fapt cât se poate de real, repet, a fost realizat primul Buletin Informativ din Viitorul Apropiat! Utilizând în domeniul presei sistemul logistic Riemann, care se opune ideii că trăim într-un spațiu unde nu există loc decât pentru logica clasică de tip aristotelic, jurnaliştii aflați în Sala de Marmură a Palatului Artelor au reuşit să contureze primele ştiri din viitor. Radio 3 M a obținut, în avanpremieră pentru dumneavoastră, două asemenea ştiri, pe care le va difuza chiar în clipele următoare. Rugăm radioascultătorii noştri cu probleme de cord să dea sonorul la

minim timp de 2' și 28". Mulțumim cu anticipație. Și acum, cele două materiale promise:

* Uraganul Micky, care a devastat în cursul nopții precedente o bună parte din localitățile de pe Coasta de Vest, se va transforma într-o furtună perenă, care va străbate neîntrerupt teritoriul Statelor, fără posibilitatea de a fi combătut în vreun fel. Singura informație sigură privind originea sa a fost furnizată meteorologilor de către sonda spațială marțiană „Minimal Mars", aflată în drum spre planeta roșie, care a fotografiat în ultraviolet un straniu punct negru, aflat la altitudinea de 48.000 km deasupra Africii de Sud. După toate probabilitățile, aici s-a deschis un fel de dop aerian, prin care atmosfera terestră este suptă treptat într-un alt spațiu, având ca efect imediat apariția acestui uragan etern.

* Declanșarea primelor experimente nucleare în troposferă de către savanții unor laboratoare militare și civile din Statele Unite, Canada, Marea Britanie, Franța, Rusia, Germania și Australia, având ca scop declarat determinarea închiderii rupturii de spațiu, care amenință, în timp, cu extincția biosferei Pământului, a declanșat reacții diverse în mediile politice și civile ale statelor neimplicate. În vreme ce China, Noua Zeelandă, Germania, Brazilia, Coreea, Panama, Venezuela și Mexicul au manifestat un acord prudent, Belgia, Elveția, Spania, Portugalia, Thailanda, India, Israelul, Siria și celealte state din Orientul Mijlociu au protestat vehement la Organizația Națiunilor, acuzând statele implicate de amenințare genetică la adresa tuturor cetățenilor lumii. Efectele radiațiilor nucleare nu pot fi controlate decât parțial, au afirmat purtătorii lor de cuvânt, iar afirmația că majoritatea lor se vor risipi în spațiu nu poate să

fie decât o simplă ipoteză. Africa de Sud a anunțat deja că, la aproape 3 luni de la declanşarea primei serii de explozii dirijate, în spitalul din localitatea Regency, provincia Mosorewenta, s-au născut primii copii afectați de radiații – trei băieți şi o fetiță, care au degetele picioarelor în formă de gheare de pasăre, iar jumătatea inferioară a corpului este acoperită cu o piele solzoasă foarte tare.

Replica prizei II: Oameni buni, dacă nu ați leşinat încă şi dacă mai sunteți capabili să stați cu urechile ciulite la cel mai bun post de radio din Port May, vă atrag atenția că puteți încă să vă înscrieți în cel mai tare concurs al verii, lansat de emisiunea cea mai audiată din această vară – TOP AUDIO 3 M...

36. a. Soledad, trimisul diavolului

„Un călăreț se pierde-n negura-nserării.
Ce drum l-aşteaptă oare la marginile zării?"
Omar Khayyam

Charles Sebastian Percier se simți mai liniştit ca niciodată în viața lui. Privea către cadavrul din față cu un fel de detaşare neumană, de parcă ar fi urmărit o emisiune la holovizor sau ar fi asistat, de pe banca unei arene, la spectacolul morții petrecut cu câteva zeci de metri mai jos de el. Un spectacol pentru care plătise şi care nu-l putea atinge în niciun fel.

Îşi lovi fruntea cu arătătorul, testând realitatea clipei: mai întâi fusese blestemata de Nathalia, apoi piticania, apoi Sole-

dad, apoi Hilterus... Apoi Leonard, entitatea ce pretindea că venea din alt univers, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu locuitorii Corassanului. Cu el, actorul ce nu-şi putea lepăda masca de pe față pentru a-şi afla identitatea. Doamne, singura sa legătură cu toate întâmplările trecute şi cu viitorul ce pândea undeva, în Non-Linear, era un om necunoscut şi mort! Un om care, după toate probabilitățile, fusese ucis cu puțin timp înainte ca el să ajungă pe Aleea Fortunei.

Se apropie de cadavru şi se aplecă deasupra lui. Petronius avea o față lată, puternic ridată la colțurile ochilor. Trăsăturile îi erau perfect destinse, ca şi cum şi-ar fi acceptat moartea cu detaşarea celui ce nu are nimic de pierdut.

— Noi doi avem o femeie ce ne apropie şi ne desparte, nobile Petronius, spuse încet şi încercă să nu ia în seamă tremurul vocii. Eunice ți-a luat-o cu puțin înainte, numai că moartea a fost opțiunea ei. Ori poate că şi a ta? N-are importanță. Secretul trecerii... poate că nici el nu mai prezintă vreun interes la ora asta. Lumea... Corassanul se va închide încă o dată, ca o corolă de floare. Ce s-ar fi întâmplat, dacă aş fi ajuns la timp?

Petronius continuă să rămână mut. Un papagal țipă speriat în spatele unei plante ornamentale. Percier îşi ținu suflarea pentru o clipă: de pe hol, venea sunetul stins al unor picioare încălțate în sandale. Putea să fie doar un sclav. Sau un soldat din garda pretoriană...

Alergă în dreapta intrării, ascunzându-se în spatele uriaşului vas de porțelan plin cu ulei parfumat. Muselina se învolbură şi în prag îşi făcu apariția o femeie, îmbrăcată într-o togă roşie, cu chipul acoperit de un voal egiptean. Bărbatul se trase un pas în lateral, ajunse în stânga ei şi, mai înainte

ca aceasta să se dezmeticească, o prinse cu antebrațul de gât, împingându-i trunchiul în față. Femeia se zbătu violent, dar Percier continuă să strângă, fără să știe exact de ce făcea asta. După câteva clipe, trupul cuprins în cleștele brațelor se înmuie, iar el îl lăsă să cadă pe podea. Numai că, împotrivindu-se legii gravitației, corpul nu vru să se prăbușească, ba, mai mult, țâșni într-o parte, fandă puternic și-i expedie un pumn drept între ochi. Aproape imediat, execută o rotație pe brațe și, în vreme ce corpul trasa prin aer cercul, unul dintre picioare îl izbi în bărbie, azvârlindu-l în direcția vasului de porțelan. Atins, acesta șovăi o clipă într-un echilibru instabil, apoi căzu și se sparse cu un zgomot surd. Valul de ulei se întinse cu iuțeală peste tot, mânjind obiectele. Picioarele femeii atinseră podeaua, tălpile alunecară ca pe tobogan și necunoscuta ateriză alături de el.

Gemând de durere, Percier reuși să întindă mâna dreaptă și să smulgă vălul.

— Soledad?! strigă, uluit și speriat. Ce naiba cauți aici? Acum? Ai venit să mă omori, nu-i așa?

Femeia îl plesni peste mână, dar nu tăbărî pe el, așa cum se aștepta. Se ridică, mișcându-se cu precauție, se agăță de una dintre coloane și se împinse puternic într-o parte. Ateriză aproape trei metri mai departe, pe o împletitură de trestie vopsită în culori țipătoare. Se așeză în fund și începu să-și curețe în grabă picioarele de uleiul alunecos.

Percier nu îndrăzni să se miște încă din loc, întrebându-se care va fi mișcarea următoare. Își amintea foarte bine de reacția ei violentă la auzul veștii despre moartea acelui necunoscut Omar Khaym, pentru ca să se îndoiască de faptul că prezența ei ar fi avut o cât de mică șansă să fie întâm-

plătoare. Şi nici măcar nu putea să fie foarte sigur de faptul că era complet străină de felul în care Titus Petronius Nigerianus privea neantul de dincolo de cortinele căzute ale pleoapelor.

— Nu, nu l-am ucis eu pe acest patrician, dacă asta voiai să întrebi. Soledad se ridică în genunchi, îşi potrivi bentița de metal pe frunte, apoi îşi şterse palmele de împletitură. Eu nu mă folosesc de astfel de artificii greoaie. O lovitură cu muchea palmei peste omuşor este mai eficientă şi mai curată. Nu neg însă faptul că, până în urmă cu câteva ore, dacă aş fi ştiut că pe el îl cauți, ar fi fost cea dintâi victimă a mea din seara asta.

Se săltă în picioare dintr-o singură mişcare. Stăteau față în față, la o distanță pe care femeia ar fi putut-o acoperi în mai puțin de două secunde, dintr-un singur salt. Percier ştia că, dacă ar fi vrut să-l omoare până atunci, ar fi făcut-o deja, în loc să piardă timpul discutând inutil cu un viitor cadavru.

O maşină de ucis perfectă, frumoasă şi blondă... Un trimis al Diavolului în lumea rigidă a Credinței! se cutremură el. Să-i fi ştiut oare cei care concepuseră încurcatele planuri ale existențelor de pe scena Corassanului preferința pentru femeile blonde? În care viață anterioară o mai întâlnise şi o iubise? Soledad şi Eunice... Eunice şi afurisita de Nathalia McConnaghie... Un triunghi feminin care-şi disputa dreptul asupra existenței sale. Strânse pleoapele şi oftă. Le deschise: femeia se găsea în acelaşi loc, refuzând să dispară.

— Înțeleg că nu moartea mea o cauți în casa nobilului Petronius, spuse răguşit. O venă îi zvâcnea speriată pe gât şi auzea vâjâitul puseurilor de sânge în fundul urechilor. Deşi ai venit după mine...

— Am venit să te protejez, mârâi furioasă Soledad.

Îşi luă avânt pentru a traversa peste balta lată şi puțin adâncă de lichid. Aerul mirosea a verbină şi a mosc. Sări. Ajunsă în dreptul pragului, se opri preț de câteva clipe, ascultă cu atenție la zgomotele surde ale petrecerii, apoi dădu cu multă grijă muselina într-o parte.

— Coridorul e liber. Să mergem! comandă şi tonul milităros îl enervă dintr-odată pe Percier. Miezul nopții se găseşte la ceva mai puțin de 20 de minute de noi. Până la malul fluviului, cu ceva şansă, ajungem în cinci minute. Ce-ai înțepenit acolo?

Putea fi o nouă cursă. Sau putea să nu fie. Şansele erau aproximativ egale, medită.

— Mă întrebam de ce-ai vrut să mă ucizi sub scara palatului, zise şi ridică din umeri. Şi de ce m-ai căutat acum, ca să mă protejezi... Nu sunt aceeaşi persoană? Circumstanțele nu au rămas aceleaşi? Ce anume s-a schimbat atât de fundamental în intervalul în care nu ne-am văzut?

— Întrebări care nu-şi au rostul în clipa asta, înălță femeia disprețuitor din umeri. Charles Sebastian Percier, rostul tău în lumea numită Corassan este să descoperi o trecere spre Dincolo. Şi atât. Pricepi? În ce mă priveşte, sunt un simplu bodyguard. O ființă instruită pentru a ucide, nu pentru a căuta răspunsuri.

Se ruga de el, înțelese Percier şi se înfipse mai bine pe picioare, în mijlocul uleiului. Mai mult, nu-l putea obliga să facă nimic din ceea ce avea de gând, dacă el nu colabora. Punctul slab... asupra căruia trebuia să insiste. Şi insistă:

— Vreau să ştiu ce anume ți-a declanşat furia ucigaşă sub scara palatului! Dacă nu aflu, nu mă mişc de aici, indiferent

ce urmează să se întâmple. Poate că mă poți omorî cu ușurință, asta ține de o anumită tehnică și de viteza ta de mișcare, dar nu cred că vei reuși să mă cari în spinare până unde vrei să mă duci. Cu atât mai mult, dacă ai nevoie de mine viu.

Soledad stătu o clipă pe gânduri, ținând un deget apăsat pe cercul subțire de metal.

Un analizor de personalitate, realiză bărbatul, dar deja era prea târziu ca să mai dea înapoi. În mod sigur, nu avea să descopere niciodată motivele pentru care segmentul său de viață repeta în nodul cronozofic numit Corassan aceeași bucată de circuit biopsihologic. Dar putea să înțeleagă măcar care era legătura între el și acel necunoscut Khaym. Prezența sa în sala de așteptare chiar în momentul în care...

— Hilterus! strigă fără voie și, pentru o clipă, inima îi pompă nebunește adrenalină în vene. Un triunghi, nu, Soledad? Eu, Hilterus și Khaym. Venise la aeroport să împiedice, într-un fel sau altul, întâlnirea mea cu pseudo-ucenicul. Jucam deja un joc, care începuse cu mult înainte de a afla despre el. Lasă analizorul, e deja inutil.

Femeia dădu din cap și coborî mâna de la frunte.

— Un analizor nu e niciodată inutil, Percier. Îți admir însă perspicacitatea. Khaym era cel de-al doilea asasin al falangăi. Perechea mea. Rolul meu era s-o protejez pe Mercedes. Al său, de a veghea asupra ta. Din varii motive, se pare că niciunul nu a reușit să-și ducă misiunea până la capăt.

— Nu înțeleg, bolborosi bărbatul și simțea, într-adevăr, că nu mai pricepe nimic. De ce să-l fi omorât pe Hilterus? Dacă Hilterus era chiar Leonard, de ce să fi dorit acesta să fie anihilat, mai înainte de a-mi fi comunicat ce dorește de

la mine? Totul mi se pare o nebunie uriaşă şi simt că mi se învârte capul.

— Poate că e o nebunie uriaşă, se arătă de acord Soledad. Sau poate că ea apare aşa pentru minţile noastre înguste, neobişnuite să vadă lucrurile decât în plină derulare şi niciodată din afara lor, ca pe un proces obiectiv. Ţi-am spus, eu sunt un simplu soldat, rolul meu este să execut, nu să analizez. Mercedes deţinea mult mai multe răspunsuri decât posed eu. Şi mai corecte. Dar Mercedes nu ţi le va mai putea dezvălui în lumea asta, care tinde să se modifice fundamental peste un sfert de oră. Pentru Dumnezeu, Sebastian, te-ai gândit vreodată la posibilitatea ca acel necunoscut Leonard să nu fie singurul care se joacă cu viţile noastre?

Se înecă, tuşi prelung şi trebui să se izbească peste piept, ca să-şi revină. Scuipă din nou sânge şi dâra lui îi rămase pe dosul mâinii, după ce-şi şterse buzele. Sebastian... Numele acesta nu i-l mai rostise nimeni până atunci. Venea dintr-o altă existenţă, despre care nu-şi mai amintea nimic, dar căreia femeia blondă şi calmă din faţa sa îi cunoştea mai multe secrete.

— Două entităţi Non-Lineare, în acest nod? Două fiinţe care se luptă între ele pentru câştigarea supremaţiei şi pentru dreptul de a descoperi şi utiliza primul trecerea? Da, sigur, în felul acesta lucrurile ar începe să capete un înţeles. Dumnezeu şi Satana, nu? Ca să folosim două concepte ale lumii creştine în care trăim. Binele şi Răul, din filosofiile-religii maniheiste ale perioadei precreştine. Stai aşa... realiză, brusc, străbătut de un fior de spaimă. Cine naiba ţi-a spus asta?

— Tu, râse Soledad, dar în vocea ei sclipeau lacrimile. Într-o materializare anterioară, ai apucat pe o altă cale şi

atunci Adolfo Hilterus se numea Napoleone Bonparti. A fost o viață în care am cunoscut plăcerile de vis dintr-un cartier al viitorului – Singapur XXVII. Acolo, ai dat de urma celui de-al doilea. A fost numai o simplă bănuială, care nu a mai apucat să ți se confirme. Mergem?

Își prinse capul în mâini.

— Unde? Există vreun plan, acum, că singura pistă s-a închis?

— Există un plan de rezervă, confirmă femeia. Dar nu mai avem timp de poveşti. Îl vei afla pe drum. Dacă accepți să mă însoțești.

Mă numesc Charles Sebastian Percier, își repetă, în timp ce-şi luă avânt şi sări alături de ea. Sau, mai simplu, Sebastian. Sunt o entitate nemuritoare, cu o viață aparentă finită în acest segment de Univers numit Corassan. Caut o trecere...

— Mergem, spuse şi se sprijini de umărul ei, în vreme ce-şi ştergea tălpile încălțărilor de zid. Ce caută ei în Corassan, Soledad?

Femeia îl luă de mână şi-l trase după ea pe coridor.

— Nu ştiu, îi şopti la ureche, când se opriră la primul colț pentru a spiona ce se petrece de cealaltă parte. Mercedes nu a apucat să ne spună.

În atrium, aproape că se ciocniră de un grup de sclavi scunzi, acoperiți cu blăni de animale, care mergeau spre amfiteatru să dea un spectacol de circ, conform planului banchetului, stabilit cu mai multe zile înainte de Petronius. Bărbații se traseră într-o parte, cu umilință, făcându-le loc să treacă, apoi își continuară drumul spre ieşirea interioară.

Străbătură în fugă tricliniumul, unde patru bărbați jucau zaruri, aşezați în jurul unui urcior uriaş cu vin, ocoliră in-

trarea în seră, păzită de o femeie-gladiator, înarmată cu o sabie scurtă, care îi privi inexpresiv atunci când trecură pe lângă ea, ocoliră un grup statuar şi ajunseră în faţa uşii principale. Soledad aruncă câteva priviri scurte de jur-împrejur şi-i făcu semn să se alipească unui convoi de bucătari, care ieşeau cu tăvi lungi, încărcate de fripturi, săltate mult deasupra capetelor. Când aceştia cotiră pe scări spre grădină, coborâră treptele sărind peste mai multe deodată şi alergară spre tufişurile de mirt de pe marginea aleii ce conducea la poartă. Vru să întrebe ceva, dar degetele femeii îl loviră peste buze.

— Sst! îl ţistui aceasta şi-şi apropie gura de urechea sa stângă. Soldaţii Credinţei...

Chiar la intrarea pe alee, o patrulă formată din zece soldaţi uriaşi, cu ţevile subţiri ale armelor neuronice atârnând la spate, îl înconjuraseră pe nubian şi-i cereau explicaţii.

— Vor înconjura grădina în numai câteva clipe, continuă să şoptească femeia. Au detectoare de câmp personalizat. Fir-ar să fie, dac-ar mai fi întârziat un minut!

— Putem fugi prin spatele grădinii, gâfâi Percier. Avem exact răgazul să ajungem în partea dinspre fluviu. Sclavul e mut, înţelegi?

Fugiră din tufiş în tufiş, atenţi să nu iasă în lumină. În două rânduri, se împiedicară de trupuri de bărbaţi şi femei căzute în somnul agonic al beţiei şi trebuiră să calce peste ele, ca să ajungă de cealaltă parte.

În partea dinspre apă, grădina avea un gard înalt din lemn, asemănător unei palisade. Soledad îşi desfăcu centura dublă de piele, care se dovedi o curea foarte lungă şi trainică, având la unul din capete o mică ancoră, o azvârli de două ori spre

partea de sus, până când aceasta se agăță, din câteva mișcări se cățără pe culme și-i întinse mâna. Se prinse de ea și, cu un efort extraordinar, care aproape că-i smulse brațul din umăr, ajunse lângă ea. Săriră de cealaltă parte și aterizară peste un morman de bălegar vechi, înalt de aproape un stat de om. Se rostogoliră la vale și își continuară goana spre apa care licărea nu departe.

Se opriră chiar pe mal, la două lungimi de braț de trupul întunecat al bătrânului fluviu, care curgea molcom spre inima câmpiei. Deasupra, Procion și îndepărtatul Păr al Berenicei își trimiteau sclipirile reci și impersonale prin țesătura de cerneală a nopții romane. Un miros greu de mâl și de plante putrede urca dinspre apă, făcându-l să icnească, într-un spasm necontrolat de tuse.

— Acolo, arătă cu brațul Soledad, în direcția unui punct galben, strălucitor, aflat pe malul celălalt. Planul lui Mercedes prevede ca, dacă ratezi întâlnirea cu Petronius, să ajungi la acel foc. Eu rămân să-i întârzii pe soldați. Drum bun, Sebastian și fie ca asta să fie, cu adevărat, ultima noastră întâlnire!

Înainte de a apuca să se dezmeticească, îi făcu vânt în apă. Undele se închiseră clipocind în jurul său și-l târâră imediat spre larg. Curentul era extrem de puternic și trebui să dea de mai multe ori din brațe până să ajungă în poziție de plutire.

— Cine mă așteaptă? Și cum am să-l recunosc? strigă, cu gura plină de apă amăruie.

— Te va recunoaște el, veni răspunsul după câteva clipe. Vocea răsuna din ce în ce mai încet, din cauza depărtării. Se numește Menzenes.

b. Trecerea

Menzenes... repetă, ca şi cum ar fi aiurat. Menzenes... Menzenes...

Numele şefului Poliției, ființa cea mai detestată din întregul Corassan, ai cărui ochi şi urechi se aflau pretutindeni, în simultaneitate, îi stătea pe limbă asemenea unui păianjen strivit sub talpă, care mai mişcă încă din membrele-i păroase. Reuşise să se agațe de un trunchi de salcie, care plutea masiv şi întunecat la câțiva metri de el şi, acum, nu făcea altceva decât să dea din picioare pentru a orienta originala navă către punctul de lumină.

Menzenes! Dumnezeule, cine s-ar fi gândit că însuşi şeful Poliției se afla în legătură cu falanga, adică exact cu una dintre organizațiile pe care, în mod oficial, trebuia să le desființeze?! Şi, apoi, cum putea să aibă încredere în acela pe care-l considera „vânătorul" său principal? Doar pe asigurarea dată de Soledad, femeia care nu cu prea mult timp în urmă vrusese să-l omoare, numai pentru că-i adusese vestea morții unui necunoscut?

Oftă şi încercă să se concentreze asupra înotului. Din orice punct de vedere, era mult prea târziu ca să-şi mai facă probleme asupra foarte scurtului viitor ce-i mai rămăsese în lumea asta. Apa îl târa din ce în ce mai repede spre mijlocul albiei şi i se părea că distinge în depărtarea invizibilă sunetul surd al căderii ei într-o uriaşă cataractă. Ştia că aşa ceva era imposibil, punctul de absorbție şi reintroducere în circuit se găsea la mulți kilometri în față, dar imaginația sa nu voia să țină cont de rațiune.

Când, în cele din urmă, punctul galben se transformă într-un ochi pâlpâitor, îşi desprinse mâinile de trunchi şi

prinse să înoate oblic spre mal, străduindu-se să nu se lase antrenat în bulboanele apărute ca din senin pe suprafața până atunci liniştită. Nu mai înotase de mai multe Decade, iar vizitele scurte făcute la Bazinul Termal în perioada dintre Invazii nu țineau loc de antrenament. Reuşi să obosească destul de repede şi, o vreme, nu se simți în stare decât să facă pluta pentru a se menține la suprafață. Blestemata de Soledad îl aruncase în fluviu, fără măcar să-l întrebe dacă ştia sau nu să înoate!

Pesemne că ştia, totuşi, hotărî în timp ce se agăța cu degetele de iarba înaltă şi grasă, chinuindu-se să se salte pe malul înalt. Dacă afirmațiile pe care le făcuse în vila lui Petronius erau adevărate, însemna că îl cunoştea de foarte multă vreme, iar personalitatea lui nu avea ascunzişuri față de ea. Soledad era o oglindă, înțelese şi se ridică în genunchi. O oglindă ciudată, care numai absorbea imaginile, fără a le reda celor ce se oglindeau în apele ei întunecate. Dacă ar fi ştiut cum să descuie acea minte, acele amintiri scăpate de dematerializările anterioare, ar fi aflat, în fine, cine era adevăratul Charles Sebastian Percier şi de ce era atât de căutat de toată lumea. Dar nu ştia.

Acum, îşi luă el repede seama, acum însă este însă prea târziu. Prea târziu pentru aproape orice.

Se ridică în picioare şi, cocârjat, porni în direcția focului. Păşea cu atenție, străduindu-se să nu calce pe crengi uscate sau pe pietre dislocate din patul lor de pământ, gata să pornească la vale şi să provoace vreun zgomot nelalocul lui. Ajunse repede în apropiere de vatra improvizată din bolovani de râu, pe care ardeau mocnit ultimele bucăți ale unor lemne groase, cărate până acolo de apele tăcute ale bătrâ-

nului fluviu. Se opri la distanță și cercetă îndelung zona, căutând persoana care, potrivit informației furnizate de Soledad, ar fi semănat într-un fel sau altul cu șeful Poliției. În jurul focului nu se găsea însă nimeni.

Nedumerit și cu o ușoară spaimă în suflet, își călcă pe inimă și păși în cercul de lumină roșietică, gata în orice clipă să se răsucească pe călcâie și să se repeadă către apele calde, care fâșâiau în spate.

— Hei, e cineva prin zonă? întrebă cu glas scăzut.

Nu răspunse nimeni. Se gândi că trebuia să fie o cursă, dar nu înțelegea motivul pentru care cei ce-l vânau s-ar fi ostenit să-l aducă tocmai aici, în singurătatea nopții.

— Hei, e cineva prin... reluă cu voce tare, stridentă, însă nu apucă să termine.

O mână nevăzută îl apucă de braț, strângându-l cu putere. Se smuci violent să scape, dar degetele de oțel nu se clintiră nici un milimetru.

— Nu e nevoie să strigi, îi spuse o voce necunoscută chiar în ureche. Decât dacă ai vreun interes anume să aduci aici vreo patrulă de-a Cezarului. Sau pe Soldații Credinței. Și nici să te zbați nu este necesar. Dacă aș fi vrut să te capturez sau să te ucid, aș fi putut-o face de nenumărate ori, din momentul în care te-ai cățărat pe mal și până acum. Te deranjează dacă pornim deja spre ținta noastră? Nu de alta, dar lumina focului te expune celor care, întâmplător sau nu, trec pe drum la ora asta și, în plus, suntem într-o oarecare întârziere.

— Cine naiba ești? reuși să articuleze, după ce-și mai reveni din uluială. De ce nu te pot zări?

— Pentru că sunt invizibil! râse vocea. Eşti amabil să mişti din picioare? Îți promit să răspund din mers întrebărilor ce-ți stăruie pe limbă. În regulă?

Porniră. Mâna străină nu i se desfăcu de pe braț, călăuzindu-l cu dexteritate prin întuneric. Smocurile mari de iarbă-grasă şi de grâuşor sălbatic îl izbeau peste glezne, încercând parcă să-i împiedice înaintarea. În câteva clipe, cercul de lumină se transformă din nou într-un punctuleț gălbui, care pâlpâi de câteva ori şi se dizolvă în întuneric, de îndată ce cotiră spre stânga, îndepărtându-se de malul apei. Un miros iute de fum îi înțepă nările, avertizându-l că se apropia din nou de zona populată a Noii Rome.

— Cine eşti? reluă cu încăpățânare, după ce depăşiră un zid aproape complet prăbuşit.

— Menzenes, nu ți-a spus Soledad?

— Nu cumva... începu, străbătut brusc de fulgerarea unei aduceri-aminte. Tu trebuie să fi fost acel nematerializat, care păzea intrarea în hrubele secrete ale lui Valverde!

— Eu, confirmă amuzată vocea.

— Nu mi-am închipuit niciodată că...

— Ce? Că şeful Poliției din Corassan ar putea să nu dispună de formă materializată? Recunosc, este o idee al naibii de deşteaptă, care nu-mi aparține. Mercedes mi-a propus-o în urmă cu foarte mulți Cicli şi s-ar putea să-i fi fost sugerată şi ei de către o terță persoană. Chestia asta îmi permite să dispun de informații pe care, în alte circumstanțe, nu le-aş fi aflat niciodată. Pe aici, domnule Percier, trebuie să traversăm drumul şi te-aş ruga s-o facem cât se poate de repede, este singurul punct descoperit de pe întregul traseu.

Presiunea degetelor de pe brațul său slăbi, dar nu încetă. Se opriră în spatele unor tufișuri de grozamă, care răspândeau un miros greu, de fermentat. Panglica întunecată a drumului de pământ se întindea în fața lor, pierzându-se spre răsărit, în spatele zidurilor unor construcții necunoscute. Percier nu vedea pe nimeni. Degetele își sporiră brusc încleștarea și misionarul pricepu că dorința celuilalt era să traverseze în partea cealaltă, către gardul viu, dincolo de care lumina slabă a stelelor lăsa să se întrevadă silueta fantomatică a unui turn alb.

— Vezi templul, domnule Percier? Acolo trebuie să ajungem.

Ieșiră din spatele ramurilor și traversară în fugă spațiul neted din față. Un câine izbucni în lătrat undeva în față, dar reușiră să ajungă în fața gardului verde fără să atragă atenția nimănui.

Dacă va fi existând cineva de pază tocmai acolo și dacă va mai fi fiind treaz, își zise Percier, plesnind cu încălțările ude prin praf.

Sau poate că exista, își luă seama. Altminteri, ce rost ar fi avut toate aceste precauții, venite din partea unui om care cunoștea, practic, tot ceea ce mișca în Corassan?

Mâna îl trase spre stânga și, după câțiva pași, îl împinse într-o spărtură aproape invizibilă a lăstărișului. Își feri fața cu amândouă mâinile și înaintă cu umărul împins spre înainte. Din trei pași ajunse dincolo. Chiar atunci, luna își făcu apariția de după o perdea vineție de nori, scoțând la iveală construcția zveltă de pe soclul de marmură. Era un templu micuț, cu patru coloane în stil corintic și cu acoperiș în pantă, la mijlocul căruia se înălța o statuie feminină, stând pe un tron de lemn.

— Templul zeiței Fauna, al cărei cult e acum aproape uitat în Noua Romă, explică Menzenes. Aici, serviciul meu a instalat un terminal de transfer.

— Nu înțeleg.

— Este o tehnologie sofisticată de transport din Secolele Ulterioare. Cred că aparține culturii Bejingh XXXI. Dar nu sunt sigur. Un fel de discuri, care te dematerializează și te rematerializează în punctul de transfer dorit. Altminteri, cum îți închipui că ar putea Poliția să acopere un spațiu atât de mare cum este Corassanul?

Nu se gândise niciodată la asta, deoarece i se păruse firesc ca Poliția să se afle pretutindeni. În fapt, trebuie că nu era vorba decât despre un corp numeros, dar limitat, de gardieni care se deplasau cu ajutorul acestor discuri în toate zonele, ajutând la menținerea ordinii publice, alături de Soldații Credinței și de sistemele locale de pază, specifice fiecărui cartier.

Mâna îl strânse ușor, îndemnându-l să pornească spre templu. Își încordă mușchii gambelor, împotrivindu-se.

— Nu mi-ai spus încotro mergem.

— Nu m-ai întrebat, domnule Percier. În fine... Către locul unde, inițial, Cel sau Cei care te-au trimis în Corassan au plantat un semn de orientare adaptat organismului dumitale. Poți părăsi Corassanul prin fracturile ivite în țesătura timpului linear al orașului sau prin fanta de aspirație ce te așteaptă, ascunsă tuturor privirilor, de mii de Cicli.

Charles Sebastian Percier își simți pieptul apăsat de o lespede grea și respirația îi deveni șuierătoare. O vână începu să i se bată cu putere pe tâmpla dreaptă. Își ridică mâna și o masă de câteva ori cu degetul arătător.

— De mii de Cicli, repetă afirmația celuilalt, cu limba ca o bucată de iască. Cineva a construit locul acesta special pentru mine, nu-i așa? Iar voi... voi toți nu sunteți decât un simplu... un simplu...

— Un simplu decor, asta ai vrut să spui, nu domnule Percier? Nu te sfii să folosești cuvântul, deoarece nimic nu poate să mă jignească. Cred că, la urma-urmei, aceasta este cea mai simplă și mai eficientă definiție a tot ceea ce există aici. Și, dacă n-ai putut să părăsești niciodată până acum locul acesta, este pentru că, probabil, timpul de ispășire a ceea ce ispășești nu se va fi încheiat. Este posibil ca nici de astă dată să nu se fi încheiat. Poate că acel semn nu-ți va indica nicio direcție, ca și până acum. Și, pentru dumneata, rolul misionarului se va relua, cu mici variațiuni tematice, după ce, în prealabil, vei fi uitat orice experiență anterioară. Putem să mergem? Până la miezul nopții nu au mai rămas decât patru minute.

Nu se mai împotrivi și picioarele i se mișcară lipsite de vlagă, de parcă s-ar fi aflat într-un vas plin cu clei. Din câțiva pași, ajunseră în fața treptelor albe. Ici și colo, colții tăioși ai timpului mușcaseră adânc din piatra mată, știrbind-o și fisurând-o. Văzut de la numai câțiva pași, templul nu mai părea la fel de frumos, dovedindu-se o construcție numai cu ceva mai răsărită decât o locuință de patrician. În câteva locuri, mâna răutăcioasă a copiilor sau poate a unor zidari aflați în căutare de materiale de construcție scosese din centura clădirii blocurile mai mici, lăsând găuri negre și informe în locul lor.

Ridică talpa și urcă scările, fără să se gândească la ce făcea. Undeva, în subconștient, o ușă se deschisese zumzăind, dar

nu suficient de mult pentru ca ideea sau imaginea aflată acolo să poată pătrunde în lumea raţionalului de deasupra.

O închisoare... repetă în gând, şi-şi linse buzele. O închisoare pentru un singur om. Pentru el!

— Intrăm în templu, domnule Percier. Sper că nu te deranjează că îţi spun în continuare aşa, dar nu există altă etichetă pentru a te desemna în Corassan. Chiar în dreapta intrării se află o arcadă falsă şi sub ea se găseşte discul.

Înăuntru, întunericul nu părea chiar aşa de dens cum avusese impresia în prima clipă. O lumină slabă, albastră, tremura sub falsa arcadă. Era chiar un disc, realiză Percier, dar nu din materie, ci din energie. Mâna îl împinse în faţă.

— Aici trebuie să ne despărţim, din păcate, domnule Percier. Discul este proiectat numai pentru transferul unei singure persoane. Spun *din păcate*, pentru că niciodată n-am reuşit să discutăm mai mult de 10-15 minute şi pentru că nu am izbutit nici unul nici altul să aflăm mai multe despre ceea ce ne interesa. În fine... Drumul durează mai puţin de o secundă. N-ai decât să te urci şi să cobori. Transferul este instantaneu şi corpul nu are timpul necesar să-i resimtă efectele. La coborâre ai să vezi semnul. Îl vei identifica singur şi, dacă timpul a ajuns la scadenţă, îl vei putea activa.

Strânsoarea degetelor încetă brusc.

— O clipă... O clipă numai, domnule Menzenes! De ce... ce interes ai să mă ajuţi să părăsesc Corassanul? Închisoarea?

Tăcerea părea tăiată în sticlă fumurie. Apoi, vocea răspunse de departe, de dincolo de trepte:

— Falanga, domnule Percier, nu are alt scop decât să te scoată din Corassan, înţelegi? Chiar dacă suntem numai

creații temporare, fantoșe menite să te chinuiască, avem propria noastră rațiune, chiar așa limitată și fără adâncime cum este. Ne considerăm ființe umane și ne-am săturat să alcătuim un simplu și repetitiv decor. Dacă părăsești Corassanul, existența noastră se va încheia într-un fel sau altul. Nu contează deloc ce va urma. Important este că nu ne vom mai trezi dimineața gata să repetăm același scenariu.

După încă o clipă, reluă de și mai departe:

— Îți doresc să reușești, domnule Percier. Și să ne uiți!

Deasupra orașului, spre răsărit, se auzi șuieratul slab al unei alarme aeriene. La numai câteva secunde, reizbucni lătratul câinelui, de astă dată mult mai aproape. Tropotul unor bocanci militari răsună înspre malul fluviului, îndepărtându-se.

Mă caută, se gândi Percier și își frecă mâinile una de alta. Le simți umede și lipicioase. Mi-e frică? Mai sunt numai două minute. Mi-e frică de faptul că s-ar putea să fie ultima noapte în Corassan? Că am să mă trezesc într-o lume despre care nu-mi amintesc nimic?

Destinul trebuie că era scris undeva printre stele de minții ce-i hărăziseră această pedeapsă cumplită. Nu putea să-l schimbe, tot așa cum ziua nu se poate împotrivi hăituielii nopții, într-un spațiu unde legile fizicii obișnuite nu se eludează.

Ridică piciorul și păși în interiorul discului de lumină albastră. Strânse buzele, așteptând să simtă pe suprafața pielii ceva asemănător unor înțepături. Nu se întâmplă nimic, cu excepția unei măriri de-o clipă a intensității luminii. Ridică din umeri și păși în exterior. Poate că mașinăria nu funcționase. Sau poate că-l mințise Menzenes.

Dincolo de aura luminii albastre se zăreau proiectoarele puternice ale aeroportului. Clipi uluit, dar templul rămăsese într-o altă realitate. Discul de transfer se găsea pe un suport de metal, înalt de un metru, probabil postamentul unui obiect de artă modernă, realizat prin iluminație laser, care funcționa numai pe timpul zilei.

Sări în iarba tunsă scurt și se îndreptă cu pași șovăielnici în direcția monumentului. O irizație fosforescentă înconjura săgeata care vălurea asemenea unui fum vinețiu, în timp ce se răsucea, aleator, în toate direcțiile. Aerul mirosea a regina-nopții și a iasomie. Iarba era udă și pantalonii i se umeziră.

Cine sunt EI să se joace așa cu viața mea? Cu viețile lor? Sunt un străin pedepsit să trăiască într-o lume străină? Înseamnă că Leonard a mințit din nou și el însuși nu constituia decât o piesă din puzzle, o piesă menită să mă chinuie prin speranță.

Se opri pe dalele translucide din jurul monumentului și privi atent. Noaptea părea, pretutindeni, aceeași. La aproape o sută de metri, intrarea în aeroport își aștepta, pustie, pasagerii nevăzuți. Și totuși, ceva se schimbase. Ceva pe care... Ridică privirea.

Săgeata!

„Ce naiba e chestia asta? Un monument? În acest caz, trebuie să admit că este cel mai ciudat monument pe care l-am văzut până acum." Cuvintele seci, pierdute înapoi în timpul personal relativ, ale pseudo-ucenicului Adolfo Hilterus, îi răsunară cu intensitate în minte, căpătând noi înțelesuri. Hilterus știuse.

Săgeata nu mai avea consistența fumului, ci devenise o flacără rece, portocalie, care arăta cu vârful în direcția stației

de aerojeturi. Îşi privi brățara: ultimele 12 secunde goneau vertiginos spre înapoi, pregătind sosirea orei ZERO.

Alergă spre stâlpul înalt, în vârful căruia se răsucea, împins de briza nopții, balonul luminos. De ce se apropia, de aceea crăpătura abia perceptibilă, de culoare verzuie, care tăia aerul vertical, începând de la 50 de centimetri de sol, devenea tot mai vizibilă, desenând o inimă alungită comic spre înălțimi.

O inimă pornită spre înălțimi, mai apucă să corecteze prima impresie, înainte ca şuierul fantei aspirante să-i amorțească timpanele. Îşi simți trupul săltând prin aer şi izbindu-se de marginile fantei, ca de doi pereți din beton. Apoi spațiul oraşului temporal încetă să existe pentru el, iar el încetă să mai existe pentru Corassan.

Luminile strălucitoare ale aeroportului continuau să ardă la fel de nepăsătoare, dar constelațiile pieriseră brusc de pe bolta devenită un hău fără fund.

PARTEA a II-a

Motto:

„Dacă nu credeți în Zei, lăsați-i în pace."

Proverb chinezesc

I

Rană deschisă în carnea sinilie a cerului, soarele se lăsa domol spre apus, pipăind coastele dealurilor din zare. Caravana înainta încet, istovită de căldură. Ausonius îşi simţea limba ca pe o bucată umflată de lemn, iar gura îi era plină cu cenuşă. Nu mai băuse un strop de apă încă din zori, iar carnea uscată la soare, pe care o primise la prânz, îi mărise şi mai mult senzaţia de sete.

Biciul lung al lui Naram-Sin pocni undeva în faţă, şerpuind dâre vinete pe spinările cocoşate ale sclavilor. Era a treia zi consecutiv în care mergeau de dimineaţa până târziu după lăsarea serii şi drumul nu părea să se sfârşească undeva. A treia zi în care nu întâlniseră niciun fir de apă. Nici urma vreunei aşezări umane. În vreme ce continua să-şi târască paşii, străduindu-se să nu piardă ritmul, fixând permanent cu coada ochiului distanţa dintre el şi călăreţul akkadian ce păzea coloana pe partea sa, Ausonius îşi dori să închidă ochii şi să adoarmă. Oricât de teribil şi de violent, somnul îi asigura speranţa unei treziri la o realitate mai bună. Pentru că aceasta în care se chinuia să supravieţuiască nu-i lăsa nicio speranţă.

Trase puţin de lanţ şi încercă să-şi aranjeze cătuşa de aramă deasupra încheieturii, astfel încât să nu-l roadă prea tare. Dacă l-ar fi văzut Salomeea... Frumoasa, iubita lui Salomeea! Dar nu avea să-l mai vadă niciodată. Nimeni nu se

întorsese din sclavia akkadienilor. Năvala amintirilor mult prea apropiate îl izbi asemenea unei securi, făcându-l să se clatine.

Întâmplarea îl mânase în afara zidurilor cetății, în acea înserare de mai. Urmărea întoarcerea turmelor de măgari în țarcurile de dincolo de râu. În ultimele trei săptămâni, leii sau panterele de nisip, ori poate chiar oamenii de pază, îi răpiseră cinci animale de povară şi voise să se asigure că cele rămase sunt destul de grase pentru a putea obține un preț bun pe ele la târgul din Mari.

Călăreții akkadieni căzuseră fără de veste asupra lor, înconjurându-i din trei părți, mai înainte să aibă vreme să se dezmeticească. Porțile cetății se închiseseră imediat şi buciumele cu coadă scurtă prinseseră să sune abrupt a primejdie. Pe ziduri se aprinseseră imediat făclii şi coifurile cu panaş ale soldaților din gardă îşi făcuseră apariția în dreptul meterezelor. Nimeni nu ieşise însă în afara zidurilor protectoare să-i ajute. Cercul călăreților duşmani se închisese cu repeziciune, harapnice lungi pocniseră pe spinările îmbrăcate în cămăşi lungi şi albe, sulițe împunseseră în trupurile celor ce îndrăzniseră să se împotrivească, iscând flori roşii pe albul pătat de praf, animalele mugiseră speriate, apoi se încolonaseră docile şi luaseră drumul spre miazăzi, urmate îndeaproape de bărbații cuprinşi între vârfurile armelor. În mai puțin de răstimpul necesar golirii unui corn mare de vin, valea de dinaintea cetății Ugatear se golise, numai praful ridicat de neaşteptata caravană depunându-se lent peste leşurile celor mai puțin norocoşi.

Ausonius îşi muşcă buza de jos, dar nu simți gustul sărat al sângelui. Pielea crăpată îl ustura, iar senzația îl făcea să creadă că va reuşi să-şi limpezească gândurile.

Sărmana Salomeea... Oftă şi întinse pasul, atent să nu primească pe spinare avertismentul biciului. Frumoasa lui Salomeea avea să fie vândută la târgul de sclave, în contul datoriei pe care o avea către templul lui Ea. În cel mai fericit caz, urma să ajungă pe mâna preotului-şef. Dacă era bântuită de ghinion, ar fi fost cumpărată de şelakul Chazziar pentru slujbele funerare ale nobililor.

Brusc, capul din față al caravanei înțepeni, de parcă s-ar fi lovit de un obstacol nevăzut. Bărbatul scund şi ciolănos din fața sa se opri, lovindu-l cu lanțurile pe cel de dinainte. Ausonius încercă să-l ferească de izbitură, dar nu reuşi. Veriga rotundă şi tăioasă din aramă îi crestă o rană urâtă exact pe şira spinării şi ciolănosul urlă de durere. Călărețul interveni, izbindu-l cu latul lăncii în cap. Dar îndemnul nu se dovedi de ajuns pentru ca întreaga caravană să se pună în mişcare. Scundacul urlă din nou şi-şi feri căpățâna cheală într-o parte. Soldatul îşi mână calul doi paşi în lateral şi izbi din nou în trupul rănit, de astă-dată folosind vârful sclipitor ca pe un ac. Sângele țâşni din plin, stropindu-i pe cei din jur.

Ausonius îşi frecă obrazul stâng cu dosul palmei, străduindu-se să nu privească spectacolul. Soldatul trase lancea şi izbi încă o dată, exact deasupra inimii. Un şuvoi de sânge izbucni imediat, şi sclavul se prăbuşi în genunchi, gesticulând şi urlând. După aproape un minut, trupul înțepeni într-un ultim spasm şi un bărbat înalt, îmbrăcat în tunica cenuşie a feerților (sclavi eliberați în schimbul unor servicii deosebite, dar fără să dețină vreunul din drepturile foştilor stăpâni), îşi făcu apariția din spatele coloanei, se strecură printre funiile din piele netăbăcită şi tăie legăturile mortului, după care îl târî în afara coloanei. Reveni între ei şi legă

resturile de piele în formă de cruce, astfel încât să nu poată fi atinse de niciunul dintre cei din jur în timpul marşului.

Bărbatul întoarse capul şi privi către locul unde se găsea cadavrul. Peste numai câteva ore, din trupul acela vor fi rămas numai oasele, şi acelea bine lustruite de colții albi ai hienelor şi de ciocurile puternice ale vulturilor cu guler alb. Nu-l cunoştea pe bărbatul ucis, dar asta nu avea nicio importanță. În locul lui s-ar fi putut afla oricine. Inclusiv el. Soldatul îl omorâse nu neapărat din plăcerea sadică de a se juca cu viețile lor. Asta avea deja mult prea puțină importanță, în raport cu câştigurile pe care stăpânii săi sperau să le obțină prin vânzarea lor în cine ştie ce târg îndepărtat. Vârâse sulița fără să stea pe gânduri, datorită faptului că inelul ce-i lega mâinile îi crestase pielea spatelui. Nicăieri în jur nu existau vraci vindecători. Rana avea să se infecteze cu iuțeală şi omul ar fi făcut febră. Nu ar mai fi putut înainta pe propriile-i picioare şi ar fi trebuit scos din joc. În acelaşi mod.

Într-un fel, ridică din umeri Ausonius, soldatul făcuse un gest aproape de prietenie, scutindu-l de o serie de suferințe viitoare. Iar el...

În clipa aceea, caravana se puse în mişcare şi uriaşul grup uman înaintă aproape o sută de paşi. O voce din față strigă un cuvânt, al cărui sens se pierdu până la el. Apoi alte şi alte piepturi îl repetară, în ciuda pocnetelor repetate ale bicelor.

APĂ... descifră Ausonius şi simți că i se înmoaie picioarele. Încercă să înghită, dar nodul din gât se zbătu puternic, aproape sufocându-l. Picioarele îl duceau înainte, în mod mecanic, în vreme ce în gură îi pulsa, dureros, cuvântul magic.

APĂ...

Convoiul se opri din nou. Urletele supraveghetorilor şi răcnetele scurte, incisive, ale soldaţilor treceau pe undeva pe deasupra sa, nereuşind să-l atingă. În stânga, bărbatul ciolănos, cu privire de vulpe speriată, prinse să tropăie din picioare. Apoi realiză că semnalul venea de la rândurile din faţă şi, instinctiv, dădu voie tălpilor să facă acelaşi lucru. Strânse din nou pleoapele şi se concentră asupra izbiturilor, ghemuindu-şi umerii în aşteptarea şfichiurilor de şarpe ale cravaşei. Dar loviturile nu veniră. Imaginea valurilor cristaline ale râului neştiut îi juca nerăbdătoare pe cortina pleoapelor. Le întredeschise. În stânga, vecinul său de legătură îşi aplecase capul spre piept şi se chinuia să lingă pata de sânge închegat de pe cămaşă. Simţi cum stomacul îi urcă la gură, dar pe limbă nu îi ajunse decât acreala sucului gastric.

Şi, din nou, trupurile din faţă se urniră. Cuvântul-vedenie se strecură printre ei asemenea vântului fierbinte al pustiului, aţâţându-i. După încă o sută de paşi, se opriră, mormăiră, zdrăngăniră cercurile de aramă şi visară. Bicele supraveghetorilor şi lăncile soldaţilor rămaseră însă cuminţi în legăturile lor. Două puncte negre, îndepărtate, se roteau undeva în înaltul siniliu, ca două minuscule semne de întrebare.

Înaintară. Se opriră. Saliva uscată refuza să-i coboare pe gât. În şirul situat la trei rânduri de oameni în spatele lui, un bărbat leşină şi colegii săi de suferinţă îl târâră când se dădu noul start. Soldatul de pe acea parte privea fix înainte, făcându-se a nu fi observat nimic.

Apa fluviului se ivi brusc, la aproape 30 de paşi sub ei. Malul înalt părea imposibil de coborât şi Ausonius se în-

trebă unde vor fi dispărut şirurile de sclavi de dinaintea sa. Apoi văzu săbiile late ridicându-se şi izbind în legăturile de piele şi caii soldaților împingându-i cu piepturile pe sclavii semieliberați către adâncul plin de apă de dedesubt. Se lăsă purtat de val şi închise din nou ochii, în clipa în care cei din față săriră şi-l smuciră după ei.

Apa îi intră în gură şi în nas. Se înecă, tuşi, scuipă de mai multe ori şi reuşi să se ridice în patru labe. Deschise ochii: se găsea foarte aproape de mal, cu degetele înfipte în nisip şi cu undele limpezi trecându-i la două degete de nas. Deschise gura şi se lăsă la fund. Apa era gustoasă. Apa era bună. Apa era sățioasă şi înviorătoare. Apa era viață. Apa era...

Ridică gura deasupra valurilor mici, iscate de cei din jurul său, care izbeau lichidul străveziu cu palmele şi urlau. Chiar în față, pe malul celălalt, dincolo de sulițele înalte ale papurei şi de tufişurile verzi de grozamă, se zăreau zidurile mici, ca de jucărie, ale unei cetăți foarte întinse. Iar deasupra lor, lungindu-se asemenea unui copac fără crengi şi fără de sfârşit, cu fruntea pierdută în cerul albăstrui, Turnul Babylonului amenința să se prăbuşească asupra lor şi să-i facă una cu pământul.

Ausonius icni şi încercă să-şi ascundă capul sub apă.

II

Intraseră în cetate când soarele se ascunsese deja în spatele Turnului.

Soldații akkadieni îi împinseră în direcția cartierelor din nord, spre caravanseraiurile ce-i aşteptau goale de mai multe

săptămâni. Până la apusul soarelui, îi împărțiră în grupuri, în funcție de vârstă şi de starea de sănătate. Symacchus Ausonius nimeri alături de necunoscutul cu față de vulpe şi de încă trei bărbați voinici, egipteni, cu fețele smeade şi cu inele de argint petrecute prin nara stângă, de felul lor din îndepărtatul Karnak.

După ce le dădură să mănânce, din castroane de lemn, fiertură de orz cu bucăți proaspete de curmale şi fiecare îşi luă porția de rachiu, se aşezară la o coadă nesfârşită în fața mesei scribului Saqqara, care-i întrebă cum îi cheamă, din ce parte a lumii sunt, ce vârstă au şi ce se pricep să facă. Apoi fiecare primi un nume nou, pe care erau liberi să-l folosească sau nu în conversațiile dintre ei. Sub acel nume, însă, urmau să fie recunoscuți de-a lungul şi de-a latul Imperiului, iar viitorii stăpâni numai pe acela urmau să-l folosească. Cel cu figură de vulpe fu botezat Muhtar, egiptenii Araffa, Tahrir şi Henein, iar Ausonius căpătă denumirea de Nassif.

Deasupra capetelor atârna amenințător turnul uriaş, ale cărui ferestre, de trei ori cât un stat de om, păreau oarbe în razele palide ale soarelui. Deşi se aflau încă foarte departe de zona cetății unde începea fundația sa, absolut toată lumea, chiar şi soldații, mulți originari din Babylon, umblau cu capetele plecate şi puțin cocârjați, de parcă s-ar fi temut să nu fie striviți de uriaşul de piatră.

Fiecare grup fu cetluit din nou în cătuşele de aramă şi transportat în afara cartierelor de caravanseraiuri, până la marginea unor fierării impunătoare. Câteva zeci de feerți, cei mai mulți de rasă arabă, cu tulpane albe răsucite în jurul capului, ieşiră din spatele zidurilor şi se apropiară de ei cu un fel de cleşti lungi în mâini. Ausonius recunoscu imediat

marcatorul de vite, pâlpâind în roz-violaceu din cauza dogoarei şi se trase, instinctiv, un pas înapoi. Mânerul lăncii soldatului îl izbi între omoplați, împingându-l în față. Urma să fie marcați pe frunte pentru ca să poată fi recunoscuți oriunde, dacă ar fi reuşit cumva să fugă din sclavie. Iar pedeapsa pentru evadare era întotdeauna moartea, îşi aminti Ausonius.

Când feertul de pe partea dreaptă ajunse în fața lui, strânse pleoapele şi întinse gâtul înainte, străduindu-se să se comporte cât mai demn.

Aşa cum îl învățase de zeci de ani Ea, prin gura preoților de la Templu, soarta era imuabilă şi scrisă cu multă vreme înainte ca omul să vină pe lume. Orice strădanie de a te împotrivi pentru a încerca să operezi modificări în structura comandamentelor ei era sortită dinainte eşecului. Soarta sa fusese să trăiască prima parte a vieții ca om liber şi cea de-a doua ca sclav. Cum să te opui voinței zeilor?

Când sigiliul înroşit îi atinse pielea, Ausonius-Nassif leşină şi cei trei egipteni depuseră eforturi serioase pentru a-l târî către fierărie, unde un alt feert le tăie pentru totdeauna legăturile, lăsându-i doar cu inelul subțire al uneia dintre cătuşe atârnând de încheietură, ca simbol al vieții ce-i aştepta în continuare. Din acel moment, erau liberi să se mişte cum doreau în interiorul cetății, să-şi procure de mâncare, de băut şi să-şi afle adăpost pentru noapte, până în ziua când avea să se desfăşoare marele târg şi noii stăpâni aveau să-i ia în primire.

După-amiaza şi-o petrecură pe un câmp din apropierea fierăriei, urmărindu-i din priviri pe cei care se îndreptau spre porțile mari, să-şi primească însemnul. Discutară puțin,

străduindu-se să descopere în mulțimea de sclavi persoane care le-ar fi putut fi rude sau numai cunoștințe. Dacă ceilalți văzură pe cineva, Ausonius nu avea să afle niciodată. El însuși nu găsi niciun chip cunoscut, deși valurile de oameni continuară să se scurgă spre porți până târziu, după lăsarea întunericului.

Când steaua lui Ishtar se ridică deasupra zidurilor de vest, anunțând apropiatul răsărit al lunii, Ausonius se hotărî să se înapoieze în cartierele caravanseraiurilor, să-și caute un pat pentru noapte. Scurtele popasuri nocturne din pustiu, cu somn zbuciumat între pietroaie colțuroase și zgribulit din cauza frigului tăios din zori, îl căpătuiseră cu o durere surdă în zona bazinului, încât de-abia mai putea să se aplece. Ascunsese acest lucru cu grijă, deoarece în timpul marșului orice durere fizică era echivalentă cu moartea. Acum, însă, sosise momentul să se îngrijească, deoarece viitorul stăpân necunoscut putea să-l supună la tot felul de teste, în dorința de a achiziționa o marfă cât mai bună. Iar dacă ar fi rămas necumpărat, ar fi sfârșit printre sclavii trimiși la galere sau printre săpătorii de morminte aflați în exploatarea statului. Văzuse prea adesea ce fel de soartă aveau aceștia în Ugatear, pentru a-și dori așa ceva.

Muhtar cel cu bot de vulpe se ridică, la rându-i, și-l rugă să-i dea voie să meargă împreună cu el. Ausonius înălță din umeri. Dacă erau doi, cu atât mai bine... Egiptenii doreau să mai rămână, așa că înclinară numai din cap în momentul când cei doi se ridicară. Deși cetatea Babylonului era imensă, în mod sigur aveau să se mai întâlnească pe străzile rezervate plebei, feerților și sclavilor, așa că nu-și luară rămas bun.

Undeva, în umbra amenințătoare a turnului, își spuse Ausonius, în timp ce ridica, involuntar, privirile în direcția sa.

Înserarea se lăsa cu repeziciune, dar ugatearnul nu se mira de asta. Propria-i cetate se afla undeva, către marginea de vest a acestui vast deșert, și timpul trecea într-un mod asemănător. Ulicioarele pe care le străbăteau cu pas grăbit erau foarte înguste și podite cu pietre de râu, peste care zăcea un strat gros de gunoi, în special resturi alimentare putrezite. Mirosurile degajate nu erau dintre cele mai plăcute, dar nasul îi era obișnuit cu ele, așa că aproape că nu le lua în seamă.

În schimb, însoțitorul său se înroșise la față și respira prin țesătura groasă de bumbac a mânecii. Îi explică, cu ochii aproape ieșiți din orbite, că cetatea sa de baștină este Tyrul cel mândru, cel mai mare port al acestui colț de lume, în care existau servicii publice îndeplinite de feerți angajați ai statului. Singura cetate în care curățenia publică era obligatorie pentru toți cetățenii, iar apa se distribuia gratuit prin intermediul unor uriașe viaducte aduse din munții îndepărtați. Iar el, Taha el-Azhar, fusese acolo unul dintre privilegiații sorții, sfetnic de taină al celui de-al doilea prinț moștenitor și bancher onorabil, intrat în afaceri maritime. Ghinionul făcuse să se nimerească pe nava încărcată până la refuz cu ghimber și nucșoară, aflată în drum spre Anekki, navă care fusese atacată de cele două bireme ușoare ale piraților akkadieni. Numai ghinionul, cu atât mai mult cu cât a doua soție, cumintea Amenemape, îl avertizase despre coșmarul ce o bântuia de mai multe săptămâni...

Soarta, îl contrazise în gând celălalt. Numai soarta, ghinionul nu există decât în absența zeilor. Dar nu scoase o vorbă

despre asta. La urma urmei, fiecare era liber să creadă în ce dorea şi niciun zeu nu se băga în treburile altuia.

Ajunseră în apropiere de malul scund al fluviului. Ultimele bordeie ale babilonienilor săraci se opreau la aproape 200 de paşi de apa verzuie şi transparentă. Câțiva copii cu pielea aproape neagră se jucau în apropierea unei gropi de gunoi, în care aruncau cu pietre. Un scheunat de animal rănit urca până la ei şi Ausonius bănui că trebuie să fie vorba despre vreo pisică care abia fătase şi nu voia să-şi părăsească puii sau poate de vreo grifă tânără cu colan, abandonată de părinți pentru a învăța să se descurce de una singură.

Se opriră în apropierea unei construcții abia începute, care semăna cu o ruină străveche şi abandonată. De aici, turnul părea mult mai aproape şi Taha-Muhtar îi spuse că zăreşte scara exterioară care urca până la primul cat al construcției. Părea imposibil să vadă prin pâcla din ce în ce mai groasă a serii o panglică atât de îngustă de lemn şi aramă, răsucindu-se în jurul trunchiului a cărui margine dinspre vest acoperea întreg orizontul, dar Ausonius nu-l contrazise. I se părea mult mai urgent să găsească un loc unde să poată zăbovi peste noapte. Şi, mai ales, unde să poată mânca.

Se întoarseră din nou în vălmăşagul străduțelor urât mirositoare şi îi întrebară pe bătrânii aşezați înaintea uşilor pipernicite unde şi-ar putea găsi adăpost doi sclavi străini. Dar fie că nu înțelegeau dialectul akkadio-summerian folosit în întreaga Mesopotamie, până la vest de Nil, fie că era prea senili pentru a mai încerca să priceapă că li se vorbea, niciunul nu răspunse, aşteptând, cu ochii pierduți într-o neştiută zare interioară, răsuflarea binefăcătoare a morții.

În cele din urmă, un fenician şchiop avu milă de ei şi-i îndrumă către un han aflat pe marginea unei mlaştini secate,

la aproape trei cvartale de locul unde se găseau. Ajunseră acolo când noaptea coborâse de-a binelea peste cetate. Turnul se transformase într-o umbră amenințătoare, acoperind majoritatea constelațiilor. Numai latura dinspre ei a bazei era iluminată de făclii cu rășină, postate din zece în zece pași, iar liniștea de oglindă a nopții făcea ca pașii cadențați ai gărzilor să răsune până hăt departe, asemenea unui duruit surd de tobe.

Hangiul era un semit înalt și teribil de slab, pe nume Eannatam. Avea o barbă neagră tunsă scurt și era înfășurat într-o mantie albă de lână. În picioare, purta sandale egiptene, cu șnur de mătase aurită urcând până sub genunchi. Îi primi personal în curte, printre oaspeții deja găzduiți, care-și căutau loc de odihnă pentru ei și pentru animale, le ascultă povestea și le îngădui să se aciueze lângă fântână. Pentru un blid de mâncare și o ulcea de vin de curmale, urma să ajute în cuhnie pe bucătarul negru și pe cele trei ajutoare ale sale. A doua zi, dacă voiau să plece, erau liberi să o facă. Sabbahth-ul se ținea abia peste încă o zi și până în clipa în care aveau să fie vânduți, conform Codului lui Hammurabi, nimeni nu putea să dispună de viața și de serviciile lor, decât oferindu-le o plată.

Se grăbiră, deci, spre scara de lemn spiralată care cobora în cuhnie și, vreme de mai multe ceasuri, ajutară la tranșatul cărnii, la ațâțatul focului în cele două vetre uriașe și la frecatul tingirilor din aramă cu nisip și cu un praf cenușiu, cu aspect de cretă, care făcea grăsimile să dispară aproape imediat. Muhtar se dovedise complet incapabil să taie fie și cea mai mică ciozvârtă, dar dovedea o predilecție deosebită către spălatul vaselor. Botul său ascuțit se reflecta ciudat pe fun-

dul ca oglinda al vaselor curățate, făcându-i ochii încă şi mai întunecați decât erau în realitate.

Aproape de miezul nopții, căpătară două strachini de lemn cu mâncare de linte şi partea din spate dintr-o pulpă prăjită de berbec. Mâncară cu poftă, deşi acasă la el Ausonius nu s-ar fi atins de carnea de oaie. Vinul li se păru bun, deşi nițel cam acru. Băură în tăcere mai multe cupe, trăgând cu urechea la conversațiile ajutoarelor de bucătar. Aceştia râdeau cu poftă, azvârleau cu oasele lungi după câini şi, mai ales, vorbeau... Vorbeau despre femeile ce munceau la han, despre apropiatul sabbahth, despre ultimele convoaie cu blocuri de piatră pornite în zori spre cel dintâi loc de campare al Turnului, despre pedepsele pe care urma să le stabilească stăpânul pentru cei trei afri care dărâmaseră coşarul dinspre nord al cămilelor, despre cititoarea în palmă aflată în convoiul negustorilor sumerieni, care-l înspăimântase pe mai marele gărzii Turnului cu viziunile ei...

Se retraseră să se culce, în clipa în care Steaua Câinelui începuse să alunece uşor în dreapta Umbrei Turnului. Noaptea era transparentă ca o lagună puțin adâncă, clătinându-şi abia perceptibil undele sub reflux. Luna încă nu răsărise pe cerul de est, anunțându-şi viitoarea prezență doar cu o văpaie albă, pierdută peste colinele îndepărtate.

Nu avură însă parte de prea multă linişte. Chiar lângă tubul de piatră al fântânii se instalaseră Araffa, Tahrir şi Henein, împreună cu cinci-şase călători de rasă necunoscută, care stăteau împrejurul unui foc mic şi ascultau cu atenție vorbele unei femei înfăşurată până în dreptul ochilor într-un burnus roşu. Se aşezară alături, băură din amfora burtoasă, cu gât lung şi subțire, un vin extrem de alcoolizat,

Muhtar se înecă şi tuşi de mai multe ori, stârnind hazul celor prezenți, apoi căscară şi ei urechile la spusele necunoscutei.

Femeia era chiar cititoarea în destin despre care povestiseră ajutoarele de bucătar. Privea în palma întinsă a lui Araffa şi povestea ceva în egipteană. Ausonius cunoştea binişor limba vorbită de-a lungul Văii Nilului, deoarece în Ugatear poposeau adeseori caravane înțesate de negustori egipteni, dar femeia vorbea pesemne într-unul din multele dialecte prezente în zona Memphisului, deoarece nu recunoştea decât arareori câte un cuvânt. Cei trei bărbați cu fața smeadă şi cu colane de ceramică viu colorată în jurul gâtului comentau în şoaptă ceea ce auzeau şi dădeau din cap, în semn de aprobare.

După un timp, cititoarea de destine râse şi întinse mâna dreaptă. Araffa vârî un deget sub centura burnusului, scotoci puțin şi extrase de acolo un inel de aur, cu o piatră verde montată între două frunzulițe. Flăcările focului îl făceau să strălucească stins. Femeia continuă să râdă subțire şi îl făcu să dispară imediat într-una din nenumăratele cute ale veşmântului ei.

Cutremurat de un fior neaşteptat, Ausonius-Nassif întinse mâna dreaptă şi o atinse pe bărbie. Râsul femeii încetă. Adunarea deveni atentă. Ghicitoarea îi spuse că se numea Antineea şi că tatăl ei venea din îndepărtata Eladă. Nu ghicea niciodată pe gratis, altminteri spusele ei nu se îndeplineau. Avea străinul sclav un obiect de care putea să se despartă fără prea mari regrete?

Ausonius îşi linse buzele. Când ieşise dintre zidurile cetății nu avusese decât hainele de pe el. Şi cercelul... Cadoul

special al Salomeei, în ziua căsătoriei lor. Al frumoasei, pierdutei Salomeea...

Dădu din cap, în semn de accept. Antineea îi luă palma dreaptă şi începu să deseneze invizibile linii pe ea, cu degetul arătător. Şovăi o vreme, apoi începu să-i povestească, în akkadiană, despre viaţa sa anterioară. Ausonius căscă ochii uimit: ghicitoarea vorbea de parcă s-ar fi aflat tot timpul alături de el şi i-ar fi observat toate gesturile, toate vorbele şi chiar toate gândurile lui secrete, de-a lungul anilor.

Se smulse din vrajă, conştient că şi ceilalţi ascultau cu aceeaşi atenţie ca şi el. Îi ceru să-i spună ceva despre viitor, dar Antineea smuci din cap. Viitorul era apanajul zeilor, care-l construiau odată pentru totdeauna şi-l ţineau secret. Domeniul ei de manifestare era numai trecutul.

Oricât de îndepărtat? o întrebă bărbatul, dornic să conducă discuţia spre o zonă mai puţin periculoasă pentru el. Oricât de îndepărtat, îi confirmă femeia. Chiar şi acela cuprins într-o altă viaţă, trăită înaintea acestei existenţe. Spre exemplu, linia care pleca dinspre degetul cel mare şi se adâncea sub Muntele lui Venus îi istorisea despre o viaţă trăită într-un oraş azvârlit undeva, într-o buclă stranie a viitorului, în care fusese funcţionar public, aplicând şi menţinând legea. O viaţă care nu dura decât o singură zi, în care descoperea o crimă şi îi bănuia pe toţi de înfăptuirea ei...

O singură zi! exclamase Muhtar, încă şi mai uluit, de alături.

Da, o singură zi, dăduse din cap femeia şi în ochi îi luceau ape tainice. Strângea palma oferită spre examinare, de parcă ar fi vrut să se răzbune pe ea. Zeii hotărâseră să-l pedepsească şi construiseră o temniţă specială pentru un prizonier

special. Nu-şi mai amintea Ausonius de acea dimineață, în dormitorul încins de căldura dimineții, în care încerca, fără să reuşească, să-şi amintească cine era femeia care dormea liniştită sub cearşaf, alături de el?

Bărbatul gemu. Palma îi ardea, pur şi simplu, între degetele vrăjitoarei. O ceață neagră îi acoperea treptat creierul, făcându-l să se clatine. Îşi smuci mâna cu violență şi o ascunse la spate. Chiar atunci, o flacără uriaşă se năpusti către ceruri înspre miazăzi, de la baza Turnului, urlete izbucniră pretutindeni, suprapunându-se peste zgomotul tulumbelor de incendiu, cu roți de lemn, târâte spre zona cu pricina, şi peste lărmuiala animalelor trezite în țarcuri.

Când îşi aduse aminte de ea şi îşi răsuci privirea pentru o clipă, era deja prea târziu. Ghicitoarea dispăruse, înghițită de beznă şi de viermuiala trupurilor. De alături, Muhtar îl privea cu ochi holbați şi cu unghiile degetelor ambelor mâini înfipte în pulpa piciorului drept.

III

Incendiul a durat până către amiaza zilei următoare, extinzându-se cu repeziciune din cauza magaziilor cu păcură şi a stivelor de lemne aflate la baza scărilor. Turnul domina cu masivitate oraşul, apărând printre şerpii negri ai fumului asemenea unui zeu necunoscut, înconjurat de adoratori.

Toată lumea a luat parte la activitățile de stingere, începând cu sclavii şi plebea din cartierele mărginaşe şi terminând cu soldații aflați la posturi, cu înalții funcționari, cu demnitarii Palatului şi chiar cu preoții lui Ea şi cei ai lui

Marduk. Apa era adusă de la fluviu cu tulumbele, cu găleţile, cu burdufurile, până şi cu amforele de băuturi din crâşme. Cărarea pe care alergau cărăuşii era udă şi pământul, tare până deunăzi, se transformase într-o pastă clisoasă, de culoare roşcată, în care picioarele se înfundau până la glezne. Când, în sfârşit, ultimele flăcări fuseseră înăbuşite, iar resturile schelelor de lemn care înconjurau fundaţia Turnului, ajutând la urcatul materialelor de construcţii deasupra, fuseseră degajate şi transportate către depozitele iniţiale, Ausonius-Nassif şi Tara-Muhtar aruncară cât colo burdufurile de piele şi se prăbuşiră la umbra unui platan bătrân, scăpat ca prin minune de sărutul viu al focului. Dormiră buştean până la apusul soarelui, după care se târâră către hanul lui Eannatam.

Semitul se găsea în curte, dând ordine. Avea faţa acoperită de un strat subţire de cenuşă, pe care pâraiele transpiraţiei îşi tăiaseră vaduri adânci. Mantia albă se transformase într-o cârpă cenuşie, care-i atârna umedă pe spate. Îi primi fără niciun cuvânt şi le arătă cu dosul mâinii în direcţia focului din fundul curţii, unde doi sclavi negri şi unul asirian distribuiau noilor veniţi farfurii de lemn pline cu tocană de legume, peste care aruncau bucăţi de friptură sau peşti prăjiţi, scoşi dintr-un vas mare de aramă.

Mâncară câte două porţii şi băură apă rece din fântână. Muhtar îl rugă să stea cu el lângă vatra alături de care ascultaseră poveştile ghicitoarei în destin noaptea trecută, dar Ausonius voia să mai colinde. A doua zi, urma să aibă loc sabbahth-ul şi se putea întâmpla ca aceasta să fie ultima seară în care să mai poată face ceea ce dorea.

Ieşi din curte, ocolind grupurile din ce în ce mai compacte de sclavi şi de drumeţi care reveneau la han. Din

sporovăielile acestora, înțelese că însuşi Nabukadnezar, regele regilor, stăpânul Babylonului şi demnul urmaş pe pământ al lui Marduk, urcase încă din zori treptele de marmură roşie ale sacrului templu E-Sagilla şi îşi implorase părintele zeiesc să aibă milă de Cetatea Sfântă şi să permită înălțarea pe mai departe a Turnului, cel mai fericit şi mai desăvârşit imn de slavă ce-i fusese închinat vreodată.

Ausonius merse pe malul fluviului, îşi lepădă hainele zdrențuite, pline de fum şi de cenuşă, şi se îmbăie în apa călduță, alături de o ceată de copii şi de vacile lor slăbănoage, care stăteau nemişcate în apă până la piept, privindu-i cu ochi blânzi şi neînțelegători. Se bălăci vreme îndelungată, lăsând valurile mici să-l izbească în piept şi privind gânditor către bărcile cu fundul plat, pline cu mărfuri, care urcau în contra curentului şi se pierdeau într-un târziu dincolo de latura vestică a fundației Turnului.

Fusese un om liber, cetățean al cetății Ugatear, avusese o familie, îşi îngropase tatăl în cimitirul străvechi al oraşului, din inima nepătrunsă a codrului de cedri, care se întindea pe latura ei dinspre apus. Îşi luase soție din rândul breslei meseriaşilor şi dobândise statutul de negustor de animale, în schimbul căruia plătise două pungi cu talanți de argint vechi şi zece samare de orz. Îşi ridicase casă la marginea cartierului neguțătorilor şi îşi anunțase intenția de a cumpăra sclavi, care să-l ajute în afaceri. Baladan, unchiul său dinspre mamă, îl sfătuise să învețe alfabetul cuneiform, deoarece către sfârşitul anului, după obținerea celei de-a doua recolte de orz, Sfatul îşi propunea să mai angajeze trei funcționari, care să ajute la strânsul şi la înregistrarea dărilor. Acum, însă...

Se răsuci într-o parte, lăsând apa să-i scalde umărul drept. Băieţandrii subţiratici, cu burţi mari şi piept costeliv, se străduiau să scoată animalele din apă, lovindu-le cu nuiele verzi de alun.

Acum se scălda în apele leneşe ale Eufratului, cu semnul veşnic al robului tatuat pe frunte, fără nicio speranţă de a-şi revedea lumea dinspre care, din ce în ce mai slab, pâlpâia chipul preaiubitei Salomeea. Zeii îi scriseseră un destin necruţător, iar el trebuia să-l accepte, ca un adevărat bărbat ce era. Zeii îi scriseseră... Ce-i spusese afurisita de vrăjitoare, în urmă cu o noapte, învăluită în haloul flăcărilor incendiului? Că mai trăise o viaţă, într-un oraş ciudat, o viaţă în care pedeapsa pentru o neştiută vină fusese de a repeta la nesfârşit conţinutul unei singure zile?

Se ridică înfiorat din apă şi ieşi pe mal, alături de vite. Se scutură de stropii mari, care-i alergau pe pielea arsă de soare şi-şi trase pe el hainele hărtănite. Abia în acest moment îşi aduse aminte, cu o claritate uluitoare, de privirea înspăimântată pe care i-o aruncase Muhtar, atunci când Antineea îi spusese despre acea unică şi repetitivă zi a chinurilor sale din...

Ajunse la han în mult mai puţin timp decât îi trebuise ca să străbată drumul spre fluviu. Înghesuiala se mai ostoise întrucâtva, dar sclavii ce împărţeau mâncare continuau să golească chiupurile pântecoase, cu guri largi, în acelaşi ritm ca şi mai înainte. Bărbaţii se aşezaseră în grupuri de-a lungul gardurilor şi mâncau tăcuţi, adunând cu degetele tecile fierte şi vârându-le în gură. Cele câteva femei se împrăştiaseră care pe unde apucaseră şi mâncau ferindu-şi farfuriile îndărătul barişelor de bumbac.

Tara-Muhtar dispăruse. Îl căută o vreme, învârtindu-se printre trupurile ostenite, întinse direct pe pământ, coborî în cuhnie, urcă scările către camerele hanului şi spionă chiar şi în interiorul sălii de mese de la intrare, unde oaspeți mai înstăriți beau vin de curmale şi mestecau frunze de betel, în timp ce ascultau poveştile de călătorie ale unuia sau altuia. Nu îl descoperi nicăieri şi se văzu nevoit să admită că plecase.

Ausonius ridică din umeri: noaptea avea să i se pară mai lungă fără mărunțelul său tovarăş cu bot de vulpe, cu atât mai mult cu cât nu-i văzuse în jur nici pe cei trei egipteni. Se resemnă şi coborî în curte, în apropiere de fântână, în speranța că Muhtar se va fi dus şi el la o plimbare, după care avea să revină să doarmă acolo unde cunoştea locurile.

Dar Tara-Muhtar nu se întoarse, cu toate că îl aşteptă până când principalele constelații începură să se rostogolească în spatele trupului mătăhălos al Turnului. Când se hotărî să se culce, în jurul său dormea toată suflarea şi numai tăciunii din cele două vetre mai aruncau din vreme în vreme câte un snop de scântei spre cer.

Se trezi cu puțin după ce zorii roşii coloraseră zidurile dinspre răsărit ale cetății cu o spumă sângerie. În jurul său, sclavii se sculau unii după alții, zgâlțâiți de sandalele soldaților akkadieni, care se învârteau printre grupurile de oameni adormiți şi-i izbeau între coaste. Se ridică, îşi aranjă cât de cât hainele pe el şi se încolonă în şirul ce pornise deja în direcția porții.

Ziua cea mai importantă din această a doua parte a vieții sale – sabbahth-ul, sosise, hotărî Ausonius, străduindu-se să-şi alunge mahmureala şi să țină pasul cu ceilalți trei tova-

răşi de suferinţă care păşeau în dreapta sa. Ziua în care avea să devină asemenea unui obiect oarecare, urmând să fie vândut, respectiv cumpărat, în funcţie de criterii necunoscute lui. Viitorul stăpân, care acum se îndrepta, probabil, în aceeaşi direcţie cu el, era pe cale să se transforme într-un zeu multipotent, în mâinile căruia stăteau viaţa şi moartea sa.

Marele târg se ţinea în piaţa largă din faţa templului E-Sagilla. Legendele vechi povesteau că locul de închinăciune şi de adoraţie fusese ridicat de preaputernicul Marduk în cinstea lui Ea. Mult mai târziu, când miturile prinseseră să se împletească cu realitatea şi zeii urcaseră la Cer, scârbiţi de faptele oamenilor, E-Sagilla se confundase cu însăşi făptura de lumină şi întuneric a lui Marduk, devenind locul unic de contactare al zeului.

Până în piaţă, şirurile nesfârşite de sclavi, care înaintau abia târându-şi picioarele din cauza oboselii acumulate în ziua stingerii incendiului, parcurseră marea aglomerare de uliţe pavate cu pământ şi pline de gunoaie a cartierelor sărăcimii din partea de vest a Templului. La un moment dat, coloana în care avansa Ausonius ajunse în apropiere de una din scările auxiliare de acces pe fundaţie şi acesta căscă ochii uluit înaintea celor peste 500 de trepte, late cât două care de luptă, ce se ridicau aproape vertical spre platforma impozantă de deasupra. Din acel punct, Turnul era practic invizibil şi, numărând în gând treptele, Ausonius se întrebă câte generaţii de constructori îşi vor fi petrecut întreaga viaţă zidind la această clădire fără sfârşit, care avea ambiţia declarată de a atinge Cerul. Cu adevărat că oraşul cel mai mare din lumea cunoscută, Babylonul, îşi merita numele de „Poarta Divinităţii"!

Ziua se anunța la fel de senină și de toropitoare ca și precedentele. Ridicat deasupra zidurilor, soarele începuse deja să transforme aerul într-o vată fierbinte, de-abia respirabilă. Piața spre care erau mânați asemenea vitelor, în pocnet de bici și strigăte mânioase, era absolut goală. Capătul din sud era ocupat de piramida-zigurrat a templului, pe platforma din vârful căreia doi preoți oficiau serviciul religios, aprinzând un mic rug la razele strălucitoare, cu ajutorul unui scut rotund din metal lustruit. Ieșirile dinspre nord și est erau păzite de detașamente de soldați înarmați cu săbii scurte și cu măciuci ghintuite cu țepi de aramă.

Grupul de peste 30 de sclavi în care apucase și Ausonius fu despărțit de cei din urma lor și împins în direcția zigurratului. Zece soldați și un ofițer cu fața pe jumătate acoperită de viziera coifului îi siliră să se oprească în jurul unui stâlp de piatră, înalt cât un stat de om, pe care erau agățate nenumărate belciuge. Un lanț subțire, dar trainic, apăru ca din pământ și soldații îl petrecură cu îndemânare prin veriga de metal rămasă în jurul mâinii drepte a fiecărui sclav, după care îi legară de belciuge, la întâmplare.

Până aproape de amiază nu se întâmplă nimic deosebit. Coloane mari continuau să sosească din cele mai diverse colțuri ale cetății, erau preluate de soldații afectați serviciului de menținere a ordinii în interiorul pieței și conduși către stâlpul de ancorare. Apoi apăreau feerții angajați pe post de scribi în serviciul regal și făceau apelul fiecărui grup, consemnând pe lungi foi de papirus numele primit de fiecare la sosirea în cetate. Un fenician uriaș, cu părul atârnând în lațe și fruntea străbătută de o cicatrice lucioasă, legat chiar alături de el, îi spuse că auzise de la un fareng (subofițer al

armatei regale) pe jumătate beat, că sclavii care se ascunseseră încercând să scape de vânzare sau cei care, într-un fel sau altul, reuşiseră să fugă din cetate, deşi acest lucru se dovedea extrem de dificil din cauza pustiului care înconjura oaza, urmau să constituie obiectul a trei zile de distracţie pentru populaţie şi pentru o parte a armatei. Regele acorda bravilor săi supuşi dreptul la o vânătoare, în cursul căreia oricine depista un sclav fugar putea să-l ucidă pe loc, să-l tortureze sau să-l predea autorităţilor. Foarte puţini ajungeau pe mâna autorităţilor, continuase fenicianul, iar aceştia aveau parte de o soartă îngrozitoare: erau îngropaţi de vii în zidul Turnului, în semn de omagiu faţă de Ea şi Marduk.

Când soarele ajunse exact deasupra micii platforme din vârful retezat al zigurratului, îşi făcu apariţia, în capătul dinspre răsărit al pieţei, regele Nabukadnezar, în mijlocul unei suite impunătoare, călare pe un cal alb, cu un baston de argint în mâna dreaptă. Tobele înalte şi subţiri ale gărzii duruiră tot timpul în care regele descălecă, străbătu distanţa până la treptele piramidei şi urcă solemn până în vârf. De aici, cuprinse cu privirea întreaga piaţă şi aşteptă o vreme, să se potolească freamătul. Apoi, brusc, înălţă braţele spre albastrul decolorat al cerului şi tobele vuiră din nou, de astă dată, într-un ritm diferit. Buzele lui Nabukadnezar se deschiseră şi formulară un cuvânt inaudibil. Sub el, mulţimea strânsă pe laturile pieţei se foi nerăbdătoare. Buzele se mişcară încă o dată. Vuietul se amplifică. În fine, regele coborî mâinile şi făcu un semn orizontal cu braţul drept. Barierele de lemn care-i ţineau pe potenţialii cumpărători la distanţă de marfa dorită se dădură la o parte şi negustorii, curioşii şi gură-cască fără niciun sfanţ în buzunar dădură năvală.

Sabbahth-ul fusese deschis, iar zeii îşi dăduseră aprobarea prin ființa sacră a regelui.

Adevărații negustori se grăbiră să ajungă printre primii în mijlocul pieței, de unde porniră către stâlpii cei mai apropiați. În felul acesta, dacă nu ar fi găsit ceea ce-şi propuseseră încă de la primele încercări, ar fi avut avantajul că se aflau chiar în mijlocul mulțimii de sclavi, putând să treacă cu repeziciune de la un stâlp la altul. Căutările erau intense şi foarte rapide: sclavilor selecționați li se punea în degetul mic un inel de metal cu numele viitorului proprietar inscripționat pe el. După ce dădea ocol stâlpilor şi îşi făcea stocul, negustorul căuta un feert şi îl lua cu sine pentru a face actele de vânzare-cumpărare. Banii urma să-i achite ulterior direct la visterie, abia după aceea urmând să-şi ridice „marfa". În general, grosul vânzărilor se efectua într-un interval mai mic de trei ceasuri, după care rămâneau să-şi dispute sclavii rămaşi fără inel micii negustori, care examinau îndelung fiecare exemplar, căutându-i cusururile invizibile la o primă aruncătură de ochi (cum ar fi fost lipsa dinților sau răni în tălpile picioarelor), şi meseriaşii cetății, care căutau viitoare ajutoare în atelier.

Rând pe rând, majoritatea sclavilor din jurul lui Ausonius primiră semnul de intrare în posesie. Rămaseră nevânduți numai cei pirpirii, cei cu defecte de vedere şi el. După o întreagă după-amiază de stat în picioare, simțea mii de furnicături în gambe şi îl durea insuportabil şira spinării, în punctul de întâlnire cu gâtul. Nu înțelegea de ce niciun negustor nu se opreşte în dreptul său, nici măcar pentru a-l examina. Din câte ştia, nu avea niciun fel de defect fizic, arăta bine, fiind aproape înalt şi bine legat, iar trăsăturile

feţei erau plăcute. I-ar fi plăcut, spre exemplu, să fie cumpărat de bărbatul îmbrăcat în văluri de borangic galben, cu turban negru, având o agată cât oul de stârc în partea superioară, care era interesat de sclavi buni pentru formaţiile de dans ale regelui. Dar şi acesta trecuse pe lângă el, de parcă nici n-ar fi existat. Aproape că-i păruse rău, când fenicianul uriaş de lângă el fusese achiziţionat de un căpitan de felucă pentru a trage la rame, iar el rămăsese aproape singur legat de stâlp.

Când umbra Turnului se alungi dinspre vest şi atinse vârful piramidei, regele se ridică de pe tronul protejat de uriaşe frunze zimţate de palmier, de o parte şi de alta a căruia şiruri de sclave nubiene mişcau ritmic evantaie din mătase şi împrăştiau efluvii parfumate. Urmă procesiunea de închidere a sabbahth-ului, preoţii sacrificând în cinstea mărinimiei zeilor un berbec tânăr şi mai multe păsări cântătoare, ale căror măruntaie le arseră pe rug, după care împrăştiară cenuşa asupra pieţei.

Nabukadnezar coborî treptele, însoţit la distanţă de numerosul său alai şi se opri chiar la baza templului E-Sagilla pentru a discuta ceva cu un grup de preoţi şi de vestale, îmbrăcate în mantii albe, cu guler roşu.

Piaţa era aproape goală, cu excepţia a ceva mai puţin de 100 de sclavi rămaşi nevânduţi, a grupurilor de soldaţi de pază şi a câtorva feerţi risipiţi printre stâlpi pentru a încheia ultimele contracte. Ausonius îşi mişcă de mai multe ori capul, încercând fără sorţi de izbândă să scape de durerea din spate. Care zeu se împotrivea destinului său? De ce nu fusese cumpărat şi el, asemenea miilor de fiinţe în mijlocul cărora stătuse şi asudase?

Își umezi buzele cu vârful limbii și se strădui să vadă ce se petrecea lângă Templu. Știa ce urma să se întâmple cu ghinioniștii rămași în piață, dar nu simțea niciun fel de frică. Moartea nu reprezenta ceva abstract și ininteligibil pentru ugateerni. Ea, simbolul înțelepciunii zeieiști și umane, îi învăța că viața aceasta nu reprezenta decât o simplă za în lanțul nesfârșit al existenței. Dispariția de pe acest tărâm coincidea cu reapariția sa în altă parte, urmând un alt destin, poate de plantă, poate de animal, poate de mineral. Niciodată unul asemănător cu cel anterior. Adevărat că nu avea să-și mai amintească de această viață și nici de cei pe care-i iubise. Dar moartea... Moartea în sine nu exista, totul era o eternă trecere.

Ridică fruntea și privi către trunchiul negru al Turnului, din spatele căruia soarele arunca snopi de raze aurii. Undeva, în zidul acela exista o nișă care-i aștepta trupul, construită în acest scop poate cu mult înainte ca el să se nască. Trupul lui închinat lui Ea și lui Marduk... Își linse buzele din nou și se ambiționă să zâmbească. Îi părea rău... îi părea rău după soarele pe care ar mai fi putut să-l vadă... după fluviul în apele căruia și-ar mai fi putut îmbăia trupul... după cerul înstelat al nopții și după poveștile la flăcările vetrei... după pierduta Salomeea...

Câțiva soldați se apropiară de stâlpi și prinseră să scoată lanțul din belciuge. Sclavii eliberați erau mânați către scara Templului, în dreapta suitei regale, și îmbrânciți în genunchi. Pământul era tare, dar Ausonius aproape că mulțumi sorții că îl lăsa, în felul acesta, să-și odihnească mușchii osteniți din cauza îndelungatei nemișcări. Apoi un ofițer strigă un ordin scurt și bicele prinseră să fulgere pe dea-

supra umerilor pe jumătate dezveliți, tăind dâre adânci în carne. Trebuia să plece capetele, Nabukadnezar se apropia de ei, dorind să-i vadă pe cei sortiți sacrificării.

Ausonius coborî fruntea, aproape atingând şoldul celui din față. Cu toate că poziția era incomodă, reuşi să încline abia perceptibil capul spre stânga, astfel încât să poată privi cu coada ochiului către suita ce se oprise la numai câțiva paşi de ei. Din când în când, regele arăta cu bastonul de argint către o spinare curbată şi punea întrebări ininteligibile sfetnicilor din preajmă. Şi, brusc, vârful ascuțit al bastonului se îndreptă spre spinarea sa, fără să coboare. Ausonius îşi încordă auzul, dar nu percepu nicio întrebare. Coada unei suliițe îl împunse în ceafă, fu înşfăcat de brațe de doi soldați şi târât printre rânduri până în fața suitei. Regele se aplecă puțin şi-l examină cu interes. Unul din sfetnici se întinse către el şi-i şopti ceva la ureche. Viziera de metal ce-i proteja ochii îi alunecă într-o parte şi Ausonius căscă gura, uluit. Sfetnicul era o femeie! Era... ghicitoarea în destin pe care o întâlnise în seara precedentă la han, înainte ca incendiul să aprindă o parte din fundația Turnului.

Nabukadnezar rosti două cuvinte, ofițerul gărzii strigă în mai multe direcții, răsucindu-şi trunchiul de parcă ar fi fost înțepat de viespi, o patrulă apăru dinspre E-Sagilla, îl încadră şi îl conduse către Templu. La dreapta regelui, ghicitoarea zâmbea subțire, petrecându-l cu privirea.

IV

Ausonius nu avea habar cât timp stătuse închis în interiorul întunecos al Templului, întins pe burtă şi cu mâinile

încrucişate la ceafă, între sulițele celor patru soldați akkadieni, care nu scoseseră nici măcar un singur cuvânt pe parcursul perioadei de pază. Preoți raşi în cap şi cu fețele spelbe trecuseră uneori pe lângă grupul lor, dar nu-i băgaseră în seamă, săvârşind diferitele canoane ale ritualului religios. Credincioşi bogați şi săraci, femei, dar mai ales bătrâni şi copii intraseră în mai multe rânduri în incintă, aducând diferite ofrande Zeului. Nimeni nu scosese însă nici cel mai mic sunet, cu excepția paşilor târşiți pe podele şi a lămpilor din argint aurit, în care trozneau fitilele.

Când îl săltaseră în picioare şi îl scoseseră afară, aproape că nu-şi mai simțea spinarea şi avea crampe în toți muşchii. Deasupra pieței coborâse întunericul. Îndepărtata constelație a Părului Berenicei sclipea tainic la stânga siluetei mătăhăloase a Turnului, indicându-i că noaptea se petrecuse deja pe jumătate. A câta noapte? se întrebă bărbatul, frecându-şi brațele şi picioarele, în vreme ce aştepta între soldați. Dacă era să se ia după felul în care se simțea, cel puțin a doua sau chiar a treia. Dar nu putea să creadă că îl lăsaseră atâta vreme nemâncat şi nebăut.

Piața era luminată de numeroase ruguri, păzite de soldați. Legați de stâlpi, mai mulți sclavi care avuseseră ghinionul să fie capturați în cursul vânătorii îşi aşteptau resemnați sfârşitul. Poate că de aceea îl ținuseră legat până la ora aia, se dumeri Ausonius. Urma să fie legat alături de ei şi trimis în interiorul Turnului pentru a fi jertfit lui Marduk. Disperarea mută de pe fețele lor trase de oboseală şi de foame îi clătină întrucâtva liniştea interioară şi hotărârea de a-şi accepta sfârşitul ca pe un dat al destinului. Să mori singur reprezenta un exercițiu de voință şi de putere spirituală,

dar să mori în mijlocul unei mulțimi care urlă de durere şi de neputință, constituia o tortură psihică pe care nu mai era sigur că se simțea pregătit s-o treacă.

Aşteptă în mijlocul grupei de soldați până ce pe fundația Turnului se aprinse lanțul de făclii pentru iluminat. Un sunet de corn răsună îndepărtat şi un altul îi răspunse din vârful zigguratului. Soldații se grăbiră să scoată lanțurile din belciugele sclipitoare şi să-i lege pe sclavi în rânduri de câte zece. În mai puțin timp decât i-ar fi trebuit unei lumânări de rit să se consume, mulțimea era gata de marş. Un ofițer străbătu călare distanța până la intrarea inferioară a Templului, schimbă câteva vorbe cu un preot de rang înalt, cu capul acoperit de o tichie din fir aurit, apoi reveni în trap în locul de unde plecase, strigând ordine de pornire. Bicele prinseră să plesnească în aer, sulițele să împungă cu coada în spinările rămase prea în urmă, icnetele şi gemetele umplură aerul călduț, suprasaturat de miesme şi de fum până când, în fine, miriapodul fără cap şi fără coadă se puse în mişcare către nord.

De fapt, realiză ugatearnul, în vreme ce era împins în urma ultimului rând de sclavi de mănuşa acoperită cu solzi de metal a unuia dintre akkadieni, nici măcar nu aveau să iasă din piață. Când sclavii din fața sa se opriră în aşteptare, primele şiruri urcau deja cele 500 de trepte spre baza Turnului. Înaintările şi opririle se făcură cu aceeaşi constanță, între două prizări de către soldați a prafului făcut din frunze de betel uscate şi pisate, timp de mai multe ceasuri, până când el însuşi ajunse înaintea celei dintâi trepte, şovăi o clipă, apoi căzu peste ea, azvârlit spre înainte de pumnul soldatului cel mai apropiat.

Urcă, fără să poată lua nicio singură pauză. De fiecare dată când încetinea ritmul, unul dintre paznici (Ausonius bănuia că același, dar nu putea să întoarcă privirea și să verifice, deoarece era atent să nu se împiedice și să-și rupă vreun picior), îl izbea cu lemnul suliței peste umeri, aproape trimițându-l în genunchi. Când reuși să ridice piciorul și peste ultima treaptă, ochii îi jucau într-un fel de ceață și era numai pe jumătate conștient de cele ce se petreceau în jurul său. I se permise să se așeze, dar departe de ultimul rând al sclavilor și numai în genunchi. I se părea că mai avea puțin și-și dădea sufletul, dar după o vreme mușchii se destinseră, suflul i se regulariză și reuși să-și vină în fire. Se ridică în picioare, gata să se lase să cadă la cel mai mic semn că gestul său nu ar fi fost pe placul celor din escortă. Nu-i ziseră nimic, însă, și rămase în această poziție, cu umerii cocârjați, privind pe deasupra capetelor celor din față la ceea ce se întâmpla.

Platforma fundației Turnului era, la rândul ei, o construcție uriașă, de câteva ori mai mare decât piața lăsată în urmă. Mulțimea de sclavi părea, la lumina tremurătoare a sutelor de făclii cu rășină, amplasate la intervale regulate, pe stâlpi subțiri din lemn, o pată cenușie neînsemnată, absorbită neîncetat de o forță necunoscută și stranie spre porțile masive, ghintuite, având înălțimea de zece ori cât un stat de om.

Când primele tatonări ale zorilor decolorară până la vinețiu deschis mantia neagră a nopții spre orizont, ștergând sclipirile constelațiilor și scoțând din neant limba șerpuitoare a fluviului, poarta se închise amenințătoare în urma ultimilor sclavi, ștergând orice urmă a existenței lor de pe fața pământului. Ofițerii azvârliră comenzi scurte și soldații

se încolonară câte trei în şir, după care, urmăriți de ochii neîndurători ai farengilor, coborâră scara monumentală spre piață. Ausonius rămase încadrat între doi soldați, care-i făcură semn să se îndrepte spre uşile Turnului.

Poate că aveau ordin să-l sacrifice la intrare, într-un ritual specific Turnului, îşi zise Ausonius, conştient numai pe jumătate, din cauza oboselii şi a lipsei de somn. Dacă era aşa, poate că Marduk se îndurase de el şi-i oferise posibilitatea de a părăsi această viață aşa cum sperase, fără să apuce să se îndoiască de eternitatea existenței şi nici de dreapta judecată a zeilor atotputernici.

Soldații se opriră în fața celor două porți şi bătură de câteva ori în ele cu mânerul săbiilor, fără să-i arunce vreo privire. După câteva clipe, în inima masivă a lemnului se crăpă o ferăstruică de un lat de palmă, doi ochi sclipiră în cadrul ei, măsurându-i, urmă o întrebare într-un dialect necunoscut şi un răspuns la fel de scurt, fereastra se trânti la loc, apoi o uşă obişnuită se învârti în canaturi nevăzute şi se trase înapoi, spre burta Turnului. Ausonius fu împins înăuntru.

Sala de intrare în Turn era iluminată slab de două făclii, cățărate foarte sus pe suporții de metal ai primului şir de stâlpi de susținere. Doi preoți înalți, îmbrăcați din cap până-n picioare în rase roşii, îl apucară de brațe şi-l conduseră spre celălalt capăt. Sala era atât de pustie încât, dacă n-ar fi văzut cu proprii-i ochi, ugateranul n-ar fi ştiut că pe acolo, cu numai câteva clipe înainte, trecuse o mulțime de oameni, grăbind spre o moarte necunoscută. Sunetul distinct şi sec al paşilor pe sub bolțile extrem de înalte îi trimiseră un fior de spaimă pe şira spinării. Abia acum realiza

proporțiile nemaiîntâlnite ale construcției ce avea ambiția să sfideze Cerul. Cei care-şi imaginaseră planurile ei inițiale trebuie că ori fuseseră nebuni, ori avuseseră ceva zeiesc în visurile demult transformate în țărână.

În peretele opus intrării, nu exista uşă, ci o arcadă impunătoare, realizată din steatită verde, împodobită cu sute de miniaturi în basorelief. Dincolo de arcadă se întindea o a doua sală, rotundă, cu mult mai mică, în centrul căreia se înălța un havuz înconjurat de scaune din piatră. Iluminarea se făcea cu ajutorul unui buchet de făclii, prinse într-un cerc de metal, situat deasupra havuzului, lăsând tot ceea ce se găsea la mai mult de 20 de picioare de havuz într-un fel de penumbră strălucitoare. Preoții îl conduseră până la doi paşi de unul dintre scaune, îi făcură semn să aştepte, după care se apropiară de perete şi dispărură, pur şi simplu, în structura lui. Ausonius se frecă la ochi: nu, nu se înşelase, cei doi dispăruseră din încăpere. Se apropie cu paşi şovăielnici de zona de penumbră.

Nu era vorba despre o dispariție, înțelese, în timp ce îşi făcea brațul invizibil, trecându-l prin conul care despărțea centrul de restul încăperii, ci despre un joc de lumini şi umbre, abil regizat cu ajutorul unor suprafețe de metal rotunde, pe care le zăreai de cum te apropiai de ziduri. O serie de arcade, similare cu aceea prin care intrase în încăpere, străpungeau pereții, deschizând o mulțime de drumuri spre interiorul clădirii. Îşi muşcă buzele şi se împotrivi dorinței de a o apuca pe unul dintre ele, în încercarea de a-şi găsi scăparea. Raționea îi spunea că dacă din cetate nu exista nicio cale de evadare, cu atât mai puțin va fi fiind vreuna în Turn.

Se întoarse şi se aşeză pe scaun, cu mâinile pe genunchi. Nu reuşea să înțeleagă prea bine ce se petrecea cu el. Se

pregătise să devină un sclav bun, care să-i dea satisfacții viitorului stăpân, sperând în felul acesta la o soartă mai blândă și, de ce nu, la posibilitatea de a-și câștiga dreptul de a fi declarat feert, după cei 20 de ani de serviciu obligatoriu. Ceva însă nu funcționase cum trebuia în destinul său și ajunsese unul dintre condamnații la sacrificare pentru îmbunarea lui Marduk. Se pregătise, deci, să moară și aşteptase cu liniște în suflet să facă trecerea spre o altă existență, în care să fie plantă sau mineral. Dar moartea întârzia să vină și ceva din adâncurile neștiute ale minții sale îi spunea că nu ea constituia cel mai rău lucru posibil. Apoi își aduse aminte de Taha-Muhtar și de femeia cu ochi ca două prăpăstii adânci, care scormonea în viețile trecute ale celor ce-i întindeau palma. Antineea, cea pe care i se năzărise că o vede în suita lui Nabukadnezar, în postura de sfetnic de taină...

Adormi și visă că se scălda în apa puțin adâncă a Eufratului, din care-l priveau doi ochi înspăimântători, voind parcă să-l devoreze. Se trăgea îngrozit către mal, cu nările și cu gura pline de mâl, tușind întruna, dar fără să reușească să se desprindă din încleștarea molatică a apei. Iar ochii continuau să se apropie... să se apropie...

Tresări și clipi de mai multe ori. Lumina se îndepărtă de fața lui și văzu o mască de demon, din catifea roșie, aplecându-se către el. Un deget îmbrăcat în pielea unei mănuși îi arăta către unul din drumurile pe care le bănuia îndreptându-se spre interiorul Turnului. Se ridică și păși confuz în direcția indicată, urmat îndeaproape de necunoscutul mascat.

Aleea, pietruită cu bucăți de piatră cenușie, conducea spre miazăzi. Pe ambele laturi, la înălțimea mâinii ridicate în sus, străjuiau făclii ce-și trozneau rășina, învolburând

spre tavanul invizibil pale de fum plăcut mirositor. Ausonius se întrebă câte zeci de sclavi se vor fi ocupând numai de rezolvarea problemelor mărunte ale întreținerii interiorului şi începu să înțeleagă de ce Imperiul akkadian se găsea permanent în stare de război cu vecinii.

Mâna întinsă a însoțitorului îl bătu pe umăr şi se opriră înaintea unei uşi scunde, împodobită cu ținte rotunde de alamă. Celălalt trase zăvorul şi împinse în tăblia groasă. Uşa se deschise cu un scârțâit uşor. Ausonius se aplecă şi pătrunse înăuntru. Însoțitorul îl urmă, apoi închise uşa şi fixă un drug masiv de metal deasupra limbii zăvorului.

Încăperea era lungă şi îngustă, cu tavanul ridicat extrem de sus. La celălalt capăt se găsea o masă scundă, cu suprafața acoperită de o țesătură groasă de lână, vopsită în roşu, verde şi negru, şi mai multe scaune fără spătar. Un mic altar de sacrificiu, tăiat în calcar galben de Karkemishul şi împodobit cu crengi de laur, îşi dezvăluia forma dreptunghiulară în stânga, alături de o strană neobişnuită, din lemn negru de teck, cu spațiu pentru un singur genunchi, pe care era cioplit în relief un scarabeu cu patru picioare, de o formă neobişnuită.

Se aşezară pe scaune şi se studiară timp de mai multe clipe, fără să rostească nici măcar un cuvânt. Sala era pustie, după cum pustiu fusese întregul drum până acolo. Se părea că îngrijitorilor Turnului nu le prea plăcea să fie văzuți de ochi străini. Ausonius ridică din umeri, cu inima strânsă, şi aşteptă să se întâmple ceva. La urma-urmei, a nu şti la ce să te aştepți era ceva mai rău decât un rău cunoscut.

În cele din urmă, necunoscutul râse şi-şi scoase masca, aruncând-o pe masă. Ausonius tresări violent şi-şi trase

umerii înapoi: ochii Antineei îl priveau din adâncul unei prăpăstii fără fund, părând să dorească să-l atragă acolo.

Îi spuse că obținuse de la rege promisiunea ca el, Ausonius-Nassif, să fie unul dintre cei 1000 de scalvi care urmau să pornească, în zori, spre prima platformă a Turnului, cu alimente, animale de schimb şi materiale de construcții. Cum, el nu ştia că la fiecare început de lună plină, pentru ca Turnul să continue să-şi ridice fruntea spre Cer, Babylonul trebuia să-şi trimită spre înălțimi dijma de oameni, alimente şi materiale?

O mie de sclavi! fluieră uimit bărbatul. De unde strângea regele atâția oameni, ştiut fiind că vânătoarea nu putea aduce mai mult decât văzuse el în acea noapte urcând scările înaintea sa?

Antineea râse din nou şi rosti o frază bizară, aproape lipsită de sens: Cel mai rău lucru este să te trezeşti într-o lume fără Zei, să nu mai ai pe cine să acuzi şi nici în cine să te încrezi. Să te trezeşti singur, absolut singur şi străin în fața Universului amenințător, ca un copil rătăcit în pădure, la vreme de noapte. Pentru că meseria de a fi propriul tău Zeu nu se înființase în nicio lume posibilă.

Ausonius crezu că nu pricepuse cuvintele rostite cu accent babilonian şi o rugă să-i repete în akkadiana comună, dar femeia clătină din cap şi-i spuse că imediat ce va încheia discuția, gărzile Turnului îl vor ridica şi îl vor conduce către scara exterioară, acolo unde deja grupurile de sclavi se pregăteau de plecare.

Înghiți în sec şi îi privi concentrat ovalul delicat al feței, străduindu-se să-i evite ochii. O întrebă de ce făcea asta pentru el. De ce nu-l lăsase să fie cumpărat de vreun stăpân

de sclavi, în ziua de sabbahth? Pentru că-i era din ce în ce mai clar că nimeni nu se apropiase de el în acest scop, din cauza unei oprelişti oculte.

Oprelişte ocultă, da, râsese vrăjitoarea şi privirile-i ardeau carnea şi piatra din pereți, şi lemnul mesei, şi calcarul altarului. Dacă gândul său era să fie adevărat, atunci poate că ieşirea lui din Ugatear în înserarea aceea târzie şi atacul akkadienilor nu va mai fi fost o simplă întâmplare, nu? Zeii puteau determina mersul cetăților prin istorie, dar şi pe cel al indivizilor umani, îi trecuse vreodată prin minte asta? Poate că ea împlinea dorința unei asemenea entități, şi acel necunoscut locuitor al cerului, Zeul-Fără-Nume, mai puternic decât Ea şi Marduk la un loc, voise ca el să ajungă în acea încăpere a Turnului, chiar în acel moment al dimineții.

Ausonius îşi prinse tâmplele în mâini, neputând să-şi desprindă privirile din ochii blestemați. Simțea prezența nefastă a micului altar şi nu ştia dacă era bine sau rău faptul că stătea la câțiva paşi de el, lăsându-se pătruns de magia pe care o purta între şanțurile mânjite cu sângele ritual.

Vrei să ştii de ce tu, ghici femeia şi se aplecă spre el. Avea o frumusețe de statuie egipteană, aşa cum încremenise în aer, cu o sprânceană uşor ridicată şi cu buzele senzuale uşor întredeschise.

Răspunsul era năucitor de simplu şi de incredibil. Pentru că mai trăise o dată... de două ori... de nenumărate ori întreaga poveste şi, tot ca acum, nu-şi reamintise niciodată nimic. Pentru că destinul său era să fie un mesager. Ei bine, trebuia să ajungă la ultimul cat al Turnului, acela care probabil urma a se construi în cine ştie ce secvență de viitor, să-l caute pe acel Zeu şi să-l întrebe de ce trebuia ca ființele nevăzute să îmbrace formă umană şi să...

Uşa trozni, izbită de un corp greu, apoi sări pur şi simplu din balamale. Ausonius nu reuşi să afle restul gândului femeii. Soldaţi îmbrăcaţi în armuri albe umplură încăperea în câteva clipe şi îl fixară sub căutătura lăncilor. Când reuşi să se dezmeticească şi să privească alături, Antineea nu mai era decât o bucată de carne umană, tocată mărunt sub tăişul săbiilor. Sângele umpluse ţesătura de pe masă şi pătase albul îndepărtatului altar, într-un gest ritualic lipsit de sens.

V

Platforma exterioară se ridica la aproape 200 de picioare deasupra solului. Terenul din stânga uşii era ocupat până departe cu şiruri ordonate de corturi militare, păzite de soldaţi înarmaţi până în dinţi. Dincolo de ele, în punctul unde rotunjimea Turnului începea să fie vizibilă, se întindeau ţarcurile de cai şi locurile unde căruţele stăteau împiedicate şi cu osiile răsfrânte pe spate, gata să fie scoase şi încărcate în orice moment. În dreapta uşii se înălţau grămezi-grămezi diferite tipuri de mărfuri, începând cu piei de animale şi terminând cu haine de lucru de vară şi de iarnă, cu mocasini înalţi până la genunchi şi cu pungulițele pentru ţinut tutunul sau frunzele uscate de betel. Un stelaj metalic despărţea mărfurile de materialele de construcţie: stânci fasonate în formă de cuburi, cărămizi din pământ roşu ars în cuptor, movile înalte de nisip şi pietriş, plăci subţiri de marmură albă, sute de saci de var stins şi de praf de caolin, butoiaşe cu păcură...

Ausonius stătea cu spatele aproape lipit de cel al lui Tara-Muhtar şi mesteca grăbit mâncarea rece de linte şi codrul

de pâine de secară pe care le primise, cu titlul de masă de prânz. Îl descoperise pe Tara alături de Araffa şi de Tahrir încă de dimineață, imediat ce soldații îl azvârliseră printre stivele de mărfuri. Toți trei îngrămădeau haine în boccele din pânză aspră, le legau la gură cu sfoară de cânepă şi le puneau în mijlocul unui cerc. Ausonius băgase de seamă că existau mai multe grupuri de sclavi care făceau exact acelaşi lucru, aşa că se alăturase celor trei şi, între legatul a două boccele, aflase ce se întâmplase cu ei de când se văzuseră pentru ultima oară în curtea hanului lui Ennatam.

Muhtar cel cu bot de vulpe pornise şi el la plimbare înaintea ultimei nopți de libertate, aşa cum bănuise Ausonius, dar se rătăcise pe ulițele întortocheate ale cartierului şi sfârşise prin a se culca în spatele unui zid aproape prăbuşit, nu departe de un ponton la care erau legate mai multe zeci de bărci şi de nave cu pânze. A doua zi, fusese trezit de loviturile unor soldați şi dus în piața Templului. Rând pe rând, trecuseră pe lângă stâlpul de care fusese legat mai mulți negustori, dar niciunul nu se oprise în dreptul lui. La venirea serii, însuşi Nabukadnezar, cu strălucitoarea sa suită, se oprise în dreptul celor câțiva sclavi rămaşi legați de belciugele stâlpului şi schimbase câteva vorbe cu unul dintre sfetnici, arătând în direcția sa. Crezuse că va fi cumpărat de curtea regală pentru a fi făcut scrib sau cine ştie ce altceva şi inima-i tresărise de fericire. Dar după plecarea regelui, soldații îl legaseră împreună cu ceilalți şi îi duseseră către Turn. Tremurase de frig şi de frică pe platforma de la intrare, convins că i-a venit sfârşitul. Apoi au fost conduşi prin sălile interioare spre scara care i-a urcat aici, în locul unde munceau.

Istoria egiptenilor era încă şi mai simplă. Întrucât în timpul zilei făcuseră un plan de evadare din cetate pe calea apei, noaptea dinaintea sabbahth-ului îl puseseră în aplicare. Furaseră o barcă şi-o lăsaseră să plutească în curent, ei înotând pe lângă ea şi ținându-se cu mâinile de copastie. Crezuseră că au reuşit, întrucât locurile spre care se îndrepta fluviul ca să iasă din cetate nu erau nici măcar păzite. Se înşelaseră amarnic însă, albia se îndrepta spre deşert printr-o spărtură lăsată special în zid şi protejată de lame de oțel tăioase ca briciul, abia vizibile la rasul apei, care făcuseră barca ferfeniță în câteva clipe. Soldații unei patrule apăruseră ca din pământ şi, în busculada care se crease pe când se străduiau să iasă din apă, Henein se înecase. Pe ei, soldații îi duseseră direct în piață, fiind primii atârnați de belciuge. Dar tăietura crestată pe ambii obraji, semnul vânatului, îi îndepărtase pe toți amatorii de chilipiruri: ei erau prada Turnului şi nimeni nu îndrăznea să gândească altfel. Acum se găseau aici, încărcau haine în legături şi aşteptau să fie zidiți de vii în ziduri, după cum se zvonea.

Ausonius termină de înghițit ultimele boabe tari şi şterse sosul din blidul de lemn cu o bucată de miez. Nimeni nu avea să fie îngropat în ziduri, le spuse, străduindu-se să nu mişte buzele, ca să nu atragă atenția paznicului care stătea răsucit pe jumătate către uşă, aşteptând ordine. Vânătoarea era numai un pretext pentru ca regele Babylonului să poată face rost de sclavi gratuit, de două ori pe an, pentru a-i trimite pe cărările Cerului. Adevărat că drumul spre tării era, într-un fel, echivalentul morții: niciunul dintre cei trimişi acolo nu se mai întorsese să spună despre ce se întâmpla acolo sus. Dar legământul Babylonului cu Zeul era să-i trimită oameni şi materiale.

Muhtar își frecă bărbia ascuțită și-l întrebă dacă știe de cât timp se lucra la Turn. Ausonius ridică din umeri și puse blidul peste celelalte, în mijloc. Adună resturile de pâine cu grijă și le prinse într-un colț al sarongului, legându-l cu un capăt de sfoară. În Ugatear se știa că Babylonul ridică un turn uriaș către ceruri, de peste o mie de ani. De peste trei mii de ani, îl corectă Araffa, în șoaptă. La Memphis, în inima templului, exista o casetă de granit roșu, fixată de podea, cu capac de aramă, în interiorul căreia printre multe alte papirusuri, se afla unul pe care un scrib însemnase cândva, din porunca unui faraon uitat, că, pe tărâmul dintre Tigru și Eufrat, pe malul unei lagune, se găsea cetatea Eridu. Aici, zeul Marduk, fiul Zeului-Fără-Nume, pusese prima piatră la baza turnului Entemenaki, în vremea când steaua Caldera izbucnise cu mare furie pe cer, strălucind aproape la fel de tare ca și Ra. Adică, în urmă cu peste trei mii de ani.

De trei mii de ani, o parte din sclavii războaielor purtate permanent de Imperiu luau drumul înălțimilor, construind la o clădire interminabilă, medită aproape cu voce tare Muhtar. Ce anume se afla acolo sus atât de ademenitor încât să merite un asemenea efort? Chiar dacă temelia i-ar fi pus-o, conform legendei, însuși Marduk, Turnul își pierduse, cu trecerea mileniilor, semnificația inițială de templu, de clădire în care oamenii să-și poată exprima adorația și încrederea în puterile unui Zeu.

Ausonius trebui să-și înghită răspunsul odată cu ultimele firimituri adunate de pe fața de masă improvizată. Soldatul veni agale către ei și le ordonă să înceapă treaba.

Până la căderea nopții, reușiră să lege toate hainele și încălțările din grămezi, iar apoi să ancoreze boccelele de spi-

nările cailor de povară. În alte părți, ceilalți sclavi terminară de urcat pe platformele pe roți materialele de construcție, acoperindu-le cu prelate groase, legate cu funii de acestea. Căruțele erau burduşite de saci, de scânduri, de dulapi lungi de două ori cât un stat de om, de colaci de sârmă de aramă groasă ca pe mână, de unelte de zidărie şi de burdufuri pentru cărat apa.

Când Steaua Câinelui se ridică în dreapta Turnului, anunțând apropiatul răsărit al lunii, uriaşul convoi era gata de pornire. În față se mişcară mai întâi cămilele, între cocoaşele cărora atârnau sacii cu merinde şi burdufurile cu apă potabilă, fiecare însoțită de câte doi sclavi. Urmară caii şi catârii cu poveri uşoare, mărfuri pentru vânzare şi îmbrăcăminte. Ausonius şi camarazii săi primiră fiecare dârlogii câte unui animal şi plecară în acelaşi şir, alături de alți şase sclavi necunoscuți. La sfârşit de tot, se puseră în mişcare căruțele şi platformele mobile, trase de câte şase şi opt cai, însoțite de zece sclavi, cinci de o parte şi cinci de cealaltă. În fruntea convoiului, drumul era deschis de o avangardă formată din 30 de soldați pedeştri, în vreme ce ariergarda număra peste 200 de oameni, înarmați până-n dinți. Între cele două capete, 50 de călăreți circulau permanent, transmițând porunci şi verificând buna desfăşurare a marşului.

Înaintară fără odihnă vreme de mai multe ceasuri, până când stelele părură brusc să cadă spre marginile orizontului, lăsând bolta neagră ca păcura. Drumul din piatră era atât de lat încât Ausonius nu reuşea să-i zărească marginea, în lumina albă a lunii. Înaintarea fusese deosebit de grea în primele trei ceasuri, când înclinația ascendentă a pantei avea mai mult de 45°. Apoi, suprafața devenise aproape

orizontală, unghiul nedepășind 40-50°. Picioarele se mișcau singure, nelăsându-i creierului senzația că urcă.

Mergeau spre cer de parcă ar fi înaintat spre inima pământului. După primele ore de tăcere, când biciurile supraveghetorilor mârâiseră numai arareori, limbile începuseră să se dezmorțească și plesnetele se întețiseră. Dar oamenii continuau să șopocăie, aproape imediat după ce spinările încasau loviturile. După un timp, loviturile se răriseră, apoi încetaseră de la sine.

Ausonius-Nassif află că Tara era de loc din Ctesiphon, cetate puternică pe malul Euphratului, aflată nu departe de Seleucia. Negustor de sclavi, avusese ghinionul să fie capturat de o falangă akkadiană în timp ce străbătea deșertul, în drum spre casă, cu o caravană de aproape 100 de sclavi, cumpărați de la corăbierii libieni, chiar pe coasta Mediteranei. Egiptenii erau rude apropiate, cu funcții administrative înalte în cetatea fortificată Mansurah. Însoțeau o trupă militară de represiune către oazele din Wadi Natrun, când, pe neașteptate, fuseseră prinși într-o ambuscadă, într-un mic defileu. Deși soldații luptaseră cu vitejie, fuseseră nevoiți să se predea, în momentul în care stâncile prăvălite de pe înălțimi amenințau să-i extermine pe toți. De-a lungul nesfârșitului și înfiorătorului drum către Babylon, muriseră mai mult de jumătate dintre cei capturați.

Se opriră abia când soarele se ivi în depărtare, rotunjind coloana imensă a Turnului. Aerul începuse să se încingă și Ausonius pricepu că, de acum înainte, acesta avea să constituie modalitatea de marș: se înainta atâta timp cât se menținea răcoarea nopții, iar de cum căldura soarelui începea să se instaleze, convoiul se întindea la odihnă.

Deşi nimeni nu pomenise nimic despre vreun potențial pericol ce ar fi putut pândi în față, soldații luară toate măsurile ca tabăra să aibă o dispunere militară, cu căruțele şi platformele mobile trasând un cerc în jurul unui perimetru dominat de cortul ofițerilor. În interiorul cercului, fiecare sclav se instala acolo unde voia, fără să poată să iasă dincolo de linia carelor. Caii, cămilele şi măgarii erau legați dincolo de cerc, într-o zonă pe care vântul adusese suficient praf şi grăunțe de pământ, încât să poată încolți mănunchiuri firave de iarbă. De altfel, observă Ausonius, acest lucru se întâmplase mai peste tot la altitudini mici, numai că trecuseră pe lângă respectivele „oaze de verdeață" fără să le observe, din cauza întunericului nopții.

În timpul zilei, temperatura urcă până la limite aproape imposibil de suportat şi Muhtar le explică faptul că vreme de mai multe zile, până când vor fi depăşit o anumită altitudine, vor trebui să înfrunte acest regim canicular în fiecare zi. Ctesiphon se găsea în apropierea munților Pharnabaze, pe care el urcase adeseori vara, în drumurile sale după marfă. Apropierea de soare, între anumite limite ale presiunii aerului, dădea naştere la călduri mult mai puternice decât în deşert.

Aşa că se perpeliră sub platformele căruțelor, fără a reuşi să adoarmă, abia aşteptând momentele în care soldații îi strigau pentru a le împărți cana de apă din burdufurile păzite cu străşnicie. Discutară în şoaptă între ei şi ajunseră la concluzia că, oricât de multe burdufuri cu apă luaseră cu ei la plecare, în aceste condiții era limpede că prețiosul lichid nu avea să le ajungă mai mult de 6-7 zile. Era limpede că la limita acestui interval de timp, cu o marjă de siguranță de o zi-două în plus sau în minus, trebuia ca întreaga caravană

să se oprească într-un loc unde să se poată face aprovizionarea cu apă. Arrafa era însă de părere că preoții akkadieni cunoşteau câteva secrete miraculoase, cu ajutorul cărora puteau să transforme simplul aer în vapori de apă, pe care apoi să-l condenseze în vase largi de metal.

Spre seară, atunci când vipia prinse să se potolească, iar soarele se ascunse după trupul Turnului, grăbindu-se spre apus, începură să se pregătească de plecare, trăgând căruțele în poziție de marş, înhămând caii şi urcând bagajele pe spinarea animalelor de povară. Când primele stele împunseră jumătatea de cer pe care o puteau vedea, ordinul de pornire se transmise din gură în gură şi soldații se puseră în mişcare, urmați îndeaproape de cămile, cai şi catâri. A doua noapte de marş se dovedi epuizantă. Nu se îngădui nicio oprire a coloanei, apa distribuindu-se la ore fixe de sclavi conduşi de soldați călări, chiar şi necesitățile fiziologice trebuind rezolvate din mers.

Ausonius avusese impresia, încă de când îl zărise pentru prima oară, de pe malul Euphratului, că Turnul este o construcție imensă, dar nu-şi închipuise că ar putea să înainteze o noapte întreagă pe circumferința lui, fără să aibă senzația că se mişcă pe un cerc cu o rază oricât de mare. Pur şi simplu, înainta pe un drum în linie dreaptă. Nici măcar constelațiile, din câte putea să-şi dea seama, nu-şi modificau poziția pe boltă. Iar priveliştea pe care zorii i-o aduseră sub ochi n-avea nimic schimbat în ea față de ziua precedentă: trupul drept ca un zid al turnului se găsea la numai câteva zeci de metri de locul ales pentru campare, în față podeaua de piatră mergea perfect rectiliniu, topindu-se în siniliul cerului, printre scamele albe de nori, iar marginea din dreapta,

dincolo de care se întindea hăul, se putea afla oriunde dincolo de limita pe care o puteai cuprinde cu vederea.

Ziua trecu cu totul altfel decât cea precedentă: mâncară mult şi rămaseră cu senzaţia de foame nesatisfăcută, băură cât li se oferiră, fără să mai economisească vreun strop pentru vipia amiezii şi dormiră neîntorşi până în clipa când soarele dispăru dincolo de orizontul imaginar.

Cea de-a treia noapte fu una de coşmar. Oboseala îşi pusese pecetea peste toţi sclavii şi chiar peste animale. De mai multe ori, însoţitorii carelor se poticniră şi se ridicară în picioare numai sub plesnetul sălbatic al bicelor. Acelaşi lucru se petrecu şi cu o parte dintre cai, câţiva trebuind să fie dezlegaţi din hăţuri şi sacrificaţi pe loc, materialele de construcţie fiind redistribuite în celelalte căruţe. Ziua care urmă nu mai avu nimic din seninătatea primelor două. Febra cuprinse o parte din trupurile sclavilor mai firavi, iar ceilalţi se vedeau în situaţia de a nu putea dormi din cauza prea marii oboseli. În plus, văicărelile celorlalţi îi trezeau ori de câte ori reuşeau să aţipească.

În faptul serii, pe când preparativele de plecare erau în toi, un grup de soldaţi începu să circule printre ei, îi aleseră pe cei care de-abia reuşeau să se mişte şi-i adunară într-un loc situat spre invizibila margine din dreapta. Printre ultimii, îl împinseră şi pe Tahrir, deşi Araffa se agăţă de scutul soldaţilor şi-i imploră să-i lase împreună, deoarece el avea să-l ajute să se deplaseze fără probleme mai departe. Farengul care conducea grupa clătină însă din cap şi-l izbi cu codirişca biciului între ochi, doborându-l în fund.

După câteva momente, convoiul se puse în mişcare. Trupa de neputincioşi rămase treptat în urmă, apoi, când întune-

ricul coborî peste Turn, dispăru cu totul. Araffa plânse multă vreme în tăcere, în vreme ce Muhtar se străduia să-l convingă că, pesemne, soldații îi vor fi condus înapoi spre Babylon, pentru a-i revinde cu ocazia unui alt sabahth. Se vedea, însă, că nici el nu credea prea mult în ce spunea, iar când soldații, în frunte cu farengul, îi ajunseră din urmă, târziu după miezul nopții, încetă să mai vorbească şi rămase complet mut chiar şi după ce poposiră din nou, pentru încă o zi de văpaie.

VI

Cel mai rău lucru care ți se putea întâmpla în timpul zilei, constată Ausonius pe propria-i piele, ridicându-se în coate la vremea când soarele ajunsese exact deasupra capetelor, cel mai rău lucru era că nu puteai să dormi, din cauza oboselii şi a căldurii prea mari. Ochii ți se închideau singuri, încercând să-şi afle meritata odihnă, dar trupul nu-şi găsea liniştea şi se zvârcolea, în căutarea unei poziții cât mai prielnice. Boabe mari de transpirație ți se scurgeau de-a lungul obrajilor, gâdilându-te neplăcut pe gât şi pe piept.

Exact ca atunci când se rătăciseră între Beth Amna şi Al-Aqmar, urmând spre răsărit valea secată a uedului fără nume. Şase inşi, dintre care două călăuze şi doi soldați de patrulă, oameni obişnuiți cu deşertul şi cu capcanele lui. Spaima fusese inamicul numărul unu, care-i măcinase mai rău decât lipsa de alimente şi cea de apă. Când, în cele din urmă, ajunseseră la Al-Aqmar, rămăseseră numai trei: el, fratele său Bahr şi una dintre călăuze. Ceilalți se pierduseră printre

dune, mânați departe de grup de disperarea ce le întunecase rațiunea. Poate că soarele le furase luciditatea, îndemnându-i spre miraje minunate, dar mortale. Sau poate că hotărâseră în comun să plece, nemaiavând încredere în judecata celorlalți. Ausonius nu avea s-o afle niciodată.

Acum, stătea rezemat în coate şi privea prostit cum trupul lui Araffa unduia şerpeşte printre cei adormiți, tot mai departe de căruța sub care se odihnea de obicei, oprindu-se la fiecare mişcare a celor ce se întorceau oftând de pe o parte pe alta sau numai mormăiau stins în somn. Araffa trebuie că fusese înnebunit de pierderea lui Tahrir, hotărî bărbatul, dar ceva îl ținea pe loc şi îl îndemna numai să privească.

După trecerea unui răstimp, care i se păru fără de sfârşit, Ausonius îl revăzu apărând mult în dreapta grupului de căruțe, destul de aproape de țarcul animalelor. Egipteanul se ridicase în picioare şi înainta cu paşi mărunți, cocârjat, în umbra îngustă a vehiculelor pe roți, studiind pesemne terenul, în căutarea gărzilor.

Gărzile! tresări ugarteanul şi se ridică în fund pentru a observa mai bine.

Gărzile aveau să-l vadă imediat ce urma să părăsească umbra protectoare şi... Apoi îşi dădu seama că gărzile erau formate din aceiaşi soldați care înaintau în timpul nopții cot la cot cu ei şi numai printr-o întâmplare deosebită, precum cea la care asista acum, vreunul dintre ei ar fi fost treaz şi l-ar fi putut surprinde. Pesemne că întâmplarea deosebită nu se mai produsese, deoarece Araffa pornise deja să ocolească platformele mobile, după care dispăru dincolo de ele.

La naiba, dorea, pur şi simplu, să ajungă la marginea platformei, înțelese el şi nu mai avu curajul să-şi imagineze ce intenționa să facă odată ajuns acolo.

Se ridică, la rându-i, în patru labe, aproape fără să realizeze prea bine ce face, şi se angajă pe drumul sinuos urmat de cel de dinaintea sa. Deşi îl dureau toți muşchii de parcă ar fi fost bătut, constată că se descurca destul de bine. Ajunse în apropierea platformelor mobile fără să trezească pe cineva, iar de acolo deplasarea i se uşură considerabil, în clipa în care se ridică în picioare. Cuprinse tabăra adormită cu privirea şi se miră că nimănui până acum nu-i trecuse prin minte să-şi facă un plan de evadare.

Un plan de evadare... zâmbi amar, ocolind pe departe cortul central, unde se odihneau ofițerii, precum şi simplele prelate, ridicate în vârful a patru bețe, risipite de jur împrejurul acestuia, sub care sforăiau soldații, cu săbiile lipite de corp. Unde să fugi pe căldura de moarte, sub apăsarea căreia nici măcar insectele nu îndrăzneau să zboare? Şi, mai ales, de unde să iei apă, alimente şi un cal? Aceştia din urmă erau atât de bine dresați, încât nechezau imediat la apropierea oricărui străin.

Părăsi tabăra cu inima cât un purice. Până ce ajunse la câteva sute de paşi, trăi tot timpul cu senzația neplăcută a unui vârf de săgeată fixându-i spatele. Deasupra capului, soarele era o bucată informă de ceară clocotită ce picura moarte peste fire. În fine, într-un târziu se opri şi îndrăzni să privească spre înapoi: tabăra îşi dormea neclintită somnul, fără să le fi observat dispariția. Oftă uşurat şi se concentră asupra spațiului drept din fața sa.

Araffa era o insectă maronie în mişcarea molatică a aerului supraîncălzit, părând că stă pe loc, la limita orizontului. Dar Ausonius ştiu că îşi continua deplasarea şi se grăbi să-i calce pe urme. Nici măcar o clipă nu cuteză să se gândească

la ce avea să facă după ce îl va fi ajuns. Era o problemă a viitorului şi era sigur că, într-un fel sau altul, avea să se descurce atunci când va sosi momentul.

Înainta cu paşi mari, ştergându-şi fruntea cu mâneca la intervale aproape regulate. Deşi nu văzuse niciodată marginea platformei, nu-şi închipuise că aceasta putea să fie atât de lată. Îşi aminti de poveştile care circulau pe cuprinsul întregii Mesopotamii despre dimensiunile Turnului şi se văzu nevoit să admită că nu erau deloc exagerate. Cel care gândise proiectul unei asemenea construcții trebuie că fusese, într-adevăr, Marduk!

După ce străbătu mai mult de două mii de paşi, ajunse atât de aproape de egiptean încât îi putea zări chiar şi pânza albă ce-i acoperea capul. După poziția corpului, acesta se aşezase şi stătea complet neclintit, uşor aplecat înainte. Se apropie cu băgare de seamă, străduindu-se să nu lovească vreun colț al dalelor ce pavau platforma sau să nu târşâie picioarele. Când ajunse la aproape cincizeci de paşi de el, realiză că Araffa chiar stătea în fund şi examina cu atenție ceva aflat în fața sa, ceva pe care el nu reuşea să-l zărească.

Ultimii paşi îi străbătu în fugă şi se aruncă asupra lui, chiar în clipa în care acesta începea să se întoarcă, surprins de zgomotele venite brusc din spate. Reuşi să-l prindă de brațul stâng şi se propti cu toată suprafața corpului pe pietrele aspre, împotrivindu-se gestului disperat al egipteanului.

Pentru că Araffa îşi dăduse, pur şi simplu, drumul în gol. Ajuns pe marginea platformei, dincolo de care se întindea cerul asemenea unei ape transparente şi nesfârşite, făcuse gestul, plănuit pesemne îndelung în timpul marşului de

noapte. Acum se zbătea cu sălbăticie, atârnat deasupra hăului doar de un braț și dorindu-și cu încrâncenare să zboare, asemenea păsărilor, către iadul unei alte vieți.

Lupta mută, numai icnete și răsuflări gâfâite, dură o eternitate, sau așa avu impresia Ausonius, care se agățase cu vârful sandalelor de marginile lespezilor și se chinuia să se tragă înapoi, măcar cu câțiva centimetri, ca să aducă încheietura mâinii celuilalt peste marginea dalei, formând astfel din ea o pârghie. Sudoarea curgea fără oprire din toți porii pielii și se simțea de parcă ar fi ieșit dintr-o baie de aburi. Când aproape că-și pierduse orice speranță și simțea că pielea udă a degetelor celuilalt îi alunecă milimetru cu milimetru din strânsoare, pe marginea dalei apărură cinci degete și Araffa îi strigă că vrea să urce pe platformă.

Dădu drumul mâinii, care se prinse de dală, la rândul ei, se ridică în genunchi și se târî până la margine. Pământul nu se vedea nicăieri, numai cerul adânc, vălurind în depărtare din cauza căldurii, și rare scame de nori plutind nemișcat în atmosfera lipsită de curenți. Înghiți în sec și se strădui să nu se uite decât înspre bărbatul prins pe verticala peretelui, asemenea unui păianjen cu numai patru picioare. Se aplecă deasupra golului și îl apucă de una dintre subsuori. Încet-încet, colț de piatră după colț de piatră, sandalele egipteanului se cățărară pe toate ieșiturile și trupul apăru pe margine, după care se rostogoli într-o parte.

Ausonius se așeză în fund, alături, respirând cu greutate. Degetele îi tremurau de efort și o venă groasă i se zbătea pe gât, de parcă ar fi vrut să se elibereze din învelișul cărnii. Își prinse capul în palme și se lăsă să alunece într-o parte, epuizat de efort. O singură dată în viața sa mai trăise expe-

rienţa unei asemenea oboseli uriaşe, acumulate într-un timp extrem de scurt şi cumulată cu o emoţie atât de puternică: în dimineaţa zilei în care trecuse testul de bărbăţie pentru a fi admis în rândurile tinerilor cu drept de a purta echipamentul militar. Stătuse timp de un sfert de ceas atârnat în mâini de două şţreanguri, în faţa unui public tăcut, care-l privea cu ochi avizi, singurul privilegiu pe care-l avusese fiind acela de a se căţăra din când în când pe una dintre funii pentru a-şi dezmorţi muşchii.

Acum se simţea exact ca atunci, numai că lipsea publicul şi juriul. Iar premiul era cu totul altul. O viaţă de om. Îşi ridică fruntea şi-l privi pe egiptean. Acesta se uita spre hăul aflat la câţiva metri, de parcă ar fi văzut ceva anume acolo. Dar nu vedea nimic, Ausonius era sigur de asta, nici măcar nu se gândea la ceva anume, pur şi simplu aştepta să-şi revină, asemenea unei plante hărtănite de furtună. Îi spuse că înţelege de ce a vrut să facă asta, dar că gestul nu aducea cu el niciun fel de rezolvare. În lumea aceasta, putea măcar să-şi amintească de cei dispăruţi. Renăscându-se sub altă formă, orice amintire îi era complet refuzată.

Araffa ridică din umeri şi se întinse pe dalele încinse, cu faţa în sus. Nu, el nu avea cum să priceapă, oricât de bine intenţionat ar fi fost. Nu putea, pentru că nu deţinea toate informaţiile. Tahrir şi Henein îi fuseseră fraţi buni. Nu mărturisiseră asta până acum, căci ştiau că una dintre cutumele akkadiene poruncea ca fraţii luaţi sclavi să fie despărţiţi pentru totdeauna. Nici ca feerţi n-ar fi avut dreptul să se revadă. Dar nici măcar asta nu era ceva cu adevărat important.

Egipteanul ţinea ochii închişi şi obrajii săi supţi de foame şi de efort păreau cei ai unui mort. Nu mai scoase o vorbă

timp îndelungat şi Ausonius crezu că aţipise. Dar respiraţia era sacadată şi globii oculari îi zvâcneau sub copertina pleoapelor.

Dar ce anume era cu adevărat important? îl întrebă într-un târziu, în timp ce-şi pipăia muşchii braţelor. Exista oare aşa ceva?

Araffa dădu din cap şi deschise ochii. Exista. Când se întâlniseră în prima noapte petrecută în cetate cu femeia aceea... cititoarea în destin... Antineea, îşi aminti Ausonius şi se cutremură.

Antineea, da, aprobă egipteanul şi trăsăturile feţei se animară. Le citise destinul la toţi trei, în noaptea incendiului. Le spusese că, de fapt, fraţii săi nici nu existau ca atare sub vălurile acestei lumi. Că erau simple proiecţii menite să-l protejeze, care vor dispărea în clipa în care el, Araffa, îşi va fi întâlnit destinul. Care destin? o întrebase şi, în noaptea de catifea, Henein o luase în râs şi voise să o azvârle afară din curtea hanului. Acea voinţă zeiască, apucase să-i răspundă vrăjitoarea, cu ochii învolburându-se ciudat în orbite, în timp ce fratele său o târa către porţi. Acea voinţă care îl purtase din ţara lui în Imperiul babilonian. Acea voinţă căreia nimeni nu i se putea împotrivi...

Acum, Antineea zăcea moartă în încăperea cu uşă ferecată, de la parterul Turnului. Ausonius îi povesti, privind într-o parte, de parcă n-ar fi avut curaj să se uite în ochii lui, despre întâlnirea lui cu vrăjitoarea, care-l însoţea pe Nabukadnezar asemenea unui sfetnic de taină... despre încăperea rotundă de la baza Turnului... despre sala cea lungă şi îngustă, cu uşă întărită cu benzi de aramă groasă, ghintuite cu stele roşii şi bumbi strălucitori... despre cum sărise din

țâțâni uşa şi cum năvăliseră soldații... Dar nu-i spuse nimic despre ceea ce-i prezisese femeia cu ochi ciudați despre celelalte vieți şi despre faptul că ei doi s-ar mai fi întâlnit şi acolo.

Aceeaşi femeie le mânuise, cu îndemânare, destinul amândurora şi apoi murise, lăsându-i să se descurce în lunga călătorie către ceruri. Rămăseseră mai singuri ca niciodată, doar ei şi Turnul, urcând să îndeplinească o cerere care nu apucase să fie formulată.

Privi la firele de iarbă răsărite la încheietura dalelor, între firele de nisip şi de praf aduse de vânt. Viața îşi făcea loc pretutindeni, în ciuda condițiilor vitrege, şi ea merita să fie păstrată, oricâte eforturi vor fi fost necesare pentru asta. Soarele prinsese să alunece spre dreapta, acolo unde Ausonius credea că trebuie să fie apusul. Dacă voiau să se întoarcă, acum era momentul s-o facă, în speranța că nimeni nu reuşise să se trezească încă. Se ridicară şi porniră înapoi, unul lângă altul, suflete rătăcite într-o imensă mare de aer şi lumină.

Spre surprinderea lor, în tabără lumea se trezise. Sclavii amestecați cu soldații alergau în toate părțile, încercând să prindă caii şi catârii, scăpați cine ştie cum din țarcuri. În învălmăşeala care domnea pretutindeni, Ausonius şi Araffa reuşiră să se apropie fără să fie remarcați şi se amestecară printre ceilalți, dând o mână de ajutor. Într-un târziu, reuşiră să-i adune pe toți la un loc şi să-i lege de frâne unul de celălalt. Se opriră din alergătură şi se îndreptară către locurile de odihnă, plini de sudoare şi de praf. Deşi existară cereri formulate cu o jumătate de gură pentru suplimentarea porției de apă, nu primiră niciun strop în plus. Singura

concesie care li se făcu a fost să se mai poată întinde până la răsăritul stelelor.

Tara-Muhtar era aproape alb din cauza prafului. Stătea în fund lângă ei şi-i privea de parcă le-ar fi cerut socoteală pentru faptul că lipsiseră. Ausonius ridică din umeri, convins că bot de vulpe le simțise lipsa. Îi spuse că vruseseră să vadă cum arăta marginea platformei şi că profitaseră de somnul celorlalți. În rest, pur şi simplu avuseseră noroc cu plimbarea neaşteptată a cailor. Tara zâmbi trist şi le povesti că o mână criminală tăiase legăturile animalelor pentru a le da de lucru tuturor celor care ar fi putut să observe lipsa unora dintre sclavii plecați să admire înălțimile Turnului.

Se odihniră, spate în spate, privind cum soldații îşi ascuțeau săbiile de pietrele poroase, cărate special la cingători. Soarele continua să cadă spre orizontul retezat de trupul Turnului, aducând în aer primele semne din răcoarea serii. Tabăra fremăta uşor, iar animalele izbeau nervoase cu copitele în platformă.

Porniră la drum exact în clipa în care strălucitoarea Ishtar împungea bolta cu acele-i de argint. Marşul se dovedi mai uşor decât cele precedente, poate şi din cauză că aerul se răcise simțitor, până la limita la care pielea se încrețea pe mâini, iar ei trebuia să-şi sufle în palme ca să le simtă. Înaintau spornic, în scârțâitul prelung al platformelor şi în răgetele de nemulțumire ale vreunuia dintre catâri, care se proptea în picioarele din față şi nu mai voia să înainteze cu niciun preț.

Târziu după miezul nopții făcură un scurt popas, se aşezară strâns lipiți unii de alții şi se fricționară pe spate şi pe brațe. Soldații se retrăseseră la spatele coloanei şi încropi-

seră un foc pentru ofițeri, sacrificând câteva scânduri din materialele de construcție. Un burduf mic trecea din mână în mână, la lumina pâlpâitoare a flăcărilor, şi Ausonius bănui că era plin cu vin mieriu de Fayum. Înghiți în sec, dorindu-şi cu disperare să fie din nou acasă, lângă vatră, cu ulcica pântecoasă în mână, trăgând-o pe Salomeea de limbă despre ce se mai petrecuse prin cartier şi aşteptând să treacă noaptea.

A doua parte a marşului se desfăşură sub auspiciile frigului. Stelele păreau țintuite pe bolta de cristal, iar aerul avea gust de promoroacă. Muhtar alerga în jurul cămilei să se încălzească şi-şi izbea mâinile unele de altele cu atâta zgomot, încât bietul animal tresărea la fiecare doi paşi.

Şi, brusc, deplasarea încetă, capul coloanei oprindu-se ca şi cum s-ar fi lovit de un zid. Primele rânduri prinseră de veste ceva mai târziu şi oamenii se bulucirăunii în alții, lovindu-se, călcându-se în picioare şi încurcând şleaurile animalelor. Soldații intervenirăîndată, bicele şuierară asemenea viscolului şi, în scurt timp, ordinea îşi reintră în drepturi.

Apoi, dinspre însoțitorii de catâri aflați în primele rânduri, tălăzui un cuvânt neaşteptat, care-l lăsă cu gura căscată pe ugartean. „Apă", îi şopti în ureche Araffa, după care lăsă frâul liber lângă botul animalului şi se repezi înainte, pe urmele lui Muhtar. În toate părțile, cuvântul magic îi descătuşa pe oameni de frica ce-i menținuse până atunci în coloană şi îi mâna spre burta adâncă a întunericului. Ausonius se lăsă prins de vârtej şi aproape că nici nu realiză când ajunse pe malul de piatră asemănător unui dig.

În depărtarea bântuită de stele, sclipeau tăcute apele unui lac, ale cărui maluri opuse ochii săi osteniți nu le puteau zări.

VII

Ausonius se trezi din cauza zgomotelor.

Deschise ochii şi încercă să înțeleagă care era cauza acestora, dar nu reuşi decât să vadă că rămăsese singur, întins lângă cămila îngenuncheată, care rumega liniştită, legată la capătul unei funii. Dădu pătura la o parte şi se ridică gemând: frigul nopții îi pătrunsese toate oasele. Îşi lăsă capul pe spate şi-şi întinse muşchii gâtului, continuând să geamă încetişor. Visase din nou că se afla în Ugartea, săpând în grădina casei, printre trandafiri şi puii de măslin. Strigase de mai multe ori după Salomeea, dar femeia, fie că nu-l auzise, fie că voia să-l necăjească, nu răspundea, iar el lovea pământul cu îndârjire şi continua să o cheme, la intervale neregulate. Apoi, de undeva dinspre grajd începuse să curgă un şuvoi negru ca păcura, care-i mânjise ambele picioare până la glezne. Nu apucase nici măcar să se mire, deoarece zgomotele îl speriaseră şi îl făcuseră să deschidă ochii.

Zgomotele erau produse de soldații care construiau ceva din scândurile luate de pe două platforme mobile. În mod ciudat, realiză Ausonius holbându-se la ei, nici măcar nu dăduseră voie vreunui sclav să se apropie de zona respectivă, câțiva dintre ei păzind perimetrul cu biciul de apropierea curioşilor.

Se ridică, sprijinindu-se de cocoașa cămilei, care-i aruncă o privire nepătrunsă, de regină în exil. Acolo, la nici o sută de pași de locul unde campaseră, străluceau undele lacului.

Nu visase, hotărî Ausonius, ocolind locul unde munceau soldații și apropiindu-se de mal. Hotărât lucru, în noaptea precedentă chiar ajunseseră pe malul unui lac și băuseră pe săturate. Linia apei era punctată de spinările a zeci de sclavi care stăteau aplecați deasupra albiei puțin adânci și-și spălau hainele sau făceau baie. Încercă temperatura apei cu piciorul și i se păru caldă în comparație cu aerul, așa că se hotărî să facă amândouă spălările – cea a hainelor și cea a trupului – simultan, pentru a economisi timp și energie. Sări în apă îmbrăcat și începu să înoate spre larg, ca să-și dezmorțească trupul. Nu apucă, însă, să se îndepărteze prea mult că auzi un strigăt de avertisment și se opri speriat, călcând apa. Pe mal, un soldat tocmai își încorda arcul, țintind în direcția lui. Se întoarse în direcția de unde plecase și se opri în zona unde apa-i ajungea până la genunchi. Rămase multă vreme în fund, cu mâinile sprijinite în nisip, amintindu-și de șuvoiul cel negru din vis, care-i mânjise picioarele.

Ieșise din lac după ce soarele-și făcuse apariția de după trupul masiv al Turnului, își scosese hainele, le storsese și le pusese la uscat. Acum, stătea întins pe dalele călduțe, privind la soldați și străduindu-se să înțeleagă ce voiau să facă. Dar îmbinările lungi de scânduri, proptite cu bulumaci din loc în loc, nu-i spuneau mare lucru. De fiecare dată când credea că a ghicit, se vedea nevoit să admită că a greșit și o lua de la capăt. Jocul ar fi putut dura până târziu, dacă Muhtar nu ar fi apărut de undeva din stânga, strecurându-se printre

sutele de sclavi slăbănogi dormitând la soare, şi nu i-ar fi dezvăluit marele mister – construcția trebuia să devină un ponton lung de peste o sută de picioare. Care spre seară avea să fie coborât în apă, la capătul lui urmând să ancoreze corăbiile.

Corăbiile?!

Ei, da, corăbiile, confirmase bărbatul cu bot de vulpe. Corăbiile pe care aveau să urce ei, sclavii, pentru a-şi continua drumul. Era vorba despre un ritual. Drept mulțumire că expediția se încheiase fără incidente şi că se puteau întoarce acasă, soldații construiau singuri pontonul, pe care urma să-l distrugă după încheierea operațiunii de îmbarcare. Altfel spus, aceasta era singura lor zi liberă din viața de sclavie care-i aştepta. Ajuns aici cu explicațiile, Muhtar râse şi scoase de sub haine o tartă cu miere şi două portocale mici, puțin stricate. Le furase de la bucătăria ofițerilor, după ce le dăduse o mână de ajutor soldaților de serviciu. Împărți totul în părți egale şi începu să mănânce cu poftă, ştergându-şi mereu buzele cu dosul palmei.

Îi stătea pe limbă să întrebe de Araffa, dar visul îi stăpânea încă acea parte a subconştientului care te îndeamnă să faci lucruri neaşteptate, nesupuse controlului rațiunii. Mânca în tăcere şi privea pierdut în largul nestrăbătut de zborul niciunui pescăruş, nevoind să-şi imagineze cum apăruse acel lac pe platforma exterioară de acces, cu pantă ascendentă, a unui afurisit de Turn care urca spre Cer, parcă pentru a se lua de piept cu el.

Muhtar râse de îndoielile lui şi-l stropi cu apă pe cap. Ce rost avea să-şi bată capul cu asemenea fleacuri? Oricum, faptul că ştiau sau nu cum apăruse lacul nu rezolva niciuna

din problemele lor. Dar dacă voia cu tot dinadinsul să afle, nu avea decât să-l întrebe pe Marduk. Legendele afirmau că el ar fi proiectat construcția, după care i-ar fi turnat fundația, lăsând restul în seama oamenilor. Poate că lacul şi cine ştie câte alte surprize îi mai aşteptau făceau parte din acel proiect originar. Sau poate că, pur şi simplu, vântul şi ploile săpaseră de-a lungul mileniilor în carnea tare a pietrei o scobitură uriaşă, pe care se depusese nisip, iar umezeala din aer o umpluse, treptat, cu lichid. Dacă ar fi putut să vorbească, Araffa le-ar fi sugerat, probabil, o altă soluție. Dar nu era în stare nici măcar să mişte, necum să gândească, cufundat într-un somn vecin cu moartea.

Ausonius îşi lăsă picioarele în apă, fără să pună vreo întrebare. Doar linia subțire a buzelor arăta că se gândea intens la ceva şi, din cauze numai de el ştiute, nu putea să dea glas gândurilor.

Îl îmbătase cu vin cumpărat de la soldatul care păzea căruța cu alimentele ofițerilor, lămuri Tara-Muhtar, după un timp, desenând cu degetul prin nisipul de sub apa translucidă. Fusese rândul său să-l protejeze, după ce Ausonius îl scăpase prima oară de la moarte. Simțise că egipteanul nu adormise, asemenea celorlalți, când instalaseră tabăra, ci numai se prefăcea că sforăie subțirel, şi stătuse la pândă. Când îl văzuse că se ridică şi porneşte în direcția apei, mişcându-se la fel de uşor ca o felină, se azvârlise asupra lui şi-l izbise în moalele capului cu o bucată de lemn. Apoi se strecurase până la căruța cu pricina, îi dăduse soldatului cele două inele de aur din urechi şi luase o sticlă cu vin de anason, pe care i-o turnase pe gât cu lingura. După care se putuse culca, la rându-i, liniştit.

Şi, pentru prima oară de când akkadienii îl aruncaseră în genunchi, izbindu-l cu cozile sulițelor, la marginea cetății Ugatear, Ausonius-Nassif avu revelația unei întrebări adevărate, care-i țâşni din străfundurile creierului direct pe buze, fără să țină cont de ceea ce constituise viața lui de până atunci:

— De ce... de ce naiba ai făcut asta? Înghiți în sec şi gustul amărui îi umplu gura. Ce ne împinge să stăm unul în preajma altuia şi să avem grijă să nu ne lăsăm cumva pradă morții? Tara, eşti aici, tovarăş de suferință şi de gând... Ai fost dintotdeauna aici? Ştii ce se întâmplă, cine ne mână paşii şi destinele?

Celălalt zâmbi strâmb, dar buzele îi rămaseră mute. În spate, soldații care lucrau la pontoane tocmai terminaseră de bocănit şi-şi strigau camarazii să vină să-i ajute. O parte din sclavii care leneviseră până atunci pe malul apei se ridicară, îşi traseră hainele încă umede pe ei şi se apropiară de linia de demarcație, trasată prin aer de şfichiurile biciurilor. Ausonius răsuci şi el capul, dar reveni aproape imediat, aşteptând răspuns. Degetul arătător al mâinii drepte a bărbatului cu bot de vulpe lovea cu vârful în oglinda aproape neclintită a apei. Sub unda străvezie, o linie groasă se răsucea în nisip, construind forma unei spirale neterminate.

O spirală... repetă Ausonius şi era ca şi când o poartă de lumină s-ar fi deschis brusc într-o cameră bântuită de penumbră. Val după val, cețurile-capcană, instalate acolo în scopul de a-i ține mintea în stare de somnolență, se ridicară şi se risipiră în apele ochilor. Spirala neterminată... Semnul unei lumi din care plecase cândva, demult, parcă într-o altă viață. Sigur într-o altă viață, rectifică şi închise pleoapele.

Într-o viață în care fusese şerif şi trăise într-un orăşel american de la sfârşitul secolului XX! Scarabeul acela straniu, lăsat de necunoscută în baie, avea pe spate acel însemn spiralat... Îi povesti despre el lui Tara, cu o vioiciune în voce pe care nu şi-o cunoscuse niciodată până atunci.

— Sunt o mulțime de lucruri noi pe care ai să le descoperi despre ființa ta cea de acum, sublinie celălalt, privindu-l o clipă drept în ochi. Vălul de pe conştiință s-a destrămat, ca să mă exprim aşa. Altfel spus, zonele cerebrale obturate până acum şi-au recăpătat independența şi nu mai depinde decât de tine să faci călătoriile exploratorii necesare întru totala cunoaştere a ființei tale. Ei da, ultima recluziune pe care ai suferit-o a fost aceea din orăşelul american. Dar au fost nenumărate altele înainte, înțelegi, Ausonius? Ne-nu-mă-rate al-te-le, repetă, pronunțând rar şi apăsat silabele. De care o să-ți aduci aminte când va veni vremea. Cheia, elementul de legătură dintre toate aceste vieți anterioare, a fost o femeie...

Cerul avea culoarea gri pal, soarele era o pată bolnavă foarte aproape de peretele Turnului, aerul mirosea a umed şi a mătasea-broaştei şi era extrem de curat. Toate acestea Ausonius le remarcă doar cu o mică porțiune a creierului, destinată menținerii funcțiilor vitale şi atenționării organismului în cazul apariției unor pericole imediate. I se părea că partea cea mai mare a cerebelului său era preocupată în acea clipă de descifrarea sensurilor unei amintiri de dată foarte recentă, în care o femeie se străduia să-i încredințeze un mesaj personal către cerurile spre care urma să pornească. O întrebare pentru un Zeu pe care se părea că nu-l cunoştea, dar pe care-l bănuia a se afla dincolo de ultimul cat al Turnului.

— O femeie, da, mormăi răguşit, cu ochii ațintiți, fără să vadă, către largul apei. Antineea a murit, iar tu ştiai, nu-i aşa? Ştiai, fără să ți-o fi spus nimeni în mod special.

— Ştiam, oftă bărbatul şi păru că se face şi mai mic alături de el. În toate viețile, aceea pe care tu o numeşti Antineea a murit pentru ca tu să poți desface spirala şi să accezi treapta următoare. De fapt... Prietene, acum vezi clar, nu-i aşa?

— Cred că văd clar, ridică celălalt din umeri. De fapt, n-a murit niciodată, asta e, nu? Doamne-Dumnezeule, povestea e cumplită şi ininteligibilă! strigă şi-şi cuprinse fruntea între palmele ude. Prea multe întrebări şi prea puține răspunsuri.

— De fapt, nu e nevoie decât de un singur răspuns. Unul care să cuprindă toate sensurile necesare pentru a înțelege corect Adevărul. Aici n-am mai fost niciodată, Ausonius, şi avem dreptul să sperăm că, poate, Turnul acesta ne va conduce spre el.

— Un singur răspuns, repetă Ausonius, dar nu apucă să mai spună nimic altceva.

Soldații înşfăcaseră pontonul lung şi îngust şi-l ridicaseră, la un semn, pe umeri, după care, cu săbiile zăngănind la şold, porniseră spre lac. Podul de blăni era destul de lung şi cei patru akkadieni din față trebuiră să intre în apă până la gât. Ceea ce multora li se păruse a fi picioarele pontonului, constituiau plutele-bulumaci, care aveau menirea să sporească flotabilitatea ansamblului atunci când oamenii vor fi început să meargă pe el. Când nu mai reuşiră să înainteze, din cauza adâncimii, începură să-l împingă către larg, ferindu-se din calea plutelor. Treptat, podul se întinse aproape două sute de picioare şi fu ancorat zdravăn, cu ajutorul funiilor şi al unor rângi de metal înfipte în rostul dalelor.

Masa de seară se servi într-o atmosferă destinsă, din care bicele lipsiră cu desăvârşire, soldaţii amestecându-se pentru prima dată printre sclavi şi mâncând cot la cot cu ei. Ausonius numără de câte ori Steaua Câinelui apăruse pe cerul de vest, din momentul urcării pe fundaţia Turnului şi constată că urcaseră vreme de şase nopţi, aceasta urmând să fie cea de-a şaptea. Mâncau fără să se grăbească, comentând alene întâmplările ultimei zile şi încercând să ghicească ceea ce îi aştepta dincolo de apele calme. Soldaţii ridicau din umeri şi nu voiau să răspundă la nicio întrebare. Menirea lor se terminase: îi aduseseră până aici, ofrandă ciudată pentru un zeu-fără-nume, mai departe urmând să fie preluaţi de slujitorii stranii ai acestuia, veniţi pe calea Marii Ape.

Soarele trecuse deja de trupul Turnului, dând semnalul căldurii să se risipească. Umezeala din aer făcea ca temperatura să pară încă şi mai scăzută. Ausonius tocmai terminase de şters blidul cu un colţ de pâine rămas din ziua precedentă, când îşi aduse aminte de Araffa. Privi întrebător în direcţia lui Tara, dar acesta stătea cu bărbia pe genunchi şi părea complet absent. Îl bătu pe umăr.

— Egipteanul nu mănâncă?

— Egipteanul doarme încă, mormăi bărbatul într-un târziu, părând să se dezmeticească. Somniferul pe care i l-am administrat o să-l facă să viseze până după miezul nopţii. Iar când o să se trezească, o să fie atât de mahmur încât sinuciderea o să fie ultimul lucru la care o să se gândească. Mai degrabă cred că o să stea călare pe capul nostru, să-i povestim ce s-a petrecut în timpul nu tocmai doritei sale absenţe. Tara-Muhtar se scărpină în creştet şi rânji: N-o să-ţi vină să crezi, dar am presimţirea că peisajul o să se schimbe atât de radical, încât nu o să putem formula niciun răspuns.

Noaptea se repezi ca o spadă asupra părții superioare a Turnului, retezând-o. Făcliile, distribuite din timp, se aprinseră aproape simultan pe o mare întindere a malului, făcând concurență stelelor. Frigul devenea din ce în ce mai pătrunzător, determinându-i să se adune în grupuri compacte şi să stea lipiți unii de alții. Din cauza clănțănitului dinților, orice discuție încetă. Soldații se retraseră către spatele taberei, cu armele la îndemână, dar nu în mod ostentativ. Frământau în mâini bucăți moi de ceară, părând să modeleze, în joacă, diferite obiecte.

Fără niciun avertisment, exact la capătul pontonului, marea deveni luminoasă pe o porțiune întinsă. Nu erau flăcări, constată Ausonius, deşi unele luciri care se pierdeau în văzduh păreau să fie limbile unor flăcări. Apa însăşi părea să se fi transformat într-un fel de masă spongioasă fosforescentă, în aura căreia se vedeau destul de clar conturate corpurile unor corăbii uriaşe, cu catarge atât de înalte încât partea superioară depăşea zona iluminată şi se pierdea în bezna de deasupra. Aveau însă pânzele strânse în tecile protectoare şi lanțul ancorei străpungea apa chiar în partea din față. Nu navigaseră, ci apăruseră acolo, pur şi simplu, din senin, constată ugarteanul şi-i împărtăşi presupunerea sa celuilalt. Acesta ridică din umeri.

— Crezi că are vreo importanță modul cum au ajuns aici? şopti. Acum îi înțeleg pe soldați ce voiau să spună cu „ofrandă ciudată" şi „slujitori stranii". E interesant de văzut cum or să ne determine să urcăm pe navele astea fantomă. Presupun că mulți vor prefera să se lase străpunşi de săbiile akkadienilor, decât să ajungă material de lucru pentru cine ştie ce puteri ale întunericului.

Previziunile lui Muhtar nu se împliniră însă, iar săbiile continuară să rămână liniştite în teci. Tot ceea ce se mişcă, remarcă Ausonius, au fost mâinile soldaților, care se îndreptară spre pavilioanele urechilor şi înfundară canalele auditive cu ceară.

Melodia care se înălță brusc din direcția apei nu părea cântată de vreun instrument născocit de om, dar lui Ausonius i se păru ciudat de cunoscută. Ca într-un vis, îşi spuse, în timp ce un văl gros de ceață i se punea pe ochi, aruncându-l într-o transă asemănătoare somnului. Ca într-un vis în care reasculți o melodie auzită în lumea considerată reală şi pe care nu reuşeşti s-o identifici, deoarece nu aparține lumii în care te afli.

Rânduri-rânduri, sclavii se ridicau docili şi porneau, extaziați, spre ponton, cu privirile pierdute în lumina verzuie, îl străbăteau legănându-se şi stârnind roiuri de valuri minuscule, apoi urcau treptele de lemn ale scărilor agățate peste copastie şi dispăreau pe punte.

VIII

Starea de somnolență dispăru treptat şi ochii, rămaşi deschişi, începură să perceapă contururile obiectelor din jur în mod distinct. Se găsea întins pe spate, cu fața orientată spre un uriaş stâlp de lemn, al cărui capăt se pierdea în noapte. Iar stâlpul se mişca. Ausonius clipi de câteva ori, străduindu-se să alunge falsa impresie. Dar stâlpul continua să se încline uşor de la stânga la dreapta şi apoi în sens invers, asemenea unui pendul.

În stânga lui, aşezat în genunchi, bărbatul cu bot de vulpe îl observa cu atenție şi răbdare. Vru să-l întrebe ce s-a întâmplat, dar fu atât de surprins că nu-şi aude sunetul propriei voci, încât uită să ducă întrebarea până la capăt. Tara-Muhtar îşi încreți buzele într-un râs lipsit de sunet şi-i arătă o bucată de ceară pe care o frământa între degete, apoi îşi bătu urechea cu un deget.

Avea urechile înfundate, pricepu ugarteanul şi se ridică pe coate. De la acest nivel, lucrurile păreau să capete o altă dimensiune şi, puțin, alt sens. Se găsea pe puntea unei nave cu pânze, aproape de catargul principal. Corăbiile-fantomă, îşi aminti el. Lumina bizară şi muzica nepământeană... sclavii înaintând hipnotizați către ponton... soldații care frământau ceară în mâini... Muhtar care frământa ceară în mâini...

Se răsuci spre el, cu o înțelegere nouă în priviri. Omulețul acela necunoscut de lângă el îl mințise! Îi spusese că nu mai călcase niciodată prin aceste locuri, dar ştiuse că va avea nevoie de ceară şi şi-o procurase din timp. Îşi linse buzele şi privi fix către ceara care se strecura printre degetele strânse în formă de pumn. Se ridică în fund, încercând să treacă dincolo de sensurile simple şi, aparent, fără legătură între ele, ale ideilor formulate numai în mintea sa. Ceilalți sclavi stăteau întinşi cu fața în sus în jurul său, zâmbind idiot, aliniați ca la paradă, cu alei înguste printre trupuri, pe care oricine să poată înainta în orice direcție ar fi dorit.

Lumina... realiză dintr-odată şi privi cercetător în sus. Dar lumina verzui-albăstrie, care transforma imaginea într-o viziune spectrală, nu părea să izvorască dintr-o sursă vizibilă. Plutea, pur şi simplu, în jurul lor, asemenea unui halou. Se ridică încet, simțindu-şi muşchii extenuați. Păşi cu grijă

printre trupuri şi se apropie de copastie. Se aplecă spre în afară peste lanțul de protecție şi reuşi să zărească apa sfâşiată de corpul masiv al corabiei, zburând în stropi mari şi împletind ochiuri albe de spumă. Înaintau, dar n-ar fi putut să spună în ce direcție anume, deoarece lumina palidă îl împiedica să zărească stelele.

Reveni spre catarg, mergând legănat şi minunându-se de faptul că nu se simțea rău. Mai fusese de câteva ori pe mare cu corăbii feniciene şi egiptene şi de fiecare dată vomase din belşug şi zăcuse în apropiere de cârmă, stors de vlagă şi urându-se pentru gândul de a fi pornit din nou pe acest drum blestemat. Muhtar îl aştepta liniştit, cu picioarele strânse sub el şi cu mâinile pe genunchi.

Se aşeză alături şi se chinui să-l întrebe, prin semne, încotro se îndreptau. Muhtar ridică din umeri. Fie nu pricepuse întrebarea, fie nu ştia să răspundă la ea. Tăcerea îl obliga la inactivitate, iar aceasta la neştiință. Ceea ce, într-un fel, era chiar mai rău decât moartea. Ausonius îşi trecu privirile peste sclavii cei mai apropiați şi îşi spuse că, poate, starea lor era mai fericită decât a sa. Cel puțin, ei nu aveau habar ce se întâmplă şi trăiau o senzație continuă de beatitudine, datorată veninului muzicii.

Ceva se întâmpla, hotărî bărbatul trecându-şi mâna dreaptă peste firele aspre ale bărbii nerase din momentul plecării din Babylon. Ceva care-i scăpa de sub control şi-l obliga să facă gesturi şi să adopte atitudini cărora nu le putea determina sensul. Această muzică a zeilor coborâse din senin, la fel cum corăbiile apăruseră din senin. Să fi fost, într-adevăr, un semn divin? Chinurile sale pe acest pământ se sfârşiseră şi mergea direct în Ceruri?

— Prea multe întrebări! urlă, dar vocea repercută în zidurile muțeniei și se stinse înainte de a ajunge la el.

Își duse mâinile la urechi, își vârî degetele în interiorul pavilioanelor și împinse afară dopurile alunecoase. Aștepta, cu stomacul zgârcit, să se întâmple ceva dureros. Dar așteptările îi fură și de astă dată înșelate. Nu se întâmplă nimic. Pentru că nu se auzea niciun fel de muzică, fie ea de esență umană sau divină. Numai vâjâitul curenților de aer printre catarge și plesnetul apei pe etravă. Crezu că se înșeală și că timpul îndelungat în care dopurile stătuseră în urechi îi afectase în vreun fel nervul auditiv. Își frecă lobii urechilor și se bătu peste ele cu degetele. Fiecare mișcare în parte era însoțită de propriu-i sunet caracteristic. Trebui să admită că auzea, dar că muzica încetase.

Se răsuci spre Muhtar, ca să-i comunice marea veste.

— Do-pu-ri-le... mișcă el rar din buze, pentru ca acesta să poată citi pe buze. I le arătă în podul palmei. Do-pu-ri-le... poți să le scoți, înțelegi?

— Știu, răspunse sec celălalt. Din păcate, acum știi și tu.

— Nu cumva... Muhtar, tu știi încotro ne îndreptăm acum și... Știi cine sunt noii noștri stăpâni, nu? Spune-mi că mă înșel! Muhtar, ești unul de-al lor! Simți că îl înecă furia și se aplecă deasupra bărbatului spelb, care îl privea liniștit, ca și când n-ar fi înțeles ce spunea. Ești unul de-al lor! repetă și-l smuci de umăr. Trupul celuilalt se clătină, de parcă ar fi fost de cârpă. Vii din vârful Turnului... ne supraveghezi sau ce faci? Care-ți e misiunea?

— Prea multe întrebări, răspunse Muhtar și îi îndepărtă mâna cu dosul palmei.

Gestul fusese ferm, dar nu avea nimic amenințător în el. Ausonius nu descifră nicio nuanță ironică în voce, deși re-

petarea propriei afirmații putea să însemne o bătaie de joc abia ascunsă. Își scutură fruntea, dar imaginea refuză să se schimbe. Se afla, într-adevăr, pe o corabie care înainta, se pare, spre vârful unui turn gigantic, pe un lac în pantă. Deasupra lor era cerul mut, pierdut în lumina verzuie. Un fior îi coborî de-a lungul șirei spinării, mușchii dorsali i se contractară și trebui să facă un adevărat efort, ca să nu alunece într-o parte. Aerul păru să se răcească brusc, iar lumina scăzu în intensitate.

— Prea multe întrebări, spuse din nou celălalt. Ai avut dreptate. Din păcate, minților noastre li se refuză Adevărul și atunci ele sunt nevoite să apeleze la tot felul de subterfugii pentru a înainta în direcția lui. Muhtar tăcu pentru câteva clipe și-și masă ușor tâmplele. De ce nu iei loc? Îmi vine greu să țin gâtul ridicat, ca să pot conversa cu tine. Dacă vrei... e o invitație la aflarea împreună a Adevărului.

Nu părea o capcană, hotărî Ausonius și mai privi o dată cu atenție în jur. Nu mișca nimic altceva decât puntea corabiei și, odată cu ea, catargul-pendul. Se așeză, cu auzul la pândă. Nu se auzeau însă decât troznetele scurte ale lemnăriei forțate de vânt și de valuri.

— Am crezut că ai ieșit din starea de stază și că vezi clar. Mă văd nevoit să rectific: bănuiesc că vezi încețoșat.

— Vorbești în șarade, înghiți în sec Ausonius.

— Creierul tău, reluă celălalt încăpățânat, dar fără să se uite la el, nu are încă acces direct la Realitate și, din această cauză, nici nu mă aștept să înțelegi coerent tot ce-ți spun acum. S-a reconectat la fluxul întâmplărilor care formează acea parte din existența ta de care-ți dai seama, dar nu total și primește cea mai mare parte a informațiilor printr-un in-

termediar. Spune-mi, cum ți s-a părut viața pe care ai trăit-o din clipa în care ai fost capturat de soldații akkadieni şi până când am ajuns pe malul lacului? Până când te-am întrebat eu dacă vezi clar?

Îşi linse buzele şi se uită lung în direcția lui. Era exact cum gândise: se întâmpla ceva, care scăpa puterii lui de înțelegere. Ca şi cum ar fi încercat să cuprindă în brațe un trunchi uriaş de eucalipt. Nu putea să zărească decât acea bucată de scoarță care se găsea la mai puțin de o palmă de nasul său. Şi ceva către extremitățile obrajilor.

— Ca într-un vis, se hotărî într-un târziu să vorbească. Un vis rău, în care am trăit iluzia răpirii mele, a drumului interminabil către Babylon, a transformării în sclav şi a noului drum către Cer. Nu puteam să ating celelalte personaje şi nici să fiu atins de ele. Nu puteam să le vorbesc direct! descoperi uluit. Vorbele treceau de la mine la ceilalți, inclusiv la tine, de parcă altcineva le-ar fi cules din creierul meu şi vi le-ar fi transmis vouă. Muhtar...

Se opri îngrozit. Mâinile îi tremurau şi, pentru a nu le mai lua în seamă, le aşeză pe genunchi.

— Muhtar... Este prima dată când vorbim cu adevărat. Adică... vreau să spun că acum te aud, te înțeleg şi pot să schimb idei cu tine. Cred că ai avut dreptate, parcă am ieşit dintr-o amforă cu untdelemn. Vreau să ştiu... vorbim cu adevărat, nu? Văd clar?

Muhtar ridică din umeri.

— Poate. Nu am nicio posibilitate să determin în ce măsură creierul tău a devenit conştient de el însuşi. Înțelegi? Nu pot să ştiu nimic sigur nici măcar în ceea ce-l priveşte pe al meu. Ausonius, nu ți-am spus nimic despre mine până

acum, deoarece riscam să pățesc ce-a pățit Araffa. Sau Tahrir. Sau Henein. Toți cei care ți-au povestit despre viața lor anterioară acesteia. Ştiam, înțelegi? Ştiam că suntem ținuți sub control. Şi de aceea ne găsim aici. Habar n-am care este natura acestor lanțuri invizibile, dar acum ele şi-au slăbit vizibil strânsoarea. Dovada e că putem să discutăm. Amintirile mele din cealaltă viață... Hei, cheia ne-a oferit-o femeia aceea, Antineea. Aici... viața ta de aici, Ausonius, este numai un segment în care ispăşeşti o altă parte a Pedepsei. Eşti... Suntem pedepsiți, dar habar n-am de cine şi care ne e vina. Ai avut dreptate, există prea multe întrebări. Prea multe incertitudini.

Tăcu. Se ridică încet în picioare şi se îndreptă spre catarg, urmărit de privirile curioase ale companionului său. Se strecură cu grijă printre trupurile nemişcate şi, când ajunse lângă arborele fără crengi şi fără frunze, întinse o mână şi se sprijini de el. Fără să se uite înapoi, îi făcu semn să se apropie.

Prea multe întrebări... repetă în gând Ausonius. Nu ştia ce să creadă din tot ceea ce auzise. Pentru că, dacă era real... dacă, într-adevăr, acum vedea clar, iar creierul său dormitase până atunci într-o manieră greu de înțeles, dacă trăise mai multe vieți, fiind hăituit pretutindeni pentru o vină de care nu-şi amintea absolut nimic, dacă drumul pe Turn nu era altceva decât o parte a altui chin...

— A vedea clar este totuna cu a vedea în propriul tău suflet? întrebă, dar nu prea tare, de parcă s-ar fi temut să nu fie auzit de sclavii înțepeniți într-un vis fără somn. Dacă nu avem amintiri ale unor existențe anterioare, atunci sufletul există? Pot să-mi văd sufletul?

— Dacă întrebările se nasc singure, răspunsurile trebuie descoperite şi nimic nu se obține fără un efort maxim. Acolo, sus – Tara-Muhtar arătă cu degetul spre înălțimea catargului – există un simbol. Dacă vei putea să-l descifrezi corect, vei afla un asemenea răspuns. Vii?

Se ridică şi urmă cărarea de capete, umeri şi picioare. Pe partea nevăzută a catargului atârna o scară de funie groasă, legată din loc în loc printr-un inel de metal de lemnul vopsit în verde. Muhtar dădu din cap şi prinse să se cațere, cu agilitatea unei pisici, pe treptele care se arcuiau sub greutatea corpului său. Ausonius îl lăsă să se îndepărteze câțiva metri, apoi o apucă, la rândul său, pe drumul vertical către cer.

Mişcarea de ruliu a navei se resimțea mai puternic cu fiecare treaptă urcată, dar trăia în continuare surpriza să constate că stomacul său continua să rămână calm şi să nu-şi amintească de dramele trăite anterior. Anterior cărui moment? se întrebă, brusc iluminat de o revelație. Stomacul... ei bine, stomacul său rămânea nepăsător deoarece aşa era construit el. Ausonius ştia că o bună parte dintre călătorii pe ape nu aveau rău de mare. Probabil că el era unul dintre aceştia. Şi nu exista o reacție similară cu aceea din amintiri, pentru că, pur şi simplu, acele amintiri nu existau.

Vedea clar, îşi repetă, tot mai convins de acest adevăr. Viața sa anterioară, Salomeea, Ugatear – cetatea celor trei principi, turma sa de animale, viața de negustor... Toate nu erau decât vise. Vedea clar, adică începea să priceapă faptul că lumea în care trăia acum începuse pentru el odată cu capturarea sa de către soldații akkadieni.

Mână după mână, picior după picior, treaptă după treaptă... Apoi veni un moment când degetele nu mai întâlniră

rotunjimea treptei de funie, ci marginea unei bucăți de lemn. Ridică fruntea. Ajunsese la două palme de o platformă tăiată pe rotund şi înconjurată de cercuri din ce în ce mai largi din frânghie subțire.

— Încă un efort! îl îndemnă Muhtar şi-l prinse de braț, trăgându-l spre el. Şi, acum, aruncă o privire împrejur.

Se ridică în genunchi, după care se agață de o funie şi se săltă în picioare. Tangajul era de-a dreptul amețitor şi realiza mai bine asta cu o podea solidă sub tălpi. Îşi încleştă amândoi pumnii de funie, încordându-şi muşchii picioarelor pentru a-şi păstra echilibrul.

— Lumina... îngăimă, pe jumătate uluit.

Ceea ce numise până atunci lumină verzuie se găsea undeva, la aproape douăzeci de picioare sub ei, asemenea unui plafon dens de nori. Dar nu era vorba despre niciun nor, observă Ausonius, studiind cu atenție falsul plafon. Şi despre nicio lumină. De sus apărea asemenea unei imense rețele de mătasea-broaştei aruncate deasupra unei torțe fumegânde. Ridică fruntea, dar chipul lui Muhtar părea de piatră, neexprimând niciun gând, nicio emoție. Mai sus încă, cerul apărea în toată splendoarea nopții de vară, cu miriadele de stele ale Căii Robilor spuzind linia imaginară ce reunea nordul cu sudul. Puțin către dreapta, agățată de Arcul Vânătorului, Steaua Câinelui părea să-i facă semne tainice, greu de înțeles.

— Lumina, da, confirmă bărbatul cu bot de vulpe. Interesant este însă altceva. Vezi pe undeva umbra Turnului?

Nu exista nicio umbră, realiză Ausonius, din ce în ce mai tulburat. Oriîncotro căuta cu privirile, nu zărea decât cerul şi stelele. Turnul... ei bine, Turnul părea că se terminase sub picioarele lor, dincolo de peretele luminii verzui.

IX

— Ei da, s-ar părea că, undeva pe aici, istoria asta cu Turnul care urcă în Ceruri se cam încheie. Muhtar se scobi în nas cu degetul arătător şi zâmbi forţat. Ca să fiu sincer, habar n-am ce se află la capătul căii de apă. Cine ştie, poate că un alt cat al Turnului.

Ausonius se aşeză alături, pe treaptă. Câţiva paşi către dreapta, roata cârmei îşi mişca scârţâind mânerele lucioase, ţinând nava pe o direcţie necunoscută. La picioarele lor, puntea plină de trupuri nemişcate părea scena unei bătălii sângeroase, peste care se trăsese cortina. Nimic nu era real, îşi spuse, frecându-şi gânditor palmele una de alta. Dacă vieţile de până acum, despre care îi vorbiseră moarta Antineea şi ciudatul Tara-Muhtar, fuseseră numai vise ce-i chinuiseră conştiinţa, nici aceasta de acum nu putea să fie tocmai realitate.

— Să înţeleg că ai mai ajuns în această lume...

— Toţi am trecut de câteva ori prin lumile unde ispăşim, rânji bărbatul cu bot de vulpe. Atât doar că nu ne amintim. Câteodată, anumite elemente simbol din noua existenţă ne readuc în memorie amintiri despre care nu ştim că le avem. Şi, foarte rar, se întâmplă ca o întreagă asemenea viaţă anterioară să se impună memoriei. E un accident. Atunci începem să ne judecăm existenţa cu alţi ochi. Şi să ne punem întrebări. Prea multe întrebări... Eu, Eutresis Muhtar, de felul meu din Ctesiphon, sfetnic al regelui-mag Gaumata, mi-am reamintit despre două din vieţile anterioare. În una dintre ele am ajuns, ca şi acum, în Babylon, după ce am fost captu-

rat în marea bătălie de pe malurile lacului Van. Fiecare pas pe care l-am făcut spre cetatea-cetăților mi-a readus în minte, cu o surprinzătoare exactitate, amănunte provenind dintr-un timp care, pentru mine, parcă nu se scursese. Fiecare eveniment de aici m-a pus în fața unei întâmplări pe care o retrăisem, puțin altfel, în cealaltă lume. Așa că drumul pe platforma exterioară a turnului îmi era cunoscut. Cunoscuți îmi erați și voi, cei pe care vă reîntâlnisem, dar sub alte nume. Și gesturile voastre. Și gândurile voastre. Și imposibilul lac în pantă. Și corăbiile de sub lumina verde. Și incredibilul drum pe ape. Și cerul fără Turn de deasupra catargului.

Sarturile pocneau cu zgomot pe vergile catargului. Vântul umfla velele mari, transformându-le în albe păsări ale nopții. Totul era verde, iar chipurile sclavilor mai apropiați păreau cele ale unor cadavre în descompunere. Ausonius nu avu curajul să-și privească propriile mâini. Se sprijini cu spatele de scara dunetei și își mușcă buzele, străduindu-se să-și limpezească gândurile.

— Ce se află pe malul celălalt? Șovăi o clipă, apoi continuă repezit. Adică, există un celălalt mal? Dacă Turnul se oprește aici, poate că tot vârful său nu este decât un mare lac, adunat aici din cauza ploilor. O rezolvare rațională a lucrurilor. Care demonstrează că ideea cu lacul în pantă este o simplă fantasmă.

— Nu știu nimic despre celălalt mal. Pentru că, pur și simplu, amintirile mele nu merg mai departe de această discuție pe care o avem acum. Așa te-am revăzut mereu în ultimele zile, pe când mă străduiam din toate puterile să-mi amintesc continuarea: stând alături de mine pe o treaptă, cu catargul în față și pânzele umflate de vânt. După care nu

este decât întuneric. Iar în privința marelui lac, m-am gândit şi eu, de nenumărate ori, la o explicație simplificatoare. Dar nu m-am putut opri la niciuna. Pentru că nu rezistă niciuna. Malul de pe care am plecat nu era un mal obişnuit. Dalele de piatră intrau sub apă, ca şi când drumul s-ar fi continuat. Ştii, meşterii constructori fenicieni au inventat un aparat care-ți arată înclinația unei suprafețe față de o linie dreaptă imaginară. Un tub de sticlă plin cu apă, în care pluteşte o bulă de aer. I-am surprins pe soldați punând-o pe ultimele dale, dinaintea apei. Iar ele aveau, în acel punct, aceeaşi înclinație uşoară față de verticală. Şi mai există şi corăbiile, Ausonius... şi muzica aceea blestemată care te hipnotizează... şi soldații care aduc sclavi şi materiale de construcție de mai multe ori pe an, semn că, undeva, cineva le foloseşte cumva. Semn că Turnul se continuă dincolo de marele lac. Poate că Zeii înşişi au orânduit aşa.

— Zeii?! întrebă neîncrezător Ausonius. Zeii multor popoare pe la care-am umblat ca negustor sunt însetați de sânge omenesc şi cer jertfe de mai multe ori pe an, pentru a nu se înfuria pe bieții lor închinători. Dar niciunul, niciunul, Muhtar, nu şi-a construit de unul singur templul şi nu a avut ambiția să ridice o clădire până la Cer. Zeii locuiesc în Cer şi nu au nevoie de nimic ca să coboare pe pământ sau să se ridice înapoi în palatele lor celeste. Marduk e un zeu obişnuit şi nu cred să aibă vreo legătură cu Turnul, în afară de faptul că, acolo jos, în Babylon şi pe tot teritoriul cuprins între Tigru şi Eufrat, preoții au împrăştiat zvonul că ideea construirii lui îi aparține.

Nu ştia bine de ce îi spusese toate astea, nici măcar el nu le gândise înainte, ideile îi veniseră spontan, dar acum era

foarte interesat de luminița care se aprinsese în ochii locuitorului din Ctesiphon şi de felul în care îşi mângâia bărbia.

— Cred că ar fi bine să spui totul până la capăt.

— Nu există capăt, ridică din umeri Ausonius. Şi chiar credea în ceea ce spunea. Pur şi simplu, nu exista un sfârşit, nu ajunsese până la el. Se aruncase în apă şi începuse să înoate, fără să fie interesat cât de departe era țărmul sau dacă avea suficientă putere să ajungă până la el. Nu există un capăt, repetă, pentru că ne aflăm într-o problemă fără rezolvare. Dacă e aşa precum spui şi cineva ne controlează mişcările şi gândurile, într-un fel pe care nu-l înțeleg, atunci poate că nu legăturile dintre el, păpuşarul, şi noi, păpuşile lui, au slăbit, ci poate că tocmai aceasta e mişcarea pe care ne face să o executăm, mişcând sforile. Te-ai gândit la asta, prietene?

Muhtar se scărpină în creştet şi luă o figură lungă, gânditoare.

În stânga, o uşă se desfăcu din încuietoare, din cauza unei aplecări prea pronunțate a pupei şi scârțâi jalnic prin aerul care se răcea treptat.

O corabie a morților! se cutremură ugarteanul şi-şi strânse umerii în palme. Deşi trebuia să recunoască sincer că nu mai văzuse nicăieri o asemenea corabie. Navele feniciene şi mesopotamiene cu care brăzdase apele albastre ale Mării Egee şi ale Golfului Itobaal nu semănau deloc cu acest velier uriaş, care părea în stare să ia la bord peste o mie de oameni. Şi, apoi, nicăieri pe pământul străbătut de oameni navele nu mergeau singure, ascultând de porunci necunoscute.

— M-am gândit, răspunse în cele din urmă Muhtar, cu un efort vizibil. Dar nu vreau să admit că e real, deoarece

atunci chiar că nu ar exista scăpare pentru niciunul dintre noi. Iar chinul ar fi etern. Ce fel de vină ar merita o asemenea pedeapsă, înțeleptule Ausonius?

— Nu știu, se înfioră acesta și pielea de pe brațe i se îmbrobonă. Există însă povești despre așa ceva. Una dintre ele am auzit-o chiar eu. Undeva, pe țărmul celălalt al Mării Aegeea, trăiește un popor insular, ai cărui locuitori își spun helleni. Unul dintre eroii lor, care a trăit la începuturile Timpului, alături de Zei, a îndrăznit să le fure acestora focul din vatra Cerului pentru a-l dărui oamenilor, abia apăruți pe lume. Unul dintre Zei a descoperit sacrilegiul, l-a legat de o stâncă pe vârful unui munte și a trimis un vultur să-i roadă întru eternitate ficatul. Uneori, am încercat să-mi închipui ce ar putea să gândească acel personaj. A făcut un gest simplu, chiar dacă în ochii Zeilor a părut păcătos. A furat ceva. Din cauza asta n-a căzut niciun Cer. Nu s-a scufundat nicio lume. N-a murit nici măcar un singur om. Zeii înșiși n-au pierdut nimic, în sine, deoarece focul ceresc s-a recreat și a rămas să îi slujească pe mai departe. Și, totuși, a primit o pedeapsă eternă.

— Poate că nu e nevoie de niciun lucru grav ca să primești o asemenea pedeapsă.

— Poate că nu e nevoie decât să-i înfurii pe Zei, se strâmbă Ausonius.

— Să-i sfidezi, de exemplu. Nimeni nu știe exact ce anume îi supără, deoarece ei nu gândesc asemenea nouă.

— Ei – ugarteanul arătă cu bărbia în direcția punții –, ei toți să-i fi sfidat oare pe locuitorii Cerurilor?

— Nu era nevoie decât ca unul singur să fi făcut asta. Eu... sau tu... Faraonii Aegyptului, după moarte, sunt în-

mormântați alături de o mulțime de sclavi, neveste, copii şi de alți slujitori şi demnitari apropiați. Ei toți ar constitui numai curtea noastră regală. Însoțindu-ne în chinul fără sfârşit.

— Turnul acesta... murmură Ausonius. Ar putea să fie pedeapsa noastră. Să trebuiască să-l înălțăm până la Ceruri. La Cerurile unde niciun muritor nu a ajuns vreodată.

— Acum cred, într-adevăr, că vezi clar. Ai reuşit să interpretezi corect simbolul de care îți spuneam. Cred că ai reuşit să treci testul.

— Testul?!

— Viața, prietene, viața întreagă e un test, la prea multele întrebări ale căreia picăm fără ca măcar să ştim că există. Deşi avem ochi, nu avem habar să-i folosim. Exact ca tine, până în clipa în care ai reuşit să-ți foloseşti corect mintea. Dacă ai fi privit înainte această punte de navă, ce mi-ai fi spus că vezi?

Ausonius înghiți în sec. Se uită lung către tovarăşul său, încercând să-şi adune gândurile. Uşa continua să scârțâie la câțiva paşi de ei, mişcată simultan de ruliu şi de briză. Vedea clar, oare, aşa cum îl lăudase Muhtar, sau totul nu constituia decât o nouă modificare a direcției de examinare?

— Dacă ar fi să accept viziunea ta asupra lumii... începu el precaut. Ar trebui să-mi răspunzi la o întrebare, mai înainte ca eu însumi să-ți răspund ție.

— Întreabă.

Uşa scârțâi din nou.

— Testul este etern?

— Vezi clar! râse bărbatul cu bot de vulpe. Testul nu este pedeapsa, dacă la asta te-ai gândit. El este numai un mijloc

de a te detașa de ea, pentru a o putea analiza în mod corespunzător. Și, din această perspectivă, ei da, este etern, pentru că nu poți studia eternitatea cu mijloace trecătoare. Eternitatea sa este însă altceva decât aceea a pedepsei. Și, cine l-a scornit, s-a gândit la așa ceva. Cu fiecare stadiu încheiat, accezi la o treaptă superioară a cunoașterii. Acolo unde sunt eu acum.

— De unde știi că acesta este Adevărul?

Scârțâitul ușii. Trosnetul sarturilor. Pocnetul pânzelor la fiecare schimbare de direcție. Și, brusc, în acest concert repetitiv, țipătul ascuțit al unei păsări. Ausonius ridică fruntea, dar nu văzu altceva decât bolta de lumină verzuie, care reteza catargul la jumătate. La picioarele lor, sclavii zâmbeau fericiți, la atingerea cine știe cărei amintiri.

— Știu. Pentru că noi suntem aici. Treji. Iar ei, acolo. Dormitând sub acțiunea drogului sonor, care îi deposedează de rațiune și de instinctul de conservare. Pentru că mi s-a permis să-mi amintesc două vieți trecute. Din care una s-a scurs aici. Sunt cu o treaptă mai sus decât tine. Decât Araffa, Tahrir și Henein. Pentru că, în fine, drumul pe apă s-a sfârșit.

Ausonius ridică o sprânceană.

— Ai auzit pescăruşul.

Ca la un semn, pasărea nevăzută slobozi un nou țipăt, de astă dată foarte aproape. De parcă s-ar fi așezat pe vârful catargului. Apoi, încă unul. Și încă unul. Lumina verzuie prinse să pălească, coborând și mai aproape de punte. Se zdrențui, despicându-se în fâșii și lăsând bucăți de cer să se întrevadă în spatele lor, ca pe un fundal de frescă din atelierul unui pictor.

Se repeziră spre punte, călcând pe brațe și piepturi, zdrobind fețe și izbind tâmple cu sandalele cu talpă de lemn. Se

prinseră de marginea babordului, fixându-se cu picioarele cât mai bine pe podeaua mişcătoare. Sfâşierea sferei verzi care-i înconjurase până atunci continua cu o viteză din ce în ce mai mare. Fâşii de lumină ca jadul se destrămau din țesătura principală, fluturau câteva clipe prin aer, apoi se aşterneau pe suprafața apei înspumate de etravă şi se duceau la fund. În câteva clipe, întreg orizontul se lumină. Cerul albastru închis, ca înaintea răsăritului, îşi trimitea ultimele stele spre apus. O boare umedă venea de pretutindeni, aducând cu ea miros de alge putrede, de scoici şi de nisip jilav.

— Acolo! strigă Muhtar şi întoarseră capetele aproape simultan spre direcția în care etrava despica oglinda lucie.

Mai întâi văzură limba lungă, acoperită de verdeață şi dominată de un pisc înalt, a unei insule asemănătoare cu un uriaş vierme inelat. Apoi orizontul fu acoperit de cascada nesfârşită, care îşi trimitea torentele direct din Cer în apele lacului. Bubuitul asurzitor ajunse după mai multe clipe la urechile lor, azvârlindu-i pe punte, făcuți ghemotoc, cu mâinile duse inconştient către pavilioanele urechilor. Abia atunci pricepu Ausonius de ce degetele celuilalt nu încetaseră nicio singură clipă să frământe bucata de ceară moale şi galbenă şi se întrebă cât anume din ceea ce îi spusese corespundea realității. Sau dacă măcar vreun singur lucru din istoria lui era adevărat.

A câta oară omul cu bot de vulpe ajungea, de fapt, în aceste locuri?

X

Nava era cu mult mai mare decât îşi putuse imagina el. Catargul părea făcut din doi pini uriaşi, legaţi unul în continuarea celuilalt, deşi Ausonius ar fi putut să facă prinsoare că era alcătuit dintr-un singur corp de material, care semăna cu lemnul copacilor, dar care nu era lemn. Ca să ajungă de la timonă la bompres i-ar fi luat mai mult timp decât ar fi făcut din curtea casei sale până la poarta cetăţii. Iar lăţimea îi venea greu să o aprecieze, din cauza faptului că majoritatea sclavilor fuseseră aşezaţi în grup compact între babord şi tribord, în a doua jumătate a navei, la un loc cu materialele de construcţii.

Acostată la un chei înalt din piatră cenuşie şi legată bine cu parâme groase de babaele asemănătoare unor ciuperci voluminoase, nava se legăna uşor, în timp ce sclavii se mişcau ca nişte automate, împingând platformele pe roţi sau înhămându-se câte doi la cele fixe. Pasarela lată, aruncată spre cheu, vibra permanent sub picioare, în vreme ce muzica începuse din nou să-şi trimită efluviile fascinatorii către urechile lor.

Se ascunseseră după un şir de butoaie şi pândeau momentul când să-şi facă apariţia, fără să dea de bănuit. Cui, oare? se întrebă Ausonius, străduindu-se să zărească o altă prezenţă vie în afara sclavilor. Poate Zeilor, ridică resemnat din umeri, ştiut fiind că aceştia puteau să rămână nevăzuţi pentru ochii muritorilor.

Văzuseră cum nava ocolise vârful ascuţit al insulei, virase spre vest şi mersese foarte încet, paralel cu ţărmul, prin apele puţin adânci. Când portul îşi făcuse apariţia, cuibărit

în căuşul unui golf mic, vergile pânzelor scârțâiseră din nou, cârma se opintise în aer, corpul corabiei se cutremurase, apoi se răsucise spre liman şi se apropiase de locul de ancorare. Treptat, pânzele se înmuiaseră, lipsite de vânt, se mulaseră singure în jurul vergilor şi alunecaseră în teci. Ancora se desprinsese cu un uruit mai puternic decât acela al cascadei, plesnise suprafața apei şi coborâse spre adâncuri. Nava înțepenise în radă şi, vreme de câteva ore, nimic nu mişcase în jur, cu excepția norului de abur care sosea de la mai multe stadii, se depunea sub formă de picături pe orice suprafață şi aluneca mai departe spre largul lacului.

Muzica îşi începuse ritmurile în faptul serii. Sau aşa bănuiau, deoarece nu puteau s-o audă, aşa cum, datorită dopurilor de ceară, nu auzeau nici cascada. Sclavii se ridicaseră toți odată şi se îndreptaseră către materialele depozitate în apropiere, înhămându-se la ele. Le transportau pe țărm, după care se întorceau la bord şi se înhămau la altele.

Nu puteau să se înțeleagă altfel decât prin semne şi trebuiau să fie atenți fiecare la mâinile celuilalt pentru a nu scăpa avertizările despre vreun posibil pericol. Când degetul arătător de la mâna dreaptă al lui Muhtar arătă spre unul din butoaiele cu praf de legat pietrele, Ausonius tocmai se întreba cât aveau să mai zacă acolo, deoarece ascunzătoarea lor avea să fie demolată complet înainte de căderea nopții.

La doi paşi de ei, dincolo de apărătoarea din lemn, doi sclavi tocmai ridicau unul din butoaie şi porneau, orbi şi surzi, către pasarelă. Se grăbiră să le urmeze exemplul şi ridicară chiar butoiul în spatele cărora îşi găsiseră provizoriul adăpost. Se îndreptară către pasarelă, străduindu-se să imite mişcările adormite ale celor din jurul lor, coborâră de-a lun-

gul pantei înclinate şi merseră în aceeaşi direcție cu grupul aflat în fața lor. Exista o cărare destul de lată printre smocurile țepoase de iarbă, remarcă Ausonius, ținând ochii întredeschişi. Pesemne că o frământaseră în trupul tare al pământului, de-a lungul timpului, picioarele a sute de mii de oameni.

După câteva zeci de paşi, poteca se răsucea pe după două stânci abrupte şi intra în pădure. Nenumărate specii de foioase, cu frunze înguste sau late, de culoare verde închis, creşteau una lângă alta, trunchiurile înalte şi drepte formând un fel de zid de netrecut. Ar fi fost, practic, imposibil să fi încercat să fugă de pe potecă. Lumina însăşi se filtra greu prin frunzişul des, ajungând la ei asemenea unei penumbre subțiri, împănată cu paietele sclipitoare ale razelor. Aerul era rece şi extrem de umed.

Ausonius şi Tara-Muhtar schimbară de mai multe ori poziția butoiului care, din cauza greutății, făcea să le amorțească degetele şi să le înțepenească muşchii brațelor. Se suceau din mers, pentru că nu se puteau feri din calea celor care veneau după ei şi care păreau să nu aibă asemenea probleme. În prima jumătate de ceas se mişcară repede, reuşind să păstreze ritmul impus de cei din față, deşi se împiedicau mereu de rădăcinile groase ale copacilor, care traversau poteca dintr-o parte în alta, pe la suprafață. Apoi, oboseala, semiîntunericul şi monotonia traseului îi făcură să înceti-nească şi să se izbească, aproape la fiecare cot al cărării, de sclavii care veneau în urmă, doi amoriți uriaşi, cu şerpii muşchilor încordați tăiați parcă în stâncă de calcedonie. Aceştia țineau butoiul cu sulfat de cupru între ei, susținându-l numai cu o singură mână. Ori de câte ori se loveau

de ei, butoiul scotea un sunet sec, ca un plesnet, şi se înclina gata-gata să le scape de sub control. Nu le scăpa însă niciodată, iar ei se opreau de parcă i-ar fi văzut prin cortina lăsată a pleoapelor, oferindu-le timpul necesar să se îndepărteze.

Ausonius ar fi vrut să-i strige celuilalt că el nu mai poate şi că vrea să abandoneze, oricare ar fi fost consecinţele, dar vâjâitul înfundat care-i zvâcnea în urechi îi amintea de dopurile de ceară şi de mugetul formidabil al cascadei, care umplea atmosfera cu o ameninţare mortală, deşi imperceptibilă. Transpirase de mai multe ori decât credea că o va fi făcut în întreaga sa viaţă. Mai mult încă, norul de vapori care trecea pe deasupra vârfurilor copacilor se depunea pe orice suprafaţă întâlnită în cale, scăldându-l permanent într-o pânză lichidă, rece şi neplăcută.

Într-un târziu, când aproape nici nu mai spera că drumul mai avea undeva un capăt, pădurea se termină brusc, ca şi când cineva ar fi tăiat-o cu o secure uriaşă. Către stânga, vârful muntelui se ridica semeţ spre cer. În dreapta, poteca înainta spre inima unei câmpii aride, traversând-o şi pierzându-se în stufărişul unei mlaştini. Orizontul era în întregime o perdea densă de abur şi soarele, ajuns dincolo de crugul bolţii, desena un curcubeu uriaş pe spinarea mişcătoare a cascadei, care umplea întreg spaţiul vizibil.

Muhtar îl atinse pe braţ. Pe targa sclavilor care mergeau înaintea lor, aşezat deasupra plăcilor subţiri de ardezie, se găsea trupul lui Araffa, acoperit până la gât cu o pânză groasă de sac. Dădu din cap, în semn că l-a zărit, şi grăbi paşii, ca să nu lase între ei un spaţiu mai mare decât era cel dintre cărăuşii care-l precedau.

Dacă egipteanul se afla acolo, însemna că... Își muşcă buzele, forțându-se să nu se gândească la nimic, dar gândurile erau asemenea unor animale vioaie, imposibil de stăpânit pe o câmpie vastă şi fără obstacole. Dacă sclavii ascultaseră o comandă mută şi-l puseseră pe Araffa deasupra plăcilor de piatră, însemna că ei, Zeii, ştiau de ce acesta nu se putea deplasa singur şi-şi luaseră măsurile corespunzătoare. Iar dacă ştiau toate astea, era de presupus că ştiau şi de ei. De ceea ce făcuseră. De ceea ce făceau...!

Intrară în zona mlaştinii, dar drumul continua să fie tare şi destul de drept. Şirul nesfârşit de sclavi se zărea asemenea unei omizi uriaşe, mişcându-şi trupul greoi la nivelul tufărişurilor de stuf şi a sulițelor maronii ale papurei. Chiar lângă potecă, iarba mustea de apă şi, dacă puneai piciorul alături, riscai să te cufunzi până la genunchi sau chiar până la brâu, într-un noroi puturos, care roia de țânțari şi de musculițe. Mergeau drept spre curcubeul luminos, proiectat de cascadă deasupra acestui... lac?

Ausonius gemu surd şi îşi vârî umărul mai adânc sub butoi. Muhtar se opri o clipă, apoi îşi potrivi şi el mai bine greutatea pe spate.

Era un lac sau o mare? continuă să se întrebe, după ce porniră mai departe. O muscă cenuşie, cât unghia degetului mare, i se aşează pe obraz şi-l pişcă atât de tare încât îi dădură lacrimile. Reuşi s-o alunge, scuturând din cap de mai multe ori.

Mai întâi crezuse că era un lac înclinat. Acum avea impresia unui lac uriaş sau a unei mări mai mici. Pe toți Zeii din Cer, cât de mare trebuie că era vârful acestui turn, dacă navigaseră o întreagă noapte, cu vânt constant în pânze, şi tot

nu se vedea niciun țărm? Iar cascada... Cum putea o cascadă să pice din Cer? Şi unde naiba se acumula o asemenea cantitate gigantică de apă, dacă nu dăduse încă peste marginile Turnului? Sau poate că dăduse? Poate că se scurgea pe ziduri şi se evapora din cauza căldurii, transformându-se în vapori şi adunându-se în nori... poate că aşa se formau norii pe întregul Cer al pământului.

Terenul prinse să se încline uşor, apoi, după câteva sute de paşi, poteca se transformă în trepte din piatră, care coborau spre linia țărmului. Scările erau tocite de atâta folosință, iar unele erau chiar crăpate în diagonală, semn că pe deasupra lor trecuseră şi greutăți foarte mari, care supuseseră piatra la presiuni enorme. Ausonius nu-şi mai simțea brațele şi umerii din cauza cârceilor, în clipa în care ultima treaptă îi depuse pe nisipul plajei, în dreapta unui dig lung, placat cu dale de marmură roşie. Nu-şi privi companionul, dar bănuia că nici el nu se simțea cu mult mai grozav. Continuară să înainteze, în virtutea inerției, urmând îndeaproape perechea din fața lor.

Urcară pe suprafața perfect netedă, folosind cele patru trepte tocite, acoperite pe jumătate în nisip. De-a lungul plajei sufla o briză uşoară, care învârtejea vaporii de apă şi-i fugărea spre larg. Soarele aproape că se ascunsese dincolo de culmea muntelui, iar curcubeul nu se mai zărea din acest punct. La jumătatea digului, sclavii amoriți părură că dispar între două vârtejuri de vânt extrem de umed. Muhtar smuci de colțul butoiului, atenționându-l. Îl privi cu atenție: mâna acestuia arăta către un punct situat aproape de marginea digului – un fel de trapă, depistă Ausonius şi dădu din cap, în semn că înțelesese.

Aveau de ales, numai că trebuia s-o facă foarte repede: să-i urmeze pe ceilalți, ca şi până atunci, lăsându-se în voia destinului, în speranța, destul de fragilă, că ochiul atoatevăzător al Locuitorilor Cerului nu-i va lua în seamă, crezându-i asemenea celorlalți; să se retragă din şir şi să încerce să se descurce cu propriile lor forțe, înfruntându-i pe Zei sau pe oricine altcineva ar fi organizat acest straniu marş către Cascadă.

Aveau de ales, repetă, în timp ce încetinea, cu cât se apropia de falsa trapă. Şi, fără să ştie cum, realiză că, de fapt, el era cel care avea de ales şi că Muhtar avea să se supună, orice ar fi hotărât. Se opri şi, fără să-l atenționeze pe celălalt, se trase într-o parte, lăsând şirul sclavilor să-şi continue drumul fără de capăt.

Nu se întâmplă nimic. Chiar nimic, înghiți în sec Ausonius şi făcu semn cu pumnul liber să pună butoiul jos. Îl lăsară cu grijă, de parcă încă s-ar fi temut că vor înfuria pe cineva dacă procedau altfel. Apoi se prăbuşiră alături de el, întinzându-se pe piatra tare şi gemând din cauza durerilor surde din muşchi. După o vreme, se răsuciră pe burtă şi priviră, cu ochii ieşiți din orbite din cauza oboselii, cum şirul de sclavi cu ochi închişi şi fețe pergamentoase se scurgea pe lângă ei, parcurgând un fel de diagonală scurtă între capătul digului şi locul unde dispăreau, pur şi simplu, de parcă ar fi căzut în apă.

Dar nu cădeau, pricepu ugarteanul, spre larg apa părea la fel de albastră şi de limpede ca şi de partea cealaltă a insulei, niciun corp nu plutea la suprafața ei, nicio scândură, nici măcar o bucățică de lemn... Dispăreau nu în jos, ci în acelaşi plan orizontal în care se aflaseră doar cu o clipă mai

înainte. Fuioarele de vapori se deplasau cu nepăsare spre larg, neperturbate de acest fenomen, în clipa în care ajungeau în apropierea trapei.

Apoi, seara se lăsă atât de brusc încât Ausonius se sperie şi se trase înapoi, izbindu-se de butoi. Parcă ar fi fost o prezență vie care sărise de pe lac asupra digului şi, implicit, asupra lor, fără să-şi facă prin nimic semnalată prezența, fie şi doar cu câteva clipe mai înainte. Soarele se prăbuşise dincolo de munte, pierind de pe firmamentul decolorat şi lăsând în urma lui țintele strălucitoare ale câtorva constelații. Întunericul se adunase la marginea lumii-Turn şi stătea în expectativă.

Trapa era, de fapt, un cadru cu margini vag fosforescente, dincolo de care nu exista nicio cascadă. Ausonius căscă gura să spună ceva, apoi îşi aminti de dopuri şi o închise la loc. Un cer de culoare purpurie zvâcnea dincolo de ea, brăzdat de păsări grațioase, nesemănând cu nimic din ceea ce cunoştea el, care pluteau printre scamele de nori galbeni, îndreptându-se înspre irisul unui ochi îndepărtat.

Ochiul Zeului! se înfioră bărbatul şi îşi simți inima zbătându-i-se în coşul pieptului. Turnul îşi continua drumul spre cer. Dar spre un alt cer decât acela care se adâncea în beznă deasupra lor.

XI

În mod clar, nu era cerul pământului, cel pe care se obişnuiseră să-l considere, noaptea, o prezență comună, normală şi familiară deasupra capetelor. Părea să fie doar coaja

subțire a unui alt cer purpuriu, care lăsa să-i irizeze culoarea la intervale regulate, pulsând asemenea unei inimi uriaşe, în pieptul unui Zeu.

În mod sigur al unui Zeu, pe lângă care Marduk va fi fost doar un copilaş insignifiant, rânji blasfematoriu Ausonius, fără frica de a fi pedepsit cu vreun trăznet sau cu o vrajă ce ar fi trebuit să-l preschimbe în broască.

Stătea chiar la marginea Curcubeului, călcând pe culoarea mov din margine. Îşi menținea cu greu echilibrul, vâslind din brațe ca un om gata să se înece. Păsări fără capete şi fără cozi, numai aripi membranoase, multicolore şi transparente, alunecau pe lângă ei pe curenți slab fosforescenți, urcând şi coborând în dansuri fără sens. Aerul mirosea slab a verbină, a iasomie şi a fân uscat. Transparența sa era cu totul remarcabilă, banda Curcubeului zărindu-se la o distanță enormă, ca un arc de pod peste lumea necunoscută de sub ei.

Şi chiar era un pod, îşi continuă gândul Ausonius, către o destinație la fel de necunoscută ca şi cea a caravanei de sclavi urcând pe spinarea Turnului, ca şi a corăbiilor navigând pe ape în pantă...

— Crezi că ne putem aşeza puțin? Muhtar agită din ambele brațe, simultan, străduindu-se să-şi păstreze verticalitatea sub presiunea unui curent de aer apărut pe neaşteptate. Mi-e teamă... că n-am să mai pot ține... brațele ridicate. Eu... cred că am ajuns într-o lume unde greutatea corpurilor noastre... e mai mică. Dacă vom cădea de pe Curcubeu... va dura multă, foarte multă vreme... până când vom atinge pământul.

— Putem încerca, se arătă de acord celălalt. La naiba, doar nu o să înaintăm... aşa, la nesfârşit. Odată şi odată tot

va trebui... s-o facem, nu? Gâfâia, dar limba reușea încă să articuleze corect sunetele. Și de ce să... n-o facem chiar acum? Propun... să ne așezăm pe burtă. Iar de va fi să cădem... vom avea timp să mai discutăm... până atingem solul.

— Vom avea tot timpul, da, se arătă de acord bărbatul cu bot de vulpe, țopăind în vârful picioarelor. Hai s-o facem amândoi deodată, în regulă?

Alunecară în genunchi, apoi își lăsară trunchiul să cadă spre înainte și se sprijiniră în coate. Totul se petrecuse cu încetinitorul, ca într-un vis. Poate că era vorba chiar despre un vis, oftă ugarteanul, dar nu îi spuse nimic celuilalt, pentru a nu-i reteza orice speranță. Dacă adormise pe plăcile roșii și calde ale digului, atunci trebuie că visa, era numai visul său, iar Tara-Muhtar nu constituia decât o fantoșă, o umbră fără voință, pe care o manipula creierul său pe jumătate cufundat în starea de veghe. Și, în acest caz, nu putea să facă nimic, chiar dacă ar fi vrut. Iar dacă nu era vorba despre un vis, atunci nu avea rost să-i ofere degeaba motive de îngrijorare.

Curcubeul se dovedea a fi un material elastic, plăcut la pipăit și care, frecat puternic, devenea străveziu sub impactul forței electrostatice. Sau a căldurii. Ori, poate, a amândurora. Sub ei, descoperiră ochii lor uluiți, se întindea un teren spart în mii de prăpăstii, ale căror margini erau conturate de un fel de stalagmite uriașe, argintii, cu mai multe vârfuri.

Sau poate că era vorba despre o vegetație necunoscută, hotărî Ausonius, în timp ce-și freca ochii. Pe toți Zeii, stăteau deasupra unui Cer de sticlă, având sub ei o lume închisă într-un fel de amforă transparentă! Ca să coboare acolo jos,

ar fi trebuit să spargă Cerul şi să se lase să cadă. Era o soluție, meditată el o clipă, apoi i-o comunică lui Muhtar. Acesta îşi supse buzele subțiri şi-şi dădu într-o parte şuvițele de păr roşcat, care-i cădeau în ochi. Era o soluție, acceptă, dar nu una imediată.

— Cred că ar trebui să mai înaintăm nițel. Cel puțin, aici avem avantajul că mergem pe un spațiu neted. Acolo, jos, văd numai prăpăstii şi e posibil ca pericole necunoscute să pândească ascunse în spatele stâncilor sau al ciudățeniilor alea cu formă de țurțure.

Avea dreptate. Ca întotdeauna. De parcă ar mai fi fost aici şi ar fi ştiut cum să procedeze, în urma unei experiențe deja petrecute. Strânse din umeri şi îl ajută să se salte în picioare, simțindu-se aidoma fulgilor împinşi de vânt. Porniră mai departe, folosindu-se de mersul acela săltăreț şi de zbaterile din brațe pentru menținerea echilibrului.

— Mi se pare ciudat că nu reuşim să-i vedem pe niciunul dintre sclavii pătrunşi înaintea noastră prin Poartă, strigă Muhtar, chinuindu-se să nu se îndepărteze prea mult de tovarăşul său. Sărea într-o parte, căzând întotdeauna pe culoarea roşie, indiferent cât de puternic împingea în picioare. Drumul Curcubeului a fost gol de la bun început, nu?

— A fost gol, da.

Discutaseră problema de nenumărate ori până atunci, dar nu-i găsiseră nicio rezolvare. Când îşi călcaseră pe inimă şi străbătuseră spațiul Porții, se petrecuseră abia câteva zeci de clipe din momentul în care ultimii doi sclavi frigieni, înalți şi bine legați, îi trecuseră pragul, ducând pe umeri o amforă uriaşă plină cu smoală. Poate doar atât cât să ardă a zecea parte din uleiul unui opaiț. Şi, totuşi, dincolo de pere-

tele tremurător de aer, prin care se zărea valul de apă al cascadei mute, nu exista nimeni. Decât uriaşul arc al Curcubeului şi păsările.

— Poate că acest Curcubeu este un drum ce se roteşte prin faţa Porţii. Când noi am trecut pragul, deja acea parte pe care urcaseră ei ajunsese în altă parte.

— Poate, ridică Ausonius din umeri. Sau poate că au pătruns, pur şi simplu, pe o altă Poartă. Te-ai gândit că e posibil ca lumea asta să fie stabilă, dar Porţile să se modifice? Ei au trecut prin una, noi prin alta. Oricum ar fi, mi se pare că aici ar trebui să se găsească ceea ce preoţii tuturor religiilor lumii numesc Lumea Zeilor. Ca să fiu sincer... niciodată n-am mers pe Curcubeu. Într-un fel, mă simt eu însumi un Zeu.

Muhtar se opri brusc, gata-gata să cadă. Efluviile din aer se schimbaseră. Acum, mirosea a pământ umed, a dimineaţă de primăvară imediat după răsăritul soarelui şi a pădure de salcâm înainte de înflorire.

— Crezi că vezi clar, omule? Este ceea ce ai gândit tu însuţi sau ideea asta ţi-a şoptit-o o fiinţă nevăzută la ureche?

Speriat, Ausonius se dezechilibră, alunecă în timp ce-şi lua avânt şi căzu. Până ce atinse banda elastică de sub el, i se păru că trecuse o mulţime nenumărată de clipe. Aşa căzuse, în urmă cu mulţi ani, dintr-un pin în care se căţărase doar ca să-i facă plăcere Salomeei. Creanga pârâise de câteva ori, avertizându-l despre intenţiile ei, dar el făcuse pe bărbatul curajos şi n-o luase în seamă. Tocmai în clipa când se ridicase în picioare şi se pregătea să-i declare că este cea mai frumoasă odaliscă din Ugatear, aceasta pârâise din nou şi i se rupsese brusc sub picioare. Până jos, i se păruse

că făcuse o veşnicie. Crengile îi defilaseră foarte lent prin faţa ochilor, avusese chiar timp să vadă păsărelele ce-l priveau uimite din cuiburi, iar impactul cu pământul nu-i adusese niciun fel de durere. Numai întuneric. Durerea violentă o resimţise de-abia când îşi revenise, acasă la el, sub privirile adânci ale Cadmeei, femeia-şaman.

Acum, exact ca şi atunci, nu resimţea niciun fel de durere. Pielea, carnea şi oasele i se lipiseră de Curcubeu ca de un râu dens de ulei. Răsuci bărbia într-o parte. Botul de vulpe al tovarăşului său stătea aplecat deasupra şi, pentru o clipă, avu impresia că timpul s-a răsucit în el însuşi, ca un şarpe ce-şi înghite coada, şi că era din nou Ausonius cel zdrobit de căzătură, sub mâinile uscate ale vindecătoarei. Apoi clipa se scurse şi prezentul se clătină de câteva ori în jurul său, înţepenind. Se afla din nou călare pe Curcubeu, în lumea de dincolo de Cascadă. De dincolo de Turn...

Se ridică în coate. Cum spusese Muhtar – o fiinţă nevăzută? Prin minte îi fulgerară frânturi din poveştile de acasă cu elfi, gnomi, djini, pricolici, monarchi vârcolaci, fiinţe invizibile care se ţineau de şotii, străduindu-se să provoace numai rele oamenilor. De ce-l întreba Muhtar tocmai aici despre ei? Ştia ceva anume sau voia numai să-l provoace?

— Există o fiinţă nevăzută, care mă însoţeşte încă din clipa în care am pus piciorul pe Curcubeu, răspunse cu precauţie. De unde ştii de ea?

Tara-Muhtar holbă ochii, vizibil înspăimântat, şi sări înapoi. Pluti câteva momente prin aer şi ateriză pe aceeaşi inevitabilă culoare roşie. Ridică braţele în aer şi degetele trasară repede un oval în plan vertical, în vreme ce buzele i se mişcau repede-repede, în ritmul unui descântec.

— Să nu care cumva să încerci să te apropii de mine! îl avertiză el, continuând să traseze figuri geometrice în jurul său. Spune-mi ce simți... Cumva, ți se pare că poți vedea lumea şi de deasupra corpului tău? Că te poți mişca astfel încât să te afli, simultan, în mai multe locuri deodată?

Ausonius îi simți încordarea din voce, ca pe o lamă de spadă vibrând în aşteptarea luptei. Tara-Muhtar ştia! Lumea Curcubeului era bântuită de ființe nevăzute, asemenea lumii pământeşti, iar el fusese deja aici şi mai avusese de-a face cu ele. Se ridică încet în picioare.

— Da, aşa cred. De când am trecut dincolo de Poartă, parcă aş avea mai multe cioburi de oglindă în loc de ochi. Dacă mă hotărăsc să te privesc cu atenție, e ca şi cum te-aş putea vedea şi din față, şi de sus, şi din laterală.

— Eşti bântuit! se zbătu celălalt, înmulțind numărul descântecelor şi al semnelor cabalistice. Nu, nu te apropia! Ausonius, lumea în care ne aflăm este una din camerele Palatului Zeului. În fiecare dintre camere a existat o capcană, pricepi? O capcană menită să-i țină deoparte pe cei falşi. Nu te apropia! Turnul... ei bine, Turnul s-a înălțat mereu nu pentru că Marduk sau altcineva ar fi țintit Cerul, ci datorită faptului că niciunul din cei care au fost, într-un fel sau altul, chemați aici, nu a reuşit să treacă de toate capcanele. Nimeni, cu excepția ta, nu a ajuns la Cascadă. Când ai izbutit să treci dincolo de Poartă, fără să te dizolvi într-un fuior de abur, am crezut... Spune-mi, cu ce alte puteri te-a înzestrat ființa nevăzută?

Ridică din umeri şi închise ochii. O capcană într-o capcană. Dacă Muhtar nu era un om şi, deci, aparținea Lumii Curcubeului, atunci trebuie că ştia despre proprietățile fiin-

țelor despre care întreba. Nu putea, deci, să plăsmuiască nimic, pentru că minciunile sale ar fi fost imediat descoperite.

Chiar nimic, oare?

Se aplecă ușor către înainte, de parcă s-ar fi pregătit să o rupă la fugă. Căuta să câștige timp pentru a se putea gândi.

În mod invers, dacă Muhtar era, totuși, o ființă umană... Atunci, pe pământ, cetatea sa de baștină se învecina spre nord cu Ecbatana, faimoasa capitală a Regatului Media, iar în vest cu regiunea Kommashena, invadată de multe veacuri de asirieni. Toate aceste populații ajunseseră, sub influență asiriană, să-l recunoască drept Zeu unic pe Ea, iar pe Marduk ca fiu al acestuia. Dar nu-și părăsiseră niciodată vechile credințe în spiritele naturii sălbatice, în fantasmele care bântuiau întunericul nopții și în reîncarnările celor morți. Muhtar însuși primise în Babylon supranumele de Tara, care în akkadiană însemna „affrit".

— Ființa nevăzută e un djin-al-aerului, Muhtar, răspunse el într-un târziu, vorbind tare și pronunțând distinct silabele. Chiar acum este undeva lângă urechea mea dreaptă și-mi spune că se numește Makkabaios. Zice că de o mie de ani păzește Poarta prin care am intrat aici și că nu te-a văzut niciodată călcând pe banda asta de Curcubeu. Dar că numele și chipul tău este cunoscut în lumea aceasta și că are poruncă fermă să te ucidă de cum vei apărea aici. Niciun descântec magic nu are putere în Lumea de dincolo de Turn, deoarece ele sunt făcute să funcționeze numai în cea a oamenilor. Așa că, te rogi degeaba.

Bărbatul cu bot de vulpe și claie de păr roșcat se cutremură, ca bătut de o rafală înghețată, iscată din senin. Încetă

să mai construiască desene protectoare prin aer şi rămase nemişcat, holbându-se în direcția lui, ca şi cum ar fi zărit ceva dincolo de el, pe fundalul cerului. Ausonius îşi umezi buzele cu vârful limbii. Capcana se răsucise şi-l prinsese în ea pe cel care-o întinsese. Muhtar credea cu fanatism în propriile-i coşmaruri şi, deci, putea să încerce să-l păcălească. Dacă nu cumva coşmarurile sale aveau o bază reală şi proveneau chiar din lumea aceasta. Unde el mai fusese odată. De mai multe ori, poate. Unde înfruntase djini adevărați şi le cunoscuse puterea pe propria-i piele.

— Cine eşti, tu, cu adevărat, Tara-Muhtar? întrebă, deşi ştia că nu va primi niciun răspuns. Dacă nu-mi spui, îi voi porunci lui Makkabaios să te azvârle de pe Curcubeu.

Muhtar deschise gura, ca pentru a articula ceva, dar nu se auzi decât un sunet aspru, gâjâit. Se trase doi paşi înapoi şi ochii îi ieşiră din orbite. Amuzat, Ausonius se întrebă dacă nu cumva acesta reuşise să-l vadă pe djin. Joaca de-a şoarecele şi pisica, rânji şi ridică brațul, simțind că dacă va continua scena, Muhtar va sfârşi prin a ceda.

— Makkabaios...

Se întâmplă de parcă ar fi fost în firea lucrurilor să se petreacă în acel mod şi nu altfel. Curcubeul se cutremură puternic de câteva ori, se înclină spre dreapta, săltând banda de culoare roşie în sus, aproape de verticală, apoi zgâlțâielile se accentuară şi trupurile celor doi se desprinseră şi începură să alunece spre solul îndepărtat, asemenea unor frunze sub puterea rece a toamnei.

XII

Căzură pe un pat moale de nisip fierbinte. Nu-şi rupseseră nimic sau, cel puțin, aşa rezulta la prima examinare. Muhtar se ridică repede şi, înainte ca el să poată spună ceva, o luă la fugă în susul dunei, alunecând şi înfundându-şi picioarele în spinarea ei până aproape de genunchi.

Ausonius renunță să se ridice şi se rostogoli pe spate, căutând cerul cu privirile şi străduindu-se să înțeleagă ceea ce se întâmplase. Deasupra, cerul era de un roşu purpuriu, străbătut pe mijloc de banda lată a Curcubeului, care încă mai vibra, eliminând treptat ultimele resturi ale energiei perturbatoare. De pe sol, culoarea predominantă era albastrul, care părea negru, în comparație cu restul cerului.

Oare ce se întâmplase?

Îşi şterse fruntea cu mâneca şi îşi trecu vârful limbii peste buze. Le simți sărate şi uşor amărui. Nu făcuse altceva decât să pronunțe numele unui djin aproape uitat, căruia tatăl său îi sacrificase pe vremuri un berbec, pentru ca turmele sale să nu aibă de pătimit pe terenurile dintre păduri. Îi trecuse prin minte întâmplător şi-l folosise pentru a-l înspăimânta pe fricosul acela. Apoi se trezise zburând prin aer...

Se ridică în fund, cu privirile explorând încă suprafața bolții. Ciudat, hotărî, dar cu adevărat că aici nu exista niciun soare. Lumina părea să vină de dincolo de pojghița purpurie, pătrunzând în interiorul închis al acestei lumi prin diagonala Curcubeului.

Nu, nu se trezise, pur şi simplu, zburând. Strânse în pumni grăunțele calde ale nisipului. Îi ceruse acelui imaginar Makkabaios să-l arunce de pe Curcubeu pe Muhtar. Iar Makka-

baios reacționase de parcă ar fi existat și i-ar fi fost sclav. Zgâlțâise de Curcubeu până ce trupurile lor se desprinseseră și căzuseră spre sol. Pentru că, descoperi uluit Ausonius, simțindu-și brusc gâtul uscat și aspru, foiță de pergament scorojită de trecerea timpului, pentru că uitase să-i precizeze acestui djin nătâng ce anume trebuia să facă în privința sa. Asta însemna...

— Nu e cu putință! strigă, dar vocea abia i se auzi. Câteva fire de nisip se desprinseră dinspre vârful dunei și alunecară la vale, stârnind o mică avalanșă. Nu e cu putință... repetă, dar fără prea multă convingere. Cum să pot chema eu un djin, fără nicio formulă magică și, mai ales, cum să-l fac să mă asculte? Djinii sunt cele mai sălbatice spirite ale naturii. Bătrânul Arghişti spunea că djinii nu ascultă de nimeni, nici măcar de Zei. Iar bătrânul știa ce spune...

Parcă îi mai veni inima la loc. Înțeleptul său tată spusese întotdeauna numai ceea ce trebuia.

Se ridică încet în picioare și exploră terenul din jur. Se găsea la poalele unei dune înalte, pe care urmele lui Muhtar conturaseră două linii perfect paralele. La dreapta, o altă dună, mai scundă, se îndrepta către linia orizontului, pe o lungime imposibil de precizat din cauza căldurii, care făcea aerul să tremure. Spre stânga și în spate se întindea un deșert plan, marcat undeva, foarte departe, de încrețiturile altor coline. Insecte subțiri, de culoarea nisipului, lipsite de aripi și cu picioare scurte, bine articulate, apăreau pentru câteva clipe la suprafață, dând firele de nisip într-o parte. Luau act de prezența lui, apoi dispăreau spre adâncuri, făcând nisipul să vălurească în urmă, asemenea unei mări agitate de vânt.

— Makkabaios... se hotărî, în sfârşit să-şi exorcizeze frica. Makkabaios... Ce prostie!

Nu se petrecu nimic. Hotărât lucru, Arghişti avusese dreptate şi nu un djin făcuse ca ei să ajungă la sol mai devreme decât ar fi dorit. Makkabaios, dacă existase vreodată cu adevărat, rămăsese să bântuie dealurile şi păşunile din jurul Ugatearului şi să sperie fetele nemăritate sau pe băieții ieşiți la scaldă pe înserat.

— Makkabaios, arată-mi unde este Tara-Muhtar în acest moment!

Era linişte şi cald. Insectele se apropiau şi se îndepărtau, urmând traseele unor hărți neştiute. Într-o tăcere deplină, spațiul dintre el şi dună văluri de câteva ori, deveni gri pentru câteva clipe, fulgere subțiri îl străbătură în lung şi-n lat şi un miros slab de ozon îi ajunse la nas. Strănută.

Spațiul se limpezi imediat şi-n interiorul unui cerc ridicat în plan vertical, pe conturul căruia se înghesuiau fulgerele zărite mai înainte, apăru un Muhtar de înălțimea unui cot, căzut în genunchi şi înconjurat din toate părțile de călăreți îmbrăcați în burnusuri albe, cu fețe acoperite şi cu turbane scunde pe capete. Aceştia şi mânau caii împrejurul nefericitului şi împungeau aerul în direcția lui cu sulițe lungi, aproape de vârful cărora fluturau bucăți de mătase neagră. Flăcări lungi, portocalii, se prelingeau din ele, îl atingeau pe bărbatul ghemuit şi-l zguduiau violent.

Ausonius căscă gura să spună ceva, apoi căzu în fund de uimire. Dar cercul continua să rămână la locul lui, permițându-i să-l vadă pe unul dintre călăreți, probabil şeful trupei, cum se desprinde din şir şi-şi repede calul direct spre trupul frânt în două.

— Nu!!! țipă Ausonius şi dădu din mâini, de parcă aşa ar fi reuşit să alunge imaginea străvezie a călărețului. Makkabaios, adu-l aici pe Muhtar! Acum!!!

Se auzi un bufnet surd şi bărbatul cu bot de vulpe izbi nisipul cu fruntea, genunchii şi labele picioarelor la mai puțin de cinci paşi de el. În fața sa, călărețiii îşi opriseră goana, strunindu-şi caii cu o mână, şi se holbau la locul unde numai cu o clipă mai înainte stătuse neaşteptata pradă. Şeful descălecă dintr-un salt, se apropie cu mare grijă de urma rămasă în nisip, o examină cu atenție, amuşină aerul de mai multe ori, se strâmbă, sări în şa şi urlă un ordin scurt către ceilalți. Într-o clipă, pustiul îi înghiți într-un nor uriaş de praf, care prinse să se deplaseze către dreapta.

Ausonius înghiți în sec, simțind cum, cu toată căldura din jur, o sudoare înghețată i se prelinge de-a lungul şirei spinării. Se apropie de celălalt şi îngenunche.

— Muhtar, prietene...

Trupul strâns ghem, cu fruntea în nisip, nu făcu nicio mişcare. Ausonius îi puse mâna dreaptă pe cap. Muhtar icni, dar tot nu se mişcă.

— Sunt eu, Ausonius. Ce-ar fi să ridici capul, pentru ca să mă poți vedea? Liniştește-te, primejdia a trecut.

Foarte încet, capul cu păr roşcovan se ridică în sus. Obrazul stâng îi era ars în două locuri, iar în ochi avea o sclipire de fiară sălbatică încolțită. Lumina roză care se cernea peste deşert îi punea o paloare isterizantă pe trăsăturile încordate. Arăta de parcă s-ar fi trezit în propriul mormânt şi ar fi înțeles că nu murise, îşi spuse Ausonius. Era încă şi mai curios cum arăta el însuşi.

— Makkabaios, adu-mi un chiup cu apă, porunci şi aşteptă plin de curiozitate să vadă ce se întâmplă.

În dreapta sa, la doi paşi, apăru un chiup verde, înalt de două palme, plin cu apă limpede. O altă boabă de transpiraţie rece se desprinse din părul cefei şi porni pe cărarea cunoscută a spinării către şale. Ceva nu era în regulă cu inima sa, îşi dădu seama, când îi percepu în urechi duduitul surd.

Ceva nu era în regulă cu el cu tot, înghiţi în sec. De când închisese poarta curţii şi-i făcuse semn de rămas bun Salomeei, care întindea rufe la uscat pe o prăjină de lemn, nimic nu mai fusese în regulă cu viaţa sa. Cu mintea sa...

Se apropie de chiup şi se aplecă deasupra lui. Chipul care se reflecta dinăuntru avea o paloare verzuie, bolnăvicioasă. Fruntea îi era puternic ridată, iar urechea stângă... Cerule, îi lipsea urechea stângă!

Îşi duse mâna către tâmplă, iar degetele tremurătoare nu făcură decât să întărească ceea ce văzuseră ochii. Pavilionul urechii stângi lipsea cu totul, ca şi cum i-ar fi fost retezat de o sabie.

— Eşti alesul djinului, spuse foarte încet Muhtar, iar Ausonius avu impresia că se temea să nu fie auzit de fiinţa nevăzută. Te-a marcat pentru ca să te poată recunoaşte oriunde.

— Nnu... înţeleg, se bâlbâi el.

Şi chiar nu înţelegea. Îşi freca pielea netedă, acoperită de păr şi se întreba cum naiba de nu simţise când îi dispăruse urechea. Era prea cald, hotărî. Mult prea cald pentru ca să mai gândească şi să simtă normal. Pesemne că pavilionul urechii se găsea la locul lui, numai că simţul vizual şi cel tactil i se dereglaseră şi nu mai reuşeau să-l perceapă. Sau poate că simţurile îi funcţionau bine, furnizându-i informaţii corect şi la timp, dar mintea era cea care nu funcţiona corect şi nu mai reuşea să facă legăturile între acestea.

— Djinii sunt spirite pure, care nu ascultă de nimeni. Dacă se hotărăsc, totuşi, s-o facă, atunci îşi aleg singuri stăpânii şi îi însemnează. Cândva, poate într-o altă viață, aceştia vor trebui să le răsplătească serviciile făcute.

Ridică din umeri şi abandonă cercetarea.

— Dar eu nu mi-am dorit un djin ca slujitor!

— Nu contează, nu pricepi? Djinii sunt spirite pure, ei îşi aleg stăpânii şi nu ai cum să-i refuzi. Acum, în această lume, eşti stăpânul lui şi nu ai decât să-i comanzi, iar el se va supune. Dar, Ausonius, să nu te aştepți ca el să-ți ghicească gândurile. Trebuie să le exprimi foarte clar, deoarece nu va face nimic altceva decât ceea ce va auzi.

— Orice? Îmi poate îndeplini orice dorință?

— Încearcă-l.

— Ei bine... Makkabaios, arată-mi-te!

Aerul ondulă puțin în stânga sa, către poalele dunei, şi o serie de irizații verzui prinseră să se întrețească, conturând un fel de clopot răsucit cu gura în sus. Ausonius căscă ochii larg.

— Asta... chestia asta eşti tu, Makkabaios?

Muhtar se ridică încet în picioare, tremurând din tot corpul. Se ținea în spatele lui Ausonius şi-şi ferea privirile cu dosul palmei.

— Răspunde, djinule!

— Nu poate s-o facă, Ausonius. Niciun spirit nu poate, cu excepția Zeilor, dar şi aceştia vorbesc cu voi doar prin intermediul gândurilor. Vorbirea le e dată numai oamenilor. Şi celor care se întrupează în chip de om. Degeaba te uiți... n-o să vezi nimic altceva. I-ai cerut să ți se arate în forma lui adevărată. Este numai energie, asemenea celei care face ca

soarele să lumineze pământul şi să-i dea căldură. Cere-i să ia o formă oarecare şi atunci îl vei putea vedea şi controla mai uşor.

— Ciudat, se înfioră Ausonius. Ciudat că tu ştii atât de bine toate astea. Makkabaios, transformă-te într-un pitic.

Irizațiile se contopiră într-un fel de ghem, care se micşoră din ce în ce mai mult, până ce se preschimbă într-un punct luminos. Acesta se înălță în aer şi desenă cu repeziciune un contur uman, înalt până la genunchi. Se auzi un sfârâit, aerul începu să miroasă a pucioasă şi a praf umed, apoi punctul dispăru. În fața lor, la câțiva paşi, stătea un pitic cu față bătrânicioasă, cu o barbă albă şi lungă până la brâu, rezemat într-un baston noduros. Pe cap avea o beretă portocalie, cu o pană albă înfiptă într-o parte. Purta haine negre, brâu cenuşiu şi botine albe. Se înclină adânc şi rămase în aşteptare, neclintit, asemenea bastonului.

Ausonius îi aruncă o privire cercetătoare lui Muhtar. Acesta aproape că se răsucise cu spatele şi-şi ținea capul dat uşor pe spate, de parcă ar fi examinat Curcubeul. Botul ca de vulpe îi atârna jalnic în jos.

— Mi se pare mie sau eviți să-l priveşti pe Makkabaios? întrebă într-un târziu, după ce tuşi de câteva ori, ca să-şi alunge gustul de praf de pe trahee. Vă cunoaşteți de undeva?

Piticul rânji şi izbi de două ori cu bastonul în nisip.

— Vrea să-mi spună ceva?

Muhtar nu deschise gura. O picătură mare de sudoare se desprinse de la rădăcina sprâncenelor şi-i traversă obrazul stâng, după care dispăru între cămaşa ferfeniță şi piele.

— Muhtar, îți poruncesc să răspunzi!

— Ei bine, da. Semnul său nu ți-a fost adresat ție, ci mie. Îmi arată viitorul.

— Adică?

— Nisip. Pricepi? Voi deveni nisip, asta e. Te rog să mă ierți pentru că am fost obligat să te mint, Ausonius. Tot ceea ce ți-am spus până acum nu a fost decât... un adevăr deformat. Trebuia să te aduc până aici, într-un fel sau altul, înțelegi? Un joc, scris cu mult înainte. Cu actori mascați. Noi... eu... noi ne cunoaştem, Ausonius. Chiar foarte bine. Ca şi el, sunt o ființă nevăzută. Un monarch-de-nisip. Cândva, am avut infatuarea să-l înfrunt pe Zeul care a construit Lumea-de-dincolo-de-Poartă. Spațiul unde ne aflăm a fost al meu de la începutul începuturilor. Iar el a venit şi a ridicat această lume de aer şi lumină. M-am înfuriat şi l-am provocat. M-a învins. Pedeapsa a fost să mă transform în om. Un ghid pentru cel care trebuia să ajungă aici. Au trecut câteva mii de ani de când Turnul se înalță, iar eu îi iau pe sclavi de la bază şi-i conduc către Cascadă. Ai reuşit să treci de Poartă. Acum... cred că ea, slujba, a încetat. Că sunt liber...

— Eşti un monarch... murmură Ausonius. O, ceruri, am fost orb! Orb de-a binelea, dacă am putut să mă încred într-un monarch!

Aerul sau nisipul foşni ca un suspin îndepărtat. Mirosul de ozon reveni cu putere şi Ausonius trebui să-şi şteargă ochii cu dosul palmei. Când îi redeschise, piticul dispăruse. În stânga sa, Tara-Muhtar se transforma cu repeziciune în nisip, risipindu-şi trupul printre miriadele de fire asemănătoare, galben-cenuşii, din jur.

— Nu te-a mințit nimeni, Ausonius. Numai că singur ai vrut să te laşi înşelat de ceea ce ai văzut şi ai auzit. În lumea aceasta, Makkabaios este... noua ta călăuză. Porunceşte-i să te ducă în Palatul Zeului. Cred că... a fost o experiență interesantă. Poate că o să ne mai vedem, cine ştie...

Fuiorul de nisip i se prăbuşi la picioare. Curcubeul strălucea atât de puternic încât nu puteai să te uiți în direcția lui cu ochii liberi. Ausonius îşi frecă urechea lipsă şi se răsuci spre locul unde-l aştepta, nevăzut, djinul.

XIII

— Deci, tu eşti Ausonius!

— Iar tu eşti Zeul-Fără-Nume.

— Sunt Zeul care dă nume lucrurilor, fiinţelor şi acțiunilor. Nimic nu există în Lumea de dincolo de Poartă, dacă nu capătă un nume din partea mea. Tu însuți eşti aici, acum, pentru că, într-un timp de care n-ai cum să-ți mai aminteşti, te-am numit Ausonius, ca să te pot recunoaşte din mulțimea de ființe umane cu care am populat Lumile Ficționare. Iar tu m-ai numit Zeul-Fără-Nume.

— Să înțeleg că ne-am mai întâlnit...

— Existențele nepereche sfârşesc prin a se întâlni totdeauna.

Statuia Zeului-Fără-Nume stătea pe un tron din abanos, încrustat cu vine de aur şi placat cu solzi de fildeş, îngălbenit de trecerea fără contenire a timpului. Trupul uriaş fusese surprins de artistul necunoscut într-o atitudine destinsă, cu mâinile aşezate pe brațele îmbrăcate în catifea albastră, cu ochii din diamant privind spre uşa aflată la aproape o sută de paşi în spate. Coroana din metal roşiatic, încrustată cu diamante mărunte, cu rubine cât bobul de strugure şi opale uriaşe, aproape străvezii, putea foarte bine să stea pe trei capete de oameni obişnuiți.

Sala de recepții din palatul-templu era o peșteră fără sfârșit, de tavanul căreia atârnau stalactite suflate cu praf de argint și țurțuri de cristal, care răsunau la orice adiere, asemenea unei orgi. Ugarteanul își aminti că fusese de ajuns să-i ceară lui Makkabaios să-l ducă la Zeul Porții și, în mai puțin de o clipă, se trezise din inima deșertului înaintea tronului, înconjurat de scarabei cu spinări de topaz și cleşti ucigași, cu sclipiri de sidef.

Oare Zeul avea nevoie de protecția lor? Mai degrabă făceau parte dintr-un decor menit să-i impresioneze pe vizitatori, își spuse Ausonius, lăsându-se de pe un picior pe altul.

— Nu există vizitatori în Palatul Vânturilor, răsună vocea Zeului, chiar din spatele său.

Părea să-i citească gândurile. Ausonius tresări și se răsuci pe călcâie. Coridorul dintre stalactite era însă pustiu.

— Asta pentru că nimeni nu reușește să treacă de Poartă.

Acum, glasul, cu două octave mai ascuțit, răsuna din dreptul unui lac mic și rotund, ca o pupilă abia desprinsă din ganga pietrei. Dar nici acolo nu era nimeni. Doar glasul.

— Și eu?

— Tu ai un statut special! râse fără voioșie vocea, risipindu-se dinspre tavan. Scarabeii zvâcniră deodată și se puseră în mișcare, forfecând aerul cu cleștii. Ausonius se feri din calea lor, cățărându-se pe o dală de piatră. Tu ești Stăpânul!

Un fior îl străbătu din cap până-n picioare, cu viteza gândului. Glasul Zeului se folosea de cuvintele...

— Tu ești Stăpânul și noi bieții tăi sclavi. Da-da! râse iar celălalt și, în mod ciudat, peștera refuză să emită vreun ecou, de parcă sunetele s-a fi lovit de un perete de câlți. Sclavii care te iubesc și care-ți împlinesc nu numai poruncile

rostite, ci şi pe cele gândite. Mai era vreo formulă sau am spus tot?

Salomeea... înghiți bărbatul în sec. Alintările ei din clipele de singurătate, când se regăseau în întunericul nopților fierbinți şi secetoase de dinainte de echinocțiu. Cârlionții părului negru mângâindu-l pe buze, pe obraji, pe piept... Buzele ei roşii căutându-i buzele... cuvintele picurate din beznă pentru a-l urca pe soclul mental pe care îl construiseră cu atâta răbdare amândoi, într-un joc fără început şi acceptat treptat drept o a doua stare a existenței comune.

De unde ştia blestematul de Zeu formulele magice?

— Nu e nevoie să întrebi, Stăpâne. Suntem, aşa cum ți-am spus deja, umilii tăi sclavi. Chiar dacă mai înainte ți-am spus că eu am fost cel care ți-a pus un nume pentru ca să ființezi în Lumile Ficționare.

Renunță să mai încerce să descifreze sensurile ascunse dincolo de primul strat al vorbelor şi se concentră asupra acelui cuvânt neobişnuit pentru o lume atât de pustie.

— Suntem, în sensul de mai mulți?

— Ochii umani, Ausonius, nu sunt făcuți să vadă tot ceea ce există în acest Univers. În jurul tău trăiesc o mulțime nenumărată de ființe, unele atât de mici încât nu pot fi măsurate cu nicio unealtă din lumea în care ai trăit, altele cu o structură corporală ce reflectă diferit lumina, fiind pur şi simplu invizibile pentru tine. Când am spus, însă, noi, m-am referit numai la acele entități concepute pentru a te supraveghea, sprijini şi vâna. Cu toții nu avem alt scop decât acela de a te sluji cum putem mai bine, pentru ca să poți să te confrunți cu toate capcanele.

— Vâna?! repetă uluit, crezând că a înțeles greşit. Apoi îşi aminti de vânătoarea organizată de Nabukadnezar şi se înfioră.

Vocea se mută în gura nemişcată a statuii.

— Ei, da, unii dintre noi au fost creați pentru a te ucide, în lumile ce ți-au fost date ca pedeapsă. Întâmplarea, Ausonius, reprezintă principiul suprem al organizării universului, iar ea cuprinde toți aceşti trei factori – neutralitatea observării fenomenului, subiectivitatea sprijinului acordat pentru extinderea lui şi obiectivitatea încercărilor de a-l opri, în cazul tău ceea ce se cheamă acțiunea de vânătoare la care eşti supus.

Era atât de zăpăcit încât făcu o mişcare greşită şi se prăbuşi de pe lespede peste trupurile fremătătoare ale scarabeilor. Se ridică dintr-un salt şi se dădu grăbit în spate. Dar micile ființe nu mai păreau deloc amenințătoare, deşi continuau să-şi agite, inutil, cleştii. Oh, ceruri, vânătoarea...!

— Makkabaios! țipă şi se sperie de faptul că vocea îi suna ca şi cum ar fi fost foarte răguşit. Makkabaios, du-mă înapoi în deşert. Acum!!!

O clipă de întuneric, apoi cerul tremură purpuriu deasupra, tăiat în diagonală de spada strălucitoare a Curcubeului. Duna se înălța nesfârşită către orizont, spulberată de un vânt subțire şi extrem de uscat. Micile vietăți care scormoneau doar cu puțin înainte firele de nisip se ascunseseră în vizuinele lor, ferindu-se de apropierea unei primejdii încă invizibile. Căldura era copleşitoare şi transpirația îi țâşni aproape imediat prin toți porii. Răsuci capul încet în toate direcțiile, încercând să descopere măcar o urmă de viață. Nimic. Se aşeză în fund, îşi cuprinse genunchii între brațe şi începu să plângă.

— Lacrimile nu aduc nicio dezlegare, spuse încet vocea lui Muhtar, iar bărbatul tresări şi ridică fruntea. Numai gândul poate susține lumea, sentimentele n-au nicio legătură cu structura ei logică, concepută cu mult înainte ca vreunul dintre noi să fi existat.

În jur, fluiera subțire vântul, împingând la vale firele de nisip şi astupând prăpăstii minuscule. Dar Muhtar nu se vedea nicăieri.

— La naiba, arată-te, monarch afurisit!

— Crezi că ar avea vreun sens? Ți-am spus că s-ar putea să ne reîntâlnim, dar nu m-ai mai recunoaşte. Când am fost creați, nu structura fizică a avut un rol important, ea a devenit indispensabilă pe parcurs. Am revenit la stadiul primar, Ausonius, şi cererea ta nu-şi are niciun rost.

Ausonius îşi înfipse degetele în nisip. Lumea de dincolo de Poartă nu era pentru ființele umane. Niciun om nu ajunsese până aici, afirmase Zeul-Fără-Nume. Dar el era, oare, om? Numai gândul poate susține lumea... repetă, aproape fără voie, spusele celuilalt. Numai gândul...

Dacă gândesc că, în această clipă, mă aflu, de fapt, în Palat şi nu în deşert, asta înseamnă...

Deasupra, bolta sălii-peşteră îşi clinchetea stalactitele în curenții de aer, care risipeau printre ele o pulbere argintie. Scarabeii dispăruseră în cotloane neştiute. Statuia Zeului... Statuia nu se mai găsea la locul ei. Tronul era gol, superb în sculpturalitatea şi în monumentalitatea sa, dar gol...

Gândul meu... se bâlbâi Ausonius şi se ridică încet, sprijinindu-se de lespedea pe care stătuse cățărat în urmă cu mai multe clipe. Lumina din interiorul peşterii izvora de la baza stalactitelor, decolorându-se din purpuriu într-un roz

stins, pentru ca, odată ajunsă pe podea, să treacă într-un violaceu cenuşiu. Îşi frecă ochii dureroşi cu degetele murdare.

Un firicel de apă... se rugă în gând.

Şi firicelul se desprinse de pe vârful celei mai apropiate stalactite, căzu pe podea susurând şi o apucă vesel la vale, ocolind picioarele groase ale stalagmitelor. Aproape că uită să se mai mire. Îşi vârî degetele în lichidul rece şi lăsă pielea să se bucure de prospeţimea lui, mai înainte de a-şi aduna degetele căuş şi de a bea cu nesaţ din cavitatea lor.

— Sunt aici, Zeule, rosti într-un târziu, după ce se sătură şi se şterse la gură cu poala sarongului. Gata să continuăm discuţia. Ce vrei de la mine?

Vocea lui Tara-Muhtar îi răsună chiar lângă ureche:

— De ce eşti aşa de sigur că Zeul vrea ceva de la tine?

— Monarch blestemat, vreau să vorbesc cu Zeul-Fără-Nume, nu cu tine! Cu Zeul, auzi? Unde e Zeul?! urlă Ausonius şi izbi aerul cu pumnii în direcţia de unde i se păruse că venea glasul. Unde e Zeul?

— Nu există niciun Zeu, rosti clar o altă voce, venind dinspre soclu. Rămase cu pumnii în aer, nereuşind s-o recunoască, în prima clipă. Apoi îl scutură un fior – Salomeea nu-i vorbise niciodată pe tonul acesta, dar era vocea ei, chiar şi felul în care pronunţa silabele era inconfundabil... Dar Salomeea, aici? Aici, unde?

— Salomeea, dacă eşti chiar tu, într-adevăr, şi nu un spirit care se joacă, aşează-te pe tron, te rog, şi lasă-mă să te văd.

— Nu există nicio Salomee aici, Ausonius. Niciun Muhtar. Nici măcar un Zeu-Fără-Nume...

— Araffa?!

Glasul răsunase aproape de tot. Se răsuci către stânga, apoi către dreapta, cu transpirația curgându-i şiroaie pe spate.

— Araffa? Unde eşti? Unde naiba te-au cărat sclavii ăia orbi? De ce nu te arăți odată, Araffa?

— Pentru că nu există nici Araffa.

Antineea stătea liniştită pe tron, cu mâinile aşezate pe brațele lui tivite cu fir de aur. Avea o frumusețe de statuie egipteană, aşa cum încremenise în aer, cu o sprânceană uşor ridicată şi cu buzele senzuale uşor întredeschise.

Pentru că mai trăise o dată... de două ori... de nenumărate ori întreaga poveste şi, tot ca acum, nu reuşise decât extrem de vag, ca printr-un vis tulbure, să-şi reamintească frânturi din acea existență anterioară. Anterioară?! se miră şi nu ştiu dacă gândul acesta îi venise lui sau îl citise în prăpăstiile fără fund ale ochilor Antineei.

— Şi, în realitatea de dincolo de percepția ta directă, nu exist nici eu, femeia care am trăit şi am murit pentru tine în aproape toate existențele paralele, în care ai fost obligat să te chinui. Nu-ți aminteşti nici acum, că ai ajuns în ultima lume?

Lumea de dincolo de Poartă, înghiți în sec Ausonius. Nu îşi amintea. Dacă nu cumva se găsea în patul său de acasă şi avea un coşmar cumplit, din care Salomeea probabil că se chinuia în zadar să-l scoată, agitându-se cu cârpe ude şi cu mirodenii aprinse în jurul corpului său înțepenit, atunci trebuie că era mort şi asta era viața de după viață promisă de Zei, iar el se găsea în fața probelor pe care trebuia să le treacă sufletul fiecărui muritor doritor de a pătrunde în Lumea Finală. Ajunsese oare aici?

— Încearcă, Ausonius! Trăsăturile Antineei prinseră să se transforme, alungindu-se, luând forma chipului Salomeei. Iubitule, chiar nu vrei să ieşi din acest vis fără sfârşit? E suficient să-ți aminteşti o singură existență paralelă, un singur chip, un singur nume şi atunci totul se va sfârşi şi vom putea fi din nou împreună. Vei traversa din nou mările şi pustiurile, te vei bate cu akkadienii, cu egiptenii şi cu muaviții, ca şi până acum. Vei face comerț şi ne vom îmbogăți. Îți voi aduce pe lume copii frumoşi şi, într-un târziu, concetățenii te vor alege membru în Sfatul cetății. Soarta ta va curge liniştit până la adânci bătrâneţe, iar atunci când va sosi clipa cea de pe urmă, vei închide ochii liniştit, pentru că nu te va mai interesa ce laşi în urmă. Haide, dragule, un nume doar... Un singur bărbat sau o femeie care au trecut prin viețile tale...

Acolo, la câțiva paşi de el, impresionantă ca o zeiță a durerii, Salomeea se ruga de el să-şi amintească. Ausonius îşi şterse fruntea cu mâneca şi-şi trecu vârful limbii peste buzele crăpate. Oh, ceruri, ce voiau toți de la el? Care Zeu era stăpân aici? Îşi prinse tâmplele între palme şi strânse cu putere. Dar memoria refuza să-l ajute. Nu-şi amintea nimic.

Pentru că nu existase nimic altceva decât această viață ciudată, dar unică, descoperi speriat şi se trase înapoi, de parcă Salomeea ar fi întins brusc spre el o gheară uriaşă. Nu mai trăise niciodată înainte sau după. Nu exista nimic în paralel cu această existență.

Din tavan începură să cadă picuri mari de apă înghețată. Stalactitele şi stalagmitele trosneau uşor la atingerea lor, contorsionându-se. Lumina însăşi îşi schimba nuanțele, virând spre verde pastel. Din găuri neştiute, scarabeii țâşniră

în sala-peşteră şi năvăliră în valuri compacte în direcția tronului. Imaginea Salomeei se clătină preț de o clipă, apoi reveni la normal.

— Ai fost un om al legii, Ausonius, într-un loc în care oamenii te numeau şerif, se rugă femeia-zeiță. Căutai să descoperi un criminal. Fă un efort... O lume în care te numeai Chuck Sparow. Încearcă...

O dimineață în care soarele pătrundea prin muselina ferestrelor, iar ceasul-deşteptător țârâia enervant, părând să amplifice căldura nopții deja petrecute. Nu, nu era amintirea lui, ci povestea Antineei când îi ghicise în palmă. Ceva despre oraşul-închisoare şi despre viața lui de o singură zi.

Ausonius deschise gura să spună ceva, dar imaginea se stinse, sfârâind ca o lumânare. Scarabeii-luptători treceau pe lângă el, atingându-l cu carapacele chitinoase, dar continuând să nu-l ia în seamă, de parcă ar fi fost un obiect oarecare, asemeni unei stalagmite de carne. Poate că exact asta şi sunt, îşi spuse şi închise ochii, străduindu-se, fără să reuşească, să aducă înapoi amintirea tulbure. O lumânare fără fitil...

Imaginea Salomeei clipi din nou, se tulbură şi păru să se ridice puțin deasupra tronului. Câteva stalactite apropiate pârâiră şi se rupseră, strivindu-se apoi de masa de sulițe din piatră de sub ele.

— Ai trăit într-un oraş al răsucirii Timpului, dincolo de Istorie, şi erai un misionar, gata să-i reintegreze social pe modelatorii Firului Cronologic, reveniți acasă pentru o scurtă perioadă, înainte de altă misiune. Încearcă, Ausonius... Îți aminteşti? Acolo, te numeai Charles Sebastian Percier...

Asta... Ausonius se clătină şi trebui să se sprijine de calcarul rece al unei stalagmite pentru a nu cădea din picioare. Asta era povestea lui Muhtar... A lui Muhtar sau a lui Araffa? Ori poate că o auzise în noaptea de la hanul semitului din gura lui Tahrir? Memoria parcă era o bucată informă de ceară, pe care vorbele cu accent de disperare ale Salomeei zgâriau semne ininteligibile.

— Ai fost prietenul unui hoț, într-o lume care descoperise că înaintea ei trăise o civilizație de şopârle inteligente uriaşe. De fapt, o altă lume creată de propria-ți fantezie, în care ai trăit aventuri demult uitate. Acolo, meseria ta era de dascăl şi purtai numele de Lawrence Olivier Hall...

Pe toți Zeii din toate Cerurile lumilor prezente, trecute şi viitoare! Nu-şi amintea nimic. Absolut nimic.

— Nu mai vreau să ştiu nimic, pricepi? Nimic! Ştiu că nu eşti Salomeea mea, şi nici măcar Antineea, vrăjitoarea regelui Nabukadnezar, pe care am văzut-o murind sub lăncii în camera secretă. Poate că eşti chiar Zeul-Fără-Nume şi vrei numai să mă încerci. Sunt aici, acum. Dacă mai există vreo probă, să înceapă, iar dacă nu, sunt gata să mă prăbuşesc în Infern, numai fă să înceteze acest coşmar, această lume în care nu există realitate, iar visul e prea confuz pentru mintea unui om.

— Totul e numai gând şi voință de a da contur acelui gând, Ausonius!

Statuia trona din nou pe soclu, rece, austeră şi înfricoşătoare. Ugarteanul îşi muşcă limba, dar deşi simți în gură gustul uşor sărat al sângelui, durerea nu se ivi de nicăieri pentru a-i conferi certitudinea că mai este încă stăpân pe propriile-i simțuri.

— N-ai decât să gândeşti cum să arate contururile realității în care eşti cufundat şi să vrei. Indiferent ce nume va purta voința ta.

Vocea puternică, clară şi fără nicio intonație, îi răsuna chiar sub frunte. Indiferent ce nume... În spatele său, o stalactită se sfărâmă cu zgomot, împroşcându-l cu ace de gheață şi stele de calcită gălbuie. Îşi şterse obrazul, mişcându-şi brațul cu greutate.

— Makkabaios... articulă atât de încet încât de-abia reuşi să se audă. Makkabaios, vreau să văd Poarta!

Poarta era în fața sa, la mai puțin de cincizeci de paşi. Un cadru cu margini uşor fosforescente, dincolo de care se zărea uluitoarea Cascadă, prăbuşindu-se direct din cerul albastru al pământului pe care-l cunoştea el. Mii de zburătoare ciudate, fără capete şi fără cozi, numai aripi membranoase multicolore şi transparente, alunecau în dansuri fără sens, pe curenți sclipind aleator. Stătea pe banda elastică a Curcubeului, puțin cocoşat, cu picioarele încordate, parcă gata să facă un salt enorm şi să treacă de cealaltă parte. Dar simțea că nu poate. Ceva îl ținea legat de acest loc şi de necunoscutele lui amintiri.

— Poți să pleci, n-ai decât să ridici piciorul, să porneşti şi să faci cei 40-50 de paşi care te despart de Cascadă.

Muhtar îl privea cu capul într-o parte, rezemat într-un băț subțire şi strălucitor, ca un fir de lumină strâmbă şi noduroasă. Alături, aplecată deasupra benzii, urmărind din priviri ceva ce se petrecea pe solul îndepărtat, Antineea îşi strângea cu o mână faldurile rochiei ample, de culoarea şofranului copt. Din când în când, trasa prin aer cu bagheta din corn de licorn segmente de arce, din care izbucneau

snopuri de scântei purpurii, transformate rapid în libelule subțiri, cu aripi de smaragd. Undeva, aproape lipit de botinele ei, un Araffa de dimensiunea unui cot, râdea şi privea cerul cu capul dat pe spate.

— Te vei întoarce acasă şi, cine ştie, chiar o vei revedea pe Salomeea. Sau vei muri de foame şi de sete, neştiut de nimeni, pe drumul de întoarcere spre Babylon. Ori poate că vei fi prins de soldații următorului convoi şi suit din nou pe corăbiile-fantomă.

— Taci! strigă, simțind că hotărârea inițială începe să cedeze locul unei spaime fără nume. Aceea e o lume vie, în care toate lucrurile sunt normale şi la locul lor dintotdeauna. O lume în care numai Zeii fac minuni, iar gândurile nu se transformă în realități. Voi... voi sunteți nişte iluzii ieşite din capul meu, cu care Zeul-Fără-Nume mă ispiteşte pentru a mă reține aici. Eu ştiu însă că lumea mea e dincolo de Poartă. ŞTIU CĂ NU-MI AMINTESC NIMIC DIN CEEA CE-MI SPUNEȚI VOI DESPRE VIEȚILE MELE DE PÂNĂ ACUM.

Antineea se răsuci spre el şi începu să hohotească ascuțit. Bagheta fulgera prin aer, trasând linii negre, care se transformau în şerpi subțiri, ce se grăbeau sâsâind către marginile Benzii. Cu fiecare nouă linie, trăsăturile chipului îmbătrâneau, ochii i se adânceau în găvane, iar trupul i se cocârja.

— Taci, tu, Stăpân nebun! Taci şi ascultă ce ți se spune despre lumile posibile, cele prin care ai să-ți bălăceşti trupul schimbător şi ființa eternă, dacă nu o să rămâi cu noi. Ausonius, continuă să croncăne bătrâna uscată ca moartea, cu părul aproape transparent, nu ai mai ajuns niciodată aici, iar şansa de a găsi pentru a doua oară drumul prin labirin-

tul de lumi pe care mintea ta îl construieşte permanent, populând cu ele Universul gol, este aproape nulă. Viața ta în oricare dintre aceste lumi umane este doar o fărâmă a pedepsei pe care ți-ai acordat-o singur. Habar n-avem ce ai făcut pentru a merita chinul vieții fără de moarte, dar noi, Ausonius, noi, creațiile tale, cei care depindem de tine, nu am făcut nimic ca să îndurăm totul, asemenea ție. Dacă față de tine nu simți nicio picătură de milă, fă-o pentru noi, cei nevinovați, care-ți cerem dreptul să ne întoarcem acolo de unde am plecat – în neant. Ausonius, te conjurăm, cei prezenți şi neprezenți, toți cei care alcătuim miriadele de ființe ale Lumilor Ficționare de pretutindeni, încearcă să-ți amintești! Un singur nume al celor ce te-au ajutat sau au luptat împotriva ta, un singur lucru pe care l-ai făcut sau ai vrut să-l faci... orice, Ausonius, orice! Orice amintire de acolo va deveni cheia pentru reîntoarcerea în neant.

Deasupra, cerul purpuriu prinse să se învinețească. Zburătoarele se risipiră brusc şi se lăsară să cadă prin Curcubeu, producând zgomote înfundate, în clipa în care se izbeau de banda elastică. Ochiul Zeului reapăru în depărtare, asemenea unui miraj în deşert şi clipi rar din pleoapele de nori.

Un vis, repetă încăpățânat Ausonius, străduindu-se să-şi potolească zbaterile puternice ale inimii. Apoi, o ceață groasă se răsuci ca un văl asupra ei însăşi şi căzu de pe ochii minții.

— Sunt cumva însuşi visul? Nu un om care visează, ci visul în sine, substanța lui eternă şi impalpabilă. Forma de abur pe care o dă gândurilor. De aceea nu pot să-mi amintesc, nu-i aşa? De aceea nu pot să rămân nicăieri. Ne aflăm într-un creier. Un creier, Muhtar, nu? Acum de ce nu răspunzi, Muhtar? Un creier care ne ține închişi în el şi îşi con-

struieşte propriile-i fantezii. Singura închisoare din care nu există scăpare. Iar Lumea de dincolo de Poartă este modalitatea în care acest creier funcționează în stare rațională. Când activitatea de a visa îi este restrânsă la maxim. Asta e tot ce-mi amintesc, Muhtar. Ah, ba nu, cred că mai este şi scarabeul cu patru picioare din incinta sălii unde a murit Antineea... Scarabeul acela ciudat, care părea să vină direct din peştera-palat a Zeului-Fără-Nume... Scarabeul ce avea semnul spiralei pe spate şi cu care, poate, m-am mai întâlnit şi în alte vieți. Acum eşti fericit? Am făcut ceea ce ți-ai dorit.

Dar Muhtar nu mai putea să răspundă. Se răsturnase cu fața în sus pe bandă şi se zbătea din ce în ce mai slab, înghițit de structura acesteia. Alături de el, Araffa dădea disperat din brațe, împotrivindu-se zadarnic absorbției cu minusculele sale forțe. Antineea se sprijinea în baghetă, scufundându-se treptat, cu ochii fixați asupra lui. Iar cerul... O, Zei, cerul era o mlaştină vânătă, brăzdată de vagi dâre purpurii, peste care Curcubeul se întindea aidoma unui pod străvechi, gata să se prăbuşească în orice clipă.

Şi poate chiar avea să se prăbuşească, ducând cu el în adâncuri o lume care nu existase niciodată, îşi spuse Ausonius, într-un moment de luciditate.

— Makabaios, fă Curcubeul să cadă peste deşert! porunci, iar gura vorbea singură, rece şi impersonală, instrumentul cuiva care se folosea de el, fără niciun fel de remuşcări ori sentimente.

Şi Curcubeul se prăbuşi. Un pârâit asurzitor umplu aerul, buchete imense de scântei galbene şi purpurii se risipiră spre orizont, asemenea unor întârziate focuri de artificii, iar pustiul îşi înalță coama colinelor spre el, străduindu-se să-l

apuce de picioare. Antineea țipă, înalță bagheta în direcția sa, încercând să rostească o formulă magică, dar structura cerească își continuă prăbușirea și o înghiți în uraganul de curenți atmosferici de dedesubt, mai înainte de a avea timp să ajungă până la capătul gestului.

Ausonius sări către cadrul Porții, cu fața scăldată în lacrimi. Un văl se destrămă în mii de fire aproape invizibile, trupul i se cutremură în baia de forțe energetice pe care o străbătu în mai puțin de o clipă și... piciorul întâlni piatra tare a celuilalt tărâm exact la timp, cu puțin numai înainte de a-și pierde răsuflarea.

Deschise ochii și primul lucru pe care-l văzu, cerul, era atât de albastru încât simți că-l ustură ochii. Uluitoarea Cascadă se prăbușea la aproape cinci stadii de el, ridicând spre înălțimi un nor uriaș de aburi. Pe apele străvezii ale lacului, alge verzi își ondulau spinările, pierzându-și vârfurile în adâncuri. Digul era pustiu.

Se ridică în picioare și privi către adâncurile insulei. Vegetația stătea însă nemișcată la pândă și, pentru o clipă, realiză că nu are curaj să străbată smârcurile dominate de ferigi uriașe și de tufe de lemn-negru. Dădu capul pe spate, fixând înălțimile, dar nu reuși să-și dea seama dacă puhoiul de apă avea un punct de aversă sau se răsturna, pur și simplu, din cer, așa cum i se păruse de prima oară, când îl văzuse.

Își strânse brațele în palme și așteptă să se întâmple ceva. Nu se petrecu nimic, numai Cascada continua să se prăbușească în lac, cu un tunet asurzitor. Soarele trecuse de crucea bolții și strălucea alb peste apele sclipitoare.

Lumea aceasta... Ausonius oftă și clipi de mai multe ori. Lumea de dincolo de Poartă fusese lumea gândului său. O

structură în care el existase, simultan, ca stăpân şi ca sclav. Dar lacul din fața sa, digul şi Cascada păreau atât de solide încât nicio voință nu s-ar fi dovedit în stare să le dărâme.

Cine era el? Condamnatul să rătăcească la nesfârşit printre lumile ce-i fuseseră date ca închisoare, jucând roluri diferite şi căutând o cale de ispăşire, aşa cum îi spuseseră spiritele Curcubeului? Sau visul acelui condamnat, o structură care ajunsese la ideea de conştiință şi care voia să se rupă de creierul în care funcționa, obligat să construiască pentru el lumile-capcană?

Îngrozitoare şi fără de rezolvare dilemă... Ausonius îşi linse buzele sărate şi se uită din nou la torentul fără margini care se prăbuşea, mugind înspăimântător, în lac, răsucind în apele vinete o pâlnie gigantică, al cărei fund nu se putea vedea din locul unde se găsea.

Cel mai rău lucru este să te trezeşti într-o lume fără Zei, îşi aminti de undeva de dincolo de moarte cuvintele Antineei şi nu ştiu dacă lacrimi erau boabele de apă ce i se rostogoleau printre riduri sau numai picuri condensați pe obrajii săi din aerul plin de umezeală. Nu mai ai pe cine să acuzi şi nici în cine să te încrezi. Te trezeşti singur, absolut singur şi străin în fața Universului amenințător, ca un copil rătăcit în pădure, la vreme de noapte. Iar meseria de a fi propriul tău Zeu nu se înființase în nicio lume posibilă.

— Dacă ar exista măcar unul, vorbi gâtuit Ausonius, iar cuvintele i se pierdură imediat în urletul Cascadei, măcar unul... i-aş încredința sufletul meu, chiar dacă nu-mi voi afla în veci ispăşirea...

Se îndreptă spre marginea digului, cu palmele strânse încă în jurul brațelor. Căută un drum printre stâncile ce for-

mau pavăza digului, îl descoperi şi coborî spre suprafața apei, agățându-se de pietre şi străduindu-se să nu cadă pe suprafața lor alunecoasă. Stătu câteva clipe aplecat deasupra oglinzii aproape nemişcate, privindu-şi chipul nebărbierit de multe săptămâni şi ochii duşi în fundul capului. Îşi duse mâinile către tâmple şi-şi pipăi urechile. Nu, ochii nu-l mințeau: urechea stângă se găsea la locul ei, făcând pereche cu cea dreaptă. Fusese acolo dintotdeauna şi nu putuse să lipsească vreodată, în lumea aceasta.

În lumea aceasta... în care fusese destul de aproape de fericire. Salomeea îl iubise, avusese parte de căldura familiei, de respectul celor din jur, de aventuri ciudate... Nu-şi amintea ce se petrecuse în celelalte vieți, dacă le trăise cumva, aşa cum susțineau ceilalți. Dar dacă şi acolo atinsese acest dram de fericire, atunci dreptul la speranța de a scăpa din închisorile ce-i oferiseră atât de multe bucurii simple către un destin necunoscut nu mai avea niciun sens.

Intră în apă până la genunchi şi îşi impuse să nu tremure. Undele reci îl izbiră peste coapse. Apoi peste trunchi. Apoi peste gât. Când cerul de deasupra căpătă culoarea şi vâscozitatea apei, închise ochii, continuând să înainteze, cu un singur gând în minte: acela de a se termina totul cât mai repede şi de a se trezi în viața pe care încă nu o trăise, aspirând la bucățica de fericire ce-i fusese pusă deoparte acolo.

Praf

de Florin Purluca

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *#15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro / 0727.77.80.06*

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu povești aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale groazei cele mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători înspământătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro / 0727.77.80.06*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro / 0727.77.80.06*

Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța

de Ovidiu Vitan

"Un volum care te ține cu sufletul la gură de la început și până la sfârșit!"

"Citești și aștepți să nu se mai termine; te îndrăgostești de personaje și le simți ca pe cei mai buni prieteni ai tăi."

Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța e o culegere de povestiri și nuvele science-fiction care te transpun, ca într-o teleportare lină, în universuri unde, invariabil, îți vei pune întrebări existențiale și vei porni, avid, să cauți printre rânduri răspunsuri la ele.

Plin de o vioiciune a scrisului rar întâlnită la autorii români, cu o tehnică a dialogului incredibil de savuroasă, Ovidiu Vitan face ca textele sale să creeze dependență, acel tip de dependență pozitivă, menită să aducă senzația de frumos și sublim a sufletului la nivelul maxim!

Autor: *Ovidiu Vitan*
Nr. pag.: *160*
Colecția Science-Fiction: *#3*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro / 0727.77.80.06*